virtual-project.eu

DANIEL SILVA

VĂDUVA NEAGRĂ

DANIEL SILVA

VĂDUVA NEAGRĂ

Original: *The Black Widow* (2016)

Traducere din limba engleză:
MUGUR BUTUZA

virtual-project.eu

2017

Flamurile negre vor veni dinspre Răsărit, aduse de oameni vânjoși, cu plete și bărbi lungi, purtând numele locurilor de baștină.

Hadith

Dați-mi o fată la o vârstă când e ușor impre

siona
bilă
și-am
s-o
fac a
mea
pentr
u
totdea
una.

Murie
l
Spark
,
*Domn
işoar
a
Brodi
e în
floare
a
vârste
i*

Cuvânt-înainte

Am început lucrul la acest roman înainte ca grupul terorist islamic cunoscut sub numele de ISIS să desfășoare un val de atacuri armate și atentate cu bombă în Paris și Bruxelles, soldate cu mai mult de 160 de morți. După ce, pentru scurt timp, am luat în considerare să renunț la manuscris, am ales să-l închei totuși așa cum l-am conceput inițial, ca și cum în lumea imaginară în care trăiesc și activează personajele mele tragicele evenimente n-ar fi avut încă loc. Asemănările dintre atacurile reale și cele fictive, inclusiv legăturile cu districtul Molenbeek din Bruxelles, sunt cu totul întâmplătoare. Nu mă mândresc deloc cu previziunile mele. Mi-aș fi dorit ca terorismul ucigaș și milenarist al Statului Islamic să fi existat numai în paginile acestei cărți.

PARTEA ÎNTÂI

Rue des Rosiers

1

Marais, Paris

Toulouse-ul a însemnat pieirea Hannei Weinberg. În seara aceea, îl sună pe Alain Lambert, o cunoștință de la Ministerul de Interne, și-i spuse că de data asta ar trebui făcut ceva. Alain îi promise un răspuns prompt. Va fi îndrăzneț, o asigură el, îndrăzneala fiind răspunsul reflex al unui *fonctionnaire*, când, de fapt, n-avea de gând să facă absolut nimic, în dimineața următoare, ministrul însuși vizită locul atacului și transmise un vag apel la „dialog și vindecare". Părinților celor trei victime le oferi doar regretele sale. „Vom acționa mai bine", spuse înainte să se întoarcă la Paris. „Trebuie să acționăm mai bine".

Victimele, doi băieți și o fată, aveau doisprezece ani și erau evrei, deși presa franceză trecuse cu vederea religia lor în primele informări. Și nici nu se deranjase să indice faptul că cei șase atacatori erau musulmani, menționând doar că erau tineri ce locuiau într-o suburbie, un *banlieue,* la est de centrul orașului. Descrierea atacului era vagă până la inexactitate. Conform radioului francez, avusese loc un fel de altercație în fața unei patiserii. Trei persoane fuseseră rănite, dintre care una grav. Poliția ancheta cazul. Nu se făcuseră arestări.

De fapt, nu fusese o altercație, ci o ambuscadă bine planificată. Iar atacatorii nu erau tineri, ci bărbați de douăzeci și ceva de ani, care se aventuraseră în centrul orașului, căutând evrei pe care să-i cotonogească. Faptul că victimele lor au fost copii n-a părut să-i deranjeze. Cei doi băieți au

fost loviți cu picioarele, scuipați și-apoi bătuți până la sânge. Fata a fost pusă la pământ, iar fața ei, tăiată cu un cuțit. Înainte să fugă, cei șase atacatori s-au întors spre un grup de trecători încremeniți și au strigat: *Khaybar, Khaybar, ya-Yahud*! Deși martorii nu știau, sloganul strigat în arabă făcea referire la cucerirea de către musulmani, în secolul al șaptesprezecelea, a unei oaze evreiești din apropierea orașului sfânt Medina. Mesajul era inechivoc. Oștile lui Mohamed, spuneau cei șase bărbați, veneau după evreii din Franța.

În mod regretabil, atacul din Toulouse nu fusese lipsit de precedente ori de avertismente serioase. Franța trecea, în acel moment, prin cele mai violente convulsii antievreiești de la Holocaust încoace. Sinagogi atacate cu sticle incendiare, pietre funerare răsturnate, magazine jefuite, locuințe vandalizate și mâzgălite cu graffiti amenințătoare. Cu totul, numai în ultimul an, se înregistraseră mai mult de patru mii de atacuri, fiecare fiind documentat și anchetat minuțios de Hannah și de echipa ei de la Centrul de Studiere a Antisemitismului din Franța Isaac Weinberg.

Numit după bunicul patern al Hannei, centrul, strașnic păzit, își deschisese porțile în urmă cu zece ani. Între timp devenise cea mai respectată instituție de acest fel din Franța, iar Hannah Weinberg era considerată principala cronicară a noului val de antisemitism care cuprinsese țara. Susținătorii vedeau în ea o „militantă pentru memorie”, o femeie care nu s-ar da cu nimic înapoi de la a sili Franța să-și protejeze minoritatea evreiască asediată. Detractorii însă erau cu mult mai puțin măgulitori. Ca atare, Hannah renunțase de mult să mai citească ce anume se scria despre ea în presă sau în cloacele internetului.

Centrul Weinberg se găsea pe Rue de Rosiers, cea mai cunoscută stradă din cel mai vizibil cartier evreiesc al orașului. Apartamentul Hannei se afla imediat după colț, pe Rue Pavée. Pe eticheta

interfonului se putea citi numele MME BERTRAND, una dintre puținele măsuri pe care le luase pentru a-și asigura securitatea. Locuia singură în apartament, înconjurată de posesiunile a trei generații ale familiei sale, printre care se numărau o modestă colecție de picturi și câteva sute de lunete vechi, pasiunea ei secretă. La cei cincizeci și cinci de ani ai săi, era necăsătorită și fără copii. Câteodată, când îi permitea munca, se răsfăța cu câte un amant. Alain Lambert, relația ei de la Ministerul de Interne, reprezentase într-o perioadă extrem de tensionată, marcată de incidente antievreiești, o plăcută distragere a atenției. El o sună pe Hannah acasă, târziu, după vizita șefului său la Toulouse.

— S-a zis cu îndrăzneala, spuse ea caustică. Ar trebui să-i fie rușine.

— Noi am făcut tot ce-am putut.

— Tot ce puteți voi nu e suficient.

— E mai bine să nu pui paie pe foc în vremuri ca acestea.

— Exact așa spuneau și-n vara lui ’42.

— Hai să nu fim prea emotivi.

— Nu-mi dați de ales decât să transmit un comunicat, Alain.

— Alege-ți cu grijă cuvintele. Noi suntem singurii care stăm între tine și ei.

Hannah închise telefonul. Apoi trase sertarul de sus al mesei de scris și scoase o singură cheie. Deschidea o ușă de la capătul culoarului.

Dincolo de ea era o cameră de copil, camera Hannei, înghețată în timp. Un pat cu baldachin de dantelă. Rafturi doldora de animale împăiate și jucării. Un poster decolorat cu un actor american idolatrizat. Iar deasupra unui șifonier rustic franțuzesc, ascunsă în beznă, atârna o pictură de Vincent van Gogh. *Marguerite Gachet la masa de machiaj…* Hannah își trecu ușor un deget peste tușe și se gândi la bărbatul care executase unica restaurare a picturii. El cum ar fi reacționat într-un

astfel de moment? Nu, și-a spus zâmbind. N-ar fi făcut-o.

Se urcă în patul copilăriei sale și, spre marea ei surprindere, căzu într-un somn fără vise. Iar când se trezi avea deja un plan stabilit.

∵

Cea mai mare parte a săptămânii următoare, Hannah și echipa ei au trudit în condiții de securitate operațională strictă. Potențialii participanți au fost abordați cu discreție. S-au forțat mâini, s-au tapat donatori. Doi dintre cei mai de încredere finanțatori ai Hannei au ridicat obiecții, pentru că, asemeni ministrului de interne, și ei credeau că nu e bine să *jeter de l'huile sur le feu* – să pui paie pe foc. Pentru a acoperi suma lipsă, Hannah, neavând de ales, a fost nevoită să recurgă la propriile-i finanțe, care erau totuși considerabile. Încă un lucru pe care-l tot rumegau inamicii ei.

În sfârșit, mai rămăsese chestiunea măruntă a numelui care trebuia dat acțiunii Hannei. Rachel Lévy, șefa departamentului de publicitate al centrului, s-a gândit că banalitatea și o urmă de obscuritate ar fi asigurat cea mai potrivită abordare, dar Hannah a respins propunerea. Când sinagogile ard, spuse ea, precauția e un lux pe care nu ni-l putem permite. Hannah își dorea să dea alarma, să transmită o chemare răspicată la acțiune. Mâzgăli câteva cuvinte pe-o bucățică de hârtie dintr-un carnețel și o puse pe biroul încărcat al lui Rachel.

— Asta ar trebui să le atragă atenția.

Până în momentul acela, nimeni cu o oarecare influență nu fusese de acord să participe – nimeni în afara unui blogger american sâcâitor, totodată și comentator la o televiziune prin cablu, care ar fi acceptat chiar și o invitație la propria-i înmormântare. Dar apoi, Arthur Goldman de la Cambridge, eminentul istoric al antisemitismului, a spus că e posibil să facă drumul până la Paris –

firește, cu condiția ca Hannah să-i rezerve două nopți în apartamentul lui preferat de la hotelul Crillon. Cu angajamentul lui Goldman, Hannah l-a prins în lat și pe Maxwell Strauss de la Yale, care nu scăpa niciodată ocazia de a apărea pe aceeași scenă ca și rivalul său. Cu restul participanților lucrurile s-au aranjat imediat după aceea. Directorul Muzeului Memorial al Holocaustului din Statele Unite și-a anunțat participarea, precum și doi importanți memorialiști ai supraviețuirii și un expert în Holocaustul francez, de la Yad Vashem. Lor li s-a mai alăturat o romancieră, mai mult pentru popularitatea ei enormă, decât pentru perspectivele asupra istoriei, și un politician al extremei drepte franceze, care rareori avea un cuvânt bun de spus despre cineva. Mai mulți lideri spirituali și comunitari musulmani au fost și ei invitați să participe. Toți au refuzat. La fel a făcut și ministrul de interne. Alain Lambert i-a dat el însuși vestea Hannei.

— Chiar credeai că va participa la o conferință cu un titlu atât de provocator?

— Ferească sfântul ca șeful tău să facă vreodată ceva provocator, Alain.

— Dar cum e cu securitatea evenimentului?

— Am avut întotdeauna grijă de noi înșine.

— Fără israelieni, Hannah. Ar face ca toată afacerea să pută.

În ziua următoare, Rachel Lévy trimise un comunicat de presă. Media era invitată să relateze despre conferință; un număr limitat de locuri erau rezervate pentru public. Câteva ore mai târziu, pe o stradă aglomerată din Arondismentul al doisprezecelea, un evreu credincios a fost atacat cu o secure de un bărbat și rănit grav. Înainte să se facă nevăzut, atacatorul și-a agitat arma însângerată și a strigat; *Khaybar, Khaybar, ya-Yahud*! S-a spus că poliția ancheta cazul.

∵

Atât din grabă, cât și din motive de securitate, între momentul trimiterii comunicatului de presă și începutul conferinței rămaseră doar cinci zile încărcate. Ca urmare, Hannah așteptă până în ultimul minut să-și pregătească cuvântul de deschidere. În ajunul întrunirii, se așeză singură în biblioteca ei, scriind furibund într-un blocnotes cu coli dictando galbene.

Era, își zise ea, un loc potrivit pentru a elabora un astfel de document, pentru că biblioteca aceea fusese cândva a bunicului ei. Născut în districtul Lublin din Polonia, se refugiase la Paris în 1936, cu patru ani înainte de venirea la Paris a Wehrmachtului lui Hitler. În dimineața zilei de 16 iulie 1942 – ziua cunoscută drept *Jeudi Noir,* adică Joia Neagră –, polițiști francezi, cărând teancuri de buletine albastre de deportare, i-au arestat pe Isaac Weinberg și pe soția sa, laolaltă cu treisprezece mii de evrei născuți în străinătate. Isaac Weinberg, înainte să audă temuta bătaie în ușă, a reușit să ascundă două lucruri: singurul său fiu, un copilaș pe nume Marc, și pictura lui Van Gogh. Marc Weinberg a supraviețuit războiului ascunzându-se, iar în 1952 a reușit să recâștige apartamentul de pe Rue Pavée de la familia franceză care se stabilise în el după Joia Neagră. În mod miraculos, pictura rămăsese exact acolo unde o lăsase Isaac Weinberg, ascunsă sub podelele bibliotecii, sub biroul unde stătea acum Hannah.

La trei săptămâni după arestarea lor, Isaac Weinberg și soția lui au fost deportați la Auschwitz și imediat după sosire au fost trimiși în camera de gazare. Erau doar doi dintre cei peste 75.000 de evrei din Franța care au murit în lagărele morții din Germania nazistă, lăsând o pată de neșters pe istoria franceză. Dar oare se putea întâmpla iar? Și oare era momentul ca cei 475.000 de evrei din Franța, a treia cea mai mare comunitate evreiască din lume, să-și facă bagajele și să plece? Aceasta era întrebarea pusă de Hannah în titlul conferinței

pe care o organizase. Mulți evrei părăsiseră deja Franța. Cincisprezece mii emigraseră în Israel în timpul ultimului an și mulți alții plecau în fiecare zi. Totuși, Hannah nu avea planuri să li se alăture. Indiferent ce-ar fi spus dușmanii ei, ea se considera în primul rând franțuzoaică și abia în al doilea rând evreică. Ideea de a pleca altundeva decât în Arondismentul al patrulea al Parisului i se părea oribilă. Totuși, simțea că e de datoria ei să-și avertizeze confrații evrei francezi de furtuna ce se apropia. Amenințarea nu era încă una existențială. Dar când clădirea e în flăcări, scria Hannah acum, cel mai bun lucru pe care-l poți face este că găsești cea mai apropiată ieșire.

Își termină prima variantă a textului puțin înainte de miezul nopții. E prea strident, își zise, și poate puțin prea mânios. Înmuie tonurile contondente și adăugă alte câteva statistici deprimante pentru a-și susține mai bine ideea. Apoi culese textul pe laptop, îl tipări într-un exemplar și reuși să se bage în pat pe la ora două. Alarma deșteptătorului o trezi la șapte; bău o cană de *café au lait* înainte să intre la duș. După aceea, se așeză în fața mesei de machiaj, înfășurată într-un halat de baie plușat, privindu-și lung fața în oglindă. Tatăl ei a spus cândva despre unica lui fiică, într-un moment de sinceritate brutală, că Dumnezeu fusese generos când i-a dat minte, dar că fusese parcimonios cu felul cum arăta. Părul îi era ondulat și întunecat și învrâstat cu cenușiul căruia nu-i opusese rezistență, lăsându-l să se înstăpânească. Nasul îi era proeminent și acvilin, iar ochii mari și bruni. N-avusese niciodată o față prea drăgălașă, dar nici nu-i făcuse cuiva impresia c-ar fi toantă. În momente ca acestea, își spuse, felul cum arăt e un atu.

Se fardă puțin ca să ascundă cearcănele și își aranjă părul cu mai multă grijă decât de obicei. Apoi se îmbrăcă repede – fustă și bluză negre de lână, ciorapi negri, o pereche de pantofi cu toc jos

– și o luă spre scări. După ce traversă curtea interioară, deschise ușa din față a clădirii câțiva centimetri și trase cu ochiul în stradă. Era opt și câteva minute; parizieni și turiști treceau iute pe trotuare, sub un cer cenușiu de primăvară timpurie. Din câte se părea, nimeni nu aștepta ca din clădirea de apartamente de la numărul 24 să iasă o femeie cu o alură inteligentă, de vreo cincizeci și cinci de ani.

Exact asta și făcu, ieși și se îndreptă spre Rue des Rosiers, trecând pe lângă un șir de buticuri cu haine șic. Preț de câțiva pași ar fi zis că e o oarecare stradă pariziană dintr-un arondisment mai curând scump. Apoi Hannah trecu de o pizzerie *kosher* și de câteva tarabe cu firmele scrise în ebraică, unde se vindea falafel, și dintr-odată se înfățișă caracterul autentic al străzii. Își imagină cum trebuie să fi arătat în dimineața Joii Negre, devreme. Deținuții neajutorați urcând pe platformele descoperite ale camioanelor, fiecare trăgând după sine unica valiză permisă. Vecinii privind în jos de la ferestrele deschise, unii tăcuți și rușinați, alții abia abținându-se să-și manifeste bucuria față de nenorocirea ce căzuse asupra demonizatei minorități. Hannah se agăță de imaginea asta – imaginea parizienilor făcând semne de adio evreilor blestemați trecând prin lumina ternă, tocurile pantofilor ei bocănind ritmic pe macadam.

Centrul Weinberg se înălța tăcut la capătul străzii, într-o clădire de patru etaje care, înainte de război, găzduise sediul unui ziar de limbă idiș și o croitorie. Un rând de câteva zeci de oameni se întindea de la porțile sale, unde doi agenți de pază în costume negre, doi bărbați de vreo douăzeci de ani, îi controlau cu grijă pe toți cei care doreau să intre. Hannah se strecură pe lângă ei și urcă treptele la recepția pentru VIP-uri. Arthur Goldman și Max Strauss se holbau precauți unul la celălalt din câte un colț al încăperii, peste cești

de cafea americană slabă. Romanciera celebră vorbea grav cu unul dintre memorialiști; directorul Muzeului Holocaustului schimba informații cu specialistul de la Yad Vashem care-i era prieten de multă vreme. Numai sâcâitorul comentator american părea să nu aibă cu cine discuta. Îngrămădea croasanți și brioșe pe o farfurie, de parcă n-ar fi văzut mâncare de câteva zile.

— Nu vă faceți griji, îi spuse Hannah. Avem în plan o pauză pentru prânz.

Se întreținu câte o clipă, două cu fiecare dintre conferențiari, înainte să o apuce pe coridor către biroul ei. Acolo, în singurătate, își revăzu cuvântul de deschidere, până când Rachel Lévy își iți capul prin ușa deschisă, arătându-și ceasul de la încheietura mâinii.

— Câtă lume s-a strâns? întrebă Hannah.

— Mai multă decât îi putem face față.

— Și presă?

— A venit toată lumea, inclusiv *New York Times* și BBC.

Exact în momentul acela țârâi mobilul Hannei. Era un mesaj de la Alain Lambert de la Ministerul de Interne. Citindu-l, se încruntă.

— Ce spune? întrebă Rachel.

— Eh, același Alain.

Hannah își lăsă mobilul pe birou și, adunându-și hârtiile, ieși. Rachel Lévy așteptă până plecă Hannah, apoi ridică mobilul de pe masă și introduse parola nu chiar secretă a Hannei. Apăru mesajul de numai patru cuvinte al lui Alain Lambert.

AI GRIJĂ, DRAGA MEA…

Centrul Weinberg nu avea spațiu suficient pentru o sală de conferințe propriu-zisă, dar încăperea de la cel mai de sus cât al clădirii era una dintre cele mai bune din Marais. Un șir de ferestre ca de seră îi confereau o priveliște

magnifică pe deasupra acoperișurilor spre Sena, iar pe pereți erau atârnate mai multe fotografii mărite, în alb-negru despre viața districtului înainte de dimineața Joii Negre. Toți cei ce apăreau în ele muriseră în Holocaust, inclusiv Isaac Weinberg, care fusese fotografiat în biblioteca sa cu trei luni înainte să-l lovească dezastrul. Când trecu pe lângă fotografie, Hannah își plimbă un deget peste suprafața ei, așa cum atinsese tușele picturii lui Van Gogh. Numai Hannah cunoștea legătura tainică dintre tablou, bunicul ei și centrul ce purta numele lui. Nu, își spuse deodată. Nu-i chiar așa. Restauratorul cunoștea și el această legătură.

O masă lungă dreptunghiulară se afla pe o platformă înălțată în fața ferestrelor, iar două sute de scaune fuseseră aranjate în spațiul liber din fața ei, ca niște soldați pe un teren de paradă. Fiecare dintre scaune era ocupat și alți cam o sută de spectatori stăteau pe lângă peretele din spate. Hannah se așeză pe scaunul ce-i fusese pregătit – se oferise voluntară să fie bariera ce-i despărțea pe Goldman și Strauss – și o ascultă pe Rachel Lévy sugerând audienței să-și pună telefoanele mobile pe modul silențios. În sfârșit, veni și rândul ei să vorbească. Porni microfonul din fața ei și privi în jos la primul rând al cuvântului de deschidere. *Faptul că o astfel de conferință* are loc e o tragedie *națională…* Apoi auzi zgomotul din stradă, un pocnet, ca trosnetul focurilor de artificii, urmat de glasul unui bărbat care strigă în arabă:

— *Khaybar, Khaybar, ya-Yahud!*

Hannah coborî de pe podium și se apropie repede de ferestrele ce urcau din podea până-n tavan.

— Doamne sfinte, șopti.

Întorcându-se, le strigă conferențiarilor să se îndepărteze de ferestre, dar mugetul exploziei îi acoperi avertismentul. Imediat, sala fu străbătută de o tornadă de schije de sticlă, scaune, lambriuri, haine și mădulare umane. Hannah știa că fusese

împinsă înainte, deși nu-și dădea seama dacă se ridica ori cădea. Pentru o clipă, i se păru că o zărește pe Rachel Lévy învârtindu-se ca o balerină. Apoi Rachel, ca și tot restul, au dispărut pentru ea.

În sfârșit, se opri, poate pe spate, poate pe-o rână, poate în stradă, poate într-un cavou de cărămizi și moloz. Tăcerea era apăsătoare. Și la fel și fumul și praful. Încercă să-și șteargă zgura din ochi, dar brațul ei drept nu răspundea. Apoi Hannah realiză că nu mai avea brațul drept. Și nu părea să mai aibă nici piciorul drept. Își întoarse foarte puțin capul și văzu un bărbat zăcând lângă ea.

— Profesore Strauss, tu ești?

Bărbatul nu răspunse. Era mort. În curând, își spuse Hannah, și eu voi fi moartă.

Dintr-odată i se făcu înspăimântător de frig. Își zise că senzația aceea era din cauza pierderii de sânge. Sau poate că a palei de vânt ce împrăștiase efemer fumul negru din fața ei. Și-a dat atunci seama că ea și bărbatul care-ar fi putut fi profesorul Strauss zăceau împreună în Rue de Rosiers, într-un morman de moloz. Și că, înălțându-se deasupra lor, mijind ochii în jos peste țeava unei puști automate de tip militar, era o siluetă înveșmântată complet în negru. O cagulă îi acoperea fața, dar ochii-i erau vizibili. Erau șocant de frumoși, ca două caleidoscoape de castaniu și arămiu.

— Te rog, spuse Hannah sfârșită, dar ochii dindărătul măștii sticliră fanatic.

Apoi urmă un fulger de lumină albă și Hannah se pomeni mergând de-a lungul unui coridor, iar mădularele lipsă îi erau iarăși la locul lor. Trecu de ușa dormitorului ei din copilărie și bâjbâi după pictura lui Van Gogh. Dar, din câte se părea, pictura deja nu se mai afla acolo. Și-o clipă mai târziu n-a mai fost nici Hannah.

2

Rue de Grenelle, Paris

Autoritățile franceze aveau să stabilească mai târziu că bomba cântărise mai mult de cinci sute de kilograme. Fusese depozitată într-o dubă Renault Trafic albă și apoi detonată, conform numeroaselor camere de supraveghere de pe stradă, la 10 fix, exact la ora începerii conferinței de la Centrul Weinberg. Din câte se părea, atacatorii erau cel puțin punctuali.

În retrospectivă, bomba fusese exagerat de mare pentru o țintă atât de modestă. Experții francezi au concluzionat că o încărcătură de probabil, două sute de kilograme ar fi fost mai mult decât suficientă pentru a distruge birourile și pentru a ucide sau răni pe toți cei dinăuntru. Însă, la cele cinci sute de kilograme ale sale, bomba a zguduit clădiri și a spart ferestre pe toată Rue des Rosiers, cât era de lungă. Unda de șoc a fost atât de puternică – de fapt, Parisul a înregistrat primul cutremur de când își putea aminti cineva – încât daunele s-au repercutat și subteran. Țevile de apă și de gaz au crăpat în tot arondismentul, iar un tren de metrou, apropiindu-se de stația Hotel de Ville, a sărit de pe șine. Au fost răniți peste două sute de pasageri, mulți dintre ei, grav. Inițial, poliția pariziană a presupus că și trenul fusese atacat cu bombă, și, ca urmare, a dispus evacuarea întregii rețele de metrou. Viața orașului a fost imediat întreruptă. Pentru atacatori a fost un rezultat neprevăzut.

În Rue des Rosiers, forța enormă a exploziei a săpat un crater adânc de șapte metri. Din duba Renault Trafic n-a mai rămas nimic, deși ușa stângă a platformei din spate, curios de intactă, a fost descoperită plutind pe Sena, aproape de Notre-Dame, după ce parcursese o distanță de aproape un

kilometru. Cu timpul, anchetatorii au stabilit că vehiculul fusese furat în Vaulx-en-Velin, o suburbie sumbră a Lyonului, locuită în principal de musulmani. Fusese adusă la Paris în ajunul atacului – de către cine, nu s-a aflat niciodată – și parcată în apropierea unui magazin de instalații casnice din bulevardul Saint-Germain. A rămas acolo până la opt și zece în dimineața următoare, când a venit un bărbat s-o ia. Acesta era proaspăt bărbierit, avea o înălțime de aproape 1,80 și purta o șapcă cu cozoroc și ochelari de soare. A condus pe străzile din centrul Parisului – fără țintă, sau așa se părea – până la nouă și douăzeci, când a luat un complice de pe lângă Gara de Nord. Inițial, poliția franceză și serviciile de informații au lucrat cu ipoteza că și al doilea atacator era bărbat. Mai târziu, după analiza tuturor înregistrărilor video disponibile, au ajuns la concluzia că, de fapt, complicele era o femeie.

La momentul când Renaultul a ajuns în Marais, ambii pasageri își ascunseseră fețele cu cagule. Iar când au ieșit din vehicul în fața Centrului Weinberg, ambii erau greu înarmați cu puști de asalt Kalașnikov, pistoale și grenade. Cei doi paznici ai centrului au fost uciși pe loc, ca și alte patru persoane care urmau a fi controlate înainte de a li se permite accesul în clădire. Un trecător a încercat curajos să intervină, dar a fost măcelărit fără milă. Restul pedeștrilor rămași în strada îngustă au luat-o precauți la fugă.

Focurile de armă din apropierea Centrului Weinberg au încetat la 9.59.30, iar cei doi atacatori mascați s-au îndepărtat calm spre vest, pe Rue des Rosiers până în Rue Vieille-du-Temple, unde au intrat într-o brutărie populară. Opt clienți așteptau la o coadă ordonată. Toți au fost uciși, inclusiv femeia de la casă, care a implorat să-i fie cruțată viața înainte să fie împușcată de mai multe ori.

Exact în clipa în care femeia se prăbușea pe dușumea a explodat bomba din dubă. Forța

exploziei a spart vitrinele brutăriei, dar în rest clădirea a rămas neafectată. Cei doi atacatori n-au fugit imediat de la locul masacrului pe care-l provocaseră. În schimb, s-au întors pe Rue des Rosiers, unde o singură cameră de supraveghere rămasă funcțională i-a surprins înaintând metodic printre dărâmături, executându-i pe cei răniți și pe muribunzi. Printre victimele lor se afla și Hannah Weinberg, care a fost împușcată de două ori, în ciuda faptului că nu avea aproape nicio șansă de supraviețuire. Cruzimea atacatorilor nu era egalată decât de competența lor. Femeia a fost văzută deblocând cu calm un cartuș rămas înțepenit în Kalașnikovul ei înainte să ucidă un bărbat grav rănit care, o clipă mai înainte, era așezat pe un scaun la etajul patru al clădirii.

Mai multe ore după atac, cartierul Marais a fost blocat de forțele de ordine, fiind accesibil doar echipelor de salvare și anchetatorilor. În cele din urmă, târziu, după-amiaza, când ultimele incendii au fost stinse și s-a stabilit că la fața locului nu mai erau alte dispozitive explozive, a sosit și președintele Franței. După ce a vizitat locul devastării, l-a declarat „un Holocaust în inima Parisului”. Remarca n-a fost bine primită în unele dintre cele mai recalcitrante *banlieue*-uri. Într-unul dintre ele au izbucnit sărbătoriri spontane care au fost rapid înăbușite de forțele de ordine. Multe dintre ziare au ignorat acest incident. Un oficial de rang înalt al poliției franceze l-a numit „o distragere neplăcută” de la sarcina imediată, care era aceea de a găsi făptașii.

Ieșirea lor din Marais, ca de altfel tot ce ținuse de această operațiune, fusese plănuită și înfăptuită cu meticulozitate. O motocicletă Peugeot Satelis le fusese lăsată pe o stradă din apropiere, împreună cu o pereche de căști negre. Au luat-o spre nord, bărbatul conducând, în timp ce femeia se ținea de mijlocul lui, trecând neobservați prin fluxul de mașini de poliție și ambulanțe ce se apropiau de

locul exploziei. O cameră din trafic i-a surprins ultima oară în apropierea cătunului Villeron, în departamentul Val-d'Oise. Pe la amiază erau țintele celei mai vaste căutări de persoane din toată istoria Franței.

Poliția Națională și jandarmeria s-au ocupat de cordoanele rutiere, de verificarea identității, de halele abandonate cu geamuri sparte și de lacătele tăiate ale presupuselor ascunzători. Dar într-o veche și elegantă clădire de pe Rue de Grenelle, optzeci și patru de bărbați și femei erau angajați într-o căutare de un cu totul alt fel. Cunoscuți doar cu numele de Grupul Alfa, aceștia erau membri ai DGSI, serviciul de securitate internă al Franței. Grupul, cum i se spunea neoficial, fusese format cu șase ani mai devreme, ca urmare a atacului sinucigaș cu bombă al unui jihadist, ce avusese loc în fața unui restaurant faimos de pe bulevardul Champs-Elysées. Era specializat în penetrarea jihadismului subteran aflat în expansiune și primise autorizarea de a lua „măsuri active" pentru scoaterea din circulație a potențialilor teroriști islamiști, înainte ca aceștia să ia măsuri active împotriva Republicii ori a cetățenilor ei. Se spunea despre Paul Rousseau, șeful Grupului Alfa, că pusese la cale mai multe explozii decât Osama bin Laden, o acuzație pe care el nu o nega, deși imediat menționa că niciuna dintre bombele sale nu explodase de fapt. Ofițerii Grupului Alfa erau experimentați în practica artei înșelăciunii. Iar Paul Rousseau era liderul lor incontestabil și steaua lor călăuzitoare.

Cu jachetele lui de *tweed,* cu părul lui cenușiu și zburlit și cu omniprezenta sa pipă, Rousseau părea mai potrivit pentru rolul de profesor cu capul în nori, decât pentru cel de agent secret nemilos. Și nu fără motiv. Își începuse cariera în mediul academic, iar în momentele mai sumbre, acolo și tânjea să revină. Specialist respectat în literatura franceză a secolului XIX, Rousseau era angajat al

Universității Sorbona din Paris, când un prieten din serviciile de informații franceze îi ceruse să accepte un post în DST, serviciul de securitate internă al Franței. Asta se întâmpla în anul 1983, când țara era tulburată de un val de atacuri cu bombe și asasinate desfășurate de grupul terorist de stânga cunoscut cu numele de Acțiunea Directă. Rousseau s-a alăturat unei unități destinate distrugerii Acțiunii Directe și, printr-o serie de operațiuni geniale, a reușit să îngenuncheze grupul.

A rămas în DST, luptând împotriva valurilor succesive de terorism de stânga sau originar din Orientul Mijlociu, până în 2004, când iubita sa soție, Collette, a murit după o lungă bătălie cu leucemia. De neconsolat, s-a retras la vila sa modestă din Luberon și a început să lucreze la o biografie în mai multe volume a lui Proust, pe care o plănuia de mult. Apoi a urmat atacul cu bombă din Champ-Elysées. Rousseau a fost de acord să renunțe la condei și să se întoarcă la luptă, dar cu o condiție. Nu-l interesa să urmărească posibili teroriști, să le asculte convorbirile telefonice sau să le citească cugetările demente pe internet. Voia să treacă la ofensivă. Șeful a fost de acord, la fel și ministrul de interne, și așa s-a născut Grupul Alfa. În cei șase ani de existență, preîntâmpinase mai mult de o duzină de atacuri importante pe teritoriul Franței. Rousseau vedea explozia de la Centrul Weinberg nu doar ca pe un eșec al serviciilor de informații, dar și ca pe un afront adus lui personal. În după-amiaza aceea, târziu, pe când capitala franceză era tulburată, îl sună pe șeful DGSI pentru a-și anunța demisia. Bineînțeles, șeful i-o refuză.

— Dar, spuse acesta, ca să-ți faci penitența, trebuie să-l găsești pe monstrul responsabil de această atrocitate și să-mi aduci capul lui pe tavă.

Rousseau nu luă în serios aluzia, căci nu avea intenția să copieze comportamentul creaturilor cu

care se lupta. Chiar și așa, el și unitatea sa se scufundară în această sarcină cu o devoțiune ce egala zelul religios al adversarilor. Specializarea Grupului Alfa era factorul uman, și tocmai oamenilor s-au adresat pentru a obține informații. În cafenele, gări și pe alei dosite de pe tot cuprinsul țării, ofițerii de caz ai lui Rousseau se întâlneau discret cu agenții lor de penetrare – predicatorii, recrutorii, băieții de cartier, moderații de bună-credință, sufletele pierdute cu ochi pustii ce-și găsiseră sprijinul în Ummah[1] globală a morții din islamismul radical. Unii spionau pentru că așa le cerea conștiința. Alții spionau pentru bani. Și erau câțiva care spionau pentru că Rousseau și agenții sau nu le-au dat de ales. Niciunul n-a pretins c-ar fi știut că se pregătea un atac – nici chiar băieții de cartier, care pretindeau că știu totul, mai ales când era vorba de bani. Și nici n-a putut vreunul dintre infiltrații Grupului Alfa să-i identifice pe cei doi făptași. Era posibil să fie niște indivizi care au acționat din proprie inițiativă, lupi singuratici, adepți ai Jihadului fără conducători, care construiseră o bombă de cinci sute de kilograme chiar sub nasul serviciilor franceze, apoi o livraseră cu precizie la ținta aleasă. Posibil, se gândi Rousseau, dar foarte puțin probabil. Era undeva un creier al întregii operațiuni, un individ care concepuse atacul, recrutase făptașii și-i ghidase cu pricepere spre țintă. Iar Paul Rousseau avea să-i livreze șefului său capul acestui individ.

Și astfel, în timp ce toate structurile de securitate franceze scormoneau după cei doi făptași ai atacului de la Centrul Weinberg, privirea ascuțită a lui Rousseau era deja îndreptată cu hotărâre spre un liman îndepărtat. Asemeni oricărui căpitan bun în vremuri de furtună, Rousseau rămase pe puntea vasului, care, în cazul lui, era biroul de la etajul cinci. În încăpere domnea o atmosferă de neorânduială savantă, ce se

împletea cu aroma fructată a tutunului de pipă pe care-l fuma Rousseau, un obicei în care se complăcea în ciuda faptului că încălca numeroasele edicte oficiale ce interziceau fumatul în clădirile guvernamentale. Sub geamurile securizate – impuse lui Rousseau de către șeful său – se întindea intersecția pe care Rue de Grenelle o făcea cu liniștita și mica Rue Amélie. Clădirea însăși nu avea intrare din stradă, doar o poartă neagră care dădea într-o curticică și o parcare. O placă discretă din alamă proclama că acea clădire adăpostea o organizație numită Societatea Internațională pentru Literatură Franceză, o amprentă apăsat rousseauistă. Din motive ce țineau de acoperirea activităților grupului, organizația publica o revistă trimestrială subțire, pe care Rousseau insista să o redacteze de unul singur. La ultimul recensământ, avea un public de doisprezece cititori. Cu toții fuseseră minuțios verificați.

Totuși, în interiorul clădirii, toate subterfugiile dispăreau. Echipa de suport tehnic ocupa subsolul; filajul, parterul. La etajul al doilea era Registratura supraaglomerată a Grupului Alfa – Rousseau prefera vechile dosare de carton fișierelor digitale –, iar etajele al treilea și al patrulea erau rezervate coordonatorilor de agenți. Majoritatea veneau și plecau pe poarta ce dădea în Rue de Grenelle, fie pe jos, fie în mașini guvernamentale. Alții intrau printr-un pasaj secret ce lega clădirea de un mic și îmbâcsit anticariat, aflat chiar alături și aparținând unei bătrâne franțuzoaice care îndeplinise misiuni secrete în timpul războiului din Algeria. Paul Rousseau era singurul membru al Grupului Alfa căruia i se permisese să citească dosarul înfiorător al proprietarei.

Un vizitator al etajului al cincilea l-ar fi putut confunda cu birourile unei bănci private elvețiene. Era sumbru, întunecos și liniștit, cu excepția momentelor când prin ușa deschisă a biroului lui

Rousseau se revărsa muzica lui Chopin. Secretara sa, de mult suferindă, implacabila madame Treville, ocupa un birou ordonat plasat în anticameră, iar la celălalt capăt al unui culoar îngust era biroul lui Christian Bouchard, adjunctul lui Rousseau. Bouchard era exact opusul lui Rousseau – tânăr, în formă, îmbrăcat elegant și mult prea arătos. Dar mai presus de orice, Bouchard era ambițios. Șeful DGSI i-l vârâse pe gât lui Rousseau și mai toată lumea presupunea că într-o zi avea să fie șeful Grupului Alfa. Rousseau îl disprețuia puțin, căci Bouchard, în ciuda lipsurilor sale evidente, era foarte bun în ceea ce făcea. Și nemilos. Când erau de rezolvat cine știe ce mizerabile treburi birocratice, Bouchard era cel care se ocupa de ele, de fiecare dată.

La trei zile după atacul cu bombă de la Centrul Weinberg, cu teroriștii încă în libertate, a avut loc o întrunire a șefilor de departamente la Ministerul de Interne. Pe Rousseau îl scârbeau aceste întruniri – invariabil ajungeau să fie doar niște competiții politice pe puncte –, așa că l-a trimis în locul său pe Bouchard. Când adjunctul său s-a întors în sfârșit în Rue de Grenelle, era aproape opt seara. De cum intră în biroul lui Rousseau, fără să rostească niciun cuvânt, puse două fotografii pe birou. În ele se vedea o femeie cu piele măslinie, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu o față ovală și ochi ca niște caleidoscoape de castaniu și arămiu. În prima fotografie avea părul până la umeri și pieptănat drept pe spate, dezvelindu-i fruntea curată. În cea de-a doua, părul îi era acoperit de un hijab de mătase neagră fără model.

— Ăștia-i spun văduva neagră, spuse Bouchard.

— Are priză, spuse Rousseau încruntându-se.

Ridică a doua fotografie, cea în care femeia avea o ținută pioasă și se uită lung în ochii profunzi.

— Care-i numele ei real?

— Safia Bourihane.

— Algeriană?

— Via Aulnay-sous-Bois.

Aulnay-sous-Bois era un *banlieue* din nordul Parisului. Blocurile sale de locuințe sociale – cunoscute în Franța ca HLM, adică *habitation à loyer modéré* – colcăiau de infractori, numărându-se printre cele mai violente locuri din țară. Poliția se aventura rareori acolo. Chiar și Rousseau își sfătuise ofițerii de caz să se întâlnească cu sursele lor din Aulnay în locuri mai puțin periculoase.

— Are douăzeci și nouă de ani și s-a născut în Franța, spunea Bouchard. Însă, în ciuda acestui fapt, s-a descris mereu ca fiind mai întâi musulmană și abia în al doilea rând franțuzoaică.

— Cine-a găsit-o?

— Lucien.

Lucien Jacquard era șeful diviziei antiteroriste a DGSI. Teoretic, Grupul Alfa se afla în subordinea sa. În practică, Rousseau nu raporta decât șefului, trecând peste capul lui Jacquard. Pentru a evita conflicte potențiale, îl informa pe scurt pe Jacquard despre cazurile deschise de Grupul Alfa, dar își păzea cu gelozie numele surselor și metodele operaționale ale unității. În esență, Grupul Alfa era un serviciu în interiorul serviciului, unul pe care Lucien Jacquard ar fi vrut să-l aducă definitiv în subordinea sa.

— Cât de multe știe despre ea? întrebă Rousseau, privind încă în ochii femeii.

— A apărut în colimatorul lui Lucien în urmă cu trei ani.

— De ce?

— Din cauza prietenului ei.

Bouchard puse altă fotografie pe birou. În ea se vedea un bărbat puțin trecut de treizeci de ani, cu păr negru tuns scurt și cu o barbă zbârlită de zelot musulman.

— Algerian?

— De fapt e tunisian. Ăsta-i o adevărată poamă. Bun la electronice. Și la calculatoare. A fost prin

Irak și Yemen înainte să ajungă în Siria.

— Al-Qaeda?

— Nu, spuse Bouchard. ISIS.

Rousseau ridică privirea pătrunzătoare.

— Unde-i acum?

— Se pare că-n paradis.

— Ce s-a întâmplat?

— A murit după un atac aerian al coaliției.

— Și femeia?

— A călătorit în Siria anul trecut.

— Cât a stat acolo?

— Cel puțin șase luni.

— Ce-a făcut?

— Evident, a făcut puțină instrucție cu arme de foc.

— Și după ce s-a întors la Paris?

— Lucien a pus-o sub supraveghere. Și dup-aia… Bouchard ridică din umeri.

— A abandonat?

Bouchard încuviință din cap.

— De ce?

— Motivele obișnuite. Prea mulți suspecți, prea puține resurse.

— Tipa era o bombă cu ceas.

— Lucien n-a fost de aceeași părere. Se pare că după ce s-a întors în Franța s-a purtat cât se poate de bine. Nu s-a asociat cu niciun radical cunoscut, iar activitatea ei on-line n-a iscat suspiciuni. Ba chiar a renunțat să mai poarte hijabul.

— Exact asta i-a spus să facă individul care a pus la cale atacul. În mod evident, tipa e parte dintr-o rețea sofisticată.

— Lucien e de aceeași părere. De fapt, l-a informat pe ministru că nu e decât o chestiune de timp ca să ne lovească din nou.

— Cum a primit ministrul vestea?

— I-a ordonat lui Lucien să ne predea toate dosarele sale.

Rousseau își permise un zâmbet discret pe socoteala rivalului său.

— Vreau să văd tot, Christian. Mai ales rapoartele de supraveghere de după întoarcerea ei din Siria.

— Lucien a promis să ne trimită dosarele mâine-dimineață, la prima oră.

— Ce frumos din partea lui.

Rousseau privi în jos la fotografia femeii pe care o numeau *la veuve noire* – văduva neagră.

— Unde crezi că este?

— Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că s-a întors deja în Siria, cu tot cu complicele ei.

— Mă-ntreb de ce n-au dorit să moară pentru cauză.

Rousseau strânse cele trei fotografii și le înapoie adjunctului său.

— Alte vești?

— Niște evenimente interesante legate de femeia pe nume Weinberg. Se pare că în colecția ei de artă se număra și o pictură pierdută a lui Vincent van Gogh.

— Serios?!

— Ia ghicește cui a decis să i-o lase.

Prin expresia sa, Rousseau dădu de înțeles că nu avea chef de ghicitori, așa că Bouchard îi spuse rapid numele.

— Credeam că-i mort.

— Se pare că nu.

— De ce n-a fost la înmormântare?

— Cine poate spune că n-a fost?

— I s-a spus de pictură?

— Ministerul ar prefera ca pictura să rămână în Franța.

— Deci răspunsul e nu?

Bouchard nu spuse nimic.

— Cineva ar trebui să-i reamintească ministrului că patru dintre victimele atacului de la Centrul Weinberg erau cetățeni ai statului Israel.

— Ce vrei să spui?

— Bănuiesc că vom auzi de el în curând.

Bouchard se retrase, lăsându-l singur pe Rousseau. Micșoră lumina lămpii de pe birou și apăsă butonul de pornire al sistemului stereo de pe raft și într-o clipită notele de deschidere ale Concertului pentru pian nr. 1 în Mi minor se insinuară în liniștea încăperii. Pe Rue de Grenelle, traficul continua, iar spre est, înălțându-se deasupra cheiurilor Senei, luceau luminile Turnului Eiffel. Rousseau nu vedea nimic din toate astea; în mintea sa vedea un tânăr bărbat mișcându-se agil printr-o curte cu o armă în mâna întinsă în față. Era o legendă bărbatul acesta, un trișor și un asasin talentat, care lupta cu teroriștii chiar de mai mult timp decât Rousseau. Ar fi fost o onoare să lucreze cu el, decât împotriva lui. Curând, își spuse sigur de sine Rousseau. *Curând…*

3

Beirut

Deși Paul Rousseau nu știa atunci, semințele unei asemenea uniuni operative deja fuseseră semănate. Căci în exact aceeași seară, în timp ce Rousseau mergea pe jos spre micul și tristul său apartament de burlac, de pe Rue Saint-Jacques, un vehicul se îndrepta în viteză spre faleza Corniche a Beirutului. Automobilul era de culoare neagră, de fabricație germană și de mărimi considerabile. Bărbatul din spate era un deșirat, cu pielea palidă, nevascularizată și cu ochi de culoarea gheții glaciare. Expresia feței sale dădea impresia unei plictiseli profunde, dar degetele mâinii drepte, care băteau ușor darabana pe cotieră, îi trădau adevărata stare emoțională. Purta o pereche de blugi strânși pe picior, un pulover de lână negru și o jachetă de piele. Sub jachetă, ascuns bine în betelia

pantalonilor, era un pistol de 9 mm, de fabricație belgiană, colectat de la persoana de contact, pe aeroport – în Liban, fluxul de arme, mari sau mici, nu cunoștea întrerupere. În buzunarul de la piept, avea un mic portofel plin de bancnote împreună cu un pașaport canadian, foarte uzat, care-l identifica drept David Rostov. Ca multe alte lucruri ce-l priveau pe acest bărbat, pașaportul era o făcătură. Numele lui real era Mihail Abramov și era angajatul serviciului secret de informații al statului Israel. Serviciul avea un nume lung și în mod voit înșelător, care avea prea puțin de-a face cu adevărata natură a activităților sale. Indivizi precum Mihail îi spuneau Biroul, atât.

S-a uitat în oglinda retrovizoare așteptând ca ochii șoferului să-i întâlnească pe-ai lui. Numele șoferului era Sami Haddad. Era creștin maronit, fost membru al milițiilor libaneze creștine și de multă vreme colaborator pe bază de contract al Biroului. Avea ochii blânzi și iertători ai unui preot și mâini vânoase de boxer profesionist. Era destul de bătrân încât să-și amintească de vremurile când Beirutul era Parisul Orientului Mijlociu – și destul de bătrân încât să fi luptat în lungul război civil care a dezmembrat țara. Lui Sami Haddad nu-i era nimic necunoscut despre Liban și despre periculoasa lui politică și putea face rost de orice imediat – arme, vase, mașini, droguri, femei. Odată s-a învârtit, din scurt, de o pumă, pentru că ținta unui nou recrut al Biroului, un prinț alcoolic dintr-o dinastie arabă din Golf, avea o slăbiciune pentru felinele mari. Loialitatea lui Sami față de birou era dincolo de orice îndoială. La fel și capacitatea sa de a intui problemele.

— Calmează-te, spuse Sami, văzând ochii lui Mihail în oglindă. Nu suntem urmăriți.

Mihail privi peste umăr la luminile traficului dinapoia lor, paralel cu promenada Corniche. Oricare dintre acele mașini ar fi putut transporta o echipă de asasini sau răpitori ai Hezbollahului ori

ai vreunei organizații extremiste jihadiste, care-și găsiseră teren ferm în tabăra de refugiați palestinieni din sud – organizații pe lângă care Al-Qaeda părea o gașcă de moderați islamici învechiți și îmbâcsiți. Era a treia sa vizită în Beirut în ultimul an. De fiecare dată intrase în țară cu același pașaport, la adăpostul aceleiași povești de acoperire. El era David Rostov, un afacerist itinerant cu origini ruso-canadiene, care obținea ilicit antichități din Orientul Mijlociu pentru clientela sa preponderent europeană. Beirutul era unul dintre terenurile lui favorite de vânătoare, căci în Beirut orice era posibil. Odată i se oferise o statuie romană de doi metri și jumătate, remarcabil de intactă, reprezentând o amazoană rănită. Prețul obiectului era de două milioane de dolari, transportul fiind inclus. L-a convins pe vânzător, după nenumărate cești de cafea turcească dulce, să scadă prețul cu o jumătate de milion. Apoi a plecat, câștigându-și atât reputația de negociator viclean, cât și pe cea de cumpărător pretențios, ceea ce era un lucru bun într-un loc precum Beirutul.

Se uită la oră pe mobilul său Samsung. Sami Haddad îl observă. Sami observa totul.

— La ce oră te-așteaptă?

— La zece.

— Târziu.

— Banii nu dorm niciodată, Sami.

— Mie-mi spui?

— Vrei să mergem direct la hotel sau vrei să faci o plimbare cu mașina înainte?

— Tu decizi.

— Hai să mergem la hotel.

— Hai să facem o plimbare.

— Nicio problemă.

Sami Haddad coti de pe Corniche pe o stradă mărginită de-o parte și de alta de clădiri în stil colonial francez. Mihail o cunoștea bine. Cu doisprezece ani înainte, pe când servea în forțele

speciale Sayeret Matkal, ucisese un terorist din Hezbollah, pe când acesta dormea într-un pat dintr-o casă conspirativă. Să fie membru într-o asemenea unitate de elită era visul oricărui băiat israelian și a însemnat un succes remarcabil pentru un băiat din Moscova. Un băiat nevoit să lupte în fiecare zi a vieții sale pentru că s-a întâmplat ca strămoșii săi să fie evrei. Un băiat al cărui tată, un important universitar sovietic, fusese închis într-o instituție psihiatrică deoarece îndrăznise să pună la îndoială înțelepciunea Partidului. Băiatul ajunsese în Israel la vârsta de șaisprezece ani. A învățat să vorbească ebraică într-o lună, iar în mai puțin de-un an nu mai avea niciun pic de accent rusesc. Era precum milioanele de oameni care veniseră înaintea lui, pionierii sioniști care fugiseră demult în Palestina pentru a scăpa de persecuțiile și pogromurile din Europa de Est, epavele umane care s-au revărsat din lagărele morții după război. Lăsase în urmă lestul și slăbiciunile trecutului său. Era o altă persoană, un nou evreu. Era un israelian.

— Tot nu ne urmărește nimeni, spuse Sami Haddad.

— Atunci ce mai aștepți? replică Mihail.

Sami își croi drum înapoi spre Corniche și o luă spre cheiuri. Ridicându-se deasupra lor se vedeau turnurile gemene din oțel și sticlă ale hotelului Patru Anotimpuri. Sami intră cu mașina pe alee și se uită în oglindă așteptând instrucțiuni.

— Sună-mă când ajunge, spuse Mihail. Spune-mi dacă are vreun prieten.

— Nu merge niciodată nicăieri fără un prieten.

Mihail își culese servieta și geanta de călătorie de pe banchetă și deschise portiera.

— Fii cu ochii-n patru pe-acolo, spuse Sami Haddad. Nu vorbi cu străini.

Mihail coborî și, fluierând aiurea, trecu ca vântul de valeți și pătrunse în holul hotelului. Un paznic în costum negru îl privi circumspect, dar îi permise să intre fără să-l controleze. Traversă un

covor gros care-i amortiza pașii și se prezentă la impozantul birou al recepției. În spatele acestuia, în picioare, luminată de un con de lumină ce cădea de sus, era o femeie drăguță, cu păr negru, de douăzeci și cinci de ani. Mihail știa că femeia era palestiniană și că tatăl ei, pe vremuri luptător, fugise din Liban împreună cu Arafat în 1982, mult înainte ca ea să se nască. Vreo câțiva alți angajați ai hotelului aveau legături dubioase. Doi membri ai Hezbollah lucrau la bucătărie, iar vreo câțiva jihadiști cunoscuți se ocupau de întreținere. Mihail știa că aproximativ zece la sută din membrii personalului l-ar fi ucis dacă i-ar fi cunoscut adevărata identitate și ocupație.

Îi zâmbi femeii, iar ea îi întoarse un zâmbet rece.

— Bună seara, domnule Rostov. Mă bucur să vă revăd.

Unghiile ei lăcuite țăcăneau pe tastatură pe când Mihail era îmbătat de miasma de azalee trecute.

— Rămâneți la noi o singură noapte.

— Din păcate, spuse Mihail, zâmbind iar.

— Aveți nevoie de ajutor la bagaje?

— Mă descurc.

— V-am rezervat o cameră mai bună, una de lux și cu vedere spre mare. E la etajul al paisprezecelea.

Îi înmână plicul cu cheile camerei și îi arătă lifturile, cu un gest ca al unei stewardese ce indică pozițiile ieșirilor de urgență.

— Bine ați revenit!

Mihail, luându-și geanta și servieta, se îndreptă spre foaierul lifturilor. O cabină goală aștepta cu ușile deschise. Păși înăuntru și, bucuros că era singur, apăsă butonul din dreptul etajului paisprezece. Dar tocmai când se închideau ușile, printre ele se strecură o mână și un bărbat intră în cabină. Era îndesat, cu arcade proeminente și fălci construite să încaseze pumni. Ochii lui se întâlniră o clipă cu ai lui Mihail în reflexia ușilor. Se

salutară cu o înclinare a capului, dar nu schimbară vreun cuvânt. Bărbatul apăsă butonul pentru etajul douăzeci, ezitând ușor, ca și cum atunci s-ar fi decis, apoi, pe când liftul urca, își făcu de lucru cu unghia degetului mare. Mihail se prefăcu că-și verifică corespondența pe mobil și-n acest timp, pe nebăgate de seamă, îi făcu tipului cu cap turtit o fotografie. Mergând pe coridor spre camera sa, trimise fotografia în bulevardul Regele Saul, unde se afla sediul central anonim al Biroului. Din ochi verifică de jur-împrejur blana ușii, fără să descopere semnul vreunei intervenții frauduloase. Trecu cardul prin fantă și, pregătindu-se să reziste unui atac, intră în cameră.

Îl întâmpinară acorduri de Vivaldi – muzica preferată a traficanților de arme și de heroină și a teroriștilor din toată lumea, își spuse oprind radioul. Patul fusese deja lăsat jos, iar pe pernă era pusă o ciocolată. Se duse la fereastră, de unde văzu capota mașinii lui Sami Haddad parcată pe Corniche. Dincolo de ea se zăreau cheiurile, iar dincolo de cheiuri, întinderea de smoală a Mediteranei. Acolo, undeva, era ieșirea lui de urgență. Nu i se mai permitea să vină la Beirut fără să aibă o portiță de scăpare în largul coastei. Viitorul șef își făcuse planuri în privința lui – sau cel puțin așa se vorbea prin ungherele Biroului. Pentru o astfel de instituție sigură, era un loc înțesat de bârfe.

Exact atunci, mobilul lui Mihail se lumină. Era un mesaj din bulevardul Regele Saul, care spunea că bărbatul care urcase cu el în lift n-a putut fi identificat de computere. Era sfătuit să acționeze cu prudență, orice-ar fi însemnat asta. Trase transperantele și draperiile, apoi stinse una câte una luminile din cameră până când rămase într-o beznă adâncă. Se așeză apoi la picioarele patului, cu privirea ațintită la dâra subțire de lumină ce venea pe sub ușă și aștepta să sune telefonul.

∵

Nu era neobișnuit ca sursa să întârzie. Era, cum ținea să-i amintească lui Mihail de fiecare dată, un om foarte ocupat. Așadar, n-a fost surprinzător că s-a făcut zece, apoi a trecut fără să primească vreun telefon de la Sami Haddad. În sfârșit, la și-un sfert, ecranul telefonului se lumină iar.

— Intră în holul hotelului. Are doi prieteni, ambii înarmați.

Mihail întrerupse convorbirea și mai rămase așezat încă zece minute. Apoi, cu pistolul în mână, se duse spre antreu și puse urechea pe ușă. Neauzind nimic de-afară, își puse din nou pistolul la spate și ieși pe coridor, care era pustiu, cu excepția unui bărbat din personalul de serviciu. Mai sus, barul de pe acoperiș prezenta scena obișnuită – libanezi bogați, arabi din Emirate în largile lor kandura, afaceriști chinezi cu fețele înroșite de băutură, traficanți de droguri, curve, cartofori, aventurieri, idioți. Briza mării se juca cu pletele femeilor și stârnea vălurele în bazin. Duduitul muzicii, distorsionat de un DJ profesionist, era o crimă acustică împotriva umanității.

Mihail merse spre cel mai îndepărtat colț al acoperișului, unde Clovis Mansour, vlăstar al dinastiei de negustori de antichități Mansour, stătea singur pe o canapea albă cu fața spre Mediterana. Ai fi zis că poza pentru o sesiune foto de revistă, cu un pahar de șampanie într-o mână și cu o țigară aprinsă în cealaltă. Purta un costum negru italian și o cămașă albă deschisă la gât, lucrată manual pentru el de croitorul lui din Londra. Ceasul de aur de la încheietura mâinii era de dimensiunea unui cadran solar. Parfumul său trena împrejurul său ca o mantie.

— Ai întârziat, *habibi,* spuse în timp ce Mihail se lăsa pe canapeaua din fața sa. Eram gata să plec.

— Ba nu erai.

Mihail scrută interiorul barului. Cei doi bodyguarzi ai lui Mansour piguleau dintr-un bol cu

fistic, la o masă din apropiere. Bărbatul din lift se rezema de balustradă. Se prefăcea că admiră priveliștea mării, ținându-și telefonul la ureche.

— Îl știi? întrebă Mihail.

— Nu l-am mai văzut niciodată? Bei ceva?

— Nu, merci.

— E mai bine dacă bei.

Mansour făcu semn cu o fluturare a mâinii unui chelner în trecere și comandă încă un pahar de șampanie. Mihail scoase un plic galben-închis din buzunarul hainei și-l puse pe măsuța joasă.

— Ce-i aia? întrebă Mansour.

— Un semn al respectului nostru.

— Bani?

Mihail încuviință din cap.

— Nu pentru bani lucrez pentru tine, *habibi.* La urma urmei, am bani berechet. Lucrez pentru tine pentru că vreau să rămân în afaceri.

— Superiorii mei ar prefera ca banii să treacă dintr-o mână-ntr-alta.

— Superiorii tăi sunt niște șantajiști ieftini.

— Eu m-aș uita în plic, înainte să spun că-s ieftini.

Mansour se uită în plic. Ridică o sprânceană și își strecură plicul în buzunarul de la piept al sacoului său.

— Ce ai să-mi dai, Clovis?

— Paris, spuse negustorul de antichități.

— Ce-i cu Parisul?

— Știu cine-i făptașul.

— Cum?

— Nu sunt sigur, spuse Mansour, dar e posibil să-l fi ajutat să finanțeze operațiunea.

4

Beirut – Tel Aviv

Era două jumătate dimineața când Mihail se întoarse în sfârșit în camera sa. Nu observă nimic care să sugereze că în lipsa sa ar fi fost cineva acolo; chiar și ciocolățica în staniol mai era încă pe pernă în exact același unghi. După ce-o adulmecă încercând să identifice urme de arsenic, ciuguli dintr-un colț al ei dus pe gânduri. Apoi, într-o neobișnuită criză de nervi, împinse toate piesele de mobilier care nu erau fixate în pardoseală spre antreu și le îngrămădi în fața ușii. De cum își termină baricada, trase draperiile și transperantele și cercetă cu privirea printre luminile vaselor de pe Mediterana, căutându-și ieșirea din vizuină. Imediat își reproșă că se putea gândi la așa ceva. Portița de scăpare nu trebuia folosită decât în cazuri de urgență extremă. Deținerea unei informații nu se clasa în această categorie, chiar dacă această fărâmă de informație ar fi putut preîntâmpina o altă catastrofă ca cea din Paris.

I se spune Saladin…

Mihail se întinse cu spatele rezemat de tăblia de la capul patului, cu pistolul lângă el și se uită la masa neagră a fortificațiilor sale. Era, își spuse, o priveliște cu adevărat nedemnă. Porni televizorul și navigă pe undele TV ale unui Orient Mijlociu care-o luase razna până când plictiseala îl călăuzi către pragul somnului. Ca să se țină treaz dădu pe gât o sticlă de cola din barul frigorific și se gândi la femeia pe care o lăsase să-i scape prostește printre degete. Era o americancă frumoasă cu un pedigri perfect de protestantă, care lucrase pentru CIA și, din când în când, pentru Birou. Acum trăia la New York, unde curatoria o colecție specială de pictură a Muzeului de Artă Modernă. Mihail auzise că se vedea cu un bărbat cu intenții serioase, cu un comerciant de obligațiuni. Se gândi să o sune, doar să-i audă tonul vocii, dar hotărî că n-ar fi înțelept. O pierduse, așa cum pierduse și Rusia.

Care-i numele lui real, Clovis?

Nu sunt sigur că a avut vreodată unul.

De unde e?

E posibil să fi fost din Irak cândva, dar acum e fiul califatului…

În cele din urmă, cerul de dincolo de fereastra camerei lui Mihail se făcu negru-albăstriu odată cu apropierea zorilor. Aranjă camera cum fusese și, treizeci de minute mai târziu, se lăsă moale și cu ochii înroșiți pe bancheta din spate a mașinii lui Sami Haddad.

— Cum a mers? întrebă libanezul.

— Pierdere absolută de vreme, replică Mihail căscând îndelung.

— Și-acum încotro?

— Tel Aviv.

— Nu-i un drum prea ușor cu mașina, prietene.

— Atunci poate că ar trebui să mă duci la aeroport.

Avionul său pleca la opt și jumătate. Navigă pe la controlul pașapoartelor ca un canadian zâmbitor, întrucâtva somnoros, și se așeză pe locul de la clasa întâi la bordul unui avion al companiei Middle East Airlines cu destinația Roma. Pentru a se proteja de vecinul său, un agent de vânzări turc cu o alură prea puțin respectabilă, se prefăcu a citi ziarele de dimineață. De fapt, cumpănea asupra tuturor motivelor posibile pentru care o aeronavă a guvernului libanez ar putea să nu ajungă cu bine la destinație. Măcar o dată, se gândi mohorât, moartea lui ar avea consecințe, căci informația ar pieri odată cu el.

De câți bani vorbim, Clovis?

Patru milioane, poate cinci.

Cum e?

Mai aproape de cinci…

Avionul aterizâ la Roma fără incidente, dar lui Mihail i-au trebuit aproape două ore să treacă prin haosul organizat care este controlul pașapoartelor pe aeroportul Fiumicino. Șederea sa în Italia a fost scurtă, dar suficientă cât să-și schimbe identitățile și să se îmbarce în alt avion, o cursă a companiei

El Al cu destinația Tel Aviv. La Ben Gurion îl aștepta o mașină a Biroului; îl duse în goană spre nord, către bulevardul Regele Saul. Clădirea din capătul vestic al străzii era, precum avanpostul lui Paul Rousseau din Rue de Grenelle, o minciună la vedere. Deasupra intrării nu se vedea nicio placă și nici nu se vedeau litere de alamă care să proclame identitatea celor ce-o ocupau. De fapt, nu era niciun semn care să sugereze că acolo se afla cartierul general al unuia dintre cele mai temute și mai respectate servicii de informații din lume. O mai atentă examinare a structurii sale, totuși, ar fi dezvăluit existența unei alte clădiri în interiorul clădirii aceleia, una care dispunea de propria sa centrală electrică, de propriile ei țevi de apă și canalizare și de propriile ei sisteme de comunicare securizate. Angajații aveau două chei. Una deschidea o ușă fără niciun însemn din hol; cealaltă acționa liftul. Cei care comiteau păcatul de neiertat de a pierde una sau ambele chei erau alungați în sălbăticia Iudeii și nu se mai auzea niciodată de ei.

Asemenea celor mai mulți dintre agenții de teren, Mihail intră în clădire printr-o parcare subterană, apoi urcă spre etajul conducerii executive. Din pricină că ora era înaintată – camerele de supraveghere indicau ora nouă și jumătate –, coridorul era mai liniștit decât o școală fără copii. Prin ușa pe jumătate deschisă din capul coridorului pătrundea un romb ascuțit de lumină. Mihail bătu încetișor în ea și, neauzind niciun răspuns, intră. Îndesat într-un fotoliu executiv de piele îndărătul unui birou de sticlă fumurie era Uzi Navot, cel care avea să fie curând fostul șef al Biroului. Se încrunta la un dosar deschis de parcă ar fi fost o factură pe care nu-și permitea s-o plătească. În dreptul cotului său era o cutie deschisă de biscuiți vienezi cu unt. Nu mai erau decât doi, ceea ce nu era un semn bun.

Fără grabă, Navot ridică privirea și, mișcând a lehamite din mână, îl pofti pe Mihail să ia loc. Purta o cămașă de seară în dungi, croită pentru un bărbat mai subțire, și o pereche de ochelari fără rame, preferații intelectualilor germani și ai bancherilor elvețieni. Părul lui, cândva blond-roșcat, era o perie gri. Ochii albaștri îi erau înroșiți. Își suflecă mânecile, expunându-și antebrațele masive, și-l contemplă pe Mihail îndelung cu o ostilitate abia mascată. Nu era primirea la care se aștepta. Pe de altă parte, în zilele acelea nu puteai ști niciodată la ce să te aștepți când te întâlneai cu Uzi Navot. Circulau zvonuri că succesorul lui avea de gând să-l păstreze în schemă, în cine știe ce funcție – o blasfemie într-un serviciu în care, la vârf, predarea ștafetei era o chestiune de doctrină religioasă –, oficial însă viitorul său era neclar.

— Ceva probleme pe drumul de ieșire din Beirut? întrebă Navot în sfârșit, ca și cum întrebarea abia atunci îi venise în minte.

— Niciuna, răspunse Mihail.

Navot culese o firimitură de biscuit cu vârful degetului său butucănos.

— Supraveghere?

— Din câte-am văzut noi, nu.

— Și tipul care-a urcat cu tine în liftul hotelului? L-ai mai văzut?

— La barul de pe acoperiș.

— Ceva suspect?

— În Beirut toată lumea pare suspectă. De-aia-i Beirut.

Navot scutură firimitura pe o farfurie. Apoi scoase o fotografie dintr-un dosar și o împinse peste tăblia mesei spre Mihail. În ea se vedea un bărbat pe scaunul din față al unui automobil de lux, la marginea unui bulevard de pe țărmul mării. Geamurile mașinii erau țăndări. Bărbatul nu mai era decât o masă de carne zdrențuită și însângerată și cât se poate de moartă.

— Îl recunoști? întrebă Navot.

Mihail privi concentrat, mijind ochii.

— Uită-te bine la mașină.

Mihail o studie. Și înțelese. Mortul era Sami Haddad.

— Când au pus mâna pe el?

— Nu mult după ce te-a lăsat la aeroport. Și abia au început.

Navot împinse altă fotografie peste birou, o clădire în ruine de pe o stradă elegantă din centrul Beirutului. Era Gallerie Mansour de pe Rue Madame Curie. Membre și capete erau împrăștiate pe trotuar. Măcar de data asta nu fuseseră masacrați oameni. Era inventarul magnific al galeristului Clovis Mansour.

— Speram, reîncepu Navot o clipă mai târziu, ca ultimele mele zile în funcție să treacă fără incidente. În schimb, am de-a face cu pierderea celui mai bun contractant al nostru din Beirut și a unei surse pentru a cărei recrutare am cheltuit mult timp și eforturi.

— Mai bine decât un agent de teren mort.

— Eu hotărăsc cum e mai bine.

Navot luă cele două fotografii de la Mihail și le puse înapoi în dosar.

— Ce-a avut Mansour să-ți dea?

— Omul care-a făcut treaba-n Paris.

— Cine-i?

— I se spune Saladin.

— Saladin? În fine, spuse Navot, închizând dosarul, măcar e un început.

∵

Navot rămase în biroul său mult după ce Mihail obținuse permisiunea să plece. Masa de lucru era goală cu excepția carnetului său legat în piele, pe care mâzgălise un singur cuvânt. *Saladin*… Numai un individ cu o imensă stimă de sine și-ar fi permis un nume de cod ca acesta, numai un individ cu ambiții mari. Adevăratul Saladin unise lumea musulmană sub dinastia Ayyubizilor și recucerise Ierusalimul din mâinile cruciaților. Poate că acest

nou Saladin avea aceleași planuri. La petrecerea sa de debut a pus la pământ un obiectiv evreiesc din mijlocul Parisului, atacând simultan două țări, două civilizații. Sigur, se gândi Navot, succesul atacului abia ce-i deschisese apetitul pentru sânge păgân. Nu era decât o chestiune de timp să lovească iar.

Deocamdată, Saladin era problema francezilor. Dar faptul că în atac pieriseră patru cetățeni israelieni făcea ca Navot să aibă un cuvânt de spus. La fel ca și numele pe care Clovis Mansour îl șoptise în urechea lui Mihail la Beirut. De fapt, cu niscai marketing, doar numele era suficient pentru a asigura Biroului un loc la masa strategică. Navot era încrezător în puterea sa de persuasiune. Fost agent de teren și recrutor de spioni, Navot avea capacitatea de a face din nimic aur. Nu-i trebuia decât un om care să se îngrijească de interesele Biroului în orice întreprindere comună franco-israeliană. Nu avea decât un singur candidat în minte, un agent de teren legendar care desfășurase operațiuni pe pământ francez încă de pe când era abia un puști de douăzeci și doi de ani. Mai mult, agentul în chestiune o cunoscuse personal pe Hannah Weinberg. Din nefericire, prim-ministrul avea alte planuri cu el.

Navot își verifică ceasul; zece și un sfert. Se întinse spre telefon și sună la biroul de călătorii.

— Trebuie să zbor la Paris mâine-dimineață.

— Cu cel de șase sau cu cel de nouă?

— Cu cel de șase, spuse Navot abătut.

— Când vă întoarceți?

— Mâine-seară.

— Rezolvat.

Navot închise, apoi dădu un ultim telefon. Întrebarea pe care o puse o mai repetase de multe ori înainte.

— Cât mai durează până termină?

— E aproape.

— Cât de aproape?

— Poate-n seara asta, mâine cel mai târziu.

Navot puse receptorul în furcă și-și plimbă privirea prin biroul spațios care-n curând avea să nu mai fie al lui.

Mâine cel mai târziu…

Poate, își spuse, poate nu.

5

Muzeul Israel, Ierusalim

În colțul îndepărtat al laboratorului de conservare, o cortină neagră cădea din tavanul alb până în podeaua albă. Dincolo de ea se aflau două șevalete italiene din lemn de stejar, două lămpi cu halogen, o cameră foto Nikon montată pe un tripod, o paletă, un mic balot de vată, o vechitură de CD-player mânjit cu vopsea de culori diferite și o măsuță cu rotile încărcată de pigmenți, dizolvanți, ghermele de lemn și vreo câteva pensule din păr de samur din seria Winsor & Newton 7. Cea mai mare parte a ultimelor patru luni, restauratorul trudise acolo de unul singur, uneori până seara târziu, alteori nu cu mult înainte să se crape de ziuă. Nu purta nicio legitimație de acreditare a muzeului, căci, de fapt, era angajat în cu totul altă parte. Echipa de conservatori fusese sfătuită să nu pomenească de prezența sa acolo și nici chiar să-i rostească numele. Și nici n-aveau a discuta despre grandioasa pictură, o piesă de altar a unui vechi maestru italian, proptită de cele două șevalete ale sale. Pictura, ca și restauratorul, aveau un trecut periculos și tragic.

Era mai scund decât media – poate vreun metru și șaptezeci și trei, nu mai mult – și de constituție zveltă. Fața sa era înaltă la frunte și îngustă la bărbie, cu pomeți proeminenți și cu un nas lung și osos, ce părea a fi fost sculptat în lemn. Părul

negru îi era tuns foarte scurt și era vârstat cu gri pe la tâmple, ochii îi erau de o nuanță nefirească de verde. Vârsta sa era unul dintre cele mai bine păzite secrete din Israel. Cu nu prea multă vreme în urmă, când a apărut necrologul morții sale în ziarele din toată lumea, nu s-a putut publica nicio dată de naștere verificabilă. Știrile despre moartea sa fuseseră parte dintr-o operațiune elaborată de a-și înșela dușmanii din Moscova și Teheran. Au crezut că poveștile acestea erau adevărate, o eroare de calcul care i-a permis restauratorului să se răzbune pe ei. Nu mult după întoarcerea sa la Ierusalim, soția sa a născut doi gemeni, o fetiță cu numele de Irene, după mama ei, și un fiu, numit Rafael. Acum, cei trei – mama, fiica și fiul – erau printre cele mai bine păzite persoane din Israel. La fel era și restauratorul. Venea și pleca într-un SUV blindat de fabricație americană, care stătea parcat la ușa laboratorului de conservare ori de câte ori era el acolo.

Apariția sa la muzeu, într-o miercuri întunecată și umedă de decembrie, la doar câteva zile de la nașterea copiilor lui, a constituit un șoc și o profundă ușurare pentru restul personalului de conservare. Fuseseră avertizați că nu-i plăcea să fie privit când muncește. Totuși, își făcuseră un obicei din a-și iți capetele prin cortină în mica lui cavernă, cât să vadă cu ochii lor piesa de altar. Într-adevăr, nu-i putea învinovăți pentru asta. Pictura, *Naşterea Mântuitorului cu Sfântul Francisc şi Sfântul Laurenţiu,* a lui Caravaggio, se poate spune că era cea mai celebră operă de artă dispărută din lume. Furată din Oratoriul din San Lorenzo din Palermo, în octombrie 1969, se afla acum oficial în posesia Vaticanului. Sfântul Scaun decisese cu înțelepciune să nu facă publică recuperarea picturii până când restaurarea ei nu era terminată. Asemenea multor alte pronunciamente ale Vaticanului, versiunea oficială a evenimentelor avea să fie prea puțin asemănătoare adevărului.

Acea versiune n-avea să menționeze faptul că legendarul ofițer de informații israelian Gabriel Allon găsise pictura dispărută într-o biserică din Brienno, un orășel din nordul Italiei. Nici n-avea să menționeze că sarcina de a o restaura îi fusese încredințată aceluiași legendar ofițer de informații.

Pe parcursul lungii sale cariere, desfășurase câteva restaurări neobișnuite – reparase odată un portret de Rembrandt găurit de un glonț –, dar piesa de altar a lui Caravaggio, proptită de șevaletele lui Gabriel era, fără îndoială, cea mai degradată pânză pe care o văzuse vreodată. Se știau puține lucruri despre lunga ei călătorie din Oratoriul din San Lorenzo până în biserica unde fusese găsită. Poveștile însă erau puzderie. Ba că fusese păstrată de un șef mafiot ca trofeu și scoasă la întâlnirile importante cu acoliții lui. Ba că fusese roasă de șobolani, afectată de inundații și arsă de foc. Gabriel era sigur de un singur lucru: rănile picturii, deși cumplite, nu erau fatale. Dar Efraim Cohen, șeful departamentului de conservare al muzeului, se îndoia. După ce văzuse prima dată pictura, îl sfătuise pe Gabriel să-i facă prohodul și să returneze piesa de altar Vaticanului în același sicriu de lemn în care venise.

— Tu, cel fără credință! a spus Gabriel.

— Nu, a replicat Cohen. Eu, cel prea puțin talentat.

Cohen, ca și ceilalți membri ai personalului, auzise poveștile – poveștile despre termene-limită depășite, despre inaugurări abandonate, despre redeschiderile amânate ale bisericii. Ritmul de melc al obiceiurilor de muncă ale lui Gabriel era legendar, aproape tot atâta cât peripețiile sale pe câmpurile de luptă secrete din Europa și din Orientul Mijlociu. Dar au descoperit curând că încetineala sa era mai degrabă voită decât instinctivă. Meșteșugul restaurării, i-a explicat el într-o seară lui Cohen, în timp ce repara iute fața zdrențuită a Sfântului Francisc, este cam ca atunci

când faci dragoste. Cel mai bine e să o faci încet și cu atenție minuțioasă la detalii, cu întreruperi ocazionale pentru odihnă și revigorare. Dar la nevoie, dacă meșteșugarul și subiectul muncii sale s-au cunoscut cum se cuvine, o restaurare poate fi făcută cu o viteză extraordinară, cu mai mult sau mai puțin același rezultat ca în cazul unei restaurări lente.

— Tu și Caravaggio sunteți prieteni vechi? întrebă Cohen.

— Am mai colaborat în trecut.

— Atunci zvonurile sunt adevărate?

Gabriel pictase cu mâna sa dreaptă. Acum mișca pensula cu cea stângă și lucra cu aceeași îndemânare.

— Ce zvonuri? întrebă după o clipă.

— Că tu ești acela care a restaurat *Coborârea în mormânt* pentru Muzeul Vaticanului în urmă cu câțiva ani.

— N-ar trebui să pleci urechea la zvonuri, Efraim, mai ales când mă privesc.

— Și nici la știri, spuse sumbru Cohen.

Avea un program de lucru eratic și imprevizibil. Putea trece o zi întreagă fără să dea niciun semn. Apoi Cohen ajungea la muzeu ca să găsească câte o suprafață mare a pânzei restaurată ca prin miracol. Sigur are un ajutor, se gândea el. Sau poate că însuși Caravaggio se strecura noaptea în muzeu, cu o spadă în mână și o pensulă în cealaltă și ajuta la restaurare. După o astfel de sesiune nocturnă – o vizită deosebit de productivă în timpul căreia Fecioara și-a recăpătat vechea glorie –, Cohen chiar a verificat filmările camerelor de supraveghere. A aflat că Gabriel intrase în laborator la zece jumătate seara și că plecase la șapte și douăzeci în dimineața următoare. Nici măcar bodyguardul cu ochi de căprioară nu fusese cu el. Poate că e adevărat, se gândi Cohen, privind la spectrul ce se mișca cu un cadru pe secundă, de-

a lungul coridorului slab luminat. Poate că la urma urmei e un arhanghel.

Când era prezent în timpul programului obișnuit de lucru, de la el se auzea întotdeauna muzică. *La Bohème* era preferata lui de departe. O punea atât de des încât Cohen, care nu știa boabă de italiană, a putut curând să cânte din memorie *Che gelida manina.* Odată ce Gabriel intra în grota sa cu cortină, nu mai ieșea de-acolo până nu-și termina sesiunea. Nu se plimba prin grădina de sculpturi a muzeului ca să-și limpezească mintea, nu mergea la bufetul personalului să-și ia o doză de cofeină. De dincolo de cortină nu se auzea decât muzica și bufnetele moi de pensulă și, din când în când, țăcănitul camerei Nikon, căci își înregistra necontenit progresul, înainte să părăsească laboratorul, își curăța pensulele și paleta și își punea măsuța în ordine – cu asemenea precizie, observă Cohen, încât putea să detecteze dacă în absența sa îi atingea cineva lucrurile. Apoi muzica înceta, lumina lămpilor cu halogen scădea și, cu o ușoară înclinare cordială a capului către ceilalți, dispărea.

La începutul lui aprilie, când ploile iernii nu mai erau decât o amintire, iar zilele erau calme și luminoase, se aruncă cu capul înainte spre o linie de finiș pe care doar el o putea vedea. Nu mai rămăsese de lucrat decât înaripatul înger al Domnului, un flăcău cu pielea ca fildeșul, ce plutea în sferele superioare ale compoziției. Ciudată alegere să-l lase la urmă, se gândi Cohen, căci flăcăul îngeresc suferise plăgi serioase. Mădularele-i erau decojite de vopsea, iar veșmântul lui alb era numai zdrențe. Doar mâna sa dreaptă, care era îndreptată spre ceruri, era neatinsă. Gabriel restaură îngerul într-o serie de sesiuni-maraton. Care au fost remarcabile prin tăcerea lor – în această perioadă nu s-a auzit deloc muzică – și prin faptul că, pe când refăcea părul roșcat al îngerului, la Paris a explodat o bombă

uriașă. A rămas multă vreme în fața micului televizor al laboratorului, în vreme ce paleta i se usca încet, urmărind scoaterea corpurilor dintre ruine. Iar când pe ecran a apărut fotografia unei femei pe nume Hannah Weinberg, a tresărit de parcă, pe nevăzute, l-ar fi lovit ceva. După aceea, expresia feței sale s-a întunecat, iar ochii săi verzi păreau că ard de furie. Cohen fu tentat să-și întrebe legenda dacă o cunoștea pe femeie, dar hotărî să se abțină. Se putea vorbi cu el despre picturi și despre vreme, dar când explodau bombe, probabil că era mai bine să te ții la distanță de el.

În ultima zi, cea a călătoriei lui Uzi Navot la Paris, Gabriel a ajuns la laborator înaintea zorilor și-a rămas în mica sa grotă mult după ce muzeul se închisese peste noapte. Efraim Cohen și-a găsit un pretext să rămână până târziu, căci simțea că sfârșitul e aproape și voia să fie de față. Puțin după ora opt, a auzit zgomotul familiar al legendei lăsându-și pensula – Winsor & Newton 7 – pe tăblia de aluminiu a măsuței. Cohen trase cu ochiul prin despărțitura îngustă a cortinei și-l văzu stând în fața pânzei, cu o mână pusă sub bărbie, cu capul ușor înclinat într-o parte. A rămas în poziția aceasta, nemișcat precum personajele din pictură, până când bodyguardul cu ochi de căprioară a intrat în laborator și i-a apăsat grăbit un telefon mobil în palmă. Ezitând, l-a ridicat la ureche, a ascultat tăcut și a murmurat ceva ce Cohen n-a prea înțeles. O clipă mai târziu, și el, și bodyguardul plecaseră.

Rămas singur, Efraim Cohen s-a strecurat dincolo de cortină și a stat în picioare înaintea pânzei, abia reușind să respire. În sfârșit, a luat brusc o pensulă Winsor & Newton de pe măsuță și și-a pus-o în buzunarul halatului de lucru. Nu-i cinstit, se gândi, stingând lămpile cu halogen. Poate că, la urma urmei, chiar era un arhanghel.

6

Ma’ale Hahamisha, Israel

Vechiul kibbutz Ma’ale Hahamisha ocupa vârful strategic al unui deal din stâncoasele împrejurimi vestice ale Ierusalimului, nu departe de orașul arab Abu Ghosh. Fondat în timpul Revoltei Arabe din anii 1936- 39, a fost unul dintre cele cincizeci și șapte de colonii cu turn și întărituri ridicate în mare grabă pe tot cuprinsul Palestinei ocupate de britanici, în încercarea disperată de a sprijini efortul sionist și, în final, de a recâștiga vechiul regat al Israelului. Numele său și chiar identitatea sa derivau dintr-un act de răzbunare. Tradus, Ma’ale Hahamisha însemna „urcarea celor cinci”. Era un memento nu foarte subtil la teroristul arab dintr-un sat învecinat, mort în mâinile celor cinci evrei din kibbutz.

În ciuda împrejurărilor violente ale nașterii sale, kibbutzul a crescut și a prosperat datorită conopidei și piersicilor și a fermecătorului hotel de pe munte. Ari Shamron, fost șef în două rânduri al Biroului și eminență cenușie a informațiilor israeliene, folosea adesea hotelul ca loc de întrunire, atunci când sediul din bulevardul Regele Saul sau o casă conspirativă nu erau potrivite. O astfel de întâlnire a avut lor într-o strălucitoare după-amiază de septembrie în 1972. În acea împrejurare, invitatul șovăitor al lui Shamron era un tânăr pictor promițător pe nume Gabriel Allon, pe care Shamron îl scosese din Academia de Artă și Design Bezalel. Grupul terorist palestinian Septembrie Negru tocmai ucisese unsprezece sportivi și antrenori israelieni la Jocurile Olimpice de la München, iar Shamron voia ca Gabriel, vorbitor nativ de limba germană și care trăise o vreme în Europa, să fie unealta răzbunării sale. Cu sfidarea tinereții, Gabriel îi spusese lui Shamron

să-și găsească pe altcineva. Iar Shamron, nu pentru ultima oară, îl înduplecase pe tânăr să-i facă voia.

Operațiunea a primit numele de cod Mânia lui Dumnezeu, expresie aleasă de Shamron pentru a da întreprinderii sale patina sancțiunii divine. Vreme de trei ani, Gabriel și o mică echipă de agenți și-au pândit prada prin Europa de Vest și prin Orientul Mijlociu, ucigând noaptea sau în miezul zilei, trăind cu spaima că în orice clipă ar fi putut fi arestați de autoritățile locale și acuzați de crimă. În total, doisprezece membri ai organizației Septembrie Negru au murit de mâna lor. Gabriel personal ucisese șase dintre teroriști cu un pistol Beretta de calibru 22. Ori de câte ori era cu putință, își împușca victimele de unsprezece ori, câte un glonț pentru fiecare evreu ucis. Când s-a întors în sfârșit în Israel, tâmplele-i încărunțiseră de stres și epuizare. Shamron zicea că sunt pete de cenușă pe un prinț de foc.

Intenția lui Gabriel fusese să-și reia ocupația de artist, dar de fiecare dată când stătea în fața unei pânze nu vedea decât fețele bărbaților uciși de el. Și astfel, cu binecuvântarea lui Shamron, a plecat la Veneția, dându-se drept un expatriat italian cu numele de Mario Delvecchio, ca să studieze restaurarea. Când și-a încheiat ucenicia s-a întors la Birou, în brațele primitoare ale lui Ari Shamron. Trecând drept restaurator de artă cu origini europene, talentat, dar taciturn, a eliminat câțiva dintre inamicii cei mai periculoși ai Israelului – printre alții pe Abu Jihad, talentatul adjunct al lui Yasser Arafat, pe care l-a ucis la Tunis, în fața soției și a copiilor săi. Arafat i-a întors favorurile, ordonând unui terorist să pună o bombă sub mașina lui Gabriel, la Viena. Explozia l-a ucis pe tânărul său fiu Daniel și a rănit-o grav pe prima sa soție, Leah. De-atunci, ea locuia într-un spital psihiatric, pe versantul opus față de Ma'ale Hahamisha, captivă în închisoarea memoriei și a corpului distrus de foc. Spitalul era amplasat în

vechiul sat arab Deir Yassin, unde luptători evrei din organizațiile paramilitare Irgun și Lehi au masacrat peste o sută de palestinieni în noaptea de 9 aprilie 1948. Era o ironie crudă – că soția zdruncinată a îngerului răzbunător al Israelului locuia printre fantomele din Deir Yassin –, dar așa era viața pe pământul de două ori promis. Nu se putea scăpa de trecut. Arabii și evreii erau legați unii de alții prin ură, sânge și victimizare. Iar spre pedeapsa lor aveau să fie siliți să trăiască împreună ca vecini învrăjbiți pentru vecie.

Anii de după explozia din Viena au fost pentru Gabriel ani pierduți. A trăit ca un sihastru în Cornwall, a rătăcit prin Europa, restaurând în tăcere picturi, a încercat să uite. În cele din urmă, Shamron l-a sunat din nou, iar legătura dintre Birou și Gabriel a fost reînnoită. Acționând la comanda mentorului său, a desfășurat unele dintre cele mai lăudate operațiuni din istoria informațiilor israeliene. Cariera sa era măsura cu care erau comparate toate celelalte, mai ales cea a lui Uzi Navot. Precum arabii și evreii din Palestina, Gabriel și Navot erau legați inextricabil. Erau amândoi fii ai lui Ari Shamron, moștenitori de încredere ai serviciului pe care-l construise și îngrijise. Gabriel, fiul mai vârstnic, era convins de dragostea tatălui său, dar Navot se luptase întotdeauna să-i câștige aprecierea. Îi fusese oferită funcția de șef numai pentru că Gabriel o refuzase. Acum, recăsătorit, din nou tată, Gabriel era în sfârșit gata să-și ocupe locul de drept în biroul executiv din bulevardul Regele Saul. Pentru Uzi Navot situația aceasta era *nakba,* cuvântul folosit de arabi pentru a descrie catastrofa fugii lor de pe pământul Palestinei.

Vechiul hotel din Ma'ale Hahamisha era la vreun kilometru și jumătate de granița din 1967, iar de pe terasa restaurantului său se puteau vedea aliniate luminile galbene ale coloniei evreiești, revărsându-se pe versantul dealului spre

Cisiordania. Terasa era întunecată, cu excepția câtorva lumânări chinuite de vânt ce licăreau firav pe mesele goale. Navot stătea singur într-un colț îndepărtat al terasei, același unde așteptase Shamron în după-amiaza din septembrie 1972. Gabriel se așeză lângă el și-și ridică gulerul hainei de piele, ca să se protejeze de răcoare. Navot era tăcut. Se uita în jos la luminile din Har Adar, prima colonie israeliană de dincolo de vechea Linie verde[{2}].

— *Mazel tov,* zise el în sfârșit.

— Pentru ce?

— Pentru pictură, spuse Navot. Am auzit că-i aproape gata.

— Unde-ai auzit tu așa ceva?

— Am urmărit progresul tău. Și prim-ministrul la fel.

Navot îl privi pe Gabriel prin ochelarii săi mici fără rame.

— Chiar e gata?

— Așa cred.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că vreau să-i mai arunc o privire mâine dimineață. Dacă-mi place ce văd, îi aplic un strat de vernis și o trimit înapoi la Vatican.

— Și nu sunt decât zece zile peste termenul-limită.

— Unsprezece, de fapt. Dar cine stă le numere?

— Eu, zâmbi Navot trist. M-am bucurat de amânarea asta, oricât de scurtă.

Între ei se lăsă tăcerea. Nimic asemănător cu camaraderia.

— În caz că ți-a ieșit din minte, spuse în sfârșit Navot, e timpul să semnezi noul contract și să te muți în biroul meu. De fapt, aveam de gând să împachetez chiar azi, dar a trebuit să mai fac un drum în calitate de șef.

— Unde?

— Am primit o informație pe care trebuia să o împărtășesc cu frații noștri francezi, despre

explozia de la Centrul Weinberg. În plus, voiam să fiu sigur că acolo urmăresc făptașii cu energia necesară. La urma urmei, au fost uciși patru cetățeni israelieni, ca să nu mai pun la socoteală o femeie care a făcut un mare serviciu Biroului cândva.

— Ei știu de legăturile ei cu noi?

— Francezii?

— Da, Uzi, francezii.

— După atac, am trimis o echipă în apartamentul ei să verifice.

— Și?

— Echipa n-a găsit nicio mențiune a unui anumit ofițer de informații israelian căruia cândva i-a împrumutat un Van Gogh în vederea găsirii unui terorist. Nici nu s-a găsit vreo referință la un anume Zizi al-Bakari, director de investiții pentru casa regală Saud și CEO al Jihad, Inc. Navot făcu o pauză, apoi adăugă: Odihnească-se în pace.

— Și pictura?

— Era la locul ei. Acum că mă gândesc, echipa ar fi trebuit s-o ia.

— De ce?

— După cum nu mă îndoiesc că-ți amintești, Hannah noastră n-a fost niciodată căsătorită. Testamentul ei este foarte explicit în privința picturii. Din păcate, informațiile franceze l-au contactat pe avocatul ei înainte să ne sune el pe noi.

— Despre ce vorbești, Uzi?

— Se pare că Hannah avea încredere într-o singură persoană din lume să aibă grijă de Van Gogh-ul ei.

— În cine?

— În tine, normal. Dar e o mică problemă, adăugă Navot. Francezii au luat pictura și-o țin ostatică. Și cer o răscumpărare chiar mare.

— Cât?

— Francezii nu vor bani, Gabriel. Francezii te vor *pe tine.*

7

Ma’ale Hahamisha, Israel

Navot puse pe masă o fotografie, o stradă din Beirut pe care erau împrăștiate de-a valma resturile antice ale unei galerii de antichități.

— Bănuiesc că ai văzut asta.

Gabriel aprobă încet din cap. Citise în ziare despre moartea lui Clovis Mansour. Date fiind evenimentele din Paris, atentatul cu bombă din Beirut avusese parte de o slabă reflectare în presă. Nicio organizație de știri n-a încercat să facă legătura între cele două evenimente, nici nu s-a sugerat în media că Clovis Mansour ar fi fost pe statele de plată ale unui serviciu de informații străin. De fapt, a primit bani de la cel puțin patru: CIA, MI6, GID din Iordania și de la Birou. Gabriel știa acest lucru pentru că, pregătindu-se să preia sarcinile de conducere, devora dosarele și rapoartele tuturor operațiunilor în desfășurare și despre personalul uman implicat.

— Clovis era una dintre cele mai bune surse ale noastre din Beirut, spunea Navot, mai ales când era vorba de chestiuni ce implicau bani. În ultima vreme, era cu ochii pe implicarea ISIS în comerțul ilicit cu antichități, motiv pentru care a solicitat o întâlnire fulger a doua zi după explozia de la Paris.

— Pe cine ai trimis?

Navot îi spuse.

— De când coordonează Mihail agenți?

Navot puse o altă fotografie pe masă. Fusese făcută de o cameră de securitate fixată la înălțime și era de calitate moderată. Arăta doi bărbați așezați la o măsuță rotundă. Unul dintre ei era Clovis Mansour. Ca de obicei era impecabil îmbrăcat, dar bărbatul din fața lui arăta de parcă își împrumutase hainele pentru ocazie. În mijlocul mesei, așezat pe ceea ce părea o bucată de dimie,

era un cap în mărime naturală, ochii săi privind goi în spațiu. Gabriel recunoscu că e de origine romană. Realiză că bărbatul prost îmbrăcat avea și alte părți ale statuii, poate chiar pe toată. Capul perfect intact nu era decât cartea sa de vizită.

— Nu are dată și nici cod temporal.

— E de pe 22 noiembrie, ora 4 și 15 după-amiaza.

— Cine-i tipul cu capul roman?

— Conform cărții de vizită e Iyad al-Hamzah.

— Libanez?

— Sirian, răspunse Navot. Din câte se pare, a intrat în oraș cu un camion plin de antichități de vânzare – grecești, romane, persane, toate de foarte bună calitate, multe dintre ele purtând semnele unor excavări recente. Printre locurile pe unde a încercat să-și descarce marfa s-a aflat și Gallerie Mansour. Clovis și-a arătat interesul pentru câteva obiecte, dar, după ce a făcut câteva cercetări discrete, a decis să renunțe.

— De ce?

— Pentru că în stradă umbla vorba că domnul din Siria vindea antichitățile jefuite pentru a colecta bani pentru Statul Islamic. Evident, banii nu erau destinați bugetului general al ISIS. Domnul sirian lucra în numele unui lider ISIS de rang înalt, care construiește o rețea teroristă capabilă să atace ținte din Occident.

— Liderul ISIS are un nume?

— Ei îi spun Saladin.

Gabriel ridică ochii de la fotografie.

— Ce măreț!

— Exact așa zic și eu.

— Bănuiesc că Clovis n-a reușit să-i afle adevăratul nume?

— N-a avut norocul ăsta.

— De unde e?

— Comandanții superiori ai ISIS sunt toți irakieni. Pe sirieni îi privesc ca pe niște catâri de povară.

Gabriel se uită din nou la fotografie.

— De ce nu ne-a spus Clovis mai repede despre treaba asta?

— Se pare că i-a scăpat.

— Sau poate că minte.

— Clovis Mansour să mintă? Cum poți spune așa ceva?

— E negustor de antichități libanez.

— Care-i teoria ta? întrebă Navot.

— Am impresia că Clovis a făcut o cârcă de bani prin vânzarea acelor antichități. Iar când bomba aceea a explodat în inima Parisului, s-a gândit că e înțelept să reducă riscurile. Așa că a venit la noi cu o poveste frumoasă, cum că e prea virtuos să facă afaceri cu unii precum ISIS.

— Povestea asta frumoasă, spuse Navot, l-a costat pe Clovis viața.

— De unde știi?

— Pentru că l-au ucis și pe Sami Haddad. Te scutesc să vezi fotografia.

— De ce doar pe Clovis și pe Sami? De ce nu și pe Mihail?

— Mi-am pus și eu aceeași întrebare.

— Și?

— Nu știu de ce. Doar mă bucur că nu l-au ucis. Mi-ar fi stricat petrecerea de pensionare.

Gabriel îi dădu fotografia înapoi.

— Cât le-ai spus francezilor?

— Destul cât să știe că complotul împotriva Centrului Weinberg își are originile în califat. N-au fost surprinși. De fapt, deja știau de conexiunea siriană. Ambii atacatori au călătorit acolo în ultimul an. Unul dintre ei e o franțuzoaică de origine algeriană. Bărbatul complice e cetățean belgian din districtul Molenbeek al Bruxelles-ului.

— Belgia? Șocant! spuse Gabriel în derâdere.

Mii de musulmani din Franța, Marea Britanie și Germania călătoriseră în Siria ca să lupte de partea ISIS, dar mica Belgie își câștigase dubioasa reputație de a fi cel mai mare furnizor de forțe de

luptă pentru califatul islamic din toată Europa Occidentală.

— Unde sunt acum? întrebă Gabriel.

— În câteva minute ministrul de interne francez va anunța că s-au întors în Siria.

— Cum au ajuns acolo?

— Cu Air France prin Istanbul folosind pașapoarte de împrumut.

— Bineînțeles.

Se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Gabriel întrebă:

— Și ce-are asta a face cu mine, Uzi?

— Francezii sunt îngrijorați că ISIS a reușit să construiască o rețea sofisticată pe teritoriu francez.

— Serios?

— Francezii mai sunt îngrijorați, spuse Navot, ignorând remarca lui Gabriel, că această rețea intenționează să lovească iarăși, în scurt timp. Evident, ar prefera să pună capacul pe treaba asta înainte de un nou atac. Și le-ar plăcea să-i ajuți.

— De ce eu?

— Se pare că ai un admirator în serviciile de securitate franceze. Numele lui e Paul Rousseau. Conduce o mică unitate operativă numită Grupul Alfa. Vrea să iei avionul spre Paris mâine-dimineață, ca să vă întâlniți.

— Și dacă nu mă duc?

— Pictura aceea nu va părăsi niciodată teritoriul francez.

— Ar trebui să mă întâlnesc cu prim-ministrul mâine. Urmează să spună lumii că n-am fost ucis în atentatul cu bombă de pe Brompton Road. Va anunța că voi fi noul șef al Biroului.

— Da, spuse Navot sec, știu.

— Poate că *tu* ar trebui să fii cel care lucrează cu francezii.

— Am sugerat asta.

— Și?

— Nu te vor decât pe tine. Navot făcu o pauză, apoi continuă: Povestea vieții mele.

Gabriel încercă fără succes să-și reprime un zâmbet.

— E și o parte bună în povestea asta, continuă Navot. Prim-ministrul crede că o operațiune comună cu francezii ne va ajuta să dregem relațiile cu o țară care ne-a fost cândva un aliat prețios și de încredere.

— Diplomație prin operațiuni speciale?

— Spus de-a dreptul.

— Ei bine, spuse Gabriel, se pare că tu și prim-ministrul v-ați gândit la toate.

— A fost ideea lui Paul Rousseau, nu a noastră.

— Chiar așa, Uzi?

— Ce vrei să spui? Că am pus eu la cale toate astea pentru a mai ține puțin de funcția mea?

— Așa ai făcut?

Navot flutură din mână de parcă ar fi împrăștiat o duhoare.

— Acceptă operațiunea, Gabriel. Pentru Hannah Weinberg, dacă nu din alt motiv. Intră în rețea. Află cine e Saladin de fapt și de unde operează. Apoi pune-l la pământ înainte să explodeze altă bombă.

Gabriel privi lung înspre nord-vest, spre masa neagră și îndepărtată a munților ce separă Israelul de ce a mai rămas din Siria.

— Nici măcar nu știi dacă există cu adevărat, Uzi. Nu-i decât un zvon.

— Cineva a pus la cale atacul și a mișcat pionii în poziții, chiar sub nasul serviciilor de securitate franceze. N-a fost o femeie de douăzeci și nouă de ani din *banlieue* și prietenul ei din Bruxelles. Și n-a fost un zvon.

Ecranul telefonului lui Navot se lumină, ca un chibrit în întuneric, îl ridică scurt la ureche înainte să i-l dea lui Gabriel.

— Cine este?

— Prim-ministrul.

— Ce vrea?

— Un răspuns.

Gabriel se uită o clipă la telefon.

— Spune-i că trebuie să vorbesc cu cea mai puternică persoană din Israel. Spune-i că-l sun mâine-dimineață la prima oră.

Navot transmise mesajul și închise.

— Ce-a zis?

Navot zâmbi.

— Mult succes.

8

Strada Narkiss, Ierusalim

Uruitul SUV-ului lui Gabriel tulbură liniștea încăpățânată a străzii Narkiss. Coborî de pe bancheta din spate, trecu de o poartă metalică și o apucă pe aleea din grădină către intrarea unui bloc din travertin, în Ierusalim. Pe palierul etajului al treilea, găsi ușa apartamentului său ușor întredeschisă. O deschise încet, tăcut, și în penumbră o văzu pe Chiara așezată în capătul canapelei albe, cu copilul la sânul ei. Copilul era înfășat într-o pătură. Abia când Gabriel s-a strecurat mai aproape văzu că era Rafael. Băiatul moștenise fața tatălui său și a unui frate vitreg pe care n-avea să-l cunoască niciodată. Gabriel se jucă cu puful de păr negru al băiatului, apoi se aplecă să-i sărute Chiarei buzele calde.

— Dacă-l trezești, șopti ea, te omor.

Zâmbind, Gabriel își scoase mocasinii de velur și, numai în ciorapi, se duse tiptil pe coridor spre camera copiilor. Două pătuțuri erau dispuse unul în continuarea celuilalt de-a lungul unui perete pe care erau zugrăviți nori. Fuseseră pictați de Chiara și repictați în grabă de Gabriel, după întoarcerea sa în Israel, după ceea ce se presupunea că a fost ultima sa operațiune. Rămase în picioare lângă unul dintre pătuțuri, uitându-se la copila adormită.

Nu îndrăzni să o atingă. Rafael dormea deja toată noaptea, dar Irene era o creatură nocturnă care învățase cum să-și șantajeze părinții pentru a o lua la ei în pat. Era mai mică și mai subțire decât corpolentul ei frate, dar mult mai încăpățânată și mai hotărâtă. Gabriel se gândi că avea datele necesare pentru un spion perfect, deși el n-ar fi permis niciodată așa ceva. Doctoriță, poetă, pictoriță – orice, dar nu spioană. El nu avea să aibă un succesor, n-avea să existe nicio dinastie. Casa Allon avea să se piardă odată cu dispariția lui.

Gabriel privi în sus, spre locul unde pictase fața lui Daniel printre nori, dar întunericul făcea imaginea invizibilă. Ieși din camera copiilor, închizând ușa fără zgomot, și se duse în bucătărie. Aroma cărnii înăbușite-n vin roșu și mirodenii atârna decadent în aer. Privi prin geamul cuptorului și văzu o caserolă portocalie, acoperită, pusă în mijlocul raftului. Lângă aragaz, aranjate ca într-o carte de bucate, erau ingredientele faimosului rizoto al Chiarei: orez Arborio, brânză tare răzuită, unt, vin alb și o cană mare gradată plină cu supă de pui făcută în casă. Mai era acolo și o sticlă de Shiraz de Galileea, nedesfăcută. Gabriel scoase dopul din gâtul sticlei, își turnă un pahar și se întoarse în camera de zi.

Tăcut, se așeză în fotoliul din fața Chiarei. Și, nu pentru prima oară, se gândi că apartamentul din vechiul cartier Nachlaot era prea mic pentru o familie de patru persoane și prea departe de bulevardul Regele Saul. Ar fi fost mai bine de-ar fi avut o casă în centura seculară de suburbii ce se întindea de-a lungul câmpiei de coastă, sau un apartament mare într-unul din noile turnuri elegante ce parcă răsăreau peste noapte de-a lungul mării în Tel Aviv. Dar cu mult timp în urmă, Ierusalimul, orașul fracturat de pe deal, orașul lui Dumnezeu, aruncase o vrajă asupra lui. Iubea clădirile de travertin și mirosul pinilor și vântul rece și ploile iernii. Iubea bisericile și pelerinii și

haredimii[3] care strigau după el pentru că șofa în ziua de Sabat. Îi iubea până și pe arabii din cetatea veche, care-l priveau circumspecți când trecea pe lângă tarabele lor din bazar, de parcă ar fi știut cumva că era unul dintre cei care eliminaseră atâția sfinți patroni ai terorii. Și cu toate că nu era un religios practicant, îi plăcea mult să se strecoare în cartierul evreiesc și să se oprească dinaintea blocurilor monumentale de piatră ale Zidului vestic. Gabriel era gata să accepte compromisuri teritoriale, pentru a asigura o pace de durată, viabilă cu palestinienii și, în general, cu lumea arabă, dar în sinea sa vedea Zidul vestic ca nefiind negociabil. Nu va mai exista niciodată o graniță prin inima Ierusalimului, iar evreii nu vor mai trebui niciodată să ceară permisiunea de a-și vizita cel mai sfânt dintre locurile lor sfinte. Zidul era parte din Israel acum și așa avea să rămână până-n ziua când țara ar fi încetat să existe. În acest colț instabil al Mediteranei, regatele și imperiile veneau și treceau precum ploile iernii. Într-o zi, reîncarnarea modernă a Israelului avea să dispară și ea. Dar nu cât timp Gabriel era în viață și, în mod cert, nu cât timp era șeful Biroului.

Bău o înghițitură din Shirazul greu, piperat și îi contemplă pe Chiara și pe Rafael, ce păreau personaje într-o scenă privată a Nașterii Domnului. Copilul eliberase sânul mamei lui și zăcea amețit și sătul în brațele ei. Chiara se uita în jos la el, având nasul ascuțit și mandibula în semiprofil, iar părul ei lung și ondulat, cu reflexii roșcate și castanii, i se revărsa peste un umăr. Chipul Chiarei era chipul frumuseții fără vârstă. În ea, Gabriel întrezărea urme ale Arabiei și ale Africii de nord și ale Spaniei și ale tuturor locurilor pe unde rătăciseră străbunii ei, înainte să se întâlnească ei doi într-un bătrân ghetou evreiesc din Veneția. Acolo, cu zece ani înainte, într-un mic birou, nu departe de piața largă a ghetoului, o văzuse Gabriel pentru prima oară – frumoasa, încăpățânata, prea educata fiică a

rabinului-șef al orașului. Fără ca Gabriel să știe, și ea era agent de teren al Biroului, ofițer de escortă *bat leveyha.* Și-a dezvăluit identitatea mai târziu, la Roma, după un incident în care s-au tras focuri de armă și în care s-a implicat poliția italiană. Captiv, împreună cu Chiara, într-un apartament sigur, Gabriel voia cu disperare s-o atingă. A așteptat până când cazul s-a rezolvat și s-au reîntors la Veneția. Acolo, într-o casă de pe un canal din districtul Cannaregio, au făcut dragoste pentru prima oară, într-un pat cu lenjerie proaspăt spălată. A fost de parcă ar fi făcut dragoste cu o femeie pictată de mâna lui Veronese.

Era mult prea tânără pentru el, iar el prea bătrân ca să fie iarăși tată – cel puțin așa a crezut până în clipa în care cei doi copii ai săi, întâi Rafael, apoi Irene, au ieșit din incizia făcută în pântecul Chiarei ca dintr-o ceață. Pe dată, toate evenimentele anterioare i-au părut stațiile călătoriei care-l adusese în acel loc: atentatul de la Viena, anii de exil autoimpus, lunga frământare hamletiană dacă era sau nu potrivit să se recăsătorească și să-și întemeieze o nouă familie. Umbra lui Leah avea să rămână mereu deasupra micii locuințe din centrul Ierusalimului, iar fața lui Daniel avea să se aplece mereu peste frații săi vitregi din cuibul ceresc de pe peretele camerei copiilor. Dar după ani de rătăcire prin pustie, Gabriel Allon, străinul etern, fiul pierdut al lui Ari Shamron, ajunsese în sfârșit acasă. Mai bău puțin din Shirazul sângeriu, căutând formularea potrivită prin care să-i comunice Chiarei că va pleca la Paris pentru a intra în posesia unei picturi de Van Gogh, lăsată lui moștenire de o femeie pe care ea nu o cunoștea, o pictură ce valora mai bine de o sută de milioane de dolari. Femeia, asemeni multora dintre cei pe care-i întâlnise în călătoria sa, murise. Iar Gabriel avea să-l găsească pe omul responsabil de moartea ei.

I se spune Saladin…

Chiara își duse un deget la buze. Apoi, ridicându-se, îl purtă pe Rafael până în camera copiilor. Se întoarse un moment mai târziu și luă paharul de vin din mâna lui Gabriel. Îl ridică la nas și inspiră adânc aroma bogată, dar nu bău.

— Nu le face rău dacă iei și tu o guriță.

— Curând. Îi dădu paharul înapoi lui Gabriel. E gata?

— Da, răspunse el. Cred că e gata.

— Asta-i bine. Ea zâmbi: Și ce urmează?

— Te-ai gândit, întrebă Chiara, la posibilitatea că toate astea ar putea să nu fie decât un complot sofisticat al lui Uzi de a mai ține puțin de funcția sa?

— M-am gândit.

— Și?

— Se jură că a fost ideea lui Paul Rousseau.

Sceptică, Chiara desfăcu untul și brânza în amestecul de rizoto. Apoi puse orezul cu lingura în două farfurii și pe fiecare adăugă câte o felie groasă de *osso buco*[4] milanez.

— Mai pune-mi sos, spuse Gabriel. Îmi place sosul.

— Nu-i tocăniță, dragule.

Gabriel rupse o coajă de pâine și curăță fundul caserolei.

— Țărane, zâmbi zeflemitor Chiara.

— Sunt urmașul unui lung șir de țărani.

— Tu?! Tu ești cum nu se poate mai burghez.

Chiara reduse lumina plafonierelor și se așezară în bucătărie, la o măsuță pe care pusese lumânări.

— Ce-i cu lumânările?

— E un moment special.

— Ultima mea restaurare.

— Deocamdată, presupun. Dar vei putea restaura din nou picturi după ce nu vei mai fi șeful Biroului.

— Am să fiu prea bătrân să mai țin o pensulă în mână.

Gabriel împunse carnea de vițel cu furculița și aceasta se desfăcu de pe osul gros. Își pregăti cu atenție prima înghițitură, cantități egale de carne și rizoto îmbibate de sosul dens al măduvei osului, apoi o băgă reverențios în gură.

— Cum e?

— Îți spun după ce-mi recapăt cunoștința.

Licărul lumânărilor juca în ochii Chiarei. Aveau culoarea caramelului cu pete de miere, o combinație pe care Gabriel n-a putut niciodată să o reproducă pe pânză. Își pregăti încă o îmbucătură de rizoto și vițel, dar atenția îi fu distrasă de o imagine de la televizor. În mai multe *banlieue*-uri pariziene izbucniseră răzmerițe după arestarea câtorva indivizi, acuzați de activități teroriste, însă niciunul în legătură directă cu atacul de la Centrul Weinberg.

— Precis ISIS se bucură de chestia asta, spuse Gabriel.

— De răzmerițe?

— Mie nu-mi par răzmerițe. Mie-mi pare c-ar fi…

— Ce, dragule?

— O Intifada.

Chiara opri televizorul și mări volumul monitorului în care se vedea camera copiilor. Conceput de departamentul tehnologic al Biroului, avea un semnal bine criptat, astfel că inamicii Israelului nu puteau trage cu urechea la viața de familie a spionului-șef. Deocamdată nu emitea decât un bâzâit electric slab.

— Și ce-ai de gând să faci? întrebă ea.

— Am să mănânc fiecare firimitură din mâncarea asta delicioasă. Iar apoi am să storc și ultima picătură de sos din oală.

— Ziceam de Paris.

— Evident, avem două alternative.

— Tu ai două alternative, dragule. Eu am doi copii.

Gabriel lăsă furculița din mână și se zgâi întărâtat la frumoasa lui soție.

— Oricum, spuse după o tăcere conciliatoare, concediul meu de paternitate e gata. Pot să-mi asum îndatoririle de șef sau pot lucra cu francezii.

— Și astfel să intri în posesia tabloului de Van Gogh care valorează pe puțin o sută de milioane de dolari.

— Da, și asta, spuse Gabriel, ridicând iarăși furculița.

— De ce crezi că a hotărât să ți-l lase ție?

— Pentru că știa că n-aș face nicicând vreo tâmpenie cu el.

— Cum ar fi?

— Să-l scot la vânzare.

Chiara se strâmbă.

— Nici nu te gândi.

— Nu poate omul să viseze?

— Numai la *osso buco* și rizoto.

Gabriel se ridică, se duse la blat și-și mai puse o porție. Apoi turnă sos peste orez și carne, până când farfuria era în pericol să dea pe dinafară. În spatele lui, Chiara țâțâi a dezaprobare.

— Mai e o bucată, spuse el, arătând spre caserolă.

— Încă mai trebuie să slăbesc cinci kilograme.

— Mie-mi placi așa cum ești.

— Ai vorbit ca un adevărat soț italian.

— Nu sunt italian.

— În ce limbă îmi vorbești acum?

— Nu eu vorbesc, ci mâncarea.

Gabriel se așeză iar și începu asediul cărnii de vițel. Din monitor se auzi un țipăt scurt de copil. Chiara îți o ureche vigilentă spre aparat și ascultă concentrată, de parcă încerca să detecteze pașii unui intrus. Apoi, după un satisfăcător interludiu de tăcere, se relaxă iar.

— Deci ai de gând să iei cazul – asta-mi spui?

— Mă tentează, răspunse Gabriel cumpănit.

Chiara clătină încet din cap.

— Acum ce-am mai făcut?

— Ai face orice ca să eviți preluarea șefiei Biroului, nu?

— Nu chiar orice.

— Coordonarea unei operațiuni nu-i chiar o slujbă de la nouă la cinci.

— Nici să conduci Biroul nu este.

— Dar Biroul e în Tel Aviv. Operațiunea e la Paris.

— Parisul e la patru ore cu avionul.

— Patru și jumătate, îl corectă ea.

— În plus, continuă Gabriel, numai pentru că operațiunea începe la Paris nu înseamnă că acolo se și termină.

— Și unde se va termina?

Gabriel își înclină capul spre stânga.

— În apartamentul doamnei Lieberman?

— În Siria.

— Ai fost vreodată?

— Numai până la Majdal Shams.

— Nu se pune.

Majdal Shams e un orășel druz pe înălțimile Golanului. Pe marginea sa nordică se întindea un gard pe coama căruia erau spirale de sârmă ghimpată. Dincolo de gard era Siria. Jabhat al-Nusra, organizație afiliată la Al-Qaeda, controla teritoriul ce se întindea de-a lungul granței, dar la două ore de drum cu mașina spre nord-est începea teritoriul califatului dominat de ISIS. Gabriel se întrebă cum s-ar simți un președinte american dacă ISIS ar fi la numai două ore de statul Indiana.

— Credeam, spuse Chiara, că nu ne vom implica în războiul civil din Siria. Credeam că o să stăm pe margine și n-o să facem nimic, cât timp inamicii noștri se căsăpesc unii pe alții.

— Viitorul șef al Biroului e de părere că această strategie n-ar fi prea înțeleaptă pe termen lung.

— Asta-i părerea lui?

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Arnold Toynbee?

— Am un masterat în istorie. Toynbee a fost un istoric și economist britanic, unul dintre cei mai mari din vremea lui.

— Toynbee era de părere, spuse Gabriel, că în lume sunt două importante puncte de cotitură care influențează evenimente situate mult dincolo de limitele lor. Unul este bazinul Oxus-Jaxartes[15], din Pakistanul și Afghanistanul de azi, sau Af-Pak, cum le place prietenilor noștri din America să-i spună.

— Și celălalt?

Gabriel își înclină iar capul spre stânga.

— Noi am sperat că problemele Siriei vor rămâne în Siria, dar teamă mi-e că *speranța* nu e o strategie acceptabilă când e vorba de siguranța națională. Câtă vreme noi am tăiat frunze la câini, ISIS a dezvoltat o rețea sofisticată de teroriști, capabilă să lovească în inima Occidentului. Pare să fie condusă de un bărbat care-și spune Saladin. Poate de altcineva. Oricum ar fi, am să fac ferfeniță rețeaua asta și sper s-o fac înainte să lovească iar.

Chiara se pregătea să răspundă, dar plânsul unuia dintre copii o întrerupse. Era Irene; țipătul ei pe două note îi era la fel de familiar lui Gabriel ca și vaierul sirenelor franceze într-o noapte pariziană umedă. A dat să se ridice, dar Chiara era deja în picioare.

— Termină-ți cina, spuse ea. Am auzit că la Paris mâncarea e groaznică.

Gabriel îi auzi apoi vocea în monitor, vorbindu-i încetișor în italiană pruncului care nu mai plângea. Rămas singur, porni televizorul și își termină cina în timp ce, la patru ore și jumătate pe direcția nord-vest, Parisul ardea.

∵

Chiara nu s-a întors nici după o jumătate de oră. Gabriel se ocupă de vase și curăță meticulos blaturile din bucătărie, astfel încât Chiara să nu simtă nevoia să repete același efort, cum se

întâmpla de obicei. Puse cafea și apă în filtrul automat, apoi o luă tiptil pe hol spre dormitorul cel mare. Acolo își găsi soția și fiica, Chiara cu fața în sus în mijlocul patului, Irene cu burtica peste sânii ei, amândouă dormind buștean.

Gabriel rămase în prag, rezemat cu umărul de blana ușii, și-și lăsă ochii să alunece încet peste pereții camerei. Peste tot atârnau tablouri – trei picturi de-ale bunicului său, singurele cărora reușise să le dea de urmă, și ceva mai multe de-ale mamei lui. Mai era acolo și un portret mare al unui bărbat tânăr cu părul de la tâmple încărunțit prematur și cu o față suptă și obosită, bântuită de umbra morții. Într-o zi, își zise Gabriel, copiii lui îl vor întreba despre tânărul răvășit din portret și despre femeia care l-a pictat. Nu era o discuție pe care s-o aștepte cu nerăbdare. Deja se temea de reacția lor. Le va fi milă de el? Sau frică? Vor crede că a fost un monstru, un criminal? N-avea importanță, trebuia să le spună. Era mai bine ca ei să audă nefericitele detalii ale acelei vieți chiar de pe buzele bărbatului care-o trăise, nu de la altcineva. Ades, mamele îi descriu pe tați într-o lumină prea pozitivă. Necrologurile rareori spun toată povestea, mai ales când subiecții lor au dus o viață secretă.

Gabriel o ridică pe fiica sa de pe pieptul Chiarei și o duse în camera copiilor. O puse cu delicatețe în pătuțul ei, o acoperi cu o pătură și rămase aplecat deasupra ei până când a fost sigur că e în regulă. În sfârșit, se întoarse în dormitorul cel mare. Chiara dormea profund încă, vegheată de tânărul căzut pe gânduri din portret. Nu sunt eu, le va spune copiilor. E cineva care a trebuit să fiu. Nu sunt un monstru ori un criminal. Voi trăiți în locul acesta, dormiți liniștiți în țara asta, în noaptea asta, datorită celor ca mine.

9

Marais, Paris

La zece și douăzeci în dimineața următoare, Christian Bouchard era la terminalul sosiri al Aeroportului Charles de Gaulle, îmbrăcat într-un palton cafeniu peste costumul impecabil și cu o pancartă de carton în mână. Pe pancartă scria Smith. Chiar și lui Bouchard i se părea puțin convingătoare inscripția. Urmărea banda transportoare, plină de omenirea ce se vărsa în sală dinspre controlul pașapoartelor – colportorii de bunuri și servicii, cei care căutau azil și slujbe, turiștii veniți să vadă o țară care nu mai exista de mult. Era treaba celor de la DGSI să cearnă acest diluviu zilnic, să identifice potențialii teroriști și agenți ai serviciilor străine și să le monitorizeze mișcările până părăseau teritoriul Franței. Era o sarcină aproape imposibilă. Dar pentru oameni ca și Christian Bouchard, asta însemna că e de lucru și că au șanse să avanseze în carieră. De bine, de rău, siguranța era una dintre puținele industrii în creștere în Franța.

Tocmai atunci, mobilul lui Bouchard vibră în buzunarul paltonului său. Primise un mesaj care-i transmitea că motivul prezenței sale pe aeroport tocmai fusese lăsat să intre în Franța, deținând un pașaport israelian pe numele Gideon Argov. Două minute mai târziu, Bouchard îl remarcă tocmai pe monsieur Argov, plutind la întâmplare în curentul pasagerilor sosiți, îmbrăcat într-o jachetă neagră de piele și cu o geantă de voiaj neagră, din material sintetic. Bouchard îl văzuse în fotografii luate de camerele de supraveghere – în fotografia aceea celebră făcută în Gare de Lyon cu câteva secunde înaintea exploziei –, dar nu întâlnise niciodată legenda în carne și oase. Bouchard trebui să admită că era foarte dezamăgit. Israelianul avea vreun metru și șaptezeci și poate, *poate,* vreo șaizeci și opt de kilograme. Totuși, mersul său avea o anume sprinteneală de animal de pradă, iar

picioarele lui curbate ușor spre exterior sugerau că fusese iute și agil în tinerețe, care în cazul lui, se gândi Bouchard cu o aroganță nepotrivită, a trecut cam demultișor.

La doi pași în urma lui venea un bărbat mult mai tânăr, de înălțime și greutate aproape identice: păr negru, piele oacheșă, ochii negri alerți ai evreului cu strămoși care au trăit în teritoriile arabe. Un angajat al Ambasadei israeliene era acolo ca să-i întâmpine, apoi toți trei – legenda, bodyguardul și funcționarul ambasadei – ieșiră unul după altul către mașina care-i aștepta. Mașina se îndreptă spre centrul Parisului, urmată de o a doua mașină al cărei unic pasager era Bouchard. Anticipase că prada sa o va lua direct spre apartamentul doamnei Weinberg din Rue Pavée, unde în acel moment aștepta Paul Rousseau. În capătul cel mai vestic al străzii fusese ridicată o baricadă. Dincolo de ea se vedeau ruinele Centrului Weinberg.

După ceasul de mână al lui Bouchard, israelianul rămase lângă baricadă trei minute încheiate. Apoi o luă spre est, pe stradă, urmat de bodyguardul său. După câțiva pași se opri în dreptul vitrinei unui magazin, o manevră grosolană, dar eficientă, o tușă a meseriei, dar care-l obligă pe Bouchard, urmăritorul lor discret, să se adăpostească în buticul de pe cealaltă parte a străzii. Imediat, îl acostă o vânzătoare sâcâitoare, iar când reuși în sfârșit să scape de ea, israelianul și bodyguardul său dispăruseră. Bouchard rămase încremenit o clipă, uitându-se în lungul străzii. Apoi se întoarse și-l văzu pe israelian chiar în spatele său, cu o mână sub bărbie și cu capul înclinat într-o parte.

— Unde ți-e pancarta? întrebă în cele din urmă în franceză.

— Ce?

— Pancarta. Cea pe care o aveai la aeroport.

Ochii verzi îl sfredeleau.

— Tu trebuie să fii Christian Bouchard.

— Iar tu trebuie să fii…

— Trebuie să fiu, îl întrerupse cu concizia unui pistol cu cuie. Și mi s-au dat asigurări că n-am să fiu supravegheat.

— Nu te supravegheam.

— Atunci ce făceai?

— Rousseau mi-a cerut să mă asigur că ajungi în siguranță.

— Vrei să spui că ești aici ca să mă protejezi?

Bouchard tăcea.

— Permite-mi să clarific un lucru de la bun început, spuse legenda. Nu am nevoie de protecție.

∵

Merseră unul lângă altul pe trotuar, Bouchard în costumul lui șic și în palton, Gabriel în jacheta de piele și doliu, până au ajuns la poarta clădirii de apartamente de la numărul 24. Când Bouchard deschise ușa exterioară, fără să știe a deschis o ușă și în memoria lui Gabriel. Se întâmpla cu zece ani în urmă, într-o seară, devreme, o ploaie măruntă căzând din cer precum lacrimile. Gabriel venise la Paris pentru că avea nevoie de un Van Gogh ca momeală pentru infiltrarea unui agent în anturajul lui Zizi al-Bakari, și auzise de la un vechi prieten din Londra, un negustor de artă extrem de excentric, pe nume Julian Isherwood, că Hannah Weinberg deținea un astfel de tablou. O abordase fără să se prezinte, exact în locul unde el și Christian Bouchard erau acum. Ea ținea o umbrelă într-o mână, iar cu cealaltă întindea o cheie spre yală.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, l-a mințit cu o stăpânire de sine admirabilă, dar nu am niciun Van Gogh. Dacă doriți să vedeți niște picturi de Vincent, vă sugerez să vizitați Musée d'Orsay.

Amintirea pieri. Gabriel îl urmă pe Bouchard printr-o curte interioară, apoi în foaier și în sus pe niște scări acoperite cu covoare. La etajul al patrulea, o lumină metalică se strecura firavă printr-o fereastră murdară, luminând două uși

impunătoare de mahon, dispuse față-n față ca niște dueliști, de-o parte și de alta a pardoselii cu dale model șah a palierului. De pe ușa din dreapta lipsea placa cu numele. Bouchard o deschise și, dându-se într-o parte, îi făcu semn lui Gabriel să intre.

Se opri în camera de primire, scrutând împrejur, ca și cum ar fi făcut-o pentru prima oară. Era decorată exact ca în dimineața Joii Negre: mobilă îmbrăcată în brocart, masivă, draperii grele de catifea, un ceas aurit pe polița șemineului, încă ticăind cu cinci minute în urmă. Și din nou se deschise o ușă în amintirea lui Gabriel și o văzu pe Hannah așezată pe canapea, într-o fustă de lână mai curând neelegantă și într-un pulover gros. Tocmai îi dăduse o sticlă de Sancerre și-l urmărea atentă cum îi scoate dopul – privindu-i mâinile, își aminti el, mâinile răzbunătorului.

— Sunt foarte pricepută să păstrez secrete, spunea ea. Spune-mi de ce-ți trebuie tabloul de Van Gogh, monsieur Allon. Poate ajungem la un fel de compromis.

Din biblioteca învecinată se auzi un slab foșnet de hârtii, ca și cum cineva ar fi întors o pagină de carte. Gabriel trase cu ochiul înăuntru și văzu un personaj ciufulit, stând în picioare în fața unui raft de cărți, ținând în mâini un volum mare legat în piele.

— Dumas, spuse personajul, fără să ridice ochii din carte. Și e chiar prețioasă.

Închise cartea, o puse la locul ei pe raft și-l studie pe Gabriel de parcă ar fi admirat o monedă rară sau o pasăre într-o colivie. Fără nicio expresie, Gabriel îi înfruntă privirea. Se așteptase să întâlnească o altă versiune a lui Bouchard, un nasol șmecher și înfumurat, care bea vin la masa de prânz și pleacă de la birou la cinci fix, ca să petreacă o oră cu amanta, înainte să se grăbească acasă la nevastă. Astfel că Paul Rousseau a fost pentru el o surpriză plăcută.

— E-o plăcere să te întâlnesc în sfârșit, spuse el. Nu-mi doresc decât ca circumstanțele să fi fost altele. Madame Weinberg ți-a fost prietenă, nu-i așa?

Gabriel rămase tăcut.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Rousseau.

— Vă spun după ce văd lucrarea de Van Gogh.

— A, sigur, lucrarea de Van Gogh. E în camera de la capătul coridorului, spuse Rousseau. Dar cred că știai deja.

∵

Ea ținea o cheie, își aminti Gabriel, în sertarul de sus al biroului. Evident, Rousseau și oamenii săi n-au descoperit-o, pentru că încuietoarea fusese spartă. Altfel, încăperea era exact cum și-o amintea Gabriel: același pat cu cuvertură de mătase, aceleași jucării și animale împăiate, același șifonier rustic franțuzesc, deasupra căruia atârna aceeași pictură, *Marguerite Gachet la masa de machiaj*, ulei pe pânză, de Vincent van Gogh. Gabriel executase singura restaurare a picturii, într-o casă conspirativă întortocheată din afara Londrei, la scurt timp după ce-i fusese vândută – în taină, desigur – lui Zizi al-Bakari. Munca lui; se gândea acum, rezistase bine. Pictura era perfectă cu excepția unei linii orizontale subțiri, în partea de sus a lucrării, pe care Gabriel nici nu încercase să o repare. Linia aceea era greșeala lui Vincent; sprijinise o altă pânză de biata Marguerite înainte ca aceasta să se fi uscat. Zizi al-Bakari, un fin cunoscător al artei ca și al terorii jihadiste, luase linia aceea drept dovada autenticității lucrării – și a autenticității tinerei și frumoasei americance, absolventă a facultății de istoria artei la Harvard, care i-o vânduse.

Despre toate astea, Paul Rousseau nu știa nimic. El se uita tiu la pictură, ci la Gabriel, pasărea sa din colivie, obiectul curiozității sale.

— Mă-ntreb de ce-a preferat să o pună aici și nu în camera de primire, spuse după un moment. Și

de ce, pe moarte, a ales să ți-o lase ție dintre toți oamenii.

Gabriel își luă ochii de la pictură și-i fixă franc asupra feței lui Paul Rousseau.

— Poate că ar trebui să limpezim lucrurile încă de la bun început, spuse el. Nu vom regla conturi vechi. Și nici nu vom face o incursiune în amintiri.

— O, nu, aprobă repede Rousseau. N-avem timp de așa ceva. Totuși, ar fi un exercițiu interesant, măcar pentru valoarea sa de amuzament.

64

— Fii atent, *monsieur* Rousseau. Calea amintirilor începe chiar după colț.

— Așa este, zâmbi Rousseau în semn de capitulare.

— Am avut o înțelegere, spuse Gabriel. Eu vin la Paris, dumneata îmi dai tabloul.

— Nu, domnule Allon. Întâi mă ajuți să-l găsesc pe cel care a pus bomba la Centrul Weinberg și după aceea îți dau pictura. Am fost foarte clar cu prietenul dumitale Uzi Navot.

Rousseau se uită iscoditor la Gabriel.

— E prietenul dumitale, nu-i așa?

— A fost, spuse rece Gabriel.

Tăcerea se instală confortabil între ei, fiecare privind lucrarea lui Van Gogh, ca niște străini într-o galerie de artă.

— Vincent a iubit-o foarte mult dacă a pictat ceva atât de frumos, spuse în sfârșit Rousseau. Și-n curând îți va aparține. Sunt tentat să spun că ești un om foarte norocos, dar n-am s-o spun. Vezi, *monsieur* Allon, spuse el zâmbind trist, ți-am citit dosarul.

10

Rue Pavée, Paris

Serviciile de informații ale diferitelor națiunii nu cooperează pentru că le face plăcere. Ci pentru că, asemeni părinților divorțați cu copii mici, uneori găsesc că este necesar să lucreze împreună pentru un bine mai deplin. Vechile rivalități nu dispar peste noapte. Cad într-o uitare superficială, precum traumele infidelității, aniversărilor uitate și ale nevoilor emoționale nesatisfăcute. Provocarea celor două servicii de informații este să creeze o zonă de încredere, un spațiu unde să nu mai existe secrete. În afara acestui spațiu sunt libere să-și urmeze propriile interese. Dar odată ce sunt în interiorul lui, fiecare dintre servicii este silit să-și expună vederii celuilalt cele mai prețuite surse și metode. Gabriel avea multă experiență în domeniul său. Restaurator prin natura sa, reparase relațiile Biroului atât cu CIA, cât și cu Serviciul de informații secrete britanic (SIS). Însă cu Franța, sarcina era mai dificilă. Franța fusese multă vreme un teatru de operațiuni important pentru Birou, și mai ales pentru Gabriel, a cărui listă de păcate tăinuite pe teritoriul francez era lungă. În plus, Franța era un sprijin nesovăielnic al multora dintre dușmanii neînduplecați ai Israelului. Pe scurt, serviciile de informații ale Israelului și Franței nu se plăceau prea mult.

Dar situația nu fusese întotdeauna aceeași. Într-o fază incipientă, Franța înarmase Israelul, iar fără ajutor francez Israelul n-ar fi reușit niciodată să-și dezvolte intimidantele mijloace nucleare care i-au permis să supraviețuiască în ostilul Orient Mijlociu. Dar în anii 1960, după dezastruosul război din Algeria, Charles de Gaulle s-a angajat să dreagă relațiile tensionate ale Franței cu lumea arabă – iar când Israelul, dotat în principal cu aeronave franceze, a lansat Războiul de Șase Zile printr-un atac-surpriză asupra aerodromurilor egiptene, De Gaulle l-a condamnat. A vorbit despre evrei ca despre „un popor elitist, sigur de sine și dominator”, iar ruptura a fost completă.

Acum, stând la o cafea în salonul apartamentului Weinberg din Rue Pavée, Gabriel și Rousseau se puseră să repare, cel puțin temporar, această moștenire de neîncredere. Prima lor grijă era să forjeze un acord operațional elementar, o schiță a felului în care aveau să colaboreze cele două servicii, o diviziune a muncii și a autorității, regulile după care se vor ghida. Avea să fie un parteneriat autentic, deși, din motive evidente, Rousseau păstra preeminența asupra oricăror aspecte operaționale ce aveau atingere cu teritoriul francez. În schimb, lui Gabriel i se acorda acces deplin la voluminoasele dosare franceze ale miilor de extremiști islamici ce trăiau în interiorul granițelor Franței: rapoartele de supraveghere, interceptările telefonice și de poștă electronică, dosarele de imigrare. Chiar și numai pentru atâta, avea să spună mult mai târziu, meritase să plătească prețul implicării.

Au fost și obstacole pe parcurs, dar, în cea mai mare parte, negocierile decurseră mai ușor decât și-ar fi imaginat Gabriel și Rousseau. Poate și pentru că cei doi bărbați nu erau atât de diferiți. Erau amândoi pasionați de artă, cultură și studiu, dar își dedicaseră viețile protejării concetățenilor lor de aceia care voiau, din motive ideologice sau religioase, să verse sângele inocenților. Ambii își pierduseră soțiile – unul în fața bolii, celălalt, a terorii – și amândoi erau foarte respectați de omologii lor din Washington și Londra. Rousseau nu era Gabriel Allon, dar luptase de aproape împotriva teroriștilor la fel de mult și avea crestăturile-n răboj ca să o dovedească.

— În *establishment*-ul politic francez, spuse Gabriel, sunt unii cărora le-ar plăcea să mă vadă după gratii, din cauza acțiunilor mele anterioare.

— Așa am auzit.

— Dacă am să operez aici fără acoperire, solicit un document care să-mi ofere imunitate totală, acum și-n vecii vecilor, amin.

— Să văd ce pot face.

— Și-am să văd dacă pot să-l găsesc pe Saladin înainte să atace din nou.

Rousseau se încruntă.

— Ce păcat că n-ai negociat tu tratatul nuclear cu Iranul.

— Mare păcat, aprobă Gabriel.

Deja se făcuse aproape ora patru. Rousseau se ridică în picioare, căscă îndelung, își întinse brațele și propuse o plimbare.

— Recomandarea medicului, spuse. Se pare că sunt prea gras ca să-mi fie bine.

Ieșiră pe furiș pe poarta clădirii de locuințe unde se afla apartamentul Hannei Weinberg și, avându-i în trenă pe Bouchard și pe bodyguardul lui Gabriel, se plimbară pe cheiurile Senei înspre Notre-Dame. Formau o pereche nepotrivită fostul profesor sorbonard, greoi și îmbrăcat în tweed, și personajul mai curând mic, îmbrăcat în piele, ce părea că plutește pe deasupra pietrelor pavajului. Soarele coborâse înspre apus, strălucind printr-o spărtură din nori. Rousseau își puse palma deasupra ochilor.

— De unde ai de gând să începi?

— De la dosare, desigur.

— Vei avea nevoie de ajutor.

— Evident.

— Câți agenți ai de gând să aduci în țară?

— Exact câți am nevoie.

— Pot să vă ofer un spațiu în sediul nostru din Rue de Grenelle.

— Aș prefera ceva mai intim.

— Pot aranja o casă conspirativă.

— Și eu.

Gabriel se opri la un chioșc de ziare. Pe prima pagină a ziarului *Le Monde* erau două fotografii ale Safiei Bourihane, franțuzoaica de origine musulmană, asasina cu văl a califatului. Titlul era un singur cuvânt pe toată lățimea paginii: Catastrofă!

— Pentru cine a fost catastrofă? întrebă Gabriel.

— Fără îndoială, inevitabila anchetă va descoperi că elemente din serviciul meu au făcut greșeli teribile. Dar suntem noi realmente de vină? Noi, umilii slujitori secreți care ne mânjim mâinile? Sau vina e altcuiva?

— A cui?

— A Washingtonului, de exemplu.

Rousseau o apucă de-a lungul cheiului.

— Invazia Irakului a transformat regiunea aceea într-o căldare a vrăjitoarelor. Iar când președintele american a decis că e vremea retragerii, căldarea a dat pe dinafară. Apoi a urmat tâmpenia asta căreia îi spunem Primăvara Arabă. Mubarak trebuie să plece! Gaddafi trebuie să plece! Assad trebuie să plece! Clătină ușor din cap: A fost nebunie, curată nebunie! Iar noi am rămas cu asta: ISIS controlează o ciozvârtă de teritoriu de dimensiunile Marii Britanii, taman în pragul Europei. Nici Bin Laden nu îndrăznea să viseze la așa ceva. Și ce ne spune nouă președintele american? ISIS nu e o organizație islamică. ISIS e echipa JV[16]. Se încruntă: Ce-nseamnă asta? JV?

— Cred că are legătură cu baschetul.

— Și ce legătură are baschetul cu un subiect atât de serios precum ascensiunea califatului?

Gabriel nu făcu decât să zâmbească.

— Chiar crede în infantilismele astea, sau e vorba de *ignorantia affectata*?

— Ignoranță voită?

— Da.

— Va trebui să-l întrebi personal.

— Îl cunoști?

— Ne-am întâlnit.

Rousseau era evident ispitit să-l întrebe pe Gabriel în ce împrejurări avusese loc singura lui întâlnire cu președintele american, dar în schimb își continuă discursul despre ISIS.

— Adevărul e că, spuse el, ISIS este într-adevăr o organizație islamică. Și are mai multe în comun

cu Mohamed și cu cei dintâi credincioși – *al salaf al salih* – decât ar vrea să admită unii așa-ziși experți. Ne îngrozim citind reportaje despre faptul că ISIS folosește crucificarea. Ne spunem că sunt actele unor barbari, nu ale unor credincioși. Dar ISIS nu crucifică oameni doar pentru că sunt cruzi. Îi crucifică pentru că, după Coran, crucificarea e una dintre pedepsele prescrise pentru dușmanii Islamului. Îi crucifică pentru că *trebuie.* Nouă, occidentalilor civilizați, ne vine greu să înțelegem treaba asta.

— *Nouă,* nu, spuse Gabriel.

— Asta pentru că trăiți în regiune. Sunteți un popor al regiunii, adăugă Rousseau. Și știți foarte bine ce se va întâmpla dacă cei ca ISIS sunt lăsați liberi în incinta cetății voastre. Ar fi…

— Un holocaust, spuse Gabriel.

Gânditor, Rousseau aprobă dând din cap. Apoi îl conduse pe Gabriel peste Pont Notre-Dame, spre Île de la Cité.

— Deci, în cuvintele lui Lenin, întrebă el, ce-i de făcut?

— Eu sunt doar un spion, *monsieur* Rousseau, nu general ori prim-ministru.

— Și dac-ai fi?

— I-aș smulge cu tot cu rădăcini. I-aș face să piardă în loc să învingă. Le-aș lua teritoriul, adăugă Gabriel, și n-ar mai exista Statul Islamic. Iar dacă n-ar mai fi stat, califatul ar dispărea încă o dată în istorie.

— Invazia n-a mers nici în Irak, nici în Afganistan, replică Rousseau, și nu va merge nici în Siria. Mai bine să-i înlăturăm din aer și cu ajutorul aliaților din regiune. Între timp, trebuie stăvilită infecția, ca să nu se întindă în restul Orientului Mijlociu și în Europa.

— Prea târziu. Infecția a ajuns deja aici.

Trecură peste un alt pod, Petit Pont, și intrară în Cartierul Latin. Rousseau îl cunoștea bine. Mergea acum cu alt scop decât sănătatea lui, în jos, pe

bulevardul Saint-Germain, apoi pe o stradă laterală îngustă, până când în sfârșit se opri în fața porții unei clădiri de locuințe. Lui Gabriel îi era la fel de familiară ca și poarta clădirii unde locuise Hannah Weinberg, de pe Rue Pavée, deși trecuseră mulți ani de la ultima lui vizită acolo. Se uită la interfon. Unele nume erau aceleași.

Imediat, poarta se deschise și ieșiră doi indivizi, un bărbat și o femeie de vreo douăzeci și cinci de ani. Rousseau apucă ușa înainte să se închidă și-l conduse pe Gabriel în penumbra din foaier. Un pasaj dădea într-o curte interioară umbrită, unde Rousseau se opri pentru a doua oară și arătă spre o fereastră de la cel mai de sus cât.

— Eu și cu soția mea am locuit exact acolo. Când a murit am abandonat apartamentul și am luat-o spre sud. Erau prea multe amintiri, prea multe fantome.

Apoi arătă spre o fereastră aflată în cealaltă parte a curții.

— O fostă studentă de-a mea locuia acolo. Era foarte deșteaptă. Și foarte radicală, cum erau majoritatea studenților mei pe-atunci. Numele ei, adăugă el, privindu-l pieziș pe Gabriel, era Denise Jaubert.

Gabriel îl privi fără expresie pe Rousseau, de parcă numele acela nu însemna nimic pentru el. De fapt, credea că știe mai multe despre Denise Jaubert decât fostul ei profesor. Fusese într-adevăr radicală. Mai important însă, fusese la un moment dat iubita unui anume Sabri al-Khalifa, liderul grupului terorist palestinian Septembrie Negru, creierul masacrului de la Olimpiada din München.

— Într-o după-amiază târziu, reluă Rousseau, lucram la biroul meu când am auzit râsete în curte. Era Denise. Era cu un bărbat. Păr negru, piele palidă, izbitor de frumos. În spatele lor, la câțiva pași, mergea un tip mai scund, cu păr scurt. Nu i-am putut vedea prea bine fața. Vezi tu, în ciuda vremii mohorâte, purta ochelari de soare.

Rousseau se uită la Gabriel, dar acesta, în mintea sa, traversa o curticică pariziană, la câțiva pași în urma unui bărbat pe care Biroul îl căutase șapte ani lungi.

— N-am fost singurul care a observat bărbatul cu ochelari de soare, spuse Rousseau după o pauză. Companionul arătos al Denisei l-a observat și el. A încercat să scoată un pistol, dar bărbatul mai scund l-a scos primul. N-am să uit niciodată cum înainta în timp ce trăgea. Era… frumos. Au fost zece focuri. Apoi a băgat al doilea încărcător în armă, a pus țeava pistolului la urechea bărbatului și a mai tras o dată. Ciudat, dar nu-mi amintesc să fi plecat. S-ar fi zis că pur și simplu a dispărut.

Rousseau se uită la Gabriel.

— Iar acum stă lângă mine.

Gabriel nu spuse nimic. Se uita la macadamul curții, la pietrele care cândva se înroșiseră de sângele lui Sabri al-Khalifa.

— Trebuie să recunosc, spuse Rousseau, că multă vreme te-am considerat un criminal. Lumea civilizată ți-a condamnat acțiunile. Dar acum lumea civilizată se află ea însăși în exact aceeași luptă, iar noi folosim aceleași tactici. Drone, rachete, oameni în negru apărând în miezul nopții. Se opri, apoi adăugă: Se pare că istoria ți-a iertat păcatele.

— N-am comis niciun păcat, spuse Gabriel. Și nu caut izbăvire.

Tocmai atunci, mobilul lui Rousseau târâi în buzunarul hainei sale, urmat, câteva secunde mai târziu, de-al lui Gabriel. Și din nou, Gabriel a fost cel dintâi care l-a scos. Era un mesaj urgent din bulevardul Regele Saul. DGSI îi trimisese un mesaj similar lui Rousseau.

— Se pare că atacul de la Centrul Weinberg a fost doar începutul.

Rousseau își puse telefonul în buzunarul hainei și se uită la pietrele pe care căzuse Sabri al-

Khalifa.

— Va sfârși la fel cel căruia i se spune Saladin?

— Dacă avem noroc.

— Cât de repede poți începe?

— În seara asta.

11

Amsterdam – Paris

Mai târziu, avea să se stabilească aproape sigur că bombele din Paris și Amsterdam fuseseră opera manuală și letală a aceluiași individ. Încă o dată a fost livrată într-o dubă albă obișnuită, deși în Amsterdam s-a folosit un Ford Tranzit, nu un Renault. A fost detonată la patru și jumătate fix, în centrul aglomeratei piețe Albert Cuyp. Vehiculul a intrat în piață dis-de-dimineață și a rămas acolo nebăgat în seamă toată ziua, mii de cumpărători trecând indiferenți pe lângă el în lumina palidă a soarelui de primăvară. Șoferul dubei fusese o femeie de aproximativ treizeci de ani, cu păr blond, picioare lungi, șolduri înguste, în blugi și hanorac, peste care purta o vestă flaușată. Aceste fapte au fost stabilite nu cu ajutorul martorilor, ci al camerelor de supraveghere cu circuit închis. Poliția n-a găsit printre supraviețuitori pe cineva care să-și amintească să o fi văzut.

Piața, considerată cea mai mare din Europa, se află în partea veche a orașului. Rânduri de tarabe față-n față sunt aliniate de-a lungul străzii, iar dincolo de tarabe sunt terasele caselor din cărămidă roșcată care au la parter magazine și restaurante. Mulți dintre vânzători sunt din Orientul Mijlociu și din Africa de Nord, fapt remarcat prompt de mulți reporteri și analiști ai terorismului în primele ore ale acoperirii media. Acest fapt l-au luat ca pe o dovadă că făptașii au

fost mânați de alte crezuri decât al Islamului radical, deși când se insista să se numească unul dintre aceste crezuri, n-au putut. În sfârșit, o cercetătoare a Islamului de la Cambridge a explicat acest aparent paradox. Musulmanii din Amsterdam, a spus ea, trăiesc într-un oraș unde drogurile și prostituția sunt legale, unde stăpânesc mai degrabă legile omului decât cele ale lui Allah. În ochii musulmanilor extremiști, ei erau apostați. Iar pentru apostazie nu există decât o singură pedeapsă: moartea.

Martorii și-au amintit nu mugetul ca de trăsnet al exploziei, ci tăcerea adâncă, iernatică ce i-a urmat. După un timp, s-a auzit un vaier, un suspin ca de copil, bâzâitul unui telefon mobil cerșind răspuns. Câteva minute, fumul negru și gros a acoperit oroarea. Apoi, treptat, fumul s-a împrăștiat, iar dezastrul s-a expus vederii: cei fără mădulare și cei fără viață, supraviețuitorii cu fețele înnegrite de funingine, rătăcind amețiți și pe jumătate dezbrăcați printre ruine, pantofii unui vânzător amestecați printre pantofii celor morți. Peste tot erau fructe terciuite și sânge împroșcat și miasma, deodată îngrețoșătoare, ca de miel copt, aromat cu chimen și șofran de India.

Revendicarea n-a întârziat să apară. Prima a fost o celulă obscură din Libia, urmată curând după aceea de al-Shabaab, un grup din Somalia ce teroriza Africa de Est. În sfârșit, a apărut un video pe un site popular de socializare. În el, un bărbat cu o glugă neagră ce vorbea engleza cu un accent est-londonez a declarat că atacul fusese orchestrat de ISIS și că aveau să urmeze și altele. Apoi s-a angajat, într-un amestec de engleză și arabă, într-o predică incoerentă despre armata Romei și despre satul sirian numit Dabiq. Comentatorii TV erau perplecși. Nu și experta de la Cambridge.

Reacțiile erau dintre cele mai diverse, de la mânie și neîncredere, până la acuzații îngâmfate. La Washington, președintele american a

condamnat atentatul drept „un absurd act criminal și barbar”, deși, curios lucru, n-a menționat motivele făptașilor sau Islamul, radical sau altfel. Oponenții săi din Congres au aruncat imediat responsabilitatea atacului de-a dreptul pe el. Dacă nu ar fi retras precipitat trupele americane din Irak, spuneau ei, ISIS n-ar fi reușit să se implanteze în Siria vecină. Purtătorul de cuvânt al președintelui a respins mai târziu sugestiile potrivit cărora sosise timpul ca trupe americane terestre să se angajeze în lupta directă cu ISIS.

— Avem o strategie, a spus el.

Apoi, cu o față serioasă, a adăugat:

— Și funcționează.

Totuși, în Olanda, autoritățile nu erau interesate să împartă vina, fiind prea ocupate să caute supraviețuitorii prin grămezile de moloz și pe femeia de aproximativ treizeci de ani, blondă, cu picioare lungi și șolduri înguste, în blugi și hanorac, cu vestă flaușată pe deasupra, care condusese duba cu bomba în piață. Două zile, numele ei a fost un mister. Apoi, pe același site de socializare, a apărut un al doilea video, narat de același bărbat cu accent de est-londonez. De data aceasta, nu era singur. Două femei cu văl stăteau lângă el. Una dintre ele a rămas tăcută, cealaltă a vorbit. S-a prezentat drept Margreet Janssen, femeie convertită la Islam din orașul olandez de coastă Noordwijk. Ea pusese bomba, spunea, pentru a-i pedepsi pe blasfematori și pe necredincioși, în numele lui Allah și al lui Mahomed, pacea fie cu el.

În aceeași zi, mai târziu, AIVD, serviciul olandez de informații și securitate, a confirmat faptul că Margreet Janssen călătorise în Siria cu optsprezece luni înainte, unde rămăsese aproximativ șase luni, și i se permisese să se întoarcă în Olanda după ce convinsese autoritățile olandeze că renunțase la legăturile ei cu ISIS și cu mișcarea jihadistă mondială. Serviciul de

securitate o pusese sub supraveghere electronică și fizică, dar supravegherea fusese contramandată mai târziu, căci ea nu dădea semne că și-ar fi continuat implicarea în activitățile Islamului radical. Evident, a spus purtătorul de cuvânt AIVD, a fost o decizie eronată.

În câteva minute, forumurile virtuale ale califatului digital s-au încins de pălăvrăgeli entuziaste. Margreet Janssen era dintr-odată noul simbol al Jihadului global, o fostă creștină dintr-o țară europeană care devenise acum o membră letală a comunității credincioșilor. Dar cine era cealaltă femeie din video? Cea care nu vorbise? Răspunsul a venit nu din Amsterdam, ci dintr-o clădire ca o fortăreață din suburbia pariziană Levallois-Perret. Cea de-a doua femeie, a spus șeful DGSI, era Safia Bourihane, unul dintre autorii atacului de la Centrul Weinberg.

Înainte de suspendarea supravegherii Margreetei Janssen, AIVD întocmise despre ea un dosar gros de rapoarte de urmărire, fotografii, e-mailuri, mesaje și istorice ale răsfoirilor online, împreună cu dosarele anexe ale prietenilor, membrilor de familie, asociaților și partenerilor de călătorie din mișcarea jihadistă mondială. Paul Rousseau a primit o copie a dosarului în timpul unei întâlniri la sediul central al AIVD din Haga, iar după întoarcerea sa la Paris i-l prezentă lui Gabriel, într-o braserie liniștită din Rue de Miromesnil, în arondismentul al optsprezecelea. Dosarul fusese digitalizat și încărcat pe un USB securizat. Rousseau îl împinse peste masă, ascuns sub un șervețel, cu discreția unui foc de armă într-o capelă pustie. Nu conta; în braserie nu mai era nimeni altcineva în afara unui bărbat mic și chel, într-un costum bine croit și cu o cravată somptuoasă de culoarea levănțicii. Bea un pahar de Cotes du Rhones și citea *Le Figaro.* Care era plin de știri din Amsterdam. Gabriel strecură USB-ul în buzunarul hainei sale, fără să facă vreun efort să-și mascheze

gesturile și-l întrebă pe Rousseau despre starea de spirit de la sediul central AIVD.

— Ceva între panică și resemnare, răspunse Rousseau. Au sporit supravegherea extremiștilor islamici cunoscuți și-l caută pe cel care a construit bomba și alte elemente ale rețelei.

Coborî vocea și adăugă:

— Se întrebau dacă am vreo idee.

— Ai pomenit de Saladin?

— E posibil să fi uitat, spuse Rousseau cu un zâmbet șiret. Dar la un moment dat va trebui să fim onești cu colegii noștri de-aici, din Europa.

— Sunt prietenii tăi, nu ai mei.

— Ai probleme cu serviciile olandeze?

— N-am avut niciodată plăcerea de-a vizita Olanda.

— Întru câtva mi se pare greu de crezut.

Rousseau trase cu ochiul la bărbatul scund și chel ce ședea în celălalt capăt al braseriei.

— Vreun prieten de-ai tăi?

— Se ocupă de un magazin de peste drum.

— De unde știi?

— L-am văzut ieșind și încuind ușa.

— Ce spirit de observație pe tine.

Rousseau se uită în strada ce se întuneca.

— *Antiquités Scientifiques*?

— Microscoape vechi și-altele asemenea, explică Gabriel.

— Interesant.

Rousseau își contemplă ceașca de cafea.

— Se pare că ieri n-am fost singurul vizitator străin la sediul central al AIVD. A venit și un american.

— Agenția?

Rousseau încuviință din cap.

— Local sau de la Langley?

— Ultima variantă.

— Are un nume?

— Nu unul pe care gazdele mele olandeze să fi vrut să mi-l împărtășească. Au sugerat, totuși, că

interesul americanului era mare.

— Ce îmbucurător.

— Casa Albă, se pare, e preocupată de faptul că un atac pe teritoriul american, atât de târziu, în al doilea mandat al președintelui, i-ar putea afecta posteritatea. Agenția e sub o presiune enormă ca să ia măsuri să nu se întâmple așa ceva.

— Cred că, până la urmă, ISIS nu e, totuși, echipa de juniori.

— În vederea acestui scop, continuă Rousseau, Agenția se așteaptă la cooperare deplină și absolută din partea prietenilor și partenerilor Americii, de-aici din Europa. Omul de la Langley trebuie să sosească la Paris mâine-dimineață.

— Ar fi înțelept să petreci ceva timp cu el.

— Numele meu e deja pe lista invitaților.

Gabriel îi înmână lui Rousseau o foaie de hârtie împăturită-n patru.

— Ce-i asta?

— O listă suplimentară a dosarelor care ne trebuie.

— Cât mai durează?

— Nu mult.

— Așa ai zis și ieri, și alaltăieri.

Rousseau băgă foaia de hârtie în buzunarul de la piept al hainei sale de tweed.

— Ai să-mi spui vreodată unde lucrați tu și asistenții tăi?

— Vrei să spui că n-ai aflat încă?

— N-am încercat.

— Nu știu, spuse Gabriel, dar îmi vine greu să cred.

Se ridică fără să mai spună ceva și ieși în stradă. Rousseau îl văzu îndepărtându-se pe trotuarul întunecat, urmărit discret de doi dintre cei mai buni agenți de filaj ai Grupului Alfa. Chelul cel scund cu cravata de culoarea levănțicii puse câteva bancnote pe masă și plecă, lăsându-l singur pe Rousseau în toată braseria, fără altă companie decât telefonul său mobil. Au trecut cinci minute

până când în sfârșit s-a luminat. Era un mesaj de la Christian Bouchard.

— *Merde!* spuse Rousseau încetișor.

Allon se descotorosise din nou de ei.

12

Paris

Din două manevre de contracarare a filajului – schimbarea traseului pe o străduță cu sens unic, o scurtă oprire într-un bistro ce-avea o ieșire de serviciu prin spatele bucătăriei –, Gabriel le-a scăpat celor mai buni agenți de filaj ai Grupului Alfa condus de Paul Rousseau. După aceea, își continuă drumul, pe jos, cu metroul și cu un taxi, până într-o clădire de locuințe mică de la liziera pădurii Bois de Boulogne. Conform listei interfonului, locatarul de la apartamentul 4B era un anume Guzman. Gabriel apăsă butonul, așteptă țăcănitul încuietorii metalice și intră.

Sus, Mihail Abramov luă lanțul de la ușă ca să-l lase să intre. Aerul era amar, plin de fum. Gabriel trase cu ochiul în bucătărie și-l văzu pe Eli Lavon încercând să stingă un foc pe care-l stârnise în cuptorul cu microunde. Lavon era un tip diminutiv, cu un cap acoperit de păr zbârlit și neîngrijit și cu o față pe care o uitai de cum o vedeai. Figura lui, ca aproape toate cele despre el, era înșelătoare. Prădător și cameleon de la natură, Lavon era considerat drept cel mai subtil artist al filajului de stradă pe care l-a instruit vreodată Biroul. Ari Shamron spusese odată despre Lavon că putea să dispară-n timp ce-ți strângea mâna. Și nu era departe de adevăr.

— Cât de mult ți-a luat de data asta să scapi de ei? întrebă Lavon, azvârlind un gogoloi inform de plastic carbonizat în chiuvetă.

— Mai puțin timp decât ți-a trebuit ție să dai foc apartamentului de siguranță.

— O mică încurcătură cu reglarea timpului. Mă știi doar, n-am fost niciodată prea priceput cu numerele.

Ceea ce nu era adevărat. Lavon se întâmpla să fie și un priceput analist financiar, care reușise de unul singur să dea de urma unor bunuri jefuite în timpul Holocaustului, bunuri în valoare de milioane de dolari. Arheolog prin pregătire, era un săpător înnăscut.

Gabriel intră în camera de zi. Yaakov Rosman, un coordonator veteran de agenți și vorbitor fluent de arabă, părea că se pregătește să dea de pământ cu tableta sa. Yossi Gavish și Rimona Stern erau întinși pe canapea ca un cuplu de studenți. Yossi era ofițer de rang înalt la Cercetare, care e cuvântul pe care-l folosește Biroul pentru a desemna divizia sa de analiști. Înalt, boem și cu început de chelie, citise clasicii la All Souls[17] și vorbea ebraică cu un pronunțat accent englez. Făcuse și puțină actorie – jucând mai ales în piese de Shakespeare – și era un violoncelist talentat. Rimona servise în unitatea Biroului care a spionat programul nuclear al Iranului. Avea părul de culoarea nisipului, șolduri de mamă și un temperament pe care-l moștenise de la Ari Shamron, care era unchiul ei. Gabriel o cunoștea încă de pe când era o copiliță. Într-adevăr, cele mai dragi amintiri ale lui despre Rimona erau cele despre fetița neînfricată pe scuter, șerpuind la vale pe aleea casei cunoscutului ei unchi.

Cei cinci agenți și analiști erau membrii unei echipe operative de elită, numită Barak, cuvântul ebraic pentru „trăsnet”, renume câștigat prin capacitatea lor de a se reuni și a lovi rapid. Au luptat, și uneori au vărsat sânge, pe o serie de câmpuri de luptă secrete, din Moscova până în Caraibe, iar pe parcurs desfășuraseră unele dintre cele mai fabuloase operațiuni din istoria

informațiilor israeliene. Gabriel era fondatorul și liderul echipei, dar cel de-al șaselea membru, Dina Sarid, era conștiința și memoria sa instituțională. Dina era specialista numărul unu în terorism a Biroului, o bază de date umană care putea turui fiecare act de terorism palestinian sau islamic comis împotriva Israelului sau a Occidentului, cu dată, loc, făptași și număr de victime. Talentul ei era de a vedea conexiuni unde alții nu vedeau decât un torent de nume, numere și cuvinte.

Era mică de statură, cu păr ca pana corbului ce-i cădea de-o parte și de alta a feței ca de copil. Acum, stătea în picioare în fața unui aparent dezordonat colaj alcătuit din fotografii de supraveghere, e-mailuri, mesaje și conversații telefonice. Era exact în același loc în care stătuse și cu trei ore mai devreme, când Gabriel plecase din apartamentul de siguranță ca să se întâlnească cu Paul Rousseau. Dina era cuprinsă de febra, de furia creativă înspăimântătoare ce-o stăpânea ori de câte ori exploda o bombă. Gabriel îi indusese febra aceea de multe ori înainte. Judecând după expresia ei, era în pragul unei căderi nervoase. Gabriel traversă încăperea și rămase în picioare lângă ea.

— La ce te uiți? o întrebă o clipă mai târziu.

Dina făcu doi pași înainte, șchiopătând ușor, și arătă spre o fotografie luată Safiei Bourihane de o cameră de supraveghere. Fusese făcută înainte de prima ei călătorie în Siria, într-o cafenea arabă din *banlieue*-ul parizian Saint-Denis, cel atât de aglomerat de imigranți. De ceva vreme, Safia începuse să poarte văl. Însoțitoarea sa, o tânără femeie, purta și ea văl. Mai erau vreo câteva femei în cafenea, dar și patru bărbați, algerieni, marocani, împărțind o masă lângă tejghea. Un alt bărbat, cu o față colțuroasă și proaspăt ras, a cărui imagine era puțin neclară, stătea singur la o altă masă. Purta un costum de afaceri, negru, fără cravată, și își făcea de lucru cu o tabletă. Ar fi putut fi arab – sau ar fi putut fi francez sau italian.

Deocamdată, nu individul acesta o preocupa pe Dina Sarid. Ea privea vrăjită fața Safiei Bourihane.

— Pare normală, nu? Chiar fericită. Nici n-ai bănui că și-a petrecut toată dimineața vorbind cu un recrutor ISIS pe internet. Recrutorul i-a cerut să-și părăsească familia și să călătorească în Siria ca să ajute la construirea califatului. Și ce crezi că i-a spus Safia?

— I-a spus că vrea să rămână în Franța. I-a spus că vrea să se căsătorească cu un băiat drăguț de familie bună și să facă prunci care să crească și să ajungă francezi pe deplin asimilați. I-a spus că nu vrea să joace niciun rol într-un califat condus de bărbați care decapitează și crucifică și își ard inamicii de vii.

— Nu-i plăcut să crezi că asta i-a spus? Dina clătină din cap: Ce n-a fost în regulă, Gabriel? De ce peste cinci sute de tinere femei occidentale au intrat în rândurile ISIS? De ce sunt bărboșii ăștia noile staruri rock ale Islamului? De ce sunt mișto criminalii?

Dina își dedicase întreaga viață studierii terorismului și extremismului islamic și tot nu găsise încă răspunsurile.

— Am crezut că violența ISIS-ului le va provoca repulsie. Ne-am înșelat. Am presupus că răspunsul e asimilarea. Dar cu cât sunt mai asimilați, cu atât mai puțin le place ceea ce văd. Și așa, când un recrutor ISIS vine să le bată-n ușa digitală, sunt vulnerabile.

— Ești prea miloasă, Dina.

— Sunt doar niște copii. Se opri puțin, apoi continuă: Fete impresionabile.

— Nu toate.

— Asta-i adevărat. Multe sunt educate, mult mai educate decât bărbații care au intrat în ISIS. Lor, femeilor, li se interzice să lupte, astfel că se ocupă de alte importante roluri logistice. Din multe puncte de vedere, tocmai femeile construiesc de fapt califatul. Cele mai multe dintre ele își vor lua

și un soț – un soț care probabil va deveni repede martir. Un sfert dintre femeile astea vor fi văduve. Văduve negre, adăugă ea. Îndoctrinate, înrăite, răzbunătoare. Și nu-i nevoie decât de un bun recrutor sau vânător de talente să le transforme în bombe cu ceas.

Arătă spre silueta neclară și izolată din cafeneaua arabă.

— Unul ca el. Din nefericire, francezii nu l-au băgat deloc în seamă. Erau prea ocupați să o caute pe prietena Safiei.

— Cine-i?

— O fată care a văzut câteva înregistrări ale unor decapitări pe net. Și-au pierdut timpul, banii și resursele umane cu ea. Dar nu e cazul Safiei. Safia era o problemă gata să izbucnească.

Dina făcu un pas la dreapta și arătă către o a doua fotografie.

— La trei zile după ce a băut cafea cu prietenii în Saint-Denis, a venit în centrul Parisului să facă niște cumpărături. Fotografia asta e realizată în timp ce trecea pe sub arcadele de pe Rue de Rivoli. Ia vezi cine merge la câțiva pași în urma ei.

Era același bărbat din cafenea, bărbatul proaspăt ras, cu o față pătrățoasă, care ar fi putut fi arab sau francez sau italian.

— Cum de l-au ratat?

— Bună întrebare. Și l-au ratat și aici.

Dina indică spre o a treia fotografie, făcută în aceeași zi, o oră mai târziu. Safia Bourihane ieșea dintr-un magazin de haine de pe Champs-Élysées. Același bărbat aștepta afară, pe trotuar, prefăcându-se a consulta un ghid turistic.

— Trimite fotografiile în bulevardul Regele Saul, spuse Gabriel. Poate apare ceva.

— Le-am trimis deja.

— Și?

— În bulevardul Regele Saul nu-l prezentase nimeni.

— Poate va fi de folos chestia asta.

Gabriel ridică USB-ul.

— Ce-i asta?

— Viața și epoca Margreetei Janssen.

— Mă-ntreb cât va dura până-l găsesc pe admiratorul de taină al Safiei.

— Dac-aș fi în locul tău, m-aș grăbi. Și americanii au dosarul ei.

— Le iau fața, spuse ea. Întotdeauna.

∵

Dinei i-au trebuit mai puțin de treizeci de minute ca să găsească prima fotografie de supraveghere în care apăreau Margreet Janssen și bărbatul care-o urmărise pe Safia Bourihane prin Paris. O echipă a AIVD făcuse fotografia într-un simpatic restaurant italian din centrul Amsterdamului, unde Margreet, după ce-și părăsise posomorâta casă natală din Noordwijk, servea la mese pe un salariu de mizerie. Nu era greu să-l observi pe tip; mânca de unul singur, având lângă el un volum din Sartre ca să se protejeze de nepoftiți. De data asta, camera l-a surprins clar, deși era cumva diferit la înfățișare. O pereche de ochelari rotunzi îi mai înmuiau liniile ascuțite ale feței; iar o jachetă tricotată îi împrumuta un aer inocent de bibliotecar. Margreet l-a servit și, judecând după zâmbetul ei larg, îl plăcea – de fapt, îl plăcea atât de mult încât a fost de acord să se întâlnească cu el mai târziu ca să bea ceva într-un bar de la marginea Districtului cu felinare roșii. Seara s-a încheiat cu o palmă bine țintită, pe care Margreet a aplicat-o cu mâna dreaptă pe obrazul stâng al bărbatului și la care aceeași echipă de supraveghere a fost martoră. Era o frumoasă tușă de profesionalism, se gândi Gabriel. Olandezii nu l-au considerat pe tip decât un mojic și nu s-au străduit să-i stabilească identitatea.

Dar ce altă legătură mai era între cele două femei, alta decât bărbatul care-ar fi putut fi arab sau francez sau italian? Dina află și acest detaliu.

Era un site, originar din emiratul Qatarului din Golful Persic, care vindea haine cuviincioase și cu gust femeilor musulmane. Safia Bourihane îl vizitase cu trei săptămâni înainte de sosirea bărbatului la Paris. Margreet Janssen ajunsese acolo cu doar zece zile înainte de palma din Amsterdam. Dina bănuia că site-ul conținea o cameră de chat protejată cu parolă, unde recrutorii ISIS puteau invita tinerele promițătoare la o sesiune tainică de discuții. Aceste camere criptate se dovediseră până atunci aproape impenetrabile serviciilor de informații ale Israelului și ale Occidentului. Până și puternica Agenție pentru Siguranța Națională, serviciul omniscient într-ale informațiilor electronice al Americii, se lupta să țină pasul cu hidra digitală a ISIS-ului.

Nu există sentiment mai neplăcut pentru un spion profesionist decât să i se spună de către ofițerul unui alt serviciu ceva ce-ar fi trebuit deja să știe. Paul Rousseau a suferit această rușine într-o cafenea mică de pe Rue Cler, o stradă pietonală comercială, șic, nu departe de Turnul Eiffel. Poliția franceză ridicase baricade la intersecții și verifica gențile și rucsacurile tuturor celor ce îndrăzneau să treacă de ele. Chiar și Gabriel, care n-avea la el nimic altceva în afara unui plic plin cu fotografii, a fost minuțios controlat înainte să i se permită să treacă.

— Dacă lucrurile astea ajung vreodată publice, spuse Rousseau, ar fi foarte jenant pentru serviciul meu. Ar cădea capete. Ține minte, aici suntem în Franța.

— Nu-ți face griji, Paul. Secretul tău e în siguranță.

Rousseau răsfoi din nou fotografiile Safiei Bourihane și ale bărbatului care o urmărise două zile prin Paris, fără ca DGSI să bage de seamă.

— Ce crezi că făcea?

— O supraveghea, firește.

— De ce?

— Ca să fie sigur că e genul potrivit de femeie. Întrebarea este, spuse Gabriel, poți să-l găsești?

— Fotografiile astea au fost făcute acum mai mult de-un an.

— Da? întrebă Gabriel cu subînțeles.

— Va fi greu. La urma urmei, spuse Rousseau, încă n-am reușit să aflăm unde lucrează echipa ta.

— Pentru că noi suntem mai buni decât el.

— De fapt, și dosarul lui e mai degrabă bun.

— N-a ajuns la cafeneaua din Saint-Dénis pe covorul fermecat, spuse Gabriel. A luat un tren, un autobuz, sau poate că a mers pe-o stradă cu camere de supraveghere.

— Rețeaua noastră de camere CCTV nu e nici pe departe la fel de extinsă ca a voastră sau a britanicilor.

— Dar există, mai ales în locuri precum Saint-Denis.

— Da, spuse Rousseau. Există.

— Atunci află cum a ajuns acolo. Și apoi află cine este. Dar orice-ai face, adăugă Gabriel, fă-o discret. Și nu spune nimic din toate astea prietenului nostru de la Langley.

Rousseau își consultă ceasul de la mână.

— La ce oră te vezi cu el?

— La unsprezece. Îl cheamă Taylor, apropo. Kyle Taylor. E șeful Centrului Antiterorist al CIA. Din câte se pare, monsieur Taylor e foarte ambițios. Multor teroriști le-a trimis drone pe adresa personală. Încă un scalp și ar putea ajunge următorul director operațional. Cel puțin, așa se spune.

— Asta ar putea fi o veste nouă pentru actualul director.

— Adrian Carter?

Gabriel dădu din cap.

— Întotdeauna mi-a plăcut Adrian, spuse Rousseau. E un suflet bun și mai degrabă prea cinstit pentru un spion. Că te și-ntrebi cum a

supraviețuit un astfel de om atâta vreme într-un loc ca Langley.

∵

După cum s-a dovedit, Grupului Alfa al lui Rousseau i-au trebuit mai puțin de patruzeci și opt de ore pentru a stabili că bărbatul de la cafeneaua din Saint-Dénis călătorise la Paris de la Londra la bordul unui tren de mare viteză Eurostar. Camerele de supraveghere îl surprinseseră coborând la Gara de Nord, într-o dimineață târzie și urcând câteva minute după aceea în metrou, îndreptându-se spre suburbiile nordice ale Parisului. A plecat din Paris în dimineața următoare fotografierii sale în Rue de Rivoli și pe Champs-Elysées, tot la bordul unui tren Eurostar, de data asta cu destinația Londra.

Spre deosebire de majoritatea trenurilor internaționale care circulă în Europa occidentală, pentru îmbarcarea în Eurostar e necesară verificarea pașapoartelor pasagerilor. Grupul Alfa l-a găsit rapid pe omul lor în listele de pasageri. Îl chema Jalal Nasser, născut în 1984 la Amman, în Iordania, în prezent cu reședința în Regatul Unit, fără adresă cunoscută. Rousseau a trimis o cablogramă la Londra, către MI5, în care, în cel mai neutru limbaj cu putință, întreba dacă serviciul de securitate britanic avea știință despre reședința unui anume Jalal Nasser și dacă aveau motive să bănuiască implicarea acestuia în orice formă de extremism islamic. Adresa acestuia a primit-o două ore mai târziu: strada Chilton, nr. 33, Bethnal Green, Londra de Est. Și nu, spuneau cei de la MI5, nu existau probe care să indice că Nasser era altceva decât ceea ce spunea că este, adică absolvent al facultății de economie de la King's College. Fusese înscris la facultate, cu întreruperi, vreme de șapte ani.

Gabriel îl trimise la Londra pe Mihail, însoțit de doi agenți de teren buni la toate, pe nume Mordecai și Oded, și la câteva ore de la sosirea lor reușiră să închirieze un mic apartament pe strada

Chilton. Au izbutit chiar să-i facă o fotografie lui Jalal Nasser, studentul etern, în timp ce mergea pe Drumul Bethnal Green cu o geantă de cărți aruncată pe umăr. Fotografia apăru pe mobilul lui Gabriel în aceeași seară, în timp ce era în camera copiilor din apartamentului său din Ierusalim, uitându-se în jos la cei doi prunci care dormeau liniștiți în pătuțurile lor.

— Le-a fost foarte dor de tine, spuse Chiara. Dar dacă-i trezești…

— Ce?

Ea zâmbi, îl luă de mână și-l conduse în dormitorul lor.

— Încetișor, îi șopti ea desfăcându-și nasturii bluzei. Foarte încet.

13

Amman, Iordania

Devreme, în dimineața următoare, Gabriel ieși tiptil din apartament, în timp ce Chiara și copiii încă dormeau, și se urcă în spatele SUV-ului său blindat. Coloana sa mai includea alte două vehicule, ocupate complet de agenți de securitate ai Biroului înarmați până-n dinți. Însă în loc să se îndrepte spre vest, către Tel Aviv și bulevardul Regele Saul, coloana o luă pe lângă cenușiile ziduri otomane ale vechii cetăți și-apoi în jos, pe pantele dealurilor Iudeei, înspre necruțătoarele lunci ale Cisiordaniei. Stele atârnau încă pe cerul fără nori deasupra Ierusalimului, nepăsătoare la soarele furibund, abia ițit deasupra despicăturii văii Iordanului. La câțiva kilometri înainte de Ierihon era bifurcația către podul Allenby, pasajul istoric între Cisiordania și regatul hașemit al Iordaniei, creat de britanici. Rampa de pe partea israeliană fusese eliberată de trafic pentru sosirea

lui Gabriel; de cealaltă parte zăbovea o coloană impresionantă de Suburbanuri, pline de soldați beduini mustăcioși. Șeful detașamentului de securitate al lui Gabriel schimbă câteva cuvinte cu corespondentul lui iordanian. Apoi cele două coloane se reunire într-una singură și apucară prin deșert către Amman.

Destinația lor era sediul central al Departamentului General de Informații (DIG) al Iordaniei, cunoscut și sub numele de Mukhabarat, cuvântul arab folosit pentru a denumi toate serviciile secrete, omniprezente, ce apără fragilele regate, emirate și republici din Orientul Mijlociu. Înconjurat de cercuri concentrice de oameni de pază, cu o servietă diplomatică de oțel inox încuiată într-o mână, Gabriel păși iute de-a curmezișul holului de marmură, o luă în sus pe niște scări în spirală și intră în biroul lui Fareed Barakat, șeful DIG. Era o încăpere largă, de patru sau de cinci ori mai mare decât biroul șefului din bulevardul Regele Saul, și era decorată cu draperii sumbre, scaune și canapele tapițate, covoare persane sclipicioase și nimicuri scumpe oferite lui Fareed de spioni și politicieni admiratori din toată lumea. Era genul de loc, își zise Gabriel, unde se împart favoruri, se emit judecăți și se distrug vieți. Pentru ocazia aceasta își îmbunătățise ținuta obișnuită, schimbând blugii și jacheta de piele cu un costum ajustat gri și cămașă albă. Chiar și așa, ținuta lui pălea în comparație cu splendoarea de lână, făcută la croitor, ce atârna pe structura înaltă și slăbănoagă a lui Fareed Barakat. Costumele lui Fareed erau realizate manual pentru el de către Anthony Sinclair[8] din Londra. Ca și actualul rege al Iordaniei, omul pe care se jurase să-l protejeze, Barakat fusese educat pe bani grei în Marea Britanie. Vorbea engleza ca un prezentator de știri de la BBC.

— Gabriel Allon, în sfârșit.

Ochii mici negri ai lui Fareed luciră precum onixul lustruit. Nasul său era asemenea ciocului unei păsări de pradă.

— Mă bucur să ne întâlnim în sfârșit. După ce am citit poveștile acelea despre tine în ziare, am fost convins c-am ratat ocazia.

— Jurnaliști, spuse Gabriel cu dispreț.

— Chiar așa, aprobă Fareed. Ești prima oară în Iordania?

— Mi-e teamă că da.

— Nicio vizită discretă la Amman cu un pașaport de-mprumut? Nicio operațiune împotriva mulților tăi dușmani?

— Nici nu mi-ar trece prin cap.

— Ce bărbat înțelept, spuse Fareed zâmbind. Mai bine să joci după reguli. Vei descoperi cât de curând că pot să-ți fiu de mare ajutor.

Israelul și Iordania aveau în comun nu doar o graniță și trecutul colonial sub stăpânire britanică. Ambele țări erau orientate spre Occident, încercând să supraviețuiască într-un Orient Mijlociu aflat tot mai aproape să intre în vrie. Se luptaseră în două războaie, în 1948 și 1967, dar făcuseră oficial pace în urma procesului de la Oslo. Totuși, chiar și înainte de acesta, Biroul și DIG păstraseră legături strânse, deși precaute. Iordania era considerată pe tot mapamondul drept cel mai fragil stat arab și era treaba DIG să-i țină regelui capul pe umeri și să controleze haosul din regiune. Israelul voia același lucru, iar în DIG găsise un partener competent și de încredere, cu care putea face înțelegeri. DIG era ceva mai civilizat decât corespondentele lui irakian și egiptean, deși nu mai puțin ubicuu. O vastă rețea de informatori veghea asupra poporului iordanian și monitoriza fiecare cuvânt și faptă a lor. Chiar și o nepotrivită remarcă întâmplătoare despre rege ori despre familia acestuia putea duce la un sejur de lungime neprecizată în labirintul centrelor de detenție secrete ale DIG.

Uzi Navot îl avertizase pe Gabriel despre ritualurile care însoțeau orice vizită în vizuina aurită a lui Fareed: nenumăratele cești de cafea arabă, vâscos de dulce, țigările, lungile povești despre multele cuceriri, atât romantice, cât și profesionale, ale lui Fareed. Fareed vorbea întotdeauna de parcă nici lui nu-i venea să creadă ce noroc avea, ceea ce dădea un plus șarmului său considerabil. Acolo unde unii bărbați osteneau apăsați de responsabilități, Fareed prospera. Era stăpânul unui vast imperiu de secrete. Era un bărbat extrem de mulțumit.

În timpul monologului lui Fareed, Gabriel reuși să-și păstreze fix pe față un zâmbet placid și amabil. Râdea când era cazul și punea câte-o întrebare sau două, care să ducă discuția mai departe, cu toate că gândurile lui erau la fotografiile încuiate în servieta de oțel inox de lângă glezna sa. Nu mai purtase o servietă nicicând înainte – cel puțin, nu de bunăvoie, doar ca acoperire. Acum o simțea ca pe un lanț de ocnaș, ca pe o nicovală. Se gândi că ar trebui să găsească pe cineva să o care pentru el. Dar în sinea sa, se temea că un astfel de gest ar fi făcut să crească în el o înclinație către privilegii, ce-ar fi dus, inevitabil, la nevoia de a-și angaja un valet și un degustător și de a-și face un abonament permanent la un frizer exclusivist din Tel Aviv. Deja îi lipseau micile senzații tari de a-și conduce propria mașină pe pantele ca niște pârtii de schi ale autostrăzii 1. Lui Fareed Barakat în mod cert astfel de sentimente i s-ar fi părut curioase. Se spunea despre el că îl băgase la zdup pe propriul bucătar pentru că, odată, lăsase la infuzat ceaiul Earl Grey un minut prea mult.

Într-un sfârșit, Fareed aduse în discuție situația din bulevardul Regele Saul. Auzise despre apropiata promovare a lui Gabriel și, implicit, despre destituirea lui Uzi Navot. Mai auzise – de unde, a refuzat să spună – că Gabriel intenționa să-

l păstreze pe Navot în cine știe ce funcție. Considera că e o idee foarte proastă, chiar groaznică, și i-a spus-o lui Gabriel.

— Mai bine să măturii puntea și să pleci cu ea curată.

Gabriel zâmbi și-l lăudă pe Fareed pentru viclenia și înțelepciunea sa, dar nu mai spuse nimic altceva despre acest subiect.

Iordanianul mai auzise și că Gabriel devenise din nou tată, de curând. Cu o apăsare de buton chemă un asistent, care intră în birou cărând două cutii de cadouri împachetate, una enormă, cealaltă destul de mică. Fareed insistă ca Gabriel să le deschidă de amândouă în prezența sa. Cutia mare conținea un automobil Mercedes de jucărie, dotat cu motor. Cea de-a doua cutie, cea mică, un șirag de perle.

— Sper să nu te superi că mașina e germană.

— Chiar deloc.

— Perlele sunt de la Mikimoto[9].

— Bine de știut. Gabriel închise cutia: Nu am cum să accept așa ceva.

— Trebuie. Altfel, am să mă supăr foarte tare.

Dintr-odată lui Gabriel îi părea rău că venise la Amman fără să aducă el însuși cadouri. Dar cum l-ar fi putut cadorisi pe bărbatul care și-a băgat bucătarul la pârnaie pentru că i-a greșit ceaiul? El n-avea decât fotografiile, pe care le scoase din servieta diplomatică. Prima dintre ele îl arăta pe un bărbat plimbându-se pe o stradă din estul Londrei, cu o geantă de cărți pe umăr, un bărbat ce-ar fi putut fi arab, sau francez, sau italian. Gabriel îi înmână fotografia lui Fareed Barakat, care o privi scurt.

— Jalal Nasser, spuse, returnându-i fotografia lui Gabriel, cu un zâmbet. De ce ți-a trebuit atâta timp, prietene?

14

Sediul central DIG, Amman

Fareed Barakat știa mai multe despre ISIS decât oricare alt ofițer de informații din lume, și din motive întemeiate. Mișcarea își avea rădăcinile în Zarqa, o suburbie tristă a Ammanului, unde, într-o casă de două etaje ce dădea înspre un cimitir prăpădit, trăise cândva un bărbat pe nume Ahmad Fadil Azzal al-Khalayleh, mare bețivan, brutal, un scandalagiu rău, care avea atât de multe tatuaje încât copiii din cartier îi spuneau „omul verde". Mama lui era musulmană devotată, care credea că numai Islamul îi poate salva fiul din rătăcirile lui. L-a înscris într-un program de educație religioasă la moscheea al-Hussein Ben Ali și acolo și-a găsit al-Khalayleh adevărata vocație. A devenit curând extremist și dușman neîmpăcat al monarhiei iordaniene, pe care era hotărât să o răstoarne prin violență. A petrecut câțiva ani în închisorile secrete ale DIG, inclusiv în celebra fortăreață din deșert de la al-Jafr. În aripa de celule unde era închis, era lider Abu Muhammad al-Maqdisi, un predicator instigator, unul dintre cei mai de frunte teoreticieni ai jihadismului. În 1999, când tânărul și neexperimentatul rege a urcat pe tron, după moartea tatălui său, a decis să elibereze peste o mie de criminali și deținuți politici, ca gest tradițional de îngăduință. Doi dintre cei eliberați erau al-Maqdisi și violentul său discipol din Zarqa.

Fostul scandalagiu de stradă cu prea multe tatuaje era deja cunoscut sub numele de Abu Musab al-Zarqawi. Nu mult după eliberarea sa, a reușit să ajungă în Afganistan și i-a jurat credință lui Osama bin Laden. Iar în 2003, când se pregătea invazia americană în Irak, s-a fofilat în Bagdad, unde a organizat celule de rezistență care aveau să fie cunoscute în cele din urmă ca al-Qaeda irakiană. Valul de decapitări și spectaculoase atentate cu bombe împotriva celor de altă credință desfășurate de Zarqawi și de asociații săi au împins

țara pe marginea unui război civil generalizat. El era prototipul unui nou tip de extremist islamic, unul dispus să folosească violențe oribile pentru a șoca și îngrozi. Până și Ayman al-Zawahiri, al doilea lider al al-Qaedei, l-a criticat.

Un atac aerian american a încheiat viața lui Zarqawi în iunie 2006, iar până la finalul deceniului, al-Qaeda irakiană fusese decimată. Dar în 2011, două evenimente s-au împletit pentru a-i resuscita șansele: începutul războiului civil din Siria și retragerea forțelor americane din Irak. Cunoscut acum ca ISIS, grupul s-a ridicat din cenușă și s-a năpustit în golul de autoritate de pe toată granița siriano-irakiană. Teritoriul aflat sub controlul său se întindea din leagănul civilizației și până în pragul Europei. Regatul hașemit al Iordaniei era drept în fața sa. Și Israelul la fel.

Printre miile de tineri musulmani din Orientul Mijlociu și Europa care au fost atrași de cântecul de sirenă al ISIS se afla și un tânăr iordanian pe nume Jalal Nasser. Ca și Zarqawi, Nasser se trăgea dintr-un important trib din Transiordania, Bani Hassan, dar familia sa era mai avută decât familia Khalayleh din Zarqa. A urmat un gimnaziu privat din Amman și King's College din Londra. Curând după izbucnirea războiului civil din Siria, totuși, s-a întâlnit cu un recrutor ISIS la Amman și l-a întrebat în ce fel ar putea ajunge în califat. Recrutorul l-a sfătuit pe Jalal că ar putea fi mai util în altă parte.

— În Europa? întrebă Gabriel.

Fareed încuviință din cap.

— De unde știi toate astea?

— Surse și metodă, spuse Fareed, ceea ce însemna că nu avea de gând să răspundă la întrebarea lui Gabriel.

— De ce nu l-ați umflat din stradă?

— Jalal e dintr-o familie bună, una loială monarhiei de multă vreme. Dacă l-am fi arestat, am fi avut probleme.

Zâmbi prudent.

— Daune colaterale.

— Și deci l-ați urcat într-un avion spre Londra și i-ați făcut cu mâna.

— Nu chiar. De fiecare dată când se întoarce în Amman, îl aducem la noi la o șuetă. Și-l mai urmărim din când în când prin Anglia ca să fim siguri că nu conspiră împotriva noastră.

— Le-ai spus britanicilor despre el?

Tăcere.

— Dar prietenilor voștri de la Langley?

Iarăși tăcere.

— De ce?

— Pentru că nu am vrut să transformăm o mică problemă într-una mare. Actualmente, ăsta pare a fi modelul american.

— Ai grijă, Fareed. Nu știi niciodată cine-ascultă.

— Aici nu, spuse uitându-se împrejur, la vastul său birou. E perfect securizat.

— Cine spune asta?

— Langley.

Gabriel zâmbi.

— Și de ce ești interesat de Jalal? întrebă Fareed.

Gabriel îi înmână o altă fotografie.

— Femeia din atacul de la Paris?

Gabriel aprobă din cap. Apoi îi spuse lui Fareed să-l privească atent pe tipul care stătea singur într-un colț al cafenelei, cu un laptop deschis în față.

— Jalal?

— În persoană.

— Șanse să fie o coincidență?

Gabriel îi înmână iordanianului încă două fotografii: Jalal Nasser cu Margreet Janssen într-un restaurant din Amsterdam și Jalal Nasser ținându-se de obrazul abia pălmuit pe o stradă din Districtul cu felinare roșii.

— Căcat, spuse Fareed încet.

— Biroul e de aceeași părere.

Fareed îi înapoie fotografiile.

— Cine mai știe de chestia asta?

— Paul Rousseau.

— Grupul Alfa?

Gabriel încuviință din cap.

— Sunt chiar buni.

— Ai lucrat cu ei?

— Uneori. Fareed ridică din umeri: De regulă, problemele Franței vin din alte părți ale lumii arabe.

— Nu mai e cazul.

Gabriel puse fotografiile înapoi în servietă.

— Bănuiesc că-l aveți pe Jalal sub supraveghere.

— De ieri-seară.

— Ați avut ocazia să vedeți ce-i cu laptopul ăla?

— Nu încă. Tu?

— L-am muls ultima oară când l-am adus la șuetă. Era curat lună. Dar asta nu înseamnă nimic. Jalal se pricepe bine la computere. Toți sunt foarte pricepuți. Și sunt tot mai buni cu fiecare zi.

Fareed dădu să-și aprindă una dintre țigările lui englezești, dar se opri. Din câte se părea, aversiunea lui Gabriel față de tutun era bine cunoscută la DIG.

— Presupun că nu le-ai spus nimic din treaba asta americanilor.

— Cui?

— Dar englezilor?

— În trecere.

— Nu există așa ceva când e vorba de britanici. Mai mult, spuse Fareed cu formalismul său de prezentator de știri, știu sigur că sunt îngroziți că ei urmează.

— Așa și trebuie.

Fareed își aprinse bricheta de aur și își întinse țigara în flacără subțire.

— Și care e legătura lui Jalal cu Parisul și Amsterdamul?

— Nu știu sigur încă. E posibil să nu fie decât un recrutor sau un vânător de talente. Sau poate fi managerul de proiect. Gabriel tăcu o clipă: Sau poate, spuse în cele din urmă, este cel căruia i se spune Saladin.

Fareed ridică urgent privirea.

— Evident, spuse Gabriel, ai auzit numele ăsta.

— Da, aprobă Fareed. L-am auzit.

— El e?

— Nici vorbă.

— Există?

— Saladin? Fareed dădu încet din cap: Da, există.

— Cine-i?

— Cel mai urât coșmar al nostru. În afară de asta, spuse Fareed, n-am nicio idee.

15

Sediul central DIG, Amman

Însă despre porecla teroristului, șeful DIG știa chiar destule. Salah ad-Din Yusuf ibn Ayyub, sau Saladin, s-a născut într-o familie kurdă de frunte, în orașul Tikrit, cam pe la 1138. Tatăl său a fost mercenar. Tânărul Saladin a trăit o vreme la Baalbek, în actualul Liban, și la Damasc, unde bea vin, alerga după femei și juca polo la lumina lumânărilor. Damascul era orașul pe care-l prefera oricărui altuia. Mai târziu avea să descrie Egiptul, centrul financiar al imperiului său, ca pe-o târfă ce voia să-l despartă de soția sa, Damasc.

Teritoriile sale se întindeau din Yemen până în Tunisia, iar în nord, până în Siria. Erau conduse de un talmeș-balmeș de prinți, emiri și rude hrăpărețe, ținuți laolaltă de iscusința diplomatică și de carisma considerabilă ale lui Saladin. S-a folosit de violență cu mare eficacitate, deși o considera

dezagreabilă. Fiului său favorit, Zahir, i-a spus odată: „Te previn să nu faci vărsare de sânge, nici să te bucure ori să-ți faci un obicei din asta, căci sângele nu doarme nicicând”.

Era schilod și bolnăvicios, fiind mereu supravegheat de o echipă de douăzeci și unu de medici, printre care se număra și filosoful și învățatul talmudist, Maimonide, care a fost numit medicul curții sale din Cairo. Lipsindu-i orgoliul personal – odată, aflându-se la Ierusalim, a râs în hohote când un curtean i-a împroșcat veșmintele de mătase cu noroi –, îl interesau prea puțin averile sale ori deliciile pământene. Se arăta cum nu se poate mai mulțumit când era înconjurat de poeți și de oameni învățați, dar cel mai mult îl frământa conceptul de jihad, sau războiul sfânt. A construit moschei și centre de studiu islamic pe tot cuprinsul stăpânirilor sale și i-a scăldat în bani și favoruri pe predicatorii și învățații religioși. Țelul său era să revitalizeze zelul ce le-a permis celor dintâi discipoli ai Islamului să cucerească jumătate din lumea cunoscută. Și odată ce furia sacră a fost reaprinsă, a concentrat-o asupra trofeului ce-i scăpase până atunci: Ierusalimul.

O fortăreață mai curând mică, alimentată de izvoare, orașul ocupa un punct înalt strategic la răscrucea a trei continente, un păcat geografic pentru care avea să fie pedepsit mereu de-a lungul veacurilor. Asediat, jefuit, capturat și recapturat, Ierusalimul fusese stăpânit de iebusei[10], egipteni, asirieni, babilonieni, perși, greci, romani, bizantini și, desigur, evrei. Când în anul 639, Omar al-Khattab, un sfetnic apropiat al lui Mohamed, l-a cucerit cu un mic escadron de călăreți pe cămile din Hejaz și Yemen, Ierusalimul era predominant un oraș creștin. Patru secole și jumătate mai târziu, papa Urban al II-lea avea să trimită un corp expediționar de câteva mii de creștini europeni ca să-l recucerească din mâinile musulmanilor, pe care-i considera un popor „înstrăinat de

Dumnezeu”. Oștenii creștini, ce într-o bună zi aveau să fie cunoscuți drept cruciați, au spart întăriturile orașului în noaptea de 13 iulie 1099 și au măcelărit locuitorii, inclusiv trei mii de bărbați, femei și copii ce se adăpostiseră în marea moschee al-Aqsa de pe muntele Templului.

Și tocmai Saladin, fiul unui mercenar kurd din Tikrit, avea să fie cel care a întors favorul acesta. După ce-a umilit forțele însetate de sânge ale cruciaților în bătălia de la Hattin, lângă marea Tiberiadei – Saladin însuși i-a tăiat brațul lui Renaud de Châtillon –, musulmanii au recucerit Ierusalimul după ce au negociat predarea acestuia. Saladin a demontat marea cruce ridicată în vârful Domului Stâncii, a frecat curțile acestuia cu apă de trandafiri de Damasc, ca să îndepărteze și ultima miasmă lăsată de necredincioși, și a vândut mii de creștini ca sclavi ori în haremuri. Ierusalimul avea să rămână sub controlul islamicilor până în 1917, când britanicii l-au smuls de sub stăpânirea turcilor otomani. Iar când Imperiul Otoman s-a prăbușit, în 1924, s-a prăbușit și ultimul califat musulman.

Acum însă, ISIS proclamase ridicarea unui nou califat. În prezent, acesta includea numai porțiuni din vestul Irakului și din estul Siriei, având Raqqa drept capitală. Saladin, noul Saladin, era un șef al operațiunilor externe ale ISIS – sau cel puțin așa credeau Fareed Barakat și Departamentul General al Informațiilor iordanian. Din nefericire, DIG nu avea aproape nicio altă informație despre Saladin, nici măcar numele său real.

— E irakian?

— E posibil. Sau ar putea fi tunisian, sau saudit, sau egiptean, sau englez, sau oricare dintre lunaticii care s-au grăbit s-ajungă în Siria ca să trăiască în acest nou paradis islamic al lor.

— Sigur că DIG nu crede așa ceva.

— Nu, nu credem, aprobă Fareed. Credem că probabil e un fost ofițer de armată irakian. Cine știe? Poate că e din Tikrit, ca și Saladin.

— Și Saddam.

— A, da, să nu-l uităm pe Saddam.

Fareed expiră tot fumul din plămâni către tavanul înalt al biroului său.

— Am avut problemele noastre cu Saddam, dar i-am avertizat pe americani că se vor căi pentru ziua când l-au dat jos. Bineînțeles că nu ne-au luat în seamă. Cum nu ne-au luat în seamă nici când le-am cerut să facă ceva cu Siria. Au zis că nu-i problema lor. Orientul Mijlociu va fi în retrovizor. Gata cu războaiele americane în teritorii musulmane. Și uită-te acum în ce situație suntem. Un sfert de milion de morți, sute de mii luând calea Europei, Rusia și Iranul lucrând împreună pentru a domina Orientul Mijlociu. Clătină încet din cap: Am lăsat ceva pe dinafară?

— L-ai uitat pe Saladin, spuse Gabriel.

— Ce vrei să faci în privința asta?

— Bănuiesc c-am putea să nu facem nimic și să sperăm că dispare.

— În primul rând, tocmai din cauza acestei speranțe ne-am pricopsit cu el, spuse Fareed. A speranței și a aroganței nemăsurate.

— Atunci hai să-l tragem pe linie moartă, cât de curând.

— Cum rămâne cu americanii?

— Ce e cu ei? întrebă Gabriel.

— Vor dori și ei un rol în treaba asta.

— Nu vor avea niciunul. Cel puțin deocamdată.

— Ne-am putea folosi de tehnologia lor.

— Avem și noi tehnologie.

— Nu ca americanii, spuse Fareed. Ei au propriul sistem cibernetic, telefonie mobilă și sateliți.

— Astea nu-nseamnă nimic dacă nu știi numele real al țintei.

— Bine punctat. Deci lucrăm împreună? Biroul și DIG?

— Și francezii, adăugă Gabriel.

— Cine conduce balul?

Cum Gabriel nu-i dădu niciun răspuns, Fareed se încruntă. Iordanianului nu-i plăceau dictatele. Dar nici nu avea chef să se certe cu omul care, după toate probabilitățile, avea să conducă Biroul foarte multă vreme.

— N-am să permit să fiu folosit ca un slujitor. Mă înțelegi? Așa mă tratează americanii și mi-a ajuns. Prea des li se pare că suntem doar o filială pentru Langley.

— Nici nu mă gândesc la așa ceva, Fareed.

— Foarte bine. Zâmbi ca o portăreasă: Acum te rog să-mi spui cum se poate face util DIG.

— Poți începe prin a-mi oferi tot ce știi despre Jalal Nasser.

— Și apoi?

— Nu te-apropia de el. Jalal e-al meu de-acum.

— Al tău cu totul. Dar fără daune colaterale.

Iordanianul îl bătu pe Gabriel pe dosul palmei.

— Maiestății Sale nu-i plac daunele colaterale. Și nici mie.

∵

Când Gabriel ajunse în bulevardul Regele Saul, îl găsi pe Uzi Navot singur în biroul său, mâncându-și fără poftă prânzul ce consta în pește alb înăbușit cu legume fleșcăite gri-verzui. În loc de cuțit și furculiță folosea o pereche de bețigașe lăcuite care încetineau ritmul ingurgitării și, teoretic, transformau neapetisanta mâncare într-una ceva mai satisfăcătoare. Pretențioasa lui soție, Bella, era cea care-i impusese această umilință. Bella ținea evidența fiecărei firimituri de mâncare ce intra în gura soțului ei și-i monitoriza greutatea cu grija unui geolog care urmărește un vulcan tumultuos. De două ori pe zi, când se scula și înainte de a se târî epuizat în pat, Navot era silit să urce pe cântarul precis pe care Bella îl avea în baie. Ea îi înregistra fluctuațiile greutății într-un jurnal legat în piele și, după caz, îl pedepsea ori recompensa. Dacă Navot era cuminte pentru o perioadă rezonabilă de timp, i se îngăduia o masă

cu stroganoff, gulaș, șnițel sau vreunul dintre felurile grele est-europene după care tânjea el. Iar când era rău, primea pește fiert și bețigașe. În mod cert, își zise Gabriel, urmărindu-l, Navot plătea acum pentru cine știe ce infidelitate gastronomică.

— Mi se pare că tu și Fareed v-ați înțeles bine de tot, spuse după ce Gabriel îi descrise vizita la Amman. Mie Fareed nu mi-a dat niciodată nimic altceva decât bomboane și baclavale. Bella știe de fiecare dată când mă duc să-l văd. Rareori merită să fac drumul ăsta.

— Am vrut să-i dau perlele înapoi, dar nici n-a vrut s-audă.

— Nu uita să le declari la Personal. Dumnezeu știe că ești absolut incoruptibil, dar n-am vrea ca cineva să-și facă vreo idee greșită despre noua ta poveste de amor cu DIG.

Navot împinse farfuria la o parte. Nu mai rămăsese nimic comestibil pe ea. Gabriel era surprins că Navot nu mâncase bețigașele și pachețelul de hârtie în care-i fuseseră aduse.

— Chiar crezi că Fareed îi va întoarce spatele lui Jalal Nasser?

— Nici într-un milion de ani.

— Ceea ce înseamnă că serviciile iordaniene vor avea loc în față în operațiunea ta.

— Dar nu cele de unde se vede toată scena.

Navot zâmbi.

— Și ce-ai să faci?

— Am să intru în rețeaua lui Saladin. Am să aflu cine este cu adevărat și de unde operează. Apoi am să-i lansez o bombă imensă-n cap.

— Asta înseamnă să trimiți un agent în Siria.

— Da, Uzi, acolo este ISIS.

— Noul califat e un regat interzis. Dacă trimiți un agent acolo, va fi norocos să se întoarcă cu capul încă pe umeri.

— O *agentă,* spuse Gabriel. Evident, Saladin preferă femeile.

Navot clătină grav din cap.

— E prea periculos.

— Uzi, ar fi și mai periculos de n-aș trimite-o.

După o tăcere dușmănoasă, Navot întrebă:

— Una de-a noastră sau una de-a lor?

— De-a noastră.

— Ce limbi trebuie să știe?

— Franceză și arabă. Și vreau pe cineva care are ceva de oferit. Deja ISIS e plin de rataţi. Gabriel se opri, apoi întrebă: Cunoști pe cineva cu datele astea, Uzi?

— Posibil, spuse Navot.

Una dintre multele îmbunătățiri pe care le făcuse în biroul directorului era un perete video high-tech, pe care licăreau canalele de știri din toată lumea, zi și noapte. În momentul acela, era plin de imagini ale nefericirii umane, mare parte din ea emanând din rămășițele distruse ale unui ținut străvechi numit Siria. Navot privi îndelung ecranul înainte de a forma combinația ce descuia seiful său personal. Scoase două obiecte din el: un dosar și o cutie nedesfăcută de biscuiți vienezi cu unt. Îi întinse dosarul lui Gabriel. Biscuiții îi păstră pentru sine. Când Gabriel ridică iarăși privirea, nu mai erau.

— E perfectă.

— Da, aprobă Navot. Iar dacă i se întâmplă ceva, vina să cadă pe capul tău, nu pe al meu.

16

Ierusalim

Nimeni nu-și amintea exact când a început. Poate atunci când un automobilist arab accidentase trei adolescenți evrei lângă o colonie din Cisiordania, în sudul Ierusalimului. Sau când un negustor arab a înjunghiat doi elevi *yeshiva*, în apropierea porții Damascului din Orașul Vechi.

Sau când un muncitor arab dintr-un hotel de lux a încercat să-l otrăvească pe un congresmen din Ohio, aflat în vizită. Inspirați de cuvintele și faptele celor din ISIS, frustrați de acordurile de pace încălcate, mulți tineri palestinieni hotărâseră pur și simplu să acționeze din proprie inițiativă. Violența era la cote scăzute, profund personală și greu de oprit. Un arab sinucigaș cu o vestă plină de explozibili era relativ ușor de detectat. Un arab înarmat cu un cuțit de bucătărie, sau într-un automobil, era coșmarul forțelor de securitate, mai ales dacă arabul acela era gata să moară. Caracterul aleatoriu al acestor atacuri neliniștise profund publicul israelian. Un sondaj recent arăta că marea majoritate a israelienilor se temeau că ar putea fi atacați în stradă. Mulți dintre ei nu mai frecventau locuri unde puteau fi prezenți arabi, lucru complicat într-un oraș precum Ierusalimul.

Răniții și muribunzii erau duși de urgență, invariabil, la Centrul Medical Hadassah, principala instituție israeliană pentru tratarea traumatismelor de nivel[11]. Situată în Ierusalimul de vest, în Ein Kerem, un sat arab abandonat, remarcabila echipă medicală a spitalului îngrijea în mod obișnuit victimele celui mai vechi conflict al lumii – pe supraviețuitorii zdruncinați ai atentatelor sinucigașe, pe soldații forțelor armate israeliene răniți în lupte, pe demonstranții arabi seceraţi de mitralierele israeliene. Nu făceau distincție între evrei și arabi, între victime și făptași; îi tratau pe toți cei care veneau la ușa lor, inclusiv pe vreo câțiva dintre cei mai periculoși dușmani ai Israelului. Nu era neobișnuit să vezi la Hadassah vreun membru marcant al Hamas. Până și conducerea Siriei, înainte de izbucnirea războiului civil, își trimitea bolnavii importanți pe dealurile Ein Keremului, pentru îngrijiri medicale.

Conform tradiție creștine, Ein Kerem a fost locul de naștere al lui Ioan Botezătorul. Turlele bisericilor se ridicau deasupra vechilor case scunde

din travertin ale arabilor dispăruți, iar dangătul clopotelor marca trecerea unei zile într-alta. Între străvechiul sat și modernul spital se afla o parcare rezervată medicilor curanți cu vechime și administratorilor. Doctoriței Natalie Mizrahi nu-i era încă permis să parcheze acolo. Locul ei de parcare era situat într-un spațiu adiacent, la mare depărtare, pe buza unei ravene adânci. Ajunse la opt și jumătate și, ca de obicei, așteptă câteva minute autobuzul cu navetiști. O lăsă la câțiva pași de intrarea în camera de gardă. Deocamdată, totul părea liniștit. În curte nu erau ambulanțe, iar centrul de îngrijire a traumatismelor era întunecat, de serviciu fiind doar o asistentă, în caz că trebuia convocată o echipă de intervenție.

În vestiarul personalului, Natalie își puse geanta în dulap, își trase un halat alb de laborator peste uniforma gri-albăstruie și-și atârnă stetoscopul pe după gât. Schimbul ei începea la 9 dimineața și avea să se termine la 9 în dimineața următoare. Fața pe care o privi în oglinda de la baie părea rezonabil de odihnită și alertă, mult mai bine decât avea să arate peste douăzeci și patru de ore. Pielea ei era de o nuanță măslinie, ochii îi erau aproape negri. La fel și părul. Era prins la spate într-un coc strâns și legat cu o bandă simplă de elastic. Câteva fire ondulate scăpate din coc îi atârnau pe gât. Nu se machiase și nici nu folosise parfum; unghiile îi erau tăiate scurt și date cu lac transparent. Uniforma spitalicească largă ascundea un corp zvelt și în formă, cu șolduri înguste și coapse și gambe ușor musculoase, ca de alergătoare de curse lungi. În zilele acelea, Natalie era constrânsă să se mulțumească cu banda de alergare de la sala de fitness. Ca majoritatea Ierusalimiților, nici ea nu se mai simțea în siguranță când ieșea singură în spații publice.

Își spălă mâinile cu dezinfectant, iar apoi se aplecă spre oglindă ca să-și vadă mai bine fața. Își detesta nasul și se gândi că gura ei, deși senzuală,

era puțin prea mare pentru fața ei. Ochii ei, hotărâse ea, erau cea mai ispititoare trăsătură a ei, mari, negri, inteligenți, ademenitori, cu ceva trădător în ei și ascunzând poate o resursă de durere. După zece ani de practică medicală, nu se mai considera frumoasă, dar știa, din experiență, că bărbații o considerau atrăgătoare. Deocamdată, nu găsise exemplarul acelei specii cu care să merite să se căsătorească. Viața ei amoroasă fusese un șir de relații monogame, dar până la urmă nefericite – în Franța, unde trăise până la douăzeci și șase de ani, și în Israel, unde se mutase cu părinții ei după ce aceștia au ajuns la concluzia că Marsilia nu mai era un loc singur pentru evrei. Părinții ei locuiau în Netanya, într-un apartament cu vedere spre Mediterana. Integrarea lor în societatea israeliană era în cel mai bun caz tangențială. Urmăreau televiziunea franceză, citeau ziare franțuzești, își făceau cumpărăturile de la magazine franceze, își petreceau după-amiezile în cafenele franceze și vorbeau ebraica numai când era necesar. Ebraica Nataliei, deși rapidă și fluentă, îi trăda copilăria marsilieză. La fel și arabă sa, pe care-o vorbea fără cusur. În piețele Orașului Vechi, auzea uneori lucruri care-i făceau părul măciucă.

Ieșind din vestiar, observă doi alți doctori grăbindu-se spre centrul de îngrijire a traumatismelor. Intrarea în camera de urgență era chiar în hol. Numai două dintre rezerve fuseseră ocupate. Doctorița Ayelet Malkin, șefa de schimb, stătea în spațiul îngrădit din mijlocul încăperii, uitându-se încruntată la ecranul unui calculator.

— La țanc, spuse ea fără să ridice privirea.

— Ce se întâmplă?

— Un palestinian din Ierusalimul de Est tocmai a înjunghiat doi haredimi, pe strada Sultanul Soliman. Unul dintre ei probabil că nu va supraviețui. Celălalt e și el în stare gravă.

— Încă o zi, încă un atac.

— Mă tem că e tot mai rău. Un trecător a sărit pe arab și-a încercat să-l dezarmeze. Când a sosit poliția, au văzut doi bărbați luptându-se pentru un cuțit, așa că i-au împușcat pe amândoi.

— Cât de grav?

— Eroul a încasat-o cel mai rău. Așa că intră în centrul de traumatisme.

— Și teroristul?

— Un singur glonț, a intrat și-a ieșit. E-al tău.

Natalie o luă rapid pe coridor, la timp ca să-l vadă pe primul pacient dus pe targă în centrul pentru traumatisme. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu șosete până la genunchi și cămașă albă, așa cum poartă evreii haredimi ultraortodocși. Sacoul era zdrențuit, iar cămașa albă era leoarcă de sânge. Peste marginea tărgii îi atârnau șuvițele blond-roșcate; fața îi era cenușie. Natalie nu-l văzu decât pentru scurt timp, o secundă ori două, dar instinctele îi spuneau că bărbatul acela nu mai avea mult de trăit.

Următorul sosit a fost un israelian secular, de vreo treizeci și cinci de ani, cu o mască de oxigen pe față, un glonț în piept, conștient, abia respirând. A fost urmat o clipă mai târziu de a doua victimă înjunghiată, un băiat haredim de paisprezece sau cincisprezece ani, cu sângele șiroind din mai multe răni. Apoi, în sfârșit, a venit și autorul acestor schilodiri și vărsări de sânge: palestinianul din Ierusalimul de Est, care în dimineața aceea se trezise hotărât să omoare doi oameni pentru că erau evrei sau israelieni. Din câte-și dădea seama Natalie, avea vreo douăzeci și ceva de ani, nu mai mult de douăzeci și cinci. Căpătase o singură rană de glonț, în partea stângă a pieptului, între baza gâtului și umăr, și mai multe tăieturi și julituri pe față. Probabil că eroul reușise să-l lovească o dată sau de două ori în încercarea de a-l dezarma. Sau poate, se gândi Natalie, poliția îl luase la bumbăcit în timpul arestării. Patru ofițeri de poliție israelieni, cu stațiile bâzâind, înconjurau targa de

care palestinianul era încătușat și legat. Mai erau și alți bărbați în haine civile. Natalie bănui că erau de la Shabak, serviciul de securitate internă al Israelului.

Unul dintre ofițerii Shabak se apropie de Natalie și se prezentă drept Yoav. Părul îi era tuns aproape zero; ochelarii de soare curbi îi ascundeau ochii. Părea dezamăgit că pacientul mai era încă printre cei vii.

— Va trebui să rămânem pe-aproape cât timp lucrați cu el. E periculos.

— Mă descurc cu el.

— Nu cu ăsta. Vrea să moară.

Paramedicii de pe ambulanță duseră targa cu tânărul palestinian pe coridor, spre camera de urgență, și, cu ajutorul ofițerilor de poliție, îl mutară de pe targa îmbibată de sânge pe un pat curat de tratament. Bărbatul rănit se zbătu în scurtul timp în care polițiștii, folosind cătușe de plastic, îi imobilizară mâinile și picioarele de barele de aluminiu ale patului. La cererea Nataliei, polițiștii se retraseră din rezervă. Omul de la Shabak insista să rămână.

— Prezența ta îl agită, obiectă Natalie. Am nevoie să fie calm, ca să-i pot curăța cum trebuie rana.

— El de ce să fie calm câtă vreme ceilalți se zbat să supraviețuiască?

— Aici nu contează chestiile astea. Nu acum. Am să te chem dacă am nevoie de tine.

Omul de la Shabak se așeză pe un scaun din afara rezervei. Natalie trase paravanul și, singură cu teroristul, examină rana.

— Cum te cheamă? îl întrebă în ebraică, o limbă pe care mulți locuitori arabi din estul Ierusalimului o vorbeau bine, mai ales dacă aveau slujbe în vestul orașului.

Palestinianul rănit ezită, apoi spuse că-l cheamă Hamid.

— Ei bine, Hamid, asta-i ziua ta norocoasă. Doi-trei centimetri mai jos și probabil că acum ai fi fost mort.

— Vreau să mor. Vreau să fiu *shahid*[12].

— Mă tem că n-ai venit unde trebuia pentru asta.

Natalie ridică foarfecele din tăvița de instrumente ca să taie bandajele. Palestinianul se zvârcoli înspăimântat în cătușe.

— Care-i problema? întrebă Natalie. Nu-ți plac instrumentele ascuțite.

Palestinianul se trase înapoi, fără să spună nimic.

Schimbând vorba în arabă, Natalie spuse liniștitor:

— Nu-ți fie teamă, Hamid, n-o să-ți fac nimic rău.

El păru surprins.

— Vorbești arabă foarte bine.

— De ce n-aș vorbi?

— Ești de-a noastră?

Natalie zâmbi și tăie cu atenție cămașa însângerată ce acoperea corpul palestinianului.

∵

Raportul inițial despre starea pacientului s-a dovedit a fi incorect. Glonțul de 9 mm nu trecuse dintr-o parte în alta, ci rămăsese înfipt lângă claviculă, care era sfărâmată la vreo opt centimetri de coșul pieptului. Natalie îi administră o anestezie locală, iar când medicamentul își făcu efectul, începu să lucreze repede. Curăță rana cu antibiotice și, folosind o pensetă sterilă, extrase din rană fragmentele de os și scame din cămașa lui Hamid. Apoi extrase glonțul de 9 mm, deformat de pe urma impactului cu clavicula, dar întreg. Hamid ceru să păstreze glonțul ca pe o amintire a atacului său. Încruntată, Natalie zvârli glonțul într-o pungă cu deșeuri medicale, închise rana cu patru suturi curate și o acoperi cu un bandaj protector. Brațul drept trebuia imobilizat pentru a permite

vindecarea claviculei, ceea ce a necesitat îndepărtarea cătușelor de plastic. Natalie își zise că operațiunea aceasta mai putea aștepta. Dacă i-ar scoate cătușele, își spuse, Hamid s-ar zbate și astfel și-ar agrava traumatismul osului și al țesutului dimprejurul acestuia.

Pacientul rămase în camera de urgență să se odihnească și să se refacă încă o oră. Timp în care, în centrul de traumatisme, situat mai departe pe același coridor, două dintre victimele sale sucombau din cauza rănilor – cel mai în vârstă dintre haredimi și israelianul laic împușcat din greșeală. Când au venit după deținut, pe fețele polițiștilor se citea mânia. În mod normal, Natalie ar fi reținut încă o noapte în spital un pacient cu o rană de glonț, pentru a-l observa, dar a fost de acord să permită poliției și oamenilor de la Shabak să-l ia pe Hamid în arest imediat. După ce i-au scos cătușele, îi puse brațul drept într-o fașă pe care i-o legă strâns de corp. Apoi, fără vreun alt cuvânt liniștitor în arabă, îl trimise pe drumul său.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, un alt atac: un tânăr arab din estul Ierusalimului, un cuțit de bucătărie, aglomerata Autogară centrală de pe șoseaua Jaffa. De data aceasta, arabul n-a supraviețuit. A fost împușcat de un civil înarmat, însă nu înainte de a fi reușit să înjunghie două femei, ambele septuagenare. Una a murit pe drum spre Hadassah; cealaltă, în centrul de traumatisme, în timp ce Natalie îi apăsa rana din piept. După aceea, la televizorul din vestiarul personalului, Natalie văzu un lider al Autorității Palestiniene transmițând poporului său că era datoria lor națională să ucidă cât mai mulți evrei cu putință.

— Tăia-ți-le gâtul, spunea, înjunghiații-i în inimile lor malefice. Fiecare strop de sânge vărsat pentru Ierusalim e sfânt.

Seara aduse un răgaz de liniște. Natalie și Ayelet cinară împreună în restaurantul din mallul strălucitor al spitalului. Discutară despre lucruri

banale, bărbați, filme, viața sexuală a unei asistente nimfomane de la maternitate, despre orice, numai despre ororile ale căror martore fuseseră în ziua aceea, nu. Le-a întrerupt o nouă urgență; patru victime ale unei coliziuni frontale erau pe drum spre camera de urgențe. Natalie o văzu pe cea mai tânără dintre ele, o fetiță religioasă de paisprezece ani, originară din Cape Town, care trăia în Beit Shemesh, într-o comunitate vorbitoare de engleză. Suferise numeroase lacerări, dar n-avea niciun os rupt sau răni interne. Tatăl ei, însă, n-a fost la fel de norocos. Natalie a fost de față când copilei i s-a spus de moartea acestuia.

Epuizată, se întinse pe un pat din vestiarul personalului să doarmă câteva ore, iar în visele ei era urmărită de o gloată de bărbați cu glugi și cuțite. Se trezi dintr-o tresărire și miji ochii spre telefonul mobil. Era șapte și un sfert. După ce se ridică, bău o ceașcă de cafea neagră cu zahăr, făcu o încercare neconvingătoare să-și aranjeze părul și se îndreptă din nou spre camera de urgențe, să vadă de ce orori va mai avea parte în ultimele două ore ale schimbului ei. Totul a fost liniștit până la 8.55, când Ayelet primi vestea altei înjunghieri.

— Câți? întrebă Natalie.

Ayelet ridică două degete.

— Unde?

— Netanya.

— Netanya? Ești sigură că în Netanya?

Ayelet aprobă grav din cap. Natalie formă repede numărul părinților ei. Tatăl ei răspunse imediat, de parcă ar fi stat lângă telefon, așteptând să sune ea.

— Papa, spuse ea, închizând ochii ușurată.

— Bineînțeles. Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

În fundal, Natalie putea auzi sunetele unui program matinal de televiziune franceză. Era gata să-i spună să schimbe pe Canalul 1, dar se abținu.

Părinții ei nu trebuiau să știe că micul lor sanctuar francez, de pe țărmul mării, nu mai era sigur.

— Și mama? întrebă Natalie. E bine?

— E chiar aici. Vrei să vorbești cu ea?

— Nu-i necesar. Te iubesc, papa.

Natalie închise telefonul. Era nouă fix. Ayelet predase locul ei din îngrăditură șefului următoarei ture, dr. Marc Geller, un scoțian pistruiat și roșcat.

— Vreau să rămân, spuse Natalie.

Marc Geller îi arătă ușa:

— Ne vedem peste trei zile.

Natalie își adună lucrurile din vestiarul personalului și, ametită de osteneală, urcă în autobuzul care-o duse în parcarea satelit. Un paznic înarmat în vestă kaki o conduse până la mașina ei. Deci asta înseamnă să fii evreu în secolul XXI, își zise lăsându-se în spatele volanului. Alungați din Franța de un val crescător de antisemitism, Natalie și părinții ei veniseră în patria evreilor numai pentru a se confrunta cu un val de înjunghieri brutale, ale căror autori erau tineri bărbați crescuți și îndoctrinați să urască. Deocamdată, Israelul nu se dovedea a fi un loc sigur pentru evrei. Iar dacă Israelul nu era, atunci care? Suntem, se gândi ea pornind motorul, un popor pe muchie de cuțit.

Apartamentul ei se afla la mică distanță de spital, în Rehavia, un cartier scump dintr-un oraș tot mai scump. Înaintă greu prin traficul matinal de-a lungul străzii Ramban, viră la stânga pe strada Ibn Ezra și parcă mașina pe un loc gol de lângă trotuar. Blocul unde locuia era după colț, pe strada Elkharizi, o alee mititică, îngustă de abia puteai intra cu mașina. Aerul era răcoros și greu, cu o urmă de miros de pini și de buganvilea. Natalie o luă sprintenă pe jos; nici chiar în Rehavia, cartier în întregime evreiesc, nu se mai simțea în siguranță. Trecu printr-o poartă, intră în foaier și urcă scările spre apartamentul ei. Când ajunse la ușă, începu să-i țârâie telefonul. Înainte să

răspundă se uită la ID-ul celui ce suna. Era numărul părinților ei de la domiciliul lor din Netanya.

— S-a întâmplat ceva?

— Nici vorbă, îi spuse o voce stăpână pe sine în franceză.

Natalie verifică din nou ID-ul apelantului.

— Cine-i la telefon?

— Nu-ți face griji, spuse vocea. Părinții tăi sunt bine.

— Sunteți în apartamentul lor?

— Nu.

— Atunci cum se face că vorbiți de la telefonul lor?

— Nu vorbesc de la telefonul lor. E-o mică șmecherie de-a noastră ca să fim siguri că nu suntem redirecționați spre căsuța vocală.

— Cine sunteți?

— Numele meu e Uzi Navot. Probabil ai auzit de mine. Sunt șeful unei instituții numite…

— Știu cine sunteți.

— Asta-i bine. Pentru că și noi știm cine ești, Natalie.

— De ce m-ați sunat? ceru ea să știe.

— Parc-ai fi dintr-ai noștri, spuse el râzând.

— Un spion?

— Un israelian.

— Dar *sunt* israeliană.

— Nu mai ești.

— Ce vreți să spuneți?

— Ascultă-mă bine, Natalie. Ce vreau de la tine e să închizi și să te duci acasă. Te-așteaptă o femeie. Nu-ți fie teamă, lucrează pentru mine. Și-a luat libertatea să-ți pregătească bagajul.

— De ce?

Legătura s-a întrerupt. Natalie rămase locului un moment, întrebându-se ce să facă. Apoi își scoase cheile din geantă, descuie ușa și intră.

17

Valea Jezreel, Israel

Femeia așezată la masa din bucătărie nu prea arăta a spioană. Era mică, mai mică decât Natalie și avea o expresie undeva între plictis și doliu. Se servise singură cu o ceașcă de ceai. Lângă ea se afla un telefon mobil, iar lângă telefon pașaportul Nataliei, pe care-l ținea ascuns într-un plic, în sertarul cel mai de jos al noptierei. Plicul mai conținea trei scrisori de natură foarte personală, scrise de un bărbat pe care Natalie îl cunoscuse la universitate, în Franța. Mereu regretase că nu le-a ars, dar niciodată mai mult ca-n clipa aceea.

— Deschide-o, spuse femeia, privind scurt către geanta cu rotile stilată a Nataliei.

Încă mai avea eticheta cu codul de bare, urmele lipicioase ale ultimei sale excursii la Paris, cu Air France în loc de El Al, linia aeriană preferată de exilații francezi cu origini evreiești. Natalie trase de fermoar și se uită scurt înăuntru. Fusese împachetate în grabă și fără atenție: o pereche de pantaloni, două bluze, un pulover de bumbac, un singur articol de lenjerie. Ce fel de femeie, se întrebă ea, împachetează o singură pereche de chiloței?

— Cât timp voi fi plecată?

— Depinde.

— De ce?

Femeia sorbi din ceai.

— Fără machiaj? Fără deodorant? Fără șampon? Unde plec? În Siria?

Tăcere. Apoi femeia spuse:

— Împachetează orice crezi că-ți trebuie. Dar n-o lălăi. E nerăbdător să te-ntâlnească. Să nu-l facem s-aștepte.

— Pe cine? Pe Uzi Navot?

— Nu, răspunse femeia și zâmbi pentru prima oară. Cel cu care te vei întâlni e mult mai important decât Uzi Navot.

— În trei zile trebuie să mă întorc la muncă.

— Știm. La nouă. Apoi întinse mâna: Telefonul!

— Dar…

— Te rog, spuse femeia, pierdem timp prețios.

Natalie predă telefonul și se duse în dormitor. Arăta de parcă ar fi fost jefuit. Conținutul plicului era împrăștiat pe pat, totul, mai puțin scrisorile, care se părea că dispăruseră. Natalia avu dintr-odată viziunea unei camere pline de oameni citind pasaje din ea și izbucnind apoi în hohote isterice de râs. Își mai adună câteva articole vestimentare și mai puse în bagaj o mică trusă de cosmeticale, inclusiv pilulele anticoncepționale și rețeta de analgezice cu care-și trata migrenele ce-o loveau câteodată cu forța unui uragan. Apoi se întoarse în bucătărie.

— Unde-mi sunt scrisorile?

— Ce scrisori?

— Scrisorile pe care le-ai luat din dormitorul meu.

— Eu n-am luat nimic de la tine.

— Cine le-a luat?

— Hai să mergem, a fost tot ce-a spus femeia.

Coborând scările cu valijoara într-o mână și geanta în cealaltă, Natalie observă că femeia șchiopăta ușor. Mașina ei era parcată în strada Ibn Ezra, chiar în fața mașinii Nataliei. Femeia conduse calm, dar în viteză, în jos, pe dealurile Iudeei, către Tel Aviv, apoi către nord, pe autostrada 6 ce străbătea Câmpia de coastă. O vreme ascultară știrile radio, dar nu erau decât înjunghieri și moarte și predicții despre războiul apocaliptic gata să înceapă între evrei și musulmani pentru muntele Templului. Femeia respinse toate întrebările și încercările de-a deschide o conversație, lăsând-o pe Natalie să se

uite pe geam la minaretele ce se înălțau în orașele Cisiordaniei, imediat după zidul de securitate. Erau atât de aproape încât își imagina că ar putea să le atingă. Apropierea satelor de o astfel de șosea vitală o făcea să se îndoiască de perspectiva unei soluții cu două state. Satele franceze și elvețiene existau unele lângă altele de-a lungul unei granițe aproape invizibile, dar Elveția nu voia să șteargă Franța de pe harta lumii… Și nici elvețienii nu-și implorau fiii să verse sângele necredincioșilor francezi.

Treptat, Câmpia de Coastă rămase în urmă, iar autostrada se ridică spre versanții muntelui Carmel și către pământurile ca niște mozaicuri cu verde și ocru ale Galileii. Se îndreptau aproximativ în direcția Nazaretului, dar cu câțiva kilometri înainte de-a intra în oraș, femeia coti pe un drum mai îngust și-l urmă până dincolo de terenurile de sport ale unei școli, unde accesul le era blocat de o barieră de securitate metalică cu țepi. Automat, poarta alunecă într-o parte, iar ele continuară să ruleze pe o stradă într-o curbă ușoară, mărginită de copaci. Natalie se aștepta să vadă un fel de clădire secretă. În schimb, se pomeni într-un orășel tihnit. Planul său general era circular. La stradă se vedeau bungalouri, iar îndărătul acestora, precum pliurile unui evantai, se întindeau pășuni și terenuri cultivate.

— Unde suntem?

— În Nahalal, replică femeia. E un *moshav.* Cunoști termenul ăsta? *Moshav?*

— Sunt imigrantă, răspunse rece Natalie, nu tâmpită. Un *moshav* e o comunitate cooperatistă de ferme individuale, adică altceva decât un kibbutz.

— Foarte bine.

— Deci e-adevărat?

— Ce-anume?

— Voi chiar credeți că suntem idioți. Ne cereți să recurgem la *aliyah*[13], dar apoi ne tratați ca și cum n-am fi membri plini ai clubului. De ce?

— În Israel viața nu e chiar așa ușoară. Noi suntem din naștere neîncrezători în cei care *aleg* să trăiască aici. Unii dintre noi n-au alternativă. Unii dintre noi nu au unde altundeva să plece.

— Și asta vă face superiori?

— Nu. Pe mine mă face întrucâtva cinică.

Femeia conduse încet până trecu de bungalourile umbrite.

— Nu-i rău, nu?

— Nu, spuse Natalie, nu-i rău deloc.

— Nahalal e cel mai vechi *moshav* din Israel. Când primii evrei au ajuns aici, în 1921, era o mlaștină infestată de țânțari anofel. Făcu o scurtă pauză: Știi ceva despre specia asta? Țânțarii ăștia răspândesc malaria.

— Sunt medic, spuse a lehamite Natalie.

Dar femeia nu părea impresionată.

— Au desecat mlaștina și au transformat-o într-un teren agricol roditor. Clătină din cap: Nouă ni se pare că viața noastră e grea, dar cei de-aici au venit fără să aibă nimic și au construit o țară.

— Bănuiesc că n-au observat ăla, spuse Natalie arătând din cap către un sat arab, urcat pe vârful unei coline ce străjuia valea.

Femeia îi aruncă o privire piezișă deznădăjduită.

— Doar nu crezi toate prostiile alea, nu?

— Despre ce prostii vorbim?

— Că le-am furat pământurile.

— Tu cum ai descrie situația?

— Terenurile astea au fost cumpărate de Fondul Național Evreiesc. Nimeni n-a *furat* nimic. Dar dacă ți-e rușine de istoria noastră, poate c-ar fi trebuit să rămâi în Franța.

— Asta nu mai e o alternativă.

— Ești din Marsilia, nu?

— Da.

— Interesantă zonă, Marsilia. Puțin cam mizeră, dar frumoasă.

— Ai fost?

— O dată, spuse femeia. Am fost trimisă acolo să ucid un terorist.

Coti pe aleea unui bungalou modern. Pe veranda acoperită, cu fața ascunsă în umbră, stătea un bărbat îmbrăcat în blugi uzați și o jachetă de piele. Femeia duse mașina în parcare și opri motorul.

— Te invidiez, Natalie. Aș da orice să fiu în locul tău acum, dar nu pot. N-am darurile tale.

— Sunt doar un medic. Cum aș putea eu să vă ajut?

— Am să-l las pe el să-ți explice, spuse femeia privind furiș spre bărbatul de pe verandă.

— Cine-i?

Femeia zâmbi și deschise portiera.

— Nu-ți face griji de bagaj. Se va ocupa cineva de el.

∵

Primul lucru pe care-l observă Natalie după ce coborî din mașină a fost mirosul – mirosul de pământ gras și de iarbă proaspăt cosită, mirosul de flori și polen, mirosul de animal și de bălegar proaspăt. Hainele ei, se gândi brusc, erau total nepotrivite pentru un astfel de loc, mai ales pantofii ei joși, care arătau aproape ca niște pantofi de balet. Era supărată pe femeia aceea pentru că nu-i spusese că destinația lor avea să fie o fermă din valea Jezreel. Apoi, pe când traversau o peluză cu iarbă grasă, Natalie observă din nou șchiopătatul ei și-i iertă toate păcatele. Bărbatul de pe verandă nu se clintise încă. În ciuda umbrei, Natalie știu că o urmărea cu intensitatea unui portretist ce-și examinează modelul. În sfârșit, coborî încet cele trei trepte de pe verandă pe peluză, ieșind din umbră în lumina crudă a soarelui.

— Natalie, spuse întinzând o mână. Sper că drumul n-a fost prea dificil. Bine-ai venit la Nahalal.

Părul de pe tâmplele sale era de culoarea cenușii, ochii aveau o nuanță de verde dezarmantă.

Ceva i se părea cunoscut la fața aceea frumoasă. Apoi, dintr-odată, Natalie își dădu seama că-l mai văzuse înainte. Îl lăsă de mână și se trase un pas în spate.

— Dumneata ești…

— Da, eu sunt acela. Și, evident, sunt foarte viu, ceea ce înseamnă că ai cunoștință de un foarte important secret de stat.

— Necrologul dumitale din *Haaretz* a fost chiar emoționant.

— Așa mi s-a părut și mie. Dar nu trebuie să crezi tot ce scrie în ziare. Ești pe punctul de a afla că aproximativ șaptezeci de procente din istorie e secretizată. Și că lucrurile dificile sunt aproape întotdeauna rezolvate în taină deplină.

Zâmbetul lui pieri, iar ochii verzi îi scrutau fața.

— Am auzit că ai avut o noapte lungă.

— În ultima vreme, avem parte de tot mai multe.

— Și doctorii din Paris și Amsterdam au avut nopți lungi, recent, înclină capul într-o parte: Bănuiesc că ai urmărit cu destulă atenție veștile despre atentatul din Marais.

— De ce presupuneți așa ceva?

— Pentru că ești franțuzoaică.

— Sunt israelită acum.

— Dar ți-ai păstrat pașaportul francez după *aliyah.*

Remarca sa suna ca o acuzație. Ea nu răspunse.

— Nu-ți face griji, Natalie. Nu te judec. În vremuri ca astea, e bine să ai o barcă de salvare. Își duse mâna la bărbie: Ei bine?

— Ce?

— Ai urmărit veștile de la Paris?

— O admiram foarte mult pe *madame* Weinberg. De fapt, chiar am întâlnit-o o dată, când a venit la Marsilia.

— Atunci tu și cu mine avem ceva în comun. Și eu am admirat-o mult pe Hannah și a fost o plăcere să mă număr printre prietenii ei. A fost foarte

generoasă cu serviciul nostru. Ne-a ajutat când am avut nevoie, astfel că am putut elimina o gravă amenințare la adresa securității noastre.

— De aceea e moartă?

— Hannah Weinberg e moartă, spuse el apăsat, din cauza unui om care-și spune Saladin. Își luă mâna de la bărbie și își ridică privirea: Acum ești membra unui club foarte restrâns, Natalie. Nici măcar CIA nu are știință despre acest om. Dar ne grăbim prea tare.

Zâmbi din nou și o luă de braț.

— Hai. O să mâncăm ceva. Așa ne vom cunoaște mai bine.

O conduse pe verandă, iar de-acolo într-o grădină umbroasă, unde era pusă pentru patru persoane o masă rotundă încărcată cu tradiționalele salate israeliene de prânz și cu sosuri orientale. Pe unul dintre locuri stătea un tip mare, cu o alură ursuză, cu păr gri tuns scurt și cu niște ochelari mici fără rame. Natalie îl recunoscu pe dată. Îl văzuse la televizor intrând grăbit în cabinetul prim-ministrului în momentele de criză.

— Natalie, spuse Uzi Navot, ridicându-se încet în picioare. Ce bine că ai acceptat invitația noastră. Îmi pare rău că ne-am înfipt neanunțați în pragul tău, dar noi așa procedăm întotdeauna și cred că vechile metode sunt cele mai bune.

La câțiva pași de grădină se înălța un șopron mare din tablă ondulată, iar lângă șopron erau țarcuri cu vite și cai. Ca o felie de plăcintă, pământul cu șiruri de culturi se întindea către muntele Tabor, care, precum un sfârc, se înălța dintre terenurile plate ale văii.

— Ferma asta aparține unui prieten al serviciului nostru, explică cel care se presupunea că e mort, cel pe nume Gabriel Allon. Eu m-am născut uite-acolo – arătă spre un grup de clădiri aflate în depărtare, în stânga muntelui Tabor –, în Ramat David. A fost înființat câțiva ani după

Nahalal. Mulți dintre cei care trăiau acolo erau refugiați din Germania.

— Ca mama și tatăl tău.

— E clar că mi-ai citit necrologul cu multă atenție.

— A fost fascinant. Și foarte trist.

Se întoarse cu spatele la ei și se uită în depărtare.

— De ce sunt aici?

— Întâi luăm prânzul. După aceea discutăm.

— Și dacă vreau să plec?

— Pleci.

— Și dacă rămân?

— Nu-ți promit decât un singur lucru, Natalie. Viața ta nu va mai fi niciodată ce-a fost.

— Și dacă rolurile ar fi inversate? Ce-ați face?

— Probabil că ți-aș spune să găsești pe altcineva.

— Păi, spuse ea, cum aș putea refuza o asemenea ofertă? Mâncăm? Sunt flămândă.

18

Nahalal, Israel

Au smuls-o din lumea cunoscută fără a-i oferi o explicație și au târât-o în secreta lor citadelă pastorală. Acum venea partea grea – verificarea, testarea, cercetarea. Scopul acestui exercițiu neplăcut era să se stabilească dacă dr. Natalie Mizrahi, odinioară din Marsilia, mai de curând din Rehavia, din vestul Ierusalimului, era potrivită pentru sarcina stabilită de ei, din punct de vedere temperamental, intelectual și politic. Din nefericire, se gândi Gabriel, nu-i o treabă pe care o femeie în toate mințile să vrea s-o facă.

Recrutarea, spusese marele Ari Shamron, este asemenea seducției. Și cele mai multe seducții,

chiar și cele desfășurate de ofițeri de informații pregătiți, implică o deschidere reciprocă a sufletelor. De obicei, recrutorul se înveșmântează într-o identitate falsă, devine un personaj inventat pe care îl poartă ca pe un costum și pe care îl schimbă după voie. Dar în împrejurarea aceea, în valea în care copilărise, sufletul pe care Gabriel îl deschise în fața Nataliei a fost chiar al său.

— Ca să știi, începu el după ce o așeză pe Natalie pe locul ei la masa de prânz, numele pe care l-ai citit în ziare după presupusa mea moarte era numele meu real. Nu e vreun pseudonim sau nume de cod, e chiar numele ce mi-a fost dat la naștere. Din păcate, multe alte detalii despre viața mea erau tot corecte. Am fost membru al unității care a răzbunat uciderea compatrioților noștri la München. L-am ucis pe al doilea lider al PLO în Tunis. Fiul meu a fost ucis într-un atentat la Viena. Soția mea a fost grav rănită.

N-a mai pomenit faptul că s-a recăsătorit și că era din nou tată. Angajamentul lui față de veridicitate avea o limită.

Și da, continuă el, indicând către muntele Tabor, peste valea pătată de verde și ocru, se născuse în colonia agricolă din Ramat David, la câțiva ani după fondarea statului Israel. Mama lui ajunsese acolo în 1948, după ce ieșise pe jumătate moartă de la Auschwitz. S-a întâlnit cu un bărbat din München, un scriitor, un intelectual care fugise în Palestina înainte de război. În Germania, numele lui fusese Greenberg, dar în Israel își luase numele evreiesc de Alton. După ce s-au căsătorit, s-au jurat să facă șase copii, câte unul pentru fiecare milion de morți, dar pântecul ei n-a putut purta decât un singur copil. I-a dat copilului numele de Gabriel, mesagerul lui Dumnezeu, apărătorul Israelului, interpretul viziunilor lui Daniel. Imediat după aceea i-a întors spatele.

Locuințele și coloniile de la întemeierea Israelului erau locuri ale doliului, unde morții

hălăduiau printre vii, iar viii făceau tot ce puteau ca să-și găsească drumul propriu într-un ținut străin. În căsuța de bolțari unde locuia familia Allon, ardeau lumânări lângă fotografiile celor dragi pierduți în focul Shoahului. Altă piatră de mormânt n-aveau. Ei nu mai erau decât fumul luat de vânt, cenușa din râuri.

În familia Allon, ebraica nu era prea plăcută, astfel că acasă vorbeau numai în germană. Tatăl lui Gabriel vorbea cu accent bavarez; mama sa, cu accentul distinctiv al berlinezilor. Era predispusă la melancolie și la schimbări de dispoziție, iar coșmarurile îi tulburau somnul. Zâmbea ori râdea arar, și nu se putea bucura la ocaziile festive, nu-i plăceau mâncărurile și băuturile scumpe. Purta haine cu mâneci lungi tot timpul, chiar și-n arșița miezului verii și-și punea în fiecare dimineață un bandaj nou peste numărul tatuat pe antebrațul stâng. Pe care îl numea marca slăbiciunii ei evreiești, emblema rușinii ei evreiești. Încă de copil Gabriel a învățat să fie tăcut în preajma ei, altfel trezea demonii. Numai o singură dată a îndrăznit să o întrebe despre război. După ce i-a povestit repede și evaziv despre perioada ei la Auschwitz, a căzut într-o depresie adâncă și a rămas în pat multe zile. Iar în căminul Allonilor nu s-a mai vorbit niciodată despre război ori despre Holocaust. Gabriel a devenit introvertit și singuratic. Când nu picta, alerga mult de-a lungul șanțurilor de irigație ale văii. A devenit un păstrător natural al secretelor, un spion perfect.

— Aș vrea ca povestea mea să fie unică, Natalie, dar nu este. Familia lui Uzi era din Viena. Au pierit cu toții. Strămoșii Dinei erau din Ucraina. Au fost uciși la Babi Yar. Tatăl ei era ca mama mea, unicul supraviețuitor, ultimul copil. Când a sosit în Israel, și-a luat numele de Sarid, care-nseamnă rămășiță. Iar când s-a născut ultimul lui copil, al șaselea, i-a dat numele Dina.

— Răzbunat.

Gabriel încuviință din cap.

— Până acum, spuse Natalie, uitându-se cu coada ochiului la Dina, care era de cealaltă parte a mesei, nici n-am știut că are nume.

— Dina îmi amintește uneori de mama mea, de aceea o iubesc. Vezi tu, Natalie, și Dina e în doliu. Și e foarte serioasă în ceea ce face. Toți suntem. Noi considerăm că datoria noastră solemnă este să nu permitem că așa ceva să se mai întâmple vreodată.

Zâmbi încercând să ridice vălul mortuar ce se lăsase peste masa de prânz.

— Iartă-mă, Natalie, dar mi-e teamă că această vale mi-a stârnit prea multe amintiri vechi. Sper că tu n-ai avut o copilărie la fel de dificilă ca a mea.

Era o invitație să spună ceva despre ea însăși, ceva intim, o durere bine ascunsă. N-a acceptat-o.

— Felicitări, Natalie. Tocmai ai trecut un test important. Să nu spui niciodată nimic despre tine în fața a trei ofițeri de informații, numai dacă unul dintre ei îți pune pistolul la tâmplă.

— Asta urmează să faceți?

— Ferească sfântul, nu. În plus, deja știm destul de multe despre tine. De exemplu, știm că familia ta e din Algeria. Au fugit de-acolo în 1962, când s-a încheiat războiul. Nu că ar fi avut de ales. Noul regim a declarat că numai musulmanii pot fi cetățeni ai Algeriei. Făcu o pauză, apoi întrebă: Poți să-ți imaginezi cum ar fi de-am proceda și noi la fel? Ce-ar zice ei despre noi în cazul ăsta?

Din nou, Natalie își păstră părerile pentru sine.

— Practic, mai mult de o sută de mii de evrei au fost siliți să ia calea exilului. Unii au venit în Israel. Alții, precum familia ta, au ales Franța. S-au stabilit la Marsilia, unde te-ai născut tu în 1984. Bunicii și părinții tăi vorbesc toți dialectul algerian al arabei ca și franceza, iar în copilărie și tu ai învățat să vorbești arabă.

Se uită peste vale către satul cocoțat pe vârful colinei.

— Asta e un alt lucru pe care noi doi îl avem în comun. Și eu am învățat să vorbesc arabă, puțin, în copilărie. Era singurul fel în care puteam comunica cu vecinii noștri din tribul lui Ismael.

Vreme de mulți ani, continuă el, viața a fost bună pentru clanul Mizrahi și pentru restul evreilor din Franța. Rușinați de Holocaust, francezii și-au înfrânat antisemitismul lor tradițional. Apoi însă datele demografice ale țării au început să se schimbe. Populația musulmană a Franței a explodat numeric, eclipsând cu mult mica și vulnerabila comunitate evreiască, iar cea mai veche ură s-a întors să se răzbune.

— Mama și tatăl tău mai văzuseră filmul ăsta înainte, pe când erau copii în Algeria, și nu aveau de gând să aștepte finalul. Și-așa, pentru a doua oară în viața lor, și-au făcut bagajele și-au fugit, de data asta în Israel. Iar tu, după o lungă perioadă de nehotărâre, ai decis să-i urmezi.

— Mai e ceva ce-ai dori să-mi spui despre mine?

— Iartă-mă, Natalie, dar suntem cu ochii pe tine de ceva timp. E un obicei al nostru. Suntem mereu în căutare de tineri imigranți talentați și de vizitatori evrei ai țării noastre. Diaspora, adăugă el zâmbind, are avantajele ei.

— Cum așa?

— Limbile, de exemplu. Eu am fost recrutat pentru că vorbesc germana. Nu germana de la școală sau de pe casetele de cursuri practice, ci germana adevărată, cu accentul berlinez al mamei.

— Bănuiesc că știai și cum să tragi cu o armă de foc.

— De fapt, nu prea bine. Cariera mea în forțele armate israeliene n-a fost strălucită, ca să zic așa. Eram mai priceput cu pensula decât cu pistolul. Dar nu e important, adăugă el. Ce vreau eu să știu cu adevărat este motivul pentru care ai ezitat să vii în Israel.

— Consideram că Franța e casa mea. Cariera mea, *viața* mea, adăugă ea, erau în Franța.

— Și totuși ai venit aici.

— Da.

— De ce?

— Nu voiam să fiu despărțită de părinții mei.

— Ești un copil cuminte?

— Sunt *singurul* copil.

— Ca mine.

Ea tăcea.

— Ne plac oamenii de caracter, Natalie. Nu ne interesează cei care-și părăsesc soțiile și copiii și nu au grijă de părinții lor. Îi angajăm ca surse plătite, dacă trebuie, dar nu ne place să-i avem printre noi.

— De unde știi că eu sunt…

— O persoană de caracter? Pentru că te-am urmărit, discret, de la distanță. Nu-ți face griji, nu suntem voaiori decât dacă trebuie. Ți-am lăsat o zonă de intimitate și-am închis ochii ori de câte ori a fost posibil.

— N-aveți niciun drept.

— De fapt, spuse el, avem toate drepturile. Regulile după care ne călăuzim ne oferă un oarecare spațiu de manevră.

— Vă permit și să citiți corespondența altora?

— Cu asta ne ocupăm.

— Vreau înapoi scrisorile acelea.

— Despre ce scrisori vorbești?

— Scrisorile pe care mi le-ați luat din dormitor.

Gabriel se uită cu reproș la Uzi Navot, care ridică din umerii săi greoi, ca și cum ar fi spus că e posibil – de fapt, era fără îndoială adevărat – ca anumite scrisori intime să fi fost subtilizate din apartamentul Nataliei.

— Ce-ți aparține, spuse Gabriel pe-un ton de scuză, îți va fi înapoiat cât de curând.

— Ce drăguț din partea voastră.

Din vocea ei răzbătea o nuanță acută de resentiment.

— Nu fi mânioasă, Natalie. E parte din proces.

— Dar n-am depus vreun dosar ca să lucrez pentru…

— Birou, spuse Gabriel. Noi nu-i spunem decât Birou. Și nimeni dintre noi n-a cerut vreodată să intre în rândurile lui. Ni s-a *cerut* să intrăm. Așa merge treaba.

— De ce eu?! Nu știu nimic despre lumea voastră sau despre ce faceți.

— Am să-ți mai destăinuiesc un mic secret, Natalie. Niciunul dintre noi nu știe. Nimeni nu ia un masterat în cum trebuie să fii ofițer de informații. Unul e deștept, altul e creativ, altul se pricepe la ceva, iar altul are anumite trăsături de personalitate, restul se învață. Instrucția noastră e foarte riguroasă. Nimeni, nici măcar britanicii, nu-și instruiesc spionii atât de bine ca și noi. Când terminăm cu tine, nu vei mai fi una de-a noastră. Vei fi una de-a *lor*.

— A cui?

Gabriel ridică iarăși privirea spre satul arab.

— Spune-mi ceva, Natalie. În ce limbă visezi?

— Franceza.

— Și-n ebraică nu?

— Nu încă.

— Deloc?

— Nu, deloc.

— Asta-i bine, spuse Gabriel, uitându-se încă spre sat. Poate că ar trebui să continuăm această conversație în franceză.

19

Nahalal, Israel

Dar înainte de-a merge mai departe, Gabriel i-a dat Nataliei încă o șansă de-a pleca. Putea să se întoarcă la Ierusalim, la munca ei de la spitalul

Hadassah, înapoi în lumea știută. Dosarul ei – da, admise Gabriel, deja aveau un dosar despre ea – urma să fie tocat și ars. N-aveau să o învinovățească dacă le-ar fi întors spatele. S-ar fi învinovățit pe ei înșiși pentru că au ratat încheierea înțelegerii. Dacă ar fi vorbit despre ea, n-ar fi vorbit decât de bine. Și s-ar fi gândit la ea, întotdeauna, ca la cea care a scăpat.

Spuse toate acestea nu în ebraică, ci în franceză. Iar când îi răspunse, după numai o clipă de deliberare, Natalie o făcu în aceeași limbă, limba viselor ei. Avea să rămână, spuse ea, dar numai dacă îi explica de ce i se cerea să se alăture clubului lor exclusivist.

— *Shwaya, shwaya,* spuse Gabriel.

Era o expresie arabă, care, în context, însemna încetul cu încetul. Apoi, fără să-i lase Nataliei timp să obiecteze, îi vorbi despre bărbatul numit Saladin. Nu despre fiul mercenarului kurd care unise lumea arabă și recucerise Ierusalimul din mâinile cruciaților, ci despre acel Saladin care în numai câteva zile vărsase sângele necredincioșilor și apostaților la Paris și la Amsterdam. Nu-i cunoșteau numele adevărat, nu-i cunoșteau naționalitatea, deși în mod cert pseudonimul său nu era ales la întâmplare. Sugera că e un om ambițios, un om al istoriei care avea viziunea folosirii crimelor în masă ca mijloc de unificare a lumii arabe și islamice sub steagurile negre ale grupării ISIS și ale califatului. Indiferent care ar fi fost țelurile sale ultime, era în mod cert un terorist deosebit de abil, cu o minte sclipitoare. Chiar sub nasul serviciilor de informații occidentale, construise o rețea capabilă să livreze dispozitive explozibile puternice, ascunse în mașini capcană, la ținte foarte bine alese. Poate că tacticile sale aveau să rămână aceleași, poate avea planuri mai mari. Oricum ar fi fost, rețeaua trebuia anihilată.

— Și nimic nu anihilează mai repede o rețea, spuse Gabriel, decât să-i oferi liderului ei o cale de

ieșire.

— O cale de ieșire? întrebă Natalie.

Gabriel tăcea.

— Să-l ucizi? Asta vrei să spui?

— Ucizi, elimini, asasinezi, lichidezi – alege orice cuvânt vrei. Teamă mi-e că pentru mine n-au contat niciodată prea mult. Afacerea mea este să salvez vieți nevinovate.

— Eu n-aș putea…

— Ucide pe cineva? Nu-ți face griji, nu-ți cerem să devii soldat sau agent special. Avem destui oameni în negru antrenați să facă astfel de lucruri.

— Ca tine.

— Asta a fost demult. În zilele astea, mă războiesc cu inamicii noștri așezat confortabil la birou. Sunt un erou de sală de conferințe, mai nou.

— Nu asta spuneau despre tine în *Haaretz.*

— Chiar și respectabilul *Haaretz* o dă din când în când în bară.

— Și spionii la fel.

— Ai obiecții împotriva spionajului?

— Numai când spionii fac lucruri condamnabile.

— Cum ar fi?

— Tortură, spuse ea.

— Noi nu torturăm pe nimeni.

— Dar americanii?

— Hai să nu ne batem capul cu americanii deocamdată. Dar mă-ntreb, adăugă el, dacă ai vreo obiecție morală ori filosofică împotriva participării la o operațiune care s-ar solda cu moartea cuiva.

— Ar putea să te șocheze, d-le Allon, dar nu m-am gândit la problema aceasta până acum.

— Ești medic, Natalie. Ești instruită să salvezi vieți. Ai făcut un jurământ. Să nu faci rău. Chiar ieri, de exemplu, ai tratat un tânăr responsabil de moartea a doi oameni. În mod cert, trebuie să fi fost dificil.

— Deloc.

— De ce nu?

— Pentru că e meseria mea.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Răspunsul e nu, spuse ea. Nu am vreo obiecție morală ori filosofică să mă implic într-o operațiune care s-ar putea solda cu moartea celui responsabil de atentatele de la Paris și Amsterdam. Atâta timp cât nu pier și oameni nevinovați în acest proces.

— Mie-mi sună, Natalie, de parcă ai vorbi despre programul american de atacuri cu drone.

— Și Israelul execută atacuri aeriene.

— Iar unii dintre noi nu sunt de acord cu strategia asta. Preferăm operațiunile speciale în locul loviturilor aeriene, ori de câte ori e posibil. Dar politicienii noștri s-au îndrăgostit de ideea așa-numitului război *curat.* Dronele fac acest lucru posibil.

— Nu și pentru cei din celălalt capăt al atacurilor aeriene.

— Asta-i adevărat. Se pierd prea multe vieți nevinovate. Dar cea mai bună metodă de-a ne asigura că așa ceva nu se întâmplă este recoltarea informațiilor corecte. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și aici intri tu în scenă.

— Ce-mi ceri să fac?

El zâmbi. *Shwaya, shwaya…*

∵

Natalie nici nu se atinsese de mâncare, niciunul dintre ei nu mâncase nimic, astfel că, înainte de-a continua, Gabriel insistă ca ea să mănânce. El nu-și urmă propriul sfat, căci, de fapt, nu fusese niciodată omul care să nu sară prânzul. Și astfel, cât timp ceilalți s-au înfruptat din bufetul oferit de un serviciu de catering agreat de Birou, el vorbi despre copilăria sa în acea vale – despre raidurile arabe venite de pe colinele din Cisiordania, despre represaliile israeliene, despre Războiul de Șase Zile în care și-a pierdut tatăl, despre Războiul de Yom Kippur, în care și-a pierdut credința că Israelul e invulnerabil. Generația fondatoare a

crezut că existența statului evreu pe pământul Palestinei va aduce progres și stabilitate în Orientul Mijlociu. Și totuși, de jur-împrejurul Israelului, în statele de pe linia frontului ca și în periferiile arabe, mânia și resentimentul mocneau încă multă vreme după ce statul își începuse existența, iar societățile acelea stagnau sub monarhi și dictatori. În timp ce restul lumii avansa, arabii, în ciuda imensei bogății aduse de petrol, mergeau de-a-ndărătelea. Radiourile arabe spumegau împotriva evreilor, în timp ce copiii arabi umblau desculți și flămânzi. Ziarele arabe îi acuzau pe evrei de infanticid ritual, dar puțini arabi erau în stare să le citească. Conducătorii arabi se îmbogățeau în timp ce popoarele arabe n-aveau nimic în afară de umilință și resentiment – și Islam.

— Sunt eu cumva vinovat de disfuncționalitățile lor? întrebă Gabriel retoric, și nimeni nu-i răspunse. S-au întâmplat toate astea pentru că trăiam eu aici în această vale? Mă urăsc pentru că am secat-o și am anihilat țânțarii și am făcut-o să rodească? De n-aș fi eu aici, ar fi oare arabii liberi, și prosperi, și siguri?

Pentru un o scurtă perioadă, continuă el, s-ar fi zis că pacea chiar este posibilă. Pe peluza sudică a Casei Albe s-au strâns mâini într-un moment istoric. Arafat și-a stabilit baza la Ramallah, israelienii s-au relaxat dintr-odată. Dar în acest timp, fiul unui antreprenor saudit miliardar construia o organizație ce-avea să fie cunoscută cu numele de al-Qaeda, sau Baza. În ciuda fervorii sale islamice, creația lui Osama bin Laden era o întreprindere extrem de birocratică. Statutele și regulamentele de lucru semănau cu cele ale unei companii moderne. Aveau totul sub control, de la zilele libere la asigurările de sănătate la călătoriile aeriene și ratele pentru mobilă. Aveau reguli chiar și pentru susținerea financiară a persoanelor cu dizabilități sau pentru modul de încheiere a

contractului unui membru. Aceia care voiau să intre în taberele de instrucție afgane ale lui Bin Laden trebuiau să completeze un lung chestionar. Niciun aspect al vieții unui potențial recrut nu era lăsat neexaminat.

— Dar ISIS e altfel. Da, au chestionarul lor, dar nu e nici pe departe atât de minuțios ca al celor din al-Qaeda. Și din motive foarte întemeiate. Vezi tu, Natalie, un califat fără populație nu e un califat. E un petic de pustiu ce se-ntinde între Alep și triunghiul sunnit al Irakului.

Făcu o pauză. Apoi pentru a doua oară spuse:

— Și aici intri tu în scenă.

— Nu vorbești serios.

Expresia lui neutră spunea că vorbea serios.

— Vrei să intru în ISIS?! întrebă ea incredulă.

— Nu, spuse el. Ți se va *cere* să intri.

— De către cine?

— De Saladin, firește.

Tăcere. Natalie se uită de la unul la altul – fața îndoliată a rămășiței răzbunate, fața familiară a șefului Biroului, fața bărbatului care ar fi trebuit să fie mort. Și acestuia îi dădu ea răspunsul.

— Nu pot s-o fac.

— De ce nu?

— Pentru că sunt evreică și nu mă pot preface că sunt altceva doar pentru că le vorbesc limba.

— O faci tot timpul, Natalie. La Hadassah ți se încredințează pacienții palestinieni pentru că ei cred că ești una de-a lor. Așa cred și negustorii arabi din Orașul Vechi.

— Negustorii arabi nu sunt membri ISIS.

— Unii dintre ei sunt. Dar asta-i altă problemă. Tu intri în joc cu evidente calități naturale. Tu ești, cum ne place nouă să spunem, un dar al zeilor informațiilor. Cu instrucția noastră, vom desăvârși o capodoperă. Facem treaba asta de multă vreme, Natalie, și suntem foarte buni. Putem lua un băiat născut în kibbutz și să-l transformăm într-un arab din Jenin. Și în mod cert putem transforma pe

cineva ca tine într-un medic palestinian de la Paris care dorește să dea o lovitură Occidentului.

— De ce-ar vrea să facă așa ceva?

— Pentru că, asemeni Dinei, e în doliu. Tânjește după răzbunare. E o văduvă neagră.

Urmă o lungă tăcere. Când vorbi în cele din urmă, Natalie o făcu cu o detașare clinică.

— Fata asta a voastră e franțuzoaică?

— Deține un pașaport francez, e educată și instruită în Franța, dar este de etnie palestiniană.

— Deci operațiunea se desfășoară la Paris?

— Acolo va începe, răspunse el prudent, dar dacă prima fază are succes, în mod necesar se va deplasa.

— Unde?

El nu spuse nimic.

— În Siria?

— Mă tem că, spuse Gabriel, tocmai în Siria sunt cei din ISIS.

— Și știi ce se va întâmpla cu doctorița ta din Paris dacă ISIS află că, de fapt, e o evreică din Marsilia?

— Suntem conștienți de…

— Au să-i taie capul. Iar după aceea vor încărca pe internet un videoclip, ca să-l vadă toată lumea.

— Nu vor afla niciodată.

— Dar eu voi ști, spuse ea. Eu nu sunt ca voi. Nu știu să mint. Nu pot ține secrete. Am o conștiință încărcată. N-am nicio șansă s-o scot la capăt.

— Te subestimezi.

— Îmi pare rău, d-le Allon, dar nu v-ați găsit fata potrivită. După o pauză, spuse: Găsiți pe altcineva.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

Își împachetă șervetul, se ridică și întinse mâna.

— Fără resentimente?

— Nici vorbă.

Gabriel se ridică și acceptă ezitant strângerea de mână.

— A fost o onoare să fim cât pe-aci să lucrăm împreună, Natalie. Te rog nu vorbi despre discuția asta cu nimeni, nici chiar cu părinții tăi.

— Aveți cuvântul meu.

— Bun.

Îi eliberă mâna.

— Dina te va duce înapoi în Ierusalim.

20

Nahalal, Israel

Natalie o urmă prin grădina umbroasă și dincolo de ușile cu geamuri ce dădeau în camera de zi a bungaloului. Era mobilată cu zgârcenie, mai degrabă ca un birou, decât ca o locuință, iar pe pereții albi erau atârnate fotografii alb-negru, mărite, ale suferinței palestiniene – lungul marș prin deșert spre exil, taberele mizere, fețele epuizate ale bătrânilor visând la paradisul pierdut.

— Aici te-am fi instruit, explică Dina. Aici te-am fi transformat într-una de-a lor.

— Unde-mi sunt lucrurile?

— Sus. Apoi Dina adăugă: În camera ta.

Pe pereții ce mărgineau treptele erau înșirate alte fotografii, iar pe noptiera camerei mici și curate era un volum de versuri de Mahmoud Darwish, poetul semioficial al naționalismului palestinian. Valiza Nataliei stătea la picioarele patului, goală.

— Ne-am luat permisiunea de-a despacheta pentru tine, explică Dina.

— Bănuiesc că nu-l refuză nimeni niciodată.

— Tu ești prima.

Natalie o urmări șchiopătând prin cameră și deschizând sertarul de sus al unui dulap de răchită.

Vezi tu, Natalie, şi Dina e în doliu. Şi e foarte serioasă în ceea ce face…

— Ce s-a întâmplat? întrebă încet Natalie.

— Ai spus nu, iar acum pleci.

— Cu piciorul tău.

— N-are importanță.

— Are pentru mine.

— Pentru că ești medic? Dina scoase un braț de haine din sertar și le puse în valiză: Sunt angajată a serviciului de informații secrete al statului Israel. Nu e treaba ta să știi ce-am pățit eu la picior. Nu ți-e *permis* să știi. E o informație secretă. *Eu* sunt informație secretă.

Natalie se așeză pe marginea patului cât timp Dina scoase restul hainelor din dulap.

— Un atentat cu bombă, spuse Dina în cele din urmă. Pe strada Dizengoff din Tel Aviv. În autobuzul 5.

Închise sertarul cu mai multă putere decât era necesar.

— Știi ceva despre atentatul ăsta?

Natalie dădu din cap. Data fusese octombrie 1994, mult înainte ca ea și familia ei să se mute în Israel, dar văzuse micul monument funerar cenușiu de la poalele unui liliac persan de lângă trotuar și, din întâmplare, mâncase o dată într-o cafenea șic chiar în vecinătate.

— Erai în autobuz?

— Nu, stăteam pe trotuar. Dar mama mea și două dintre surorile mele erau. Și l-am văzut înainte să explodeze bomba.

— Pe cine?

— Abdel Rahim al-Souwi, replică Dina, ca și cum ar fi citit numele dintr-unul din voluminoasele ei dosare. Stătea pe partea stângă, în spatele șoferului. La picioarele lui, era o geantă. Conținea douăzeci de kilograme de TNT militar și cuie și dibluri înmuiate în otravă de șobolani. Era făcută de Yahya Ayyash, cel căruia i se spunea Inginerul. A fost una dintre cele mai bune făcute de el, sau

cel puțin așa zicea. Atunci nu știam lucrurile astea, bineînțeles. Nu știam nimic, eram o fetiță. Eram inocentă.

— Și când a explodat bomba?

— Autobuzul a sărit câțiva metri în aer, după care s-a prăbușit iar pe asfalt. Am fost trântită la pământ. Vedeam oameni urlând peste tot în jurul meu, dar nu auzeam nimic – explozia îmi afectase timpanele. Am observat un picior uman, lângă mine. Am presupus că era al meu, dar după aceea am văzut că ale mele mi-erau încă legate de corp. Sângele și mirosul de carne arsă i-a îngrețoșat pe primii polițiști ajunși la fața locului. Erau membre prin cafenele și bucăți de carne atârnate prin copaci. Cum stăteam așa, neputincioasă pe trotuar, mă picura sânge. Ploua cu sânge în dimineața aceea pe strada Dizengoff.

— Dar mama și surorile tale?

— Au fost omorâte pe loc. I-am urmărit pe rabini adunându-le rămășițele cu penseta și punându-le în pungi de plastic. Asta am îngropat noi. Firimituri. *Rămășițe.*

Natalie nu spuse nimic, nu era nimic de spus.

— Așa că mă vei scuza, continuă Dina după o clipă, dacă purtarea ta de azi mi se pare năucitoare. Nu facem ceea ce facem pentru că *vrem.* O facem pentru că *trebuie.* O facem pentru că nu avem de ales. E singurul mod în care putem supraviețui pe pământul acesta.

— Aș vrea să ajut, dar nu pot.

— Mare păcat, spuse Dina, pentru că ești perfectă. Și da, adăugă, aș face orice să fiu în locul tău acum. I-am ascultat, i-am urmărit, i-am interogat. Știu mai multe despre ei decât știu ei înșiși. Dar n-am fost niciodată în aceeași încăpere cu ei când conspirau și făceau planuri. E ca și cum ai fi în miezul lucrurilor. Aș da orice pentru o șansă ca asta.

— Ai merge în Siria?

— Imediat.

— Și viața ta? Ai renunța la viața ta pentru șansa asta?

— Noi nu executăm misiuni sinucigașe. Noi nu suntem ca ei.

— Dar nu-mi puteți garanta siguranța.

— Singurul lucru pe care-l pot garanta eu, spuse Dina apăsat, este că Saladin plănuiește alte atacuri și că vor muri și mai mulți nevinovați.

Lăsă și ultima haină în valiză și îi întinse Nataliei o cutie de cadouri, rectangulară și nu foarte înaltă. Capacul era gofrat cu un text în arabă.

— Un cadou de despărțire?

— Un instrument care să te-ajute în transformarea ta. Deschide-l.

Natalie scoase capacul șovăielnică. Înăuntru era o bucată de mătase, albastru regal, de cam un metru pe un metru. După o clipă își dădu seama că era un *hijab.*

— Îmbrăcămintea arabă e foarte eficientă pentru a schimba aparențele, explică Dina. Hai să-ți arăt.

Luă hijabul din mâinile încleștate ale Nataliei, îl împături într-un triunghi, apoi și-l înfășură repede împrejurul capului și gâtului.

— Cum arăt?

— Ca o fată aşkenazi cu batic musulman.

Încruntându-se, Dina își scoase hijabul și i-l dădu Nataliei.

— Tu urmezi.

— Nu vreau.

— Hai să te-ajut.

Înainte ca Natalie să facă vreo mișcare, hijabul era deja peste părul ei. Dina strânse materialul sub bărbia Nataliei și îl prinse cu un ac de siguranță. Apoi apucă cele două capete libere ale pânzei, unul puțin mai lung decât celălalt, și i le legă la baza gâtului.

— Așa, spuse Dina, făcând ultimele ajustări. Vezi cu ochii tăi.

Deasupra dulapului era o oglindă de formă ovală. Natalie se uită îndelung la imaginea ei, ca în transă. În sfârșit, întrebă:

— Cum mă cheamă?

— Natalie, răspunse Dina. Numele tău e Natalie.

— Nu, spuse ea, uitându-se la femeia cu văl din oglindă. Nu numele meu. Numele *ei.*

— Numele ei, spuse Dina, e Leila.

— Leila, repetă ea. Leila…

∵

Plecând din Nahalal, Dina observă pentru prima oară că Natalie era frumoasă. Mai devreme, în Ierusalim și la masa de prânz cu ceilalți, nu avusese timp pentru asemenea observații. Atunci Natalie era doar o țintă. Natalie era mijlocul de a atinge un scop, iar scopul era Saladin. Dar acum, din nou singură cu ea în mașină, în lumina aurie a după-amiezii și în aerul cald ce năvălea prin geamurile coborâte, Dina avu timp s-o contemple în tihnă pe Natalie. Linia mandibulei ei, ochii ei bruni intenși, nasul lung și subțire, sânii mici și fermi, oasele delicate ale încheieturilor și mâinilor – mâini ce puteau salva vieți, se gândi Dina, sau puteau repara un picior sfâșiat de-o bombă teroristă. Frumusețea Nataliei nu era genul acela care răsucește capete și oprește traficul. Era o frumusețe inteligentă, demnă, pioasă chiar. Putea fi ascunsă, disipată. Și poate, se gândi rece Dina, chiar folosită.

Nu pentru prima oară, se întrebă de ce nu era Natalie căsătorită și nu avea nicio relație însemnată cu vreun bărbat. Cei de la Birou, care făceau verificările, nu găsiseră nimic care să sugereze că n-ar fi fost potrivită să lucreze ca agent de teren sub acoperire. Nu avea alte vicii decât o înclinare către vinul alb și nu suferea nici fizic, nici emoțional de nimic, doar de insomnie din cauza orelor neregulate de somn. Dina suferea și ea de insomnie, deși din alte motive. Noaptea,

când în sfârșit o răpunea somnul, vedea sânge picurând din liliacul persan și pe mama ei alcătuită din nou din rămășițe, peticită și cusută, strigând-o din ușa deschisă a autobuzului 5. Și-l vedea pe Abdel Rahim al-Souwi, cu geanta la picioare, zâmbindu-i de pe locul din spatele șoferului. *A fost una dintre cele mai bune făcute de el, sau cel puțin așa zicea…* Da, se gândi iar Dina, ar fi dat orice să fie în locul Nataliei.

Natalie nu luase nimic de la bungalou, doar hijabul, pe care-l avea înfășurat împrejurul gâtului ca pe o eșarfă. Privea în soare, care se lăsase în jos, înspre muntele Carmel, și asculta atentă știrile de la radio. Încă o înjunghiere, încă un mort, de data aceasta printre ruinele romane din Cezareea. Făptașul era un arab israelian dintr-un sat din zona majoritar palestiniană a țării căreia i se spunea Triunghiul. El nu avea să primească îngrijire medicală de urgență din partea medicilor de la Hadassah; un soldat israelian îl împușcase mortal. În Ramallah și în Ierihon se sărbătorea. Încă un martir, încă un evreu mort. Dumnezeu e mare. Curând Palestina va fi liberă.

La 16 kilometri sud de Cezareea se afla Netanya. Turnuri noi de apartamente, albe, cu balcoane, se înălțau dintre dune și de pe stâncile de pe țărmul Mediteranei, dând orașului un aer deschis și opulent de Rivieră. Totuși, cartierele interioare încă păstrau clădirile Bauhaus kaki, înălțate de pionierii israelienii. Dina găsi un loc de parcare pe strada de lângă Park Hotel, unde un sinucigaș cu bombă din Hamas ucisese treizeci de persoane în timpul Paștelor din 2002, și merse pe jos cu Natalie până în Piața Independenței. Un escadron de tineri băieți jucau leapșa în jurul fântânii, urmăriți de femei cu fuste până la genunchi și eșarfe pe cap. Femeile, ca și copiii, vorbeau franceză. Și tot franceză vorbeau și clienții obișnuiți ai cafenelelor ce înconjurau esplanada. De obicei, erau supraaglomerate după-

amiaza târziu, dar acum, în tot mai palida lumină roșiatică, erau destule mese libere. Soldații și poliția supravegheau scena. Frica, își zise Natalie, e palpabilă.

— Îi vezi?

— Acolo, replică Natalie, gesticulând înspre cealaltă parte a pieței. Sunt la masa lor obișnuită de la Chez Claude.

Era unul dintre cele câteva noi localuri ce deserveau comunitatea franco-evreiască în creștere a Netanyei.

— Vrei să-i cunoști? Sunt niște oameni foarte drăguți.

— Du-te. Te aștept aici.

Dina se așeză pe una dintre băncile ce înconjurau fântâna și o privi pe Natalie traversând esplanada, capetele hijabului fâlfâind ca niște fanioane pe bluza albă. Albastru și alb, observă Dina. Minunat de israelian. Fără să-și dea seama, își frecă piciorul schilod. O durea în cele mai nepotrivite momente – când era obosită, când era stresată sau, își zise, urmărind-o pe Natalie, când îi părea rău de ceea ce făcea.

Natalie merse în linie dreaptă spre cafenea. Tatăl ei, suplu, grizonant și foarte bronzat din pricina mării și-a soarelui, ridică primul privirea, surprins să-și vadă fiica venind spre el peste macadamul pieței, purtând culorile steagului israelian. Puse o mână pe brațul soției sale și din cap făcu un gest în direcția Nataliei, iar pe fața nobilă a bătrânei se întinse un zâmbet. E fața Nataliei, se gândi Dina, Natalie peste treizeci de ani. Va supraviețui Israelul încă treizeci de ani? Dar Natalie?

Natalie se abătu din drumul ei, cât să evite un copil, o fetiță de șapte-opt ani, care urmărea o minge rătăcită. Apoi își sărută părinții după moda franțuzească, pe fiecare obraz, și se așeză pe unul dintre cele două scaune libere. Era scaunul de pe care, poate că nu întâmplător, Dina nu-i vedea decât spatele. Dina urmărea fața femeii mai în

vârstă. Zâmbetul ei pieri când Natalie recită cuvintele pe care Gabriel le pregătise pentru ea. *Am să fiu plecată o vreme. E important să nu încercați să luați legătura cu mine. Dacă întreabă cineva ceva*, *spuneți că fac niște cercetări importante și că nu pot fi deranjată. Nu, nu vă pot spune despre ce e vorba, dar cineva din partea guvernului va veni din când în când să vadă cum sunteți. Da, voi fi în siguranță.*

Mingea rătăcită sălta acum înspre Dina. O opri sub talpa piciorului și dintr-o zvâcnire a gleznei o trimise înapoi spre fetiță, un mic gest de blândețe ce-i săgetă dureros piciorul. Nu-l luă în seamă, căci Natalie își săruta iar părinții, de data asta de rămas-bun. Pe când traversa piața, cu eșarfa albastră fluturând în adierea vântului, soarele apunându-i în față, o singură lacrimă i se prelinse pe obraz. Natalie era frumoasă, observă Dina, chiar și când plângea. Se ridică și o urmă înapoi la mașina ce fusese parcată în fața unui hotel dărăpănat, unde muriseră treizeci de oameni într-o noapte sfântă. Asta facem noi, își spune Dina băgând cheia în contact. Asta suntem noi. E singurul mod în care putem exista pe pământul acesta. E pedeapsa noastră pentru că am supraviețuit.

PARTEA A DOUA

Unul dintre noi

21

Nahalal, Israel

În dimineața următoare, personalul de la Centrul Medical Hadassah a fost informat prin e-mail că dr. Natalie Mizrahi își lua un concediu prelungit. Anunțul era format din treizeci de cuvinte și era o capodoperă de aburea lă birocratică. Nu se dădea niciun motiv pentru acest concediu sabatic, nu se menționa nicio dată de întoarcere. Ceea ce n-a lăsat personalului altă alternativă decât să speculeze despre motivele plecării subite ale Nataliei, activitate în care s-au angajat bucuroși, căci le dădea un alt subiect de discuție decât înjunghierile. Circulau zvonuri despre o boală gravă, zvonuri despre o cădere psihică, zvonuri despre dorul care-o făcuse să se întoarcă în Franța. La urma urmei, spuse un înțelept de la cardiologie, de ce-ar dori cineva cu un pașaport francez *să aleagă* să trăiască în Israel în vremuri ca astea? Ayelet Malkin, care o considera pe Natalie cea mai apropiată prietenă a ei din spital, găsea toate aceste teorii deplasate. Știa că Natalie e sănătoasă la minte și zdravănă fizic și o auzise de multe ori vorbind despre ușurarea ei de a fi în Israel, unde putea trăi ca evreică fără teama de a fi atacată ori respinsă. Mai mult, lucrase un schimb de douăzeci și patru de ore cu Natalie în săptămâna aceea, iar cele două femei luaseră cina împreună, mai bârfind și ele, iar Natalie nu pomenise nimic despre un posibil concediu. Se gândi că toată povestea aceea duhnea a matrapazlâc oficial. Ca mulți alți israelieni, Ayelet avea o rudă, un unchi, care era

implicat în treburile secrete ale guvernului. Venea și pleca fără avertisment și nu vorbea niciodată despre munca ori despre călătoriile sale. Ayelet era convinsă că Natalie, care vorbea fluent trei limbi, fusese recrutată ca spioană. Sau poate, se gândi, poate că deja era spioană.

Deși Ayelet dăduse de ceva ce semăna cu adevărul, nu avea totuși întru totul dreptate, cum avea să afle Natalie în prima ei zi completă la Nahalal. Nu urma să lucreze ca spioană. Spionii, i s-a spus, sunt resurse umane recrutate să spioneze propriile lor servicii de informații, guvernul, organizațiile teroriste, autoritățile internaționale și întreprinderile comerciale. Uneori spionau pentru bani, alteori pentru sex sau respect, iar uneori spionau pentru că erau siliți din cauza vreunei pete din viața lor personală. În cazul lui Natalie nu era vorba de coerciție, ci de persuasiune. Din acel moment, deveni o angajată specială a Biroului. Ca atare, avea să se supună acelorași reguli și restricții cărora li se supuneau toți cei care lucrau direct pentru serviciu. Nu putea divulga secrete guvernelor străine. Nu putea scrie memorii despre munca ei decât cu aprobare. Nu putea discuta ceea ce muncea cu nimeni din afara Biroului, nici chiar cu membrii familiei. Angajarea ei începea imediat și avea să se încheie când misiunea ei era îndeplinită. Totuși, dacă Natalie dorea să rămână în cadrul Biroului, i s-ar fi găsit activități pe măsură. Suma de cinci sute de mii de shekeli a fost depusă într-un cont bancar deschis pe numele ei. Mai mult, avea să i se plătească lunar echivalentul salariului ei de la Hadassah. Un curier al Biroului avea să se ocupe de apartamentul ei pe durata absenței sale. În caz că murea, părinților ei li s-ar fi plătit două milioane de shekeli.

Documentele, informările și avertismentele serioase au ocupat întreaga primă zi. În cea de-a doua, începu educarea ei formală. Se simțea mai degrabă ca o absolventă într-o universitate privată

cu un singur student. Dimineața, imediat după micul dejun, învăța tehnici de a-și înlocui propria identitate cu una de împrumut – metodologia muncii informativ-operative, îi spuneau ei. După un prânz ușor, se cufunda în studii palestiniene, urmate de studii islamice și jihadiste. Nimeni niciodată nu vorbea despre ea ca despre Natalie. Ea era Leila, fără nume de familie, doar Leila. Instructorii vorbeau cu ea numai în arabă și își spuneau Abdul, Mohamed sau Ahmed. O echipă de instructori de două persoane își spuneau Abdul și Abdul. Natalie le spunea Dublu-A, pentru că era mai scurt.

Ultimele ore ale zilei erau exclusiv ale Nataliei. Cu capul plin de Islam și Jihad, ieșea să facă alergări de antrenament pe șleaurile prăfoase ale fermei. Nu i se permitea niciodată să iasă singură; doi gardieni înarmați o urmăreau întotdeauna într-un ATV verde-închis. Deseori, când ajungea la casă, îl găsea pe Gabriel așteptând și se plimbau pe jos, doi-trei kilometri, prin penumbra parfumată a văii. Araba pe care-o vorbea el nu era destul de fluentă pentru conversații prelungite, așa că i se adresa în franceză. Îi vorbea despre instruirea ei și despre studiile ei, dar niciodată despre copilăria lui în valea aceea ori despre remarcabila ei istorie. Din punctul de vedere al Leilei, valea aceea reprezenta un act de furt și deposedare tipic colonialiștilor.

— Uită-te, spunea el, arătând spre satul arab de pe colină. Imaginează-ți cum trebuie să se simtă când văd realizările evreilor. Imaginează-ți mânia lor. Imaginează-ți rușinea lor. E mânia ta, Leila. E rușinea ta.

Pe măsură ce instrucția ei progresa, învăța tehnici prin care să depisteze dacă e urmărită. Sau dacă în apartamentul ori biroul ei fuseseră implantate microfoane. Sau dacă persoana pe care o credea cel mai bun prieten al ei, ori iubitul ei, nu cumva era de fapt cel mai înrăit dușman. Cei doi

instructori Abdul și Abdul au instruit-o să presupună tot timpul că e urmărită, supravegheată și ascultată. Asta nu era o problemă, spuneau ei, atâta timp cât rămânea devotată acoperirii sale. O acoperire bună este asemenea unui scut. Un agent sub acoperire al Biroului își petrecea mult mai mult timp lucrând la menținerea acoperirii sale decât colectând informații. Acoperirea, îi spuneau ei, era totul.

În cea de-a doua săptămână la fermă, studiile ei palestiniene au luat o turnură hotărât mai dură. Întreaga întreprindere sionistă, i se spunea, se baza pe un mit – mitul că Palestina era un pământ fără popor așteptând un popor fără pământ. De fapt, în 1881, anul dinaintea sosirii primilor coloniști sioniști, Palestina avea o populație de 475.000 de locuitori. Marea majoritate erau musulmani și era concentrată pe dealurile Iudeii, în Galilea și în alte porțiuni de teren care pe-atunci erau locuibile. Cam același număr de oameni au fost siliți să ia calea exilului în timpul al-Nakba, catastrofa fondării Israelului din 1948. Iar un alt val de refugiați și-au părăsit satele din Cisiordania, după cucerirea sionistă din 1967. Zăceau în taberele de refugiați – Khan Yunis, Shatila, Ein al-Hilweh, Yarmouk, Balata, Jenin, Tulkarm și câteva alte zeci – și visau la livezile lor de măslini și lămâi. Mulți încă păstrau actele de proprietate ale caselor. Unii încă mai aveau cu ei cheile de la ușă. Această rană nevindecată a fost germenele suferinței lumii arabe. Războaiele, suferințele, lipsa progresului economic, despotismul – toate astea erau vina Israelului.

— Mai scutește-mă, mormăi Natalie.

— Cine-a spus asta? întrebă unul dintre Abduli, o creatură ce aducea a cadavru, palid ca laptele și căruia nu-i lipsea niciodată țigara sau o ceașcă de ceai. Natalie sau Leila? Pentru că Leila nu are dubii în ce privește adevărul acestor enunțuri. Leila știe până în măduva oaselor că sunt

adevărate. Leila a supt adevărul acesta odată cu laptele mamei ei. Leila le-a auzit de pe buzele celor de-un neam cu ea. Leila crede că evreii sunt urmașii maimuțelor și-a porcilor. Ea știe că ăștia folosesc sângele copiilor palestinieni să facă *matzo*[14] aia a lor. Ea crede că sunt intrinsec un neam de oameni rău, copiii celui malefic.

Și studiile ei islamice deveniră mai rigide. După ce încheie un curs preliminar de elementele ritualului și credinței, instructorii Nataliei o cufundară în conceptele de islamism și jihad. Citi din Sayyid Qutb, scriitorul disident egiptean considerat întemeietorul islamismului modern, și înainta cu trudă până la Ibn Taymiyyah, teologul islamic din secolul al XIII-lea, care, conform numeroșilor experți din domeniu, fusese la originea viitoarelor elaborări. Citi scrierile lui Bin Laden și Zawahiri și ascultă ore întregi de predici ale clericului american de origini yemenite, ucis într-un atac cu dronă. Urmări filmări ale bombardamentelor americane în Irak și vizită unele dintre cele mai desfrânate site-uri islamice, pe care instructorii ei le numeau pornache jihadist. În fiecare seară, înainte să închidă lampa de lângă pat, mai citea câteva versuri de-ale lui Mahmud Darwish. *Prinsesem rădăcini încă dinainte de naşterea timpului…* În vise, se plimba prin livezi paradiziace de măslini și lămâi.

Tehnica era întrucâtva înrudită cu spălarea creierului și cu încetul începu să dea roade. Natalie își lepădă identitatea și viața ei vechi și deveni Leila. Nu-și știa numele de familie; legenda ei, cum spuneau instructorii, urma să-i fie comunicată la sfârșit, după ce se turna o fundație solidă și se construia structura. În cuvânt și în faptă, devenise mai pioasă, mai manifest islamică. Seara, când alerga de-a lungul șleaurilor prăfoase ale fermei, își acoperea brațele și picioarele. Și ori de câte ori instructorii ei vorbeau despre Palestina și despre Islam, purta hijabul. Încercă mai multe feluri

diferite de a și-l prinde, dar se rezumă la o metodă simplă cu două ace, care-i acoperea tot părul. I se părea că e drăguță cu hijabul, dar nu-i plăcea că-i scotea în evidență nasul și gura. Un văl parțial peste față avea să rezolve problema, dar nu era consistent cu profilul Leilei. Leila era o femeie educată, doctoriță, prinsă între Orient și Occident, între trecut și prezent. Mergea pe o funie îngustă întinsă între Casa Islamului și Casa Războiului, acea parte a lumii unde credința nu era încă dominantă. Leila suferea din pricina acestui conflict. Era o femeie impresionabilă.

O învățară bazele artelor marțiale, dar nimic despre arme de foc, căci nici cunoașterea armamentului nu se potrivea profilului Leilei. Apoi, după trei săptămâni de când era la fermă, o îmbrăcară din cap până în picioare ca pe o femeie musulmană și o duseră, pentru un test auto foarte bine păzit, în Tayibe, cel mai mare oraș arab din așa-numitul Triunghi. Vizită apoi Ramallah, reședința autorității palestiniene din Cisiordania, iar câteva zile mai târziu, într-o după-amiază caldă de vineri, asistă la rugăciunea de vineri în moscheea al-Aqsa din Orașul Vechi al Ierusalimului. Ziua a fost tensionată – israelienii le-au interzis bărbaților tineri să intre în Nobilul Sanctuar –, iar după aceea a avut loc un protest violent. Natalie a fost despărțită pentru scurt timp de gărzile ei sub acoperire. Până la urmă, au reușit să o tragă după ei, înăbușită de fum, în spatele mașinii și-au luat-o rapid înapoi spre fermă.

— Cum te-a făcut să te simți? o întrebă Gabriel în seara aceea, pe când se plimbau în vale, prin aerul răcoros al înserării.

De-acum, Natalie nu mai alerga seara, căci nici alergările nu se potriveau cu profilul Leilei.

— M-au înfuriat, spuse fără ezitare.

— Cine?

— Israelienii, desigur.

— Bun, replică el. De-aceea am făcut-o.

— Ce-ai făcut?

— Am provocat o demonstrație în Orașul Vechi, în beneficiul tău.

— Ce-ai făcut?

— Crede-mă, Natalie. Chiar n-a fost greu.

El nu mai veni la Nahalal a doua zi și nici în următoarele cinci zile. Abia mai târziu avea Natalie să afle că fusese la Paris și la Amman, ca să pregătească inserția ei în teren – săpături operaționale, a spus el. Când în sfârșit se întoarse la fermă, era amiază, într-o joi caldă și vântoasă, tocmai când Natalie se familiariza cu niște aplicații unice ale noului ei telefon mobil. El o informă că aveau să facă o nouă incursiune în teren, numai ei doi, și îi ceru să se îmbrace ca Leila. Ea alese un hijab verde cu margini brodate, o bluză albă care-i ascundea forma sânilor și șoldurile și pantaloni lungi care-i lăsau vizibile doar scobiturile gleznelor. Purta pantofi cu toc Bruno Magli. Leila, din câte se părea, avea o slăbiciune pentru încălțămintea italiană.

— Unde mergem?

— În nord, îi răspunse el sec.

— Fără bodyguarzi.

— Azi nu, spuse el. Azi sunt liber.

Mașina era un sedan coreean mai degrabă banal, pe care-l conducea foarte rapid și cu un abandon necaracteristic.

— S-ar zice că te simți bine, observă Natalie.

— A trecut mult timp de când n-am mai fost la volan. Lumea arată altfel de pe bancheta din spate a unui SUV blindat.

— Cum așa?

— Mă tem că ăsta-i un secret.

— Dar acum sunt una de-a voastră.

— Nu chiar, răspunse el, dar ne apropiem.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care i le-a spus pentru mai multe minute. Natalie își puse o pereche de ochelari de soare eleganți și privi versiunea în nuanțe sepia a Acrei trecând pe lângă

geamul ei. Câțiva kilometri mai la nord se afla Lohamei HaGeta'ot, un kibbutz fondat de supraviețuitorii insurecției din ghetoul Varșoviei. Era o mică comunitate îngrijită de fermieri, cu case curate, peluze verzi și străzi drepte mărginite de chiparoși. Imaginea unui bărbat în mod evident israelian conducând o mașină al cărei singur pasager era o femeie cu văl atrase priviri doar pe jumătate curioase.

— Ce-i aceea? întrebă Natalie, arătând spre o structură conică albă ce se ridica deasupra acoperișurilor kibbutz-ului.

— I se spune Yad Layeled. E un monument în memoria copiilor morți în Holocaust.

În vocea lui era o curioasă nuanță de detașare.

— Dar nu pentru asta am venit. Am venit să vedem ceva mult mai important.

— Ce-anume?

— Casa ta.

Conduse spre supermarket, aflat imediat în nordul kibbutzului, și parcă mașina într-un colț îndepărtat al parcării.

— Cât de fermecător! spuse Natalie.

— Nu-i asta.

Arătă spre un teren necultivat situat între parcare și autostrada 4.

— Casa ta e uite-acolo, Leila. Casa care ți-a fost furată de evrei.

Coborî din mașină, fără să mai spună ceva, și o conduse pe Natalie peste un drum de acces, peste un câmp buruienos, cu cactuși și blocuri sparte de piatră de var.

— Bine-ai venit la Sumayriyya, Leila. Se întoarse cu fața spre ea: Rostește-l pentru mine, te rog. Spune-l ca și cum e cel mai frumos cuvânt pe care l-ai auzit vreodată. Spune-l ca și cum e numele mamei tale.

— Sumayriyya.

— Foarte bine.

El se întoarse și urmări traficul grăbit de-a lungul autostrăzii.

— În mai 1948, aici locuiau opt sute de oameni, toți musulmani.

Arătă spre arcadele unui apeduct străvechi, în bună măsură intact, ce trecea pe la marginea unui câmp de soia.

— Acela era al lor. Aducea apă de izvor și iriga câmpurile ce produceau cei mai dulci pepeni galbeni și banane din Galilea. Își îngropau morții uite-acolo, adăugă, întinzând o mână spre stânga. Iar aici se rugau la Allah – puse mâna pe ruinele unui portal în arcadă –, în moschee. Ei au fost strămoșii tăi, Leila. Asta ești tu.

— *Prinsesem rădăcini încă dinainte de nașterea timpului.*

— Ai citit Darwish.

Gabriel înaintă printre buruieni și ruine, apropiindu-se de autostradă. Când vorbi iar, trebui să ridice vocea pentru a fi auzit peste clocotul traficului.

— Casa ta a fost acolo. Pe strămoșii tăi îi chema Hadawi. Acesta este și numele tău. Ești Leila Hadawi. Te-ai născut în Franța, ești educată în Franța și practici medicina în Franța. Dar ori de câte ori te-ntreabă cineva de unde ești, tu răspunzi Sumayriyya.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Aici s-a întâmplat al-Nakba. Și operațiunea Ben-Ami. O privi scurt peste umăr: Ți-au spus instructorii despre Ben-Ami?

— A fost o operațiune desfășurată de Haganah[15] în primăvara lui 1948 pentru a securiza drumul de coastă dintre Acra și granița libaneză și pentru a pregăti Galileea de vest de apropiata invazie a armatelor regulate arabe.

— Minciuni sioniste! izbucni el. Ben-Ami a avut un singur scop, să captureze satele arabe din vestul Galileei și să-i alunge pe locuitori în exil.

— E-adevărat?

— Nu contează dacă-i adevărat sau nu. Asta crede Leila. E ceea ce *știe.* Vezi tu, Leila, bunicul tău, Daoud Hadawi, era acolo când forțele sioniste ale Haganah au venit încoace pe drumul dinspre Acra într-un convoi. Locuitorii din Sumayriyya știau de cele întâmplate în alte sate ocupate de evrei, așa că au fugit imediat. Câțiva au rămas, dar cei mai mulți au fugit în Liban, unde au așteptat ca armatele arabe să recaptureze Palestina din mâinile evreilor. Iar când armatele arabe au fost alungate, sătenii din Sumayriyya au devenit refugiați, exilați. Familia Hadawi a locuit în Ein al-Hilweh, cea mai mare tabără de refugiați palestinieni din Liban. Canalizare deschisă, case din bolțari… iadul pe pământ.

Gabriel o conduse dincolo de dărâmăturile micilor case – case care fuseseră dinamitate de Haganah, la scurt timp după cucerirea satului – și se opri la marginea unei livezi.

— A aparținut oamenilor din Sumayriyya. Acum e proprietatea kibbutzului. Cu mulți ani în urmă se chinuiau să facă apa să curgă prin țevile de irigație. A apărut un bărbat, un arab care vorbea fluent ebraica, și le-a explicat răbdător cum să facă. Locuitorii kibbutzului au fost uimiți. Și l-au întrebat pe arab de unde știe cum să facă apa să curgă. Și știi ce le-a zis arabul?

— Că era livada lui.

— Nu, Leila, era livada *ta.*

Căzu pe gânduri, tăcut. Nu se mai auzea decât vântul prin buruieni și fluxul grăbit al traficului de pe autostradă. El se uita la ruinele caselor împrăștiate la picioarele sale, ruinele unei vieți, ruinele unui popor. Părea mânios; că era de-a binelea sau numai în beneficiul Leilei, Natalie nu știa să spună.

— De ce-ai ales locul acesta pentru mine? întrebă ea.

— Nu l-am ales eu, spuse el distant. El m-a ales pe mine.

— Cum?

— Am cunoscut o femeie de-aici, o femeie ca tine.

— Ca Natalie sau ca Leila?

— Natalie nu există, îi spuse femeii cu văl de lângă el. Nu mai există.

22

Nahalal, Israel

Când Natalie s-a întors la Nahalal, volumul de poezie al lui Darwish dispăruse de pe noptiera din camera ei. În locul său era un dosar informativ legat, gros cât un manuscris și scris în franceză. Era continuarea poveștii pe care Gabriel începuse să i-o spună printre ruinele satului Sumayriyya, povestea unei tinere femei împlinite, o doctoriță care se născuse în Franța într-o familie de origine palestiniană. Tatăl ei dusese o viață itinerantă, specifică multor palestinieni educați și apatrizi. După ce absolvise la Universitatea din Bagdad cu o diplomă de inginer, a lucrat în Irak, Iordania, Libia și Kuweit, înainte de a se stabili în Franța, unde a întâlnit o palestiniană originară din Nablus, care muncea cu jumătate de normă ca traducătoare pentru agenția ONU pentru refugiați și pentru o mică editură franceză. Au avut doi copii, un fiu care a murit la douăzeci și trei de ani într-un accident de mașină în Elveția și o fată căreia i-au dat numele după Leila Khaled, celebra luptătoare pentru libertate din Septembrie Negru și prima femeie care a deturnat o cursă aeriană. Cei treizeci și trei de ani de existență ai Leilei erau redați în paginile dosarului informativ într-o minuțioasă expunere de detalii. Natalie trebui să admită că textul acela constituia o lectură chiar plăcută. Acolo era vorba despre disprețul pe care-l răbdase

în școală pentru că era arabă și musulmană. Acolo erau și scurtele ei experimente cu drogurile. Și descrierea anatomică explicită a primei sale experiențe sexuale, la șaisprezece ani, cu un băiat francez pe nume Henri, care-i frânsese inima bietei Leila. Lângă paragraful acela era o fotografie a doi adolescenți, un băiat cu alură de francez și o fată arabă, surprinși lângă balustrada podului Marie din Paris.

— Cine sunt? îl întrebă Natalie pe cadavericul Abdul.

— Leila și prietenul ei, Henri, desigur.

— Dar…

— Niciun dar, Leila. Asta e povestea vieții tale. Tot ce citești în cartea aceea ți s-a întâmplat chiar ție.

Ca evreică franceză, Natalie descoperi că avea chiar multe în comun cu femeia palestiniană care urma să devină în curând. Amândouă fuseseră batjocorite la școală pentru moștenirea și credința lor, ambele avuseseră experiențe sexuale timpurii cu băieți francezi și ambele începuseră să studieze medicina în 2003, Natalie la Université de Montpellier, una dintre cele mai vechi școli de medicină din lume, iar Leila la Université Paris-Sud. Erau vremuri tensionate în Franța și în Orientul Mijlociu. În același an, mai devreme, americanii au invadat Irakul, inflamând lumea arabă și musulmanii din toată Europa. Ba mai mult, a doua Intifada făcea ravagii în Cisiordania și în Gaza. Se părea că peste tot musulmanii sunt sub asediu. Leila se numărase printre miile de oameni care au mărșăluit la Paris împotriva războiului din Irak și a represaliilor israeliene din Teritoriile ocupate. Pe măsură ce interesul ei față de politică creștea, același lucru se petrecea și cu devoțiunea ei pentru Islam. S-a decis să adopte vălul, fapt care a șocat-o pe mama ei, care era pentru secularism. Dar câteva săptămâni mai târziu, și mama ei a adoptat vălul.

În cel de-al treilea an la facultatea de medicină, Leila l-a întâlnit pe Ziad al-Masri, un palestinian iordanian, care s-a înscris la facultatea de electronică a universității. La început, el a fost pentru ea o distracție plăcută comparativ cu cursurile obligatorii de farmacologie, bacteriologic, virologie și parazitologie. Însă curând Leila avea să-și dea seama că e îndrăgostită cu disperare. Ziad era mai implicat politic decât Leila și mai devotat religiei sale. S-a asociat cu musulmani radicali, a fost membru al grupului extremist Hizb ut-Tahrir și frecventa o moschee unde un cleric din Arabia Saudită propovăduia constant mesajul Jihadului. Evident, activitățile lui Ziad l-au adus în vizorul serviciului de securitate francez, care l-a reținut de două ori pentru interogatorii. Interogatoriile n-au făcut decât să-i întărească vederile lui Ziad și, împotriva dorințelor Leilei, a hotărât să plece în Irak pentru a se alătura rezistenței islamice. N-a reușit să ajungă decât până în Iordania, unde a fost arestat și aruncat în celebra închisoare căreia i se spunea Fabrica de Unghii. O lună după sosire, era mort. Temuta poliție secretă Mukhabarat nu s-a deranjat niciodată să dea familiei sale vreo explicație.

Dosarul informativ nu era munca unui singur autor, ci efortul colectiv a trei ofițeri de informații experimentați din trei servicii foarte competente. Intriga sa era beton, personajele bine conturate. Niciun recenzent n-ar fi găsit vreo scăpare în el și nici cel mai chițibușar dintre cititori n-ar fi pus la îndoială verosimilitatea sa. Unii ar fi pus la îndoială detaliile neimportante referitoare la viața timpurie a subiectului, dar verbozitatea autorilor era de fapt metodă. Voiau să creeze pentru subiectul lor o fântână de amintiri de care să poată profita din belșug când ar fi venit momentul.

Aceste detalii aparent fără însemnătate – nume, locuri, școli frecventate, schița apartamentului din Paris al familiei ei, excursiile lor în Alpi și la mare

– formară miezul programei studiate de Natalie în timpul ultimelor zile petrecute în ferma din Nahalal. Și, desigur, mai era Ziad, iubitul Leilei și soldatul defunct al lui Allah. Asta însemna că Natalie trebuia să memoreze nu numai detaliile vieții sale, ci și pe acelea ale vieții lui Ziad, căci el îi povestise mult despre cum a crescut și cum a trăit în Iordania. Dina era, în primul rând, tutorele și supraveghetorul progreselor ei. Ea îi vorbea despre angajamentul lui Ziad în Jihad și despre ura lui pentru Israel și America, de parcă acestea ar fi fost niște întreprinderi nobile. Calea lui în viață trebuia urmată, spunea ea, nu condamnată. Și totuși, mai mult decât orice, moartea lui striga după răzbunare.

Formație de medic a Nataliei îi fu foarte de folos, căci îi permise să absoarbă și să rețină cantități mari de informații, mai ales numere. Era constant supusă testelor, lăudată pentru succese și admonestată chiar și pentru cea mai mică greșeală ori ezitare. Curând, o avertiză Dina, ceilalți îți vor pune întrebări.

În această perioadă a fost vizitată de câțiva observatori, care asistau la cursurile ei, dar nu interveneau în niciun fel. Printre ei era un bărbat cu o înfățișare dură, cu păr negru tuns scurt și fața ciupită de vărsat. Era chel, cu haine de tweed și avea aerul unui absolvent de Oxford. Mai era un tip cu o figură de elf, cu părul rar și zbârlit, a cărui față, oricât încercase, Natalie nu părea să o poată reține. Și, în sfârșit, mai venea un bărbat înalt, ciolănos, cu pielea palidă, parcă fără sânge, și cu ochii de culoarea gheții glaciare. Când Natalie o întrebă pe Dina cine este, aceasta îi răspunse cu o căutătură plină de reproș.

— Leila n-ar fi niciodată atrasă de un nemusulman, își admonestă ea eleva, nici nu mai zic de-un evreu. Leila e îndrăgostită de amintirea lui Ziad. Și nimeni nu-i va lua locul.

Acesta mai veni la Nahalal în două rânduri, de fiecare dată însoțit de bărbatul cu păr zbârlit și față de nereținut. Priveau critic cum o presa Dina pe Natalie să rețină și cele mai mărunte detalii ale relației Leilei cu Ziad – restaurantul unde au mâncat la prima lor întâlnire, mâncarea pe care au comandat-o, primul lor sărut, ultimul e-mail. Ziad l-a trimis dintr-un internet café din Amman în timp ce aștepta un curier care să-l treacă granița în Irak. În dimineața următoare a fost arestat. N-au mai vorbit niciodată.

— Ții minte ce ți-a scris? întrebă Dina.

— Era convins că e urmărit.

— Și tu ce i-ai spus?

— Că mă îngrijorează siguranța lui. I-am cerut să urce în următorul avion spre Paris.

— Nu, Leila, exact cu cuvintele pe care le-ai scris atunci. Aceasta a fost ultima comunicare cu bărbatul pe care l-ai iubit, adăugă Dina, scuturând o foaie de hârtie care se presupunea că conține textul schimbului de e-mailuri. În mod cert îți amintești ultimele cuvinte pe care i le-ai scris lui Ziad înainte de arestarea lui.

— Am spus că-s moartă de îngrijorare. L-am implorat să plece.

— Dar nu e tot ce-ai spus. I-ai spus că poate sta la o rudă de-a ta, nu-i așa?

— Da.

— Cine era rubedenia asta?

— Mătușa mea.

— Sora mamei tale?

— Corect.

— Locuiește în Amman?

— În Zarqa.

— În tabără sau în oraș?

— În oraș.

— Ei i-ai spus că Ziad pleca în Iordania?

— Nu.

— Le-ai spus mamei tale sau tatălui tău?

— Nu.

— Dar poliției franceze?

— Nu.

— Dar celui din serviciile iordaniene care-a luat legătura cu tine? Lui i-ai spus, Leila?

— Poftim?

— Răspunde la întrebare, izbucni Dina.

— Nu țin legătura cu nimeni din serviciile iordaniene.

— L-ai vândut pe Ziad iordanienilor?

— Nu.

— Ești responsabilă de moartea lui?

— Nu.

— Dar în noaptea primei voastre întâlniri? întrebă Dina, schimbând brusc subiectul. Ai băut vin la cină?

— Nu.

— De ce?

— E *haram*, spuse Natalie.

În seara aceea, când se retrase în camera ei, volumul de Darwish era din nou pe noptieră. Curând avea să plece, își spuse. Nu mai era decât o chestiune de timp.

∵

Aceeași chestiune – a timpului – era subiectul unei întâlniri între Gabriel și Uzi Navot în bulevardul Regele Saul, în aceeași seară, ceva mai târziu. Între ei, întinse pe masa sălii de conferință a lui Navot, erau concluziile scrise ale diferiților instructori, medici și specialiști psihiatri, care se ocupaseră de caz. Toți declarau că Natalie Mizrahi era sănătoasă atât fizic, cât și psihic, și era mai mult decât capabilă să desfășoare misiunea pentru care fusese recrutată. Totuși, niciunul dintre rapoarte nu era atât de important ca opiniile șefului Biroului și-a celui care avea să-i urmeze în funcție. Amândoi erau agenți de teren veterani, care-și petrecuseră bună parte din cariera lor lucrând sub identități false. Și numai ei aveau să suporte consecințele în caz că ceva ar fi mers prost.

— Doar e Franța, spuse Navot.

— Da, spuse mâhnit Gabriel. În Franța nu se întâmplă nimic niciodată.

Se lăsă tăcerea.

— Ei bine? spuse într-un târziu Navot.

— Aș vrea să-i mai fac un test.

— A fost testată. Și le-a trecut pe toate cu panaș.

— Hai s-o scoatem din zona ei de confort.

— O comisie a crimei?

— O evaluare a unor specialiști externi, spuse Gabriel.

— Cât de dură?

— Suficient de dură încât să demaște orice greșeli.

— Cine vrei să se ocupe de ea?

— Yaakov.

— Yaakov m-ar speria și *pe mine.*

— Exact despre asta-i vorba, Uzi.

— Cât de repede vrei să se-ntâmple?

Gabriel se uită la ceasul de la mână. Navot se întinse după telefon.

∵

Veniră s-o ia în ora dinaintea zorilor, pe când ea visa livezile de lămâi din Sumayriyya. Erau trei – sau să fi fost patru? Natalie nu era sigură; camera era întunecată și răpitorii ei erau îmbrăcați în negru. Îi puseră un sac peste cap, îi legară mâinile cu bandă de împachetat și o târâră în jos pe scări. Afară, iarba din grădină era udă sub tălpile ei goale, iar aerul era rece și încărcat de mirosurile pământului și-ale animalelor. O împinseră pe bancheta din spate a unei mașini. Unul stătea în stânga ei, altul în dreapta, astfel că era înghesuită rău în dreptul umerilor și șoldurilor. Înspăimântată, rosti numele lui Gabriel, dar nu primi niciun răspuns. Și nici Dina nu-i răspunse strigătului de ajutor.

— Unde mă duceți? întrebă, surprinsă că li se adresa în arabă.

Ca mai toți medicii, avea un ceas biologic bun. Cursa cu mașina, goana în mare viteză ce-i

provocă greață, dură cam douăzeci și cinci, treizeci de minute. Nimeni nu rosti niciun cuvânt, nici măcar atunci când, în arabă, ea spuse că îi era rău. În sfârșit, mașina încetini și se opri.

Apoi o târâră iar, de data asta pe o cărare de pământ. Aerul era îndulcit de mirosul pinilor și mai rece decât în vale, iar prin pânza sacului zări o geană de lumină. O trecură peste un prag, într-un fel de încăpere, și o siliră să se așeze pe un scaun. Mâinile îi erau pe tăblia unei mese. Luminile o încălziră.

Stătea tăcută, tremurând ușor. Simțea că dincolo de lămpi era cineva. În sfârșit o voce de bărbat spuse în arabă:

— Scoateți-i sacul.

Sacul ieși dintr-o mișcare, de parcă ea era un obiect prețios care se dezvelea în fața unei audiențe nerăbdătoare. Clipi de câteva ori, până se obișnui cu lumina crudă. Apoi ochii ei se fixară pe bărbatul așezat de cealaltă parte a mesei. Era îmbrăcat complet în negru, un *keffiyeh* negru îi ascundea toată fața, cu excepția ochilor, care și ei erau negri. Personajul din dreapta ei era îmbrăcat exact la fel ca și cel din stânga ei.

— Spune-mi numele tău, ordonă personajul din fața ei în arabă.

— Numele meu e Leila Hadawi.

— Nu numele pe care ți l-au dau sioniștii! izbucni el. Numele tău adevărat. Numele tău evreiesc.

— Ăsta e numele meu adevărat. Sunt Leila Hadawi. Am crescut în Franța, dar sunt din Sumayriyya.

∵

Dar tipul nu acceptă nimic din toate astea – nici numele, nici etnia pe care-o declarase, nici credința ei, nici povestea copilăriei ei din Franța, cel puțin nu toată. Avea în față un dosar despre care spunea că fusese pregătit de departamentul de securitate al organizației din care făcea parte, deși

n-a spus exact ce organizație era aceea, numai că membrii ei îi imitau pe discipolii inițiali ai lui Mahomed, pacea fie cu el. Dosarul acela dovedea, chipurile, că numele ei real era Natalie Mizrahi, că era evreică, evident, că era agentă a serviciilor de informații secrete israeliene, instruită într-o fermă din valea Jezreel. Ea răspunse că nu călcase niciodată în Israel și nici n-avea s-o facă vreodată – și că singura instrucție pe care-o primise fusese aceea a Universității Paris-Sud, unde studiase medicina.

— Minciuni, spuse bărbatul în negru.

Fapt ce nu-i lăsa altă opțiune, adăugă el, decât să o ia de la început. Sub neobosita lui interogare, Natalie pierdu simțul timpului. Din câte-și mai putea da seama era posibil să fi trecut o săptămână de când fusese trezită din somn. O durea capul din lipsă de cafeină, iar luminile orbitoare erau de nesuportat. Chiar și așa, răspunsurile ieșeau din ea fără efort, cum curge apa pe o pantă. Nu-și amintea ceva ce fusese învățată, își amintea ceva ce *știa* deja. Nu mai era Natalie. Era Leila. Leila din Sumayriyya. Leila care-l iubea pe Ziad. Leila care-și dorea răzbunare.

În cele din urmă, bărbatul din cealaltă parte a mesei închise dosarul. Se uită la tipul din dreapta sa, apoi la cel din stânga. Apoi își desfășură eșarfa dimprejurul capului ca să-și descopere fața. El era individul cu obrajii ciupiți de vărsat. Ceilalți doi bărbați își scoaseră și ei *keffiyeh*-urile. Cel din stânga era bărbatul cu păr țepos pe care-l tot uita. Iar cel din dreapta era cel cu pielea palidă și fără sânge și cu ochii ca gheața glaciară. Toți trei zâmbeau, dar Natalie începu dintr-odată să plângă. Gabriel se apropie neauzit din spate și își puse mâinile pe umerii ei zguduiți de plâns.

— E-n regulă, Leila, spuse cu blândețe. Acum s-a terminat.

Dar nu se terminase nimic, se gândi ea. Abia începea.

∵

În Tel Aviv și în suburbiile sale există o serie de apartamente de siguranță ale Biroului, cunoscute cu numele de terenuri pentru decolare. Erau locurile unde, prin doctrină și tradiție, agenții își petreceau ultima noapte înainte să plece din Israel pentru misiuni în străinătate. Trei zile după pretinsul interogatoriu, Natalie, însoțită de Dina, se duse cu mașina la un apartament luxos din Tel Aviv cu vedere spre mare. Noile sale haine, toate achiziționate din Franța, erau împachetate cu grijă pe pat. Lângă ele era un pașaport francez, un permis de conducere francez, cărți de credit franceze, carduri și diverse certificate medicale și acreditări pe numele Leila Hadawi. Mai erau și câteva fotografii ale apartamentului unde avea să locuiască, situat în *banlieue*-ul parizian Aubervilliers, populat majoritar de imigranți.

— Speram să primesc o mansardă șic pe Malul Stâng.

— Înțeleg. Dar când te duci la pescuit, spuse Dina, cel mai bine e să mergi acolo unde-s peștii.

Natalie nu ceru decât un singur lucru; voia să-și petreacă seara cu mama și tatăl ei. Cererea i-a fost refuzată. Se cheltuiseră mult timp și eforturi pentru a o transforma în Leila Hadawi. A o expune, chiar și pentru puțin timp, vieții ei anterioare era considerat un lucru prea riscant. Un agent de teren experimentat putea trece cu ușurință prin membrana fină ce-i despărțea viața reală de viața pe care-o ducea în slujba țării sale. Dar recruții abia instruiți, precum Natalie, erau deseori niște flori fragile, ce se ofileau când erau scoase-n soare.

Și astfel, ultima seară în Israel și-o petrecu în compania nimănui altcuiva decât a femeii melancolice care-o smulsese din adăpostul fostei ei vieți. Pentru a-și ocupa timpul, își împachetă și reîmpachetă de trei ori valiza. Apoi, după o cină la pachet cu miel și orez, porni televizorul și urmări un episod dintr-un serial egiptean care începuse să-

i placă pe când era încă la Nahalal. După aceea, se așeză pe balcon urmărind pietonii și bicicliștii și skaterii ce treceau în flux continuu pe promenadă, în noaptea răcoroasă și cu vânt. Era o priveliște deosebită, visul celor dintâi sioniști realizat pe deplin, deși Natalie îi privea pe evreii mulțumiți de sub ea cu privirea resentimentară a Leilei. Aceia erau ocupanții, copiii și nepoții colonialiștilor ce furaseră pământurile unui popor mai slab. Trebuiau înfrânți, alungați, așa cum făcuseră și ei cu strămoșii Leilei în Sumayriyya în seara aceea de mai 1948.

Mânia ei o urmări și în pat. Dacă dormise în noaptea aceea, ea nu-și mai amintea, iar dimineața o găsi cu ochii înroșiți și cu nervii în pioneze. Se îmbrăcă în hainele Leilei și-și acoperi părul cu *hijabul* preferat al Leilei, de culoare verde smarald. Jos aștepta un taxi. Nu un taxi adevărat, ci un taxi al Biroului condus de unul din agenții de securitate, unul din cei ce-o urmăreau în alergările ei prin Nahalal. O duse direct la Aeroportul Ben Gurion, unde fu verificată atent și chestionată pe îndelete înainte de a i se permite să treacă spre poarta de îmbarcare. Leila nu se simți ofensată de felul cum fusese tratată. Ca femeie musulmană ce purta văl era obișnuită cu atenția specială a controlorilor de securitate.

Ajunsă în terminal, înaintă spre poartă, indiferentă la privirile ostile ale publicului călător israelian, iar când se anunță zborul ei, urcă prompt în avion. Pe scaunul de lângă ea stătea bărbatul cu ochi gri și piele fără sânge, iar de cealaltă parte a culoarului era interogatorul ei ciupit de vărsat și complicele lui cu părul zbârlit. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să se uite la femeia cu văl ce călătorea singură. Dintr-odată, se simți epuizată. Îi spuse însoțitoarei de bord, cu sfială, că nu dorea să fie deranjată. Apoi, pe când Israelul rămânea în urma ei, închise ochii și visă la Sumayriyya.

23

Aubervilliers, Franța

Zece zile mai târziu, Clinica Jacques Chirac se deschise fără cine știe ce festivități în nordicul *banlieue* parizian Aubervilliers. La ceremonie participă ministrul sănătății, dar și un fotbalist celebru născut în Coasta de Fildeș, care tăie o panglică tricoloră în aplauzele murate de ploaie ale câtorva activiști din comunitate, adunați pentru ocazie. Televiziunea franceză difuză un scurt reportaj despre deschidere în principalul jurnal de știri din seara aceea. *Le Monde,* într-un mic editorial, numi evenimentul un început promițător.

Scopul clinicii era acela de a îmbunătăți viața celor ce locuiau în frământata suburbie, unde crima și șomajul erau la cote înalte, iar serviciile de stat puține. Oficial, Ministerul Sănătății supraveghea activitățile zilnice ale clinicii, dar de fapt era o colaborare secretă între minister și Grupul Alfa al lui Paul Rousseau. Administratorul clinicii, un bărbat pe nume Roland Girard, era agent al Grupului Alfa, la fel ca și planturoasa recepționeră. Cele șase asistente și doi dintre cei trei medici, însă, nu știau nimic despre dubla personalitate a clinicii. Toți erau angajați ai sistemului de stat de sănătate și cu toții fuseseră aleși pentru proiect după un proces riguros de verificare. Niciunul nu o cunoscuse niciodată pe dr. Leila Hadawi. Nici nu urmaseră aceeași facultate de medicină cu ea, nici nu lucraseră cu ea în locurile ei de muncă anterioare.

Clinica era situată pe bulevardul Victor Hugo, între o spălătorie non-stop și o tutungerie frecventată de traficanții de droguri marocani din zonă. Platanii umbreau trotuarul din fața intrării modeste a clinicii și deasupra ei se ridicau celelalte trei etaje ale unei clădiri vechi frumoase, cu pereți văruiți în ocru și ferestre sparte. Dar dincolo de bulevard se înălțau imensele fațade gri ale *cités,* ansamblurile de locuințe sociale ce adăposteau

sărăcimea și pe cei născuți în străinătate, mai ales din Africa și din fostele colonii franceze din Maghreb. Aici era acea parte a Franței unde poeții și autorii ghidurilor de călătorii se aventurau arar, Franța crimei, a resentimentului imigrant și, tot mai mult, a Islamului radical. Jumătate din locuitorii *banlieue*-ului erau născuți în afara granițelor Franței și trei sferturi dintre cei tineri. Înstrăinați, marginalizați, ei erau recruții viitori ai ISIS.

În prima zi de funcționare a clinicii, aceasta a fost subiectul unei oarecare curiozități, chiar dacă sceptice. Dar în dimineața următoare, primea deja un flux constant de pacienți. Pentru mulți dintre ei, era prima lor vizită la medic după foarte multă vreme. Iar pentru câțiva, mai ales pentru cei veniți recent din interiorul Marocului sau al Algeriei, era prima lor vizită la un medic în toată viața lor. În mod nesurprinzător, se simțeau cel mai bine în prezența doctoriței generaliste care purta haine modeste și *hijab* și vorbea cu ei în limba lor natală.

Avea grijă de gâtlejurile lor dureroase și de tusea lor cronică și de diversele lor junghiuri și dureri și boli pe care le aduseseră cu ei din lumea a treia în cea dintâi. Iar unei mame de patruzeci și patru de ani i-a spus că sursa atrocelor ei dureri de cap era o tumoare cerebrală, iar unui bărbat de șaizeci, că o viață întreagă de fumat îi cauzase un cancer pulmonar intratabil. Iar dacă unii dintre ei erau prea bolnavi ca să se deplaseze la clinică, îi îngrijea în apartamentele lor înghesuite din blocurile sociale. În scările duhnind a urină și în curțile mizere unde gunoiul se învârtejea în curenți de aer, băieții și tinerii bărbați din Aubervilliers o priveau bănuitori. În rarele ocazii când vorbeau cu ea, i se adresau politicos și respectuos. Însă femeile și adolescentele nu erau îngrădite social de a o trage de limbă după pofta inimii. Locuințele sociale erau doar niște sate segregate sexual, unde bârfa era la ea acasă, iar doctorița Leila Hadawi

constituia o noutate interesantă. Voiau să știe de unde este, despre familia ei și despre studiile ei medicale. Dar mai ales, erau curioase să știe de ce, la înaintata vârstă de treizeci și patru de ani, era nemăritată. La aceste întrebări, răspundea cu un surâs plin de alean. Lăsa impresia că iubirii ei nu i se răspunsese – sau poate, a unei iubiri pierdute în violența și haosul din Orientul Mijlociu actual.

Spre deosebire de alți membri ai personalului, ea locuia în comunitatea pe care o slujea, nu chiar în fabricile infracționale care erau blocurile sociale, ci într-un mic apartament confortabil, dintr-un cartier unde populația era formată din muncitori băștinași. Peste stradă, era o cafenea șic unde, când nu era la clinică, putea fi văzută ades bând cafea la o masă pe terasă. Niciodată vin sau bere, căci vinul și berea erau *haram. Hijabul* ei în mod cert îi ofensa pe unii dintre concetățenii ei; lucrul se auzea în tonul vreunei remarci a chelnerului și se vedea în privirile ostile ale trecătorilor. Ea era celălalt, străinul. Ceea ce-i alimenta resentimentul față de țara unde se născuse și-i inflama mânia mută. Căci dr. Leila Hadawi, o slujbașă a birocrației medicale naționale franceze, nu era femeia care părea să fie. Fusese radicalizată de războaiele din Irak și Siria și de ocupația Palestinei de către evrei. Și mai fusese radicalizată și de moartea lui Ziad al-Masri, unica ei iubire, în ghearele Mukhabaratului iordanian. Era o văduvă neagră, o bombă cu ceas. Fapt pe care nu-l mărturisi nimănui, numai computerului ei. Era confidentul ei secret.

În timpul ultimelor zile la ferma din Nahalal, pe care oricât se străduia nu mai putea să o evoce în amintire, i-au dat o listă de site-uri. Unele dintre site-uri erau disponibile pe internetul obișnuit; altele, în cloacele tulburi ale *dark net*-ului. Toate aveau de-a face cu chestiuni legate de Islam și jihadism. Citea bloguri, intra în *chat-room*-uri destinate femeilor musulmane, asculta predici ale

clericilor extremiști și viziona înregistrări pe care nimeni, nici credincios, nici necredincios, n-ar trebui să le vizioneze vreodată. Atentate cu bombă, decapitări, arderi, crucificări: o zi sângeroasă din viața ISIS. Leila nu găsea nimic de obiectat față de aceste înregistrări, dar câteva dintre ele au trimis-o pe Natalie, deși era obișnuită cu vederea sângelui, în graba mare la baie, cuprinsă de un rău violent. Folosea un motor de căutare ce avea ca simbol o ceapă[16], foarte populară printre jihadiști și care-i permitea să hălăduiască prin califatul virtual fără să fie detectată. Își spunea Umm Ziad. Acesta era pseudonimul ei – *nom de guerre*-ul ei.

Nu trecu mult până când dr. Hadawi a atras atenția. Nu-i lipseau pretendenții virtuali. Printre ei, o femeie din Hamburg care avea un văr de vârsta însurătorii. Un cleric egiptean care discutase îndelung cu ea despre tema apostaziei. Și mai era autorul unui blog cu totul mârșav, care-i bătu în ușa virtuală în timp ce ea viziona decapitarea unui creștin captiv. Bloggerul era un recrutor ISIS. Îi ceru să călătorească în Siria, să ajute la ridicarea califatului.

MI-AR PLĂCEA FOARTE MULT, scrise Leila, DAR MUNCA MEA E AICI, ÎN FRANȚA. AM GRIJĂ DE FRAȚII ȘI DE SURORILE DIN ȚINUTURILE LUI KUFAR[17]. PACIENȚII MEI AU NEVOIE DE MINE.

EȘTI DOCTORIȚĂ?

DA.

AVEM NEVOIE DE. DOCTORI ÎN CALIFAT. ȘI DE FEMEI.

Schimbul de replici îi dădu un impuls electric, degetele-i erau parcă mai ușoare, vederea i se încețoșă, de parcă pentru prima oară cunoștea fiorii dorinței. Dar despre astea, nu spuse nimic; nu era nevoie. Ei îi monitorizau computerul și telefonul. O și urmăreau. Îi vedea uneori pe străzile din Aubervilliers – durul ciupit de vărsat care condusese ultimul ei interogatoriu în ținuturile evreilor, tipul cu fața de neținut minte, tipul cu

ochii ca iarna. Îi ignora, așa cum fusese instruită să facă, și-și vedea de treburile ei. Îngrijea pacienți, bârfea cu femeile din blocurile sociale, își pleca pioasă ochii când erau de față băieți sau tineri, iar noaptea, singură în apartamentul ei, bântuia prin încăperile casei Islamului extremist, ascunsă îndărătul protecțiilor ei software și a poreclei ei vagi. Era o văduvă neagră, o bombă cu ceas.

∵

Banlieue-ul Aubervilliers e despărțit de satul Seraincourt de numai vreo treizeci de kilometri, dar par a fi din lumi diferite. În Seraincourt nu sunt piețe *halal* și moschei, nu se ridică blocuri pline de imigranți sosiți din ținuturi ostile, iar pe străzile lui înguste ori la braseria de lângă vechea biserică de piatră din piața satului nu se aude decât franceza. E o viziune idealizată a Franței, așa cum și-o închipuie străinii, Franța cum era odinioară, e Franța ce nu mai există.

Imediat dincolo de sat, în valea unui râu ocupată de ferme bine întreținute și păduri ferchezuite, se ridica Château Treville. Apărat de ochi prea curioși de ziduri înalte de trei metri, avea un bazin cu apă încălzită, două terenuri de tenis de zgură, paisprezece dormitoare bogat decorate și o sută treizeci de mii de metri pătrați de grădini unde, dacă asta-i era înclinația, oricine se putea plimba apăsat de griji. Personalul de întreținere, o divizie a Biroului care achiziționa și menținea proprietăți sigure, era în termeni buni, chiar dacă înșelători, cu proprietarul castelului. Înțelegerea – pe șase luni cu posibilitatea de prelungire – a fost încheiată printr-un schimb rapid de faxuri și prin transferul bancar a mai multor mii de euro al căror parcurs fusese șters cu grijă. Echipa s-a mutat în castel în aceeași zi în care dr. Leila Hadawi se acomoda în modestul ei apartament din Aubervilliers. Cei mai mulți din ei au stat numai cât să-și lase gențile, după care s-au dus direct în teren.

Mai operaseră în Franța de multe ori înainte, chiar și în liniștitul Seraincourt, dar niciodată cu știința și aprobarea serviciului de securitate francez. Au presupus că DGSI se uita peste umărul lor tot timpul și că le ascultau fiecare cuvânt, astfel că se purtau cum o cereau împrejurările, înăuntrul castelului discutau în ebraica succintă și colocvială pe care o foloseau în Birou și care depășea capacitatea de înțelegere a translatorilor obișnuiți. Iar pe străzile din Aubervilliers, unde o țineau sub supravegherea lor vigilentă pe Natalie, făceau tot ce puteau să nu deconspire secretele de familie aliaților francezi, care o urmăreau și ei. Rousseau închirie un apartament chiar în fața celui al Nataliei, unde echipe de agenți, una israeliană, cealaltă franceză, se schimbau una pe alta, asigurând permanența. La început, atmosfera în apartamentul acesta a fost rece. Dar treptat, pe măsură ce echipele au început să se cunoască mai bine, atmosfera s-a mai încălzit. De bine, de rău, erau implicate în această luptă împreună. Toate păcatele trecutului erau iertate. Comportamentul urban era noua ordine de zi.

Singurul membru al echipei care n-a pus niciodată piciorul în acest post de observație sau pe străzile din Aubervilliers era fondatorul și mentorul ei. Mișcările sale erau imprevizibile, într-o zi era la Paris, în următoarea la Bruxelles sau la Londra, sau la Amman unde se consulta cu Fareed Barakat, la Ierusalim, unde trebuia să-și atingă soția și copii. Ori de câte ori se strecura în Château Treville, rămânea treaz până noaptea târziu împreună cu Eli Lavon, cel mai vechi prieten al său din toată lumea, camaradul său de arme din operațiunea Mânia lui Dumnezeu, și lua la puricat fiecare raport de urmărire în căutarea celui mai mic semn de probleme. Natalie era capodopera sa. O recrutase, o instruise și o expusese într-o galerie a nebuniei religioase ca s-o vadă monștri. Perioada de vizionare se apropia de sfârșit. Urma vânzarea.

Licitația avea să fie aranjată, căci Gabriel n-avea de gând s-o vândă nimănui altcuiva decât lui Saladin.

Așa se face că, la exact două luni după deschiderea Clinicii Jacques Chirac, Gabriel se afla în biroul lui Paul Rousseau de pe Rue de Grenelle. Prima fază a operațiunii, declară Gabriel, vânturând cu mâna încă o șarjă de fum de pipă, era încheiată. Era timpul să-și introducă agenta în joc. Conform regulilor acordului operativ franco-israelian, decizia de a continua ar fi trebuit să fie luată în comun. Dar agenta era a lui Gabriel și ca atare a lui era și decizia. Își petrecu seara aceea în casa de siguranță din Seraincourt în compania echipei sale, iar dimineață, împreună cu Mihail și cu Eli Lavon asigurându-le spatele, se urcară într-un tren din Gara de Nord și se îndreptară spre Bruxelles. Rousseau nu încercă să-i urmărească. Aceasta era partea operațiunii despre care nu voia să știe nimic. Aceasta era partea operațiunii în care lucrurile deveneau dure.

24

Rue du Lombard, Bruxelles

Într-una dintre numeroasele vizite la cartierul general al DIG din Amman, Gabriel intrase în posesia mai multor hard diskuri portabile. Pe ele era conținutul tabletei lui Jalal Nasser, descărcat în timpul vizitelor sale în Iordania sau al raidurilor discrete în apartamentul său din sectorul Bethnal Green din Londra de Est. DIG nu descoperise nimic suspicios – printre contactele sale nu se numărau jihadiști cunoscuți, iar în istoricul navigării sale nu se prenumărau site-uri jihadiste. Dar Fareed Barakat fusese de acord să le permită analiștilor Biroului să arunce și ei o privire. Detectivilor cibernetici din bulevardul Regele Saul le-a luat mai puțin de-o oră ca să descopere o

capcană inteligentă, ascunsă într-o aplicație aparent inofensivă destinată jocurilor on-line. De-acolo au ajuns într-o pivniță puternic criptată, plină de nume, numere, adrese de e-mail și fotografii, inclusiv câteva de la Centrul Weinberg din Paris. Ba s-a găsit chiar și un instantaneu cu Hannah Weinberg, ieșind din apartamentul ei de pe Rue Pavée. Gabriel îi dădu vestea lui Fareed cu delicatețe, ca să nu rănească imensul ego al unui partener valoros.

— Uneori, spuse Gabriel, e utilă o pereche de ochi în plus.

— Sau un băiat evreu deștept cu doctorat la Caltech[18], spuse Fareed.

— Și asta.

Printre numele cele mai proeminente care apăreau în această comoară tăinuită era un anume Nabil Awad, originar din Irbid, un oraș în nordul Iordaniei, și de curând locuitor al districtului Molenbeek din Bruxelles. Separat de centrul elegant al orașului de un canal industrial, Molenbeek fusese cândva ocupat de valoni romano-catolici și de flamanzi protestanți care lucrau în numeroasele fabrici și depozite ale districtului. Fabricile nu mai erau decât o amintire, ca și locuitorii originari ai Molenbeekului. Acum era în esență un sat musulman de o sută de mii de persoane, unde chemarea la rugăciune se făcea auzită de cinci ori pe zi dinspre douăzeci și două de moschei. Nabil Awad trăia pe Rue Ransfort, o străduță mărginită de terasele caselor de cărămidă dărăpănate, construite în secolul nouăsprezece, dar transformate în locuințe supraaglomerate. Lucra cu jumătate de normă la un centru de copiere din centrul Bruxelles-ului, dar, ca mulți tineri care locuiau în Molenbeek, cea dintâi ocupație a sa era Islamul radical. Printre profesioniștii serviciilor de securitate, Molenbeekul era cunoscut drept capitala europeană a Jihadului.

Cartierul nu era genul de loc pe care să-l prefere un bărbat cu gusturi rafinate precum Fareed Barakat. Cum nu era nici hotelul cu camere de șaizeci de euro pe noapte de pe Rue du Lombard, unde se întâlni cu Gabriel. Își mai moderase ținuta luxoasă această ocazie – un blazer italian, pantaloni gri-turturică, o cămașă albă cu guler tare și cu manșete franțuzești și fără cravată. După ce fu primit în cămăruța înghesuită de la etajul al treilea al hotelului, contemplă un ceainic electric de parcă ochii lui nu mai văzuseră niciodată asemenea drăcie. Gabriel îl umplu cu apă de la robinetul din baie și i se alătură lui Fareed la fereastră. Exact de cealaltă parte a hotelului, la parterul unei moderne clădiri de birouri de șapte etaje, era XTC Printare și Copiere.

— La ce oră a sosit? întrebă iordanianul.

— Zece fix.

— Un angajat model.

— Așa s-ar părea.

Ochii negri ai iordanianului măsurară strada, ca un uliu căutându-și prada.

— Nu-ți bate capul, Fareed, n-ai cum să-i găsești.

— Te deranjează dacă-ncerc?

— Ba chiar te rog.

— Duba albastră, cei doi bărbați din mașina parcată în capătul clădirii și fata singură de la fereastra cafenelei.

— Greșit, greșit și greșit.

— Cine-s cei doi bărbați din mașină?

— Își așteaptă prietenul să iasă din farmacie.

— Sau poate sunt din serviciul de securitate belgian.

— Ultimul lucru cu care trebuie să ne batem capul este Sûreté. Din nefericire, adăugă întristat Gabriel, nici teroriștii din Molenbeek nu trebuie să-și bată capul cu ei.

— Mie-mi spui? murmură Fareed. Se produc mai mulți teroriști aici, în Belgia, decât la noi

acasă.

— Ei, asta spune ceva.

— Știi, spuse Fareed, n-am avea problema asta dacă n-ați fi voi, israelienii. Ați întors ordinea firească a lucrurilor din Orientul Mijlociu cu fundul în sus, iar acum plătim toți prețul.

Gabriel se uita în stradă.

— Poate că, la urma urmei, n-a fost o idee prea bună, spuse încetișor.

— Ca noi doi să lucrăm împreună?

Gabriel aprobă.

— Ai nevoie de prieteni oriunde-i poți găsi, *habibi.* Ar trebui să te consideri norocos.

Apa începu să fiarbă, iar ceainicul se opri cu un clic.

— Te-ar deranja groaznic? întrebă iordanianul. Mi-e teamă că-s neajutorat în bucătărie.

— Sigur, Fareed. Nu-i ca și cum aș avea altceva mai bun de făcut.

— Cu zahăr, te rog. Mult zahăr.

Gabriel turnă apa în cană, aruncă un plic de ceai învechit în ea și adăugă trei pliculețe de zahăr. Iordanianul suflă ușurel în ceai înainte să apropie cana de buze.

— Cum e? întrebă Gabriel.

— Ambrozie.

Fareed era gata să-și aprindă o țigară, dar se opri când Gabriel îi arătă un semn pe care scria Fumatul interzis.

— Nu puteai lua și tu o cameră de fumători?

— Erau toate ocupate.

Fareed așeză țigara înapoi în tabachera de aur, iar tabachera o puse în buzunarul blazerului.

— Poate că ai dreptate, spuse încruntându-se. Poate că n-a fost o idee prea bună, la urma urmei.

∵

L-au văzut la unsprezece, în aceeași dimineață, plecând din magazin să cumpere patru cafele la pachet pentru colegii săi, și din nou la unu după-amiază, când își luă prânzul la o cafenea imediat

după colț. În sfârșit, la șase, îl văzură plecând din magazin pentru ultima oară, urmat de ceea ce părea a fi cel mai umil suflet din tot Bruxelles-ul și de un cuplu – un bărbat înalt îmbrăcat în tweed și de o femeie cu șolduri de gravidă – care abia reușeau să-și ia mâinile unul de pe celălalt. Deși el n-o știa, viața lui așa cum o știa era aproape de sfârșit. Curând, se gândi Gabriel, el nu va mai exista decât în mediul virtual. Va fi o persoană virtuală, secvențe de cifre zero și unu, praf digital. Dar numai dacă puneau mâna pe el la modul cel mai curat, fără ca tovarășii săi sau poliția belgiană să prindă de veste, fără să lase urme. Ceea ce nu avea să fie ușor într-un oraș ca Bruxelles-ul, cu străzi neregulate și cu o densitate mare a populației. Dar, cum spusese odată marele Ari Shamron, niciodată, nimic din ce merită făcut nu e ușor.

Șase poduri se întind peste latul canal industrial ce separă centrul Bruxelles-ului de Molenbeek. Dacă treci peste oricare dintre ele înseamnă să lași Occidentul în urmă și să întri în lumea islamică. Ca de obicei, Nabil Awad trecu peste un pod pietonal mânjit de graffiti, pe care prea puțini belgieni băștinași îndrăzneau vreodată să pună piciorul. Pe partea dinspre Molenbeek, parcată lângă un chei urât, era o dubă paradită, albă cândva, cu o portieră glisantă. Nabil Awad păru să n-o observe; nu avea ochi decât pentru deșiratul nearab, care mergea de-a lungul canalului cu apă verde ca supa de mazăre. Rareori vedeai noaptea o față de occidental în Molenbeek și chiar și mai rar se pomenea ca proprietarul unei astfel de fețe să nu aibă vreun prieten sau doi pentru protecție.

Nabil Awad, mereu vigilent, se opri lângă dubă pentru a-i permite bărbatului să treacă, fapt ce s-a dovedit a fi o greșeală. Căci în exact aceeași clipă portiera laterală a dubei glisă pe șine bine unse și două perechi de mâini pricepute îl luară pe sus și-l traseră înăuntru. Bărbatul cu față nearabă urcă pe

locul pasagerului din față, iar duba se desprinse de bordură. Trecând prin satul musulman cunoscut cu numele de Molenbeek, pe lângă oameni în sandale și femei cu văl, pe lângă piețe *halal* și tarabe cu pizza turcească, bărbatul din spatele dubei, acum legat la ochi și la mâini, se zbătea pentru viața lui. N-avea niciun rost; viața lui așa cum fusese până atunci se încheiase.

În aceeași seară, la șase și jumătate, doi bărbați trecuți de jumătatea vieții, unul, un arab îmbrăcat elegant, cu o față ca a unei pasări de pradă, iar celălalt cu o înfățișare de evreu, ieșiră din hotelul de pe Rue du Lombard și urcară într-un automobil apărut parcă de nicăieri. Personalul de întreținere al hotelului intră în cameră câteva minute mai târziu, așteptându-se să găsească obișnuitul dezastru de după o scurtă ședere a doi bărbați cu aluri suspecte. În schimb au găsit camera într-o ordine desăvârșită, cu excepția a doua căni murdare puse pe pervaz, una cu urme de ceai, cealaltă plină de chiștoace de țigară, o evidentă violare a politicii hotelului. Managerul era furios, dar nu și surprins. La urma urmei, ăsta era Bruxelles-ul, capitala infracțională a Europei de vest. Managerul adăugă la nota de plată o sută de euro pentru activități de curățenie suplimentare și de-a naibii umflă factura cu încă o sumă zdravănă pentru servirea în cameră a unor mâncăruri și băuturi ce nici nu fuseseră comandate. Managerul era încrezător că nu se va face nicio plângere.

25

Nordul Franței

Implicarea lui Paul Rousseau în ce a urmat s-a limitat la achiziționarea unei proprietăți sigure în apropiere de granița belgiană, al cărei cost l-a

îngropat adânc în bugetul său operativ. Îi avertiză pe Gabriel și pe Fareed Barakat să evite să utilizeze asupra prizonierului orice tactică ce-ar fi putut fi chiar și pe departe interpretată ca tortură. Chiar și așa, Rousseau zbura periculos de aproape de soare. În legislația franceză nu exista nicio stipulare care să permită capturarea extralegală a unui rezident belgian de pe teritoriul belgian, chiar și dacă respectivul rezident belgian era suspectat de implicarea într-un act terorist comis pe teritoriul Franței. Dacă operațiunea ar fi devenit vreodată publică, în mod cert Rousseau avea să dispară în scandalul ce-ar fi rezultat. Era un risc pe care voia să și-l asume. Îi considera pe corespondenții săi din Sûreté-ul belgian niște tâmpiți incompetenți, care au încurajat stabilirea unui refugiu sigur pentru ISIS taman în inima Europei. În numeroase rânduri, Sûreté-ul dăduse greș în transmiterea unor informații vitale referitoare la amenințări împotriva unor ținte franceze. Din punctul de vedere al lui Rousseau, nu făcea decât să le întoarcă serviciul.

Proprietatea sigură era o fermă mică și izolată din apropiere de Lille. Nabil Awad nu știa acest lucru, căci pe durata călătoriei vederea îi fusese obturată de un sac, iar auzul, de dopuri de urechi. Sufrageria înghesuită fusese pregătită pentru sosirea lui – o masă de metal, două scaune, o lampă cu bec puternic ca soarele, nimic altceva. Mihail și Yaakov îl imobilizară pe Nabil Awad cu bandă izolatoare de unul dintre scaune, iar la un semn al lui Fareed Barakat, o abia perceptibilă înclinare a capului, îi scoaseră sacul. Pe dată, tânărul iordanian se trase înapoi de frica îngrozitorului om al Mukhabaratului așezat calm de cealaltă parte a mesei. Pentru cineva precum Nabil Awad, un iordanian de familie modestă, era locul cel mai nenorocit din lume unde se putea afla. Era capăt de linie.

Tăcerea ce urmă ținu câteva minute și-l irită până și pe Gabriel, care urmărea scena dintr-un colț întunecat al încăperii cu Eli Lavon lângă el. Nabil Awad deja tremura de frică. Asta-i treaba cu iordanienii, se gândi Gabriel. Nici nu trebuie să tortureze, reputația lor îi precede. Asta le permitea să se considere superiori față de serviciul similar al Egiptului. Versiunea egipteană a Mukhabaratului își atârna prizonierii în cârlige încă înainte să se deranjeze să-i salute.

Cu o altă mișcare discretă a capului, Fareed îi transmise lui Mihail să-i pună iar prizonierului sacul pe cap. Iordanienii, Gabriel știa asta, erau mari adepți ai privării senzoriale. Un om privat de văz și auz devine foarte repede dezorientat, uneori după doar câteva minute. Devine neliniștit și deprimat; aude voci și experimentează halucinații. Foarte curând suferă de un fel de nebunie. Cu o șoaptă, poate fi convins de aproape orice. Că i se topește carnea de pe oase. Că îi lipsește un braț. Că tatăl său, mort demult, stă lângă el și-i vede umilința. Și toate astea se pot face fără bătaie, fără electrocutare, fără apă. Nu e nevoie decât de puțin timp.

Dar timpul, se gândi Gabriel, nu era neapărat de partea lor. Nabil Awad era în acel moment pe un alt pod, un pod ce despărțea vechea lui viață de viața pe care avea s-o trăiască în curând în numele lui Fareed Barakat. Trebuia să treacă acel pod rapid, fără ca ceilalți membri ai rețelei să prindă de veste. Altfel, această fază a operațiunii – faza ce avea potențialul de a deraia tot ce se realizase până în acel moment – ar fi fost o colosală pierdere de vreme, efort și resurse prețioase. Deocamdată, Gabriel era redus la rolul de spectator. Operațiunea sa se afla în mâinile unui fost inamic.

În sfârșit Fareed vorbi, o întrebare scurtă, rostită pe un ton de bariton, care păru să zguduie până și pereții micii sufragerii franceze. Nu era nicio nuanță de amenințare în voce, nu era necesară.

Tonul acela spunea să vorbitorul era puternic, privilegiat și plin de bani. Spunea că era rudă a Maiestății Sale și, ca atare, descendent al profetului Mahomed, pacea fie cu el. Spunea că *tu,* Nabil Awad, ești nimic. Iar dacă aș alege să-ți iau viața, aș face-o fără să clipesc. Iar apoi aș savura o ceașcă bună de ceai.

— Cine-i? a fost întrebarea pe care o puse Fareed.

— Cine? se auzi vocea slabă și înfrântă de sub sac.

— Saladin, răspunse Fareed.

— Cel care a recucerit Ierusalimul de la…

— Nu, nu, nu, spuse Fareed întrerupându-l, nu *acel* Saladin. Vorbesc de acel Saladin care ți-a ordonat să pui o bombă într-o țintă evreiască din Paris și într-o piață din Amsterdam.

— N-am absolut nimic de-a face cu atacurile alea! Nimic! Jur!

— Jalal mi-a spus altceva.

— Cine-i Jalal?

— Jalal Nasser, prietenul tău din Londra.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Bineînțeles că da, *habibi.* Jalal mi-a spus deja tot. Mi-a spus că tu ai fost strategul operațiunilor din Paris și Amsterdam. Mi-a zis că tu ești locotenentul de încredere în Europa de Vest al lui Saladin.

— Nu-i adevărat!

— Care parte?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele Jalal Nasser și nu sunt strategul operațiunilor. Lucrez într-un centru de copiere. Sunt un nimeni. Vă rog, trebuie să mă credeți.

— Ești sigur, *habibi*? întrebă moale Fareed, de parcă ar fi fost dezamăgit. Ești sigur că ăsta e răspunsul tău?

De sub sac nu se auzi nimic, doar tăcerea. Din privire, Fareed le ceru lui Mihail și lui Yaakov să mute prizonierul. Gabriel, de la postul său de

observare din colțul încăperii, îi urmări pe cei doi ofițeri de încredere ai săi supunându-se ordinelor lui Fareed. Deocamdată, era operațiunea iordanianului. Gabriel nu era decât spectator.

∵

În pivniță fusese pregătită o cameră. Era mică și rece și umedă și putea a mucegai. Mihail și Yaakov îl înlănțuiră pe Nabil Awad de-un pătucean și închiseră ușa securizată și antifonată. În tavan, un bec protejat de o cușcă metalică ardea puternic. Nici nu conta, deasupra lui Nabil Awad soarele apusese pentru totdeauna. Cu ochii acoperiți de sacul opac, trăia într-o lume în care noaptea era veșnică.

N-a durat mult până când întunericul și tăcerea și frica au sfredelit o gaură în creierul lui Nabil Awad. Fareed urmărea transmisia camerei montate în celula improvizată. Aștepta semnele grăitoare – foiala, zvârcolirea, tresăririle bruște – care indicau începutul stresului emoțional și al confuziei. Condusese personal nenumărate interogatorii în celulele sumbre ale sediului central al DIG și știa când să pună o întrebare și când să lase întunericul și tăcerea să lucreze în locul lui. Linii dintre teroriștii pe care-i interogase Fareed refuzau să cedeze, chiar și când erau interogați cu brutalitate, dar din câte văzuse, Nabil Awad era făcut dintr-un material mai moale. Exista un motiv pentru care era în Europa și nu săvârșea atacuri cu bombe și omoruri și decapitări în califat. Awad nu era un jihadist de acțiune. Era o rotiță, adică exact ce le trebuia lor.

Două ore mai târziu, Fareed ceru ca prizonierul să fie adus din celulă. Îi puse trei întrebări. Care a fost, mai exact, rolul tău în atentatele cu bombă de la Paris și Amsterdam? Cum comunici cu Jalal Nasser? Cine este Saladin? Iarăși, tânărul iordanian susținu că nu știe nimic despre terorism sau despre Jalal Nasser sau despre omul misterios care-și spunea Saladin. Era un supus loial al

Iordaniei. Nu credea în terorism ori în Jihad. Nu mergea la moschee cu regularitate. Îi plăceau fetele, îi plăcea să fumeze țigări și să bea alcool. Lucra într-un centru de copiere. Era un om de nimic.

— Ești sigur, *habibi*? întrebă Fareed înainte ca Nabil Awad să fie dus din nou în celula sa. Ești sigur că ăsta-i răspunsul tău?

Și așa o ținută toată noaptea, din două în două ore, uneori cu un sfert de oră mai devreme, alteori mai târziu, astfel încât Nabil Awad să nu poată avea un simț precis al timpului și să se pregătească pentru atacurile calme ale lui Fareed. Cu fiecare nouă apariție, tânărul iordanian era tot mai sperios și mai dezorientat. De fiecare dată, i se puneau aceleași trei întrebări. Care a fost, mai exact, rolul tău în atentatele cu bombă de la Paris și Amsterdam? Cum comunici cu Jalal Nasser? Cine este Saladin? Răspunsurile lui nu erau niciodată diferite. Era un nimic. Era nimeni.

Și-n tot acest timp, telefonul lui mobil bâzâia și se lumina din cauza traficului primit dinspre o jumătate de duzină de mesaje diferite și dinspre feedurile rețelelor de socializare. Telefonul era în mâinile capabile ale lui Mordecai, specialist în toate electronicele, care scotoci sistematic memoria acestuia în căutarea conținutului valoros. Două echipe, una la sediul central al DIG, cealaltă în bulevardul Regele Saul, analizau cu rapiditate încărcătura de informații. Împreună, schițau răspunsurile pe care Mordecai le trimitea de pe acel telefon, răspunsuri care aveau să creeze, în mințile prietenilor, familiei și a tovarășilor de drum din mișcarea jihadistă globală, impresia că Nabil Awad era încă în viață. Un singur pas greșit, un singur cuvânt aiurea ar fi putut condamna întreaga operațiune.

Era o muncă de echilibrist și o demonstrație remarcabilă de cooperare între servicii. Dar războiul global împotriva extremismului islamic

realiza cele mai ciudate asocieri, niciuna mai ciudată decât cea dintre Gabriel Allon și Fareed Barakat. În tinerețea lor se aflaseră în taberele adverse ale marii falii dintre arabi și israelieni, iar țările lor se încleștaseră într-un conflict teribil în care scopul taberei lui Fareed fusese acela de a măcelări cât mai mulți evrei cu putință, iar pe ceilalți să-i împingă în mare. Acum erau aliați într-un nou fel de război, un război împotriva celor ce ucideau în numele strămoșului din vechime al lui Fareed. Era un război lung, poate un război fără sfârșit.

În noaptea aceea, războiul nu s-a purtat în Yemen sau Pakistan sau Afganistan, ci într-o mică fermă izolată din apropiere de Lille, nu departe de granița belgiană. S-a luptat la intervale de două ore – uneori, două ore și un sfert, alteori mai puțin de două ore – și cu câte trei întrebări odată. Care a fost, mai exact, rolul tău în atentatele cu bombă de la Paris și Amsterdam? Cum comunici cu Jalal Nasser? Cine este Saladin?

— Ești sigur, *habibi*? Ești sigur că ăsta-i răspunsul tău?

— Da, sunt sigur.

Dar nu era sigur, deloc, și cu fiecare nouă apariție cu sacul în cap în fața lui Fareed Barakat, încrederea sa slăbea. Și la fel și voința lui de-a rezista. Spre dimineață, vorbea cu un coleg de celulă inexistent, iar după-amiază devreme nu mai putea urca rândul de trepte al pivniței. Atunci Fareed îi scoase captivului sacul de pe cap și-i puse în față fotografia unei femei cu chip rotund și cu văl. Au urmat alte fotografii – un bărbat obosit purtând un *keffieh* alb cu negru, un băiat de vreo șaisprezece ani, o fetiță frumoasă. Erau cei care aveau să plătească pentru acțiunile lui Nabil Awad. Cei bătrâni aveau să moară în rușine, iar cei tineri nu mai aveau niciun viitor. Asta era altă chestie cu iordanienii, se gândi Gabriel. Aveau puterea să distrugă vieți. Nu doar viața teroristului, ci

generației întregi. Nimeni nu știa acest lucru mai bine decât Nabil Awad, care curând suspina în îmbrățișarea puternică a lui Fareed. Fareed îi promise că totul va fi bine, se va ocupa el de asta. Dar întâi, spuse el delicat, ei doi aveau să discute puțin.

26

Nordul Franței

A urmat o poveste cât se poate de cunoscută – o poveste despre deziluzie și insatisfacție, despre nevoi neîmplinite, despre speranțe economice și maritale distruse, despre mânia împotriva americanilor și evreilor pentru felul cum aceștia îi maltratau, pasămite, pe musulmani. Jumătate dintre toți jihadiștii lumii ar fi putut spune aceeași poveste; era, se gândi Gabriel, o cărare bine bătătorită. Da, existau câteva minți strălucite și tineri din familii bune în nivelurile superioare ale ierarhiei mondiale jihadiste, dar soldații de rând și carnea de tun erau, în cea mai mare parte, pierzători radicali. Islamul politic era salvarea lor, iar ISIS, paradisul lor. ISIS dădea un țel acestor suflete rătăcite și le promitea celor ce piereau pentru cauză viața de apoi a eternei copulații. Era un mesaj puternic pentru care Occidentul nu avea niciun antidot.

Versiunea lui Nabil Awad a poveștii începea în Irbid, unde tatăl său ținea o tarabă în piața centrală. Nabil era un elev sârguincios, iar după terminarea liceului a fost primit la University College din Londra. Asta se întâmpla în 2011; Siria ardea, musulmanii britanici clocoteau. Nemaiaflându-se sub apăsarea Mukhabaratului iordanian, Nabil s-a asociat rapid cu islamiștii și radicalii. Se ruga la moscheea din estul Londrei și se alătură filialei

londoneze a Hizb ut-Tahrir, organizație sunnită care sprijinea reînvierea califatului cu mult înainte ca cineva să audă de grupul numit ISIS. Hizb, cum i se spunea colocvial, activa în mai mult de cincizeci de țări și număra mai mult de un milion de membri. Unul dintre ei era un iordanian din Amman pe nume Jalal Nasser, pe care Nabil Awad l-a întâlnit la o întrunire Hizb din cartierul est-londonez Tower Hamlets. Jalal Nasser trecuse deja granița – granița dintre islamism și jihadism, dintre politică și teroare. Cu timpul, l-a tras după sine și pe Nabil Awad.

— Mai exact, când te-ai întâlnit cu el? întrebă Fareed.

— Nu-mi amintesc.

— Dar bineînțeles că da, *habibi.*

— În 2013, în primăvară.

— Știam eu că poți, spuse Fareed zâmbind părintește.

Îi scosese lui Nabil Awad legăturile de la încheieturi și-i dăduse o ceașcă de cafea cu mult zahăr ca să-i dea energie. Fareed bea și el ceai – și fuma, lucru cu care Nabil Awad, fiind salafist, nu era de acord. Gabriel nu mai era de față; urmărea transmisiunea directă a interogatoriului pe un laptop într-o încăpere alăturată, împreună cu alți membri ai echipei sale. Alte două echipe monitorizau și ele interogatoriul, una de la sediul central al DIG, alta din bulevardul Regele Saul.

Cu un ghiont, Fareed îl încurajă pe Nabil Awad să detalieze relația sa cu Jalal Nasser, ceea ce el a și făcut. La început, spuse el, Jalal era reținut în compania conaționalului său, precaut. Se temea că e agent DIG sau MI5, serviciul de securitate britanic. Dar treptat, după mai multe discuții, mai asemănătoare cu niște interogatorii, i-a acordat încrederea sa lui Nabil. I-a spus că fusese detașat de ISIS în Europa pentru a colabora la construirea unei rețele capabile să atace ținte din Occident. I-a spus că voia ca Nabil să-l ajute.

— Cum?

— Căutând recruți.

— Pentru ISIS?

— Pentru rețea, spuse Nabil Awad.

— În Londra?

— Nu. Voia să mă mut în Belgia.

— De ce în Belgia?

— Pentru că Jalal se descurca și singur în Anglia și se gândea că Belgia e un teren promițător.

— Pentru că erau așa de mulți frați acolo?

— Mulți, răspunse Nabil Awad. Mai ales în Bruxelles.

— Vorbeai flamanda?

— Bineînțeles că nu.

— Franceza?

— Nu.

— Dar ai învățat să vorbești franceză.

— Foarte repede.

— Ești un băiat isteț, așa-i, Nabil? Prea isteț să-ți pierzi vremea cu rahaturile astea jihadiste. Ar fi trebuit să-ți termini studiile. Și-atunci lucrurile ar fi luat o altă întorsătură pentru tine.

— În Iordania? Clătină din cap: Dacă nu ești dintr-o familie de vază sau legată de rege, n-ai nicio șansă. Ce era să fac? Să conduc taxiuri? Să lucrez ca ospătar într-un hotel occidental servindu-le alcool necredincioșilor?

— Mai bine să fii ospătar decât unde ești acum, Nabil.

Tânărul iordanian tăcu. Fareed deschise un dosar.

— E-o poveste interesantă, spuse el, dar mă tem că Jalal o spune altfel. El spune că tu l-ai abordat pe el. Spune că tu ești cel care a construit rețeaua din Europa.

— Nu-i adevărat!

— Dar vezi și tu dilema mea, *habibi.* El spune una, tu-mi spui exact invers decât el.

— Eu spun adevărul, Jalal minte!

— Dovedește-o!

— Cum?

— Spune-mi ceva ce nu știu deja despre Jalal. Sau și mai bine, adăugă Fareed de parcă s-ar fi gândit mai bine, arată-mi ceva pe telefonul sau pe computerul tău.

— Computerul e în camera mea din Molenbeek.

Fareed zâmbi trist și îl bătu ușor pe prizonier pe dosul palmei.

— Nu mai e, *habibi.*

∵

De la începutul războiului împotriva terorii, al-Qaeda și urmașii săi s-au dovedit remarcabil de adaptabili. Alungați din sanctuarul lor inițial din Afganistan, și-au găsit noi locuri de unde să-și desfășoare acțiunile, în Yemen, Irak, Siria, Libia, peninsula Sinai a Egiptului și un district al Bruxelles-ului numit Molenbeek. În plus, au conceput noi metode de comunicare pentru a evita să fie detectați de NSA sau de alte servicii de supraveghere occidentale. Una dintre cele mai inovatoare era un program de criptare avansat, de 256 de biți, numit Tainele Mujahedinilor. După ce Nabil Awad s-a stabilit în Belgia, l-a folosit pentru a comunica în siguranță cu Jalal Nasser. Pur și simplu își scria mesajele pe laptop, le codifica cu ajutorul Tainelor Mujahedinilor și apoi le încărca pe un USB care, după aceea, era transportat fizic la Londra. Nabil ștergea mesajele inițiale. Dar chiar și așa, Mordecai n-a avut mult de lucru ca să le găsească urmele digitale pe hard-drive-ul laptopului. Folosind parola de paisprezece caractere a lui Nabil, a recuperat respectivele dosare, transformând pagini pline de litere și numere aparent aleatorii în texte lizibile. Unul dintre documente se referea la o potențială recrută promițătoare, o franțuzoaică cu origini algeriene pe nume Safia Bourihane.

— Tu ai adus-o în rețea? întrebă Fareed când reluă interogatoriul.

— Nu, răspunse tânărul iordanian. Eu am găsit-o. De recrutarea propriu-zisă s-a ocupat Jalal.

— Unde ai întâlnit-o?

— În Molenbeek.

— Ce făcea acolo?

— Are rude-acolo, niște veri, cred. Prietenul ei abia fusese ucis în Siria.

— Era în doliu?

— Era furioasă.

— Pe cine?

— Pe americani, bineînțeles, dar mai mult pe francezi. Prietenul ei a murit după un bombardament aerian francez.

— Voia răzbunare?

— Foarte tare.

— Ai vorbit direct cu ea?

— Niciodată.

— Unde ai văzut-o?

— La o petrecere, acasă la un prieten.

— Ce fel de petrecere?

— Genul ăla la care n-ar trebui să se ducă niciun bun musulman.

— Ce făceai acolo?

— Munceam.

— Nu vă deranjează dacă recruții voștri beau alcool?

— Cei mai mulți beau. Amintiți-vă, adăugă Nabil Awad, Zarqawi a fost bețivan înainte să descopere frumusețea Islamului.

— Ce-a urmat după ce i-ai trimis mesaj lui Jalal?

— Mi-a cerut să aflu mai multe despre ea. Am plecat la Aulnay-sous-Bois să o urmăresc câteva zile.

— Cunoști Franța?

— Franța e o parte din teritoriul meu.

— Și ți-a plăcut ce-ai văzut?

— Foarte mult.

— Așa că i-ai trimis un al doilea mesaj codificat lui Jalal, spuse Fareed, fluturând o pagină tipărită.

— Da.

— Cum?

— Prin curier.

— Cum îl cheamă pe curier?

Tânărul iordanian reuși să zâmbească stins.

— Întreabă-l pe Jalal, spuse el. El poate să-ți spună.

Fareed ridică o fotografie a mamei lui Nabil Awab, îmbrăcată în văl.

— Cum îl cheamă pe curier?

— Nu-i știu numele. Nu ne-am întâlnit niciodată față în față.

— Folosiți tehnica *dead drop*?

— Da.

— Cum îl convoci?

— Postez un mesaj pe Twitter.

— Curierul îți urmărește contul?

— Evident.

— Și locurile unde lăsați coletele?

— Avem patru.

— În Bruxelles?

— Și-n împrejurimi.

— Cum știe curierul ce locuri să curețe?

— Locația e conținută în mesaj.

În camera alăturată, Gabriel îl văzu pe Fareed punând un vraf de coli gălbui și un pix cu gel în fața lui Nabil. Tânărul iordanian, sfârșit, întinse repede mâna după pix, așa cum un om care se îneacă, pe o mare în furtună, se întinde după o sfoară aruncată spre el. Scrise în arabă, iute, fără pauză. A scris pentru părinții lui și pentru frații lui și pentru toți cei ce purtau numele Awad. Dar în primul rând, se gândi Gabriel, a scris pentru Fareed Barakat. Fareed l-a înfrânt. Nabil Awad le aparținea lor de-acum. Era proprietatea lor.

∵

Când sarcina aceasta a fost îndeplinită, Fareed îi mai ceru un nume captivului său. Numele celui care coordona rețeaua, care aproba țintele, instruia agenții și construia bombele. Numele celui care-și

spunea Saladin. Nabil Awad susținu, cu ochii în lacrimi, că nu-l știa. Iar Fareed, poate pentru că și el era tot mai ostenit, a ales să-l creadă.

— Dar ai auzit de el?

— Da, bineînțeles.

— E iordanian?

— Mă-ndoiesc.

— Sirian?

— S-ar putea.

— Irakian?

— Eu așa aș zice.

— De ce?

— Pentru că e foarte profesionist. Ca dumneata, adăugă repede Nabil Awad. E foarte serios în chestiunile de securitate. Nu vrea să fie vedetă ca Bin Laden. Nu vrea decât să ucidă necredincioși. Numai cei din vârful ierarhiei îi cunosc numele real și de unde vine.

Deja se lăsase noaptea. Îl urcară pe Nabil Awad, cu sacul pe cap și legat, în duba cândva albă și-l duseră la aeroportul Le Bourget din apropiere de Paris, unde aștepta o aeronavă Gulfstream a monarhiei iordaniene. Nabil Awad urcă în avion fără să opună rezistență și, șase ore mai târziu, era închis într-o celulă din adâncurile sediului central al DIG din Amman. În universul paralel al internetului, totuși, el încă mai era un om cât se poate de liber. Le spunea prietenilor și celor ce-l urmăreau pe rețelele de socializare și managerului centrului de copiere unde lucrase că fusese silit să se întoarcă de urgență în Iordania, pentru că tatăl său căzuse bolnav. Tatăl lui n-avea posibilitatea să contrazică această versiune, căci, ca toți ceilalți membri ai clanului extins Awad, și el era acum în arestul DIG.

În următoarele șaptezeci și două de ore, telefonul mobil al lui Nabil Awad fu asaltat de manifestări ale îngrijorării. Două echipe de analiști, una de la sediul central al DIG, una din bulevardul Regele Saul, luară la puricat fiecare e-

mail, text și mesaj instantaneu în căutarea fie și a celei mai mici probleme. Au conceput și postat câteva actualizări triste pe contul de Twitter al lui Nabil Awad. Se părea că starea pacientului se înrăutățise. Cu voia lui Dumnezeu, și-ar fi putut reveni, dar deocamdată semnele nu era prea bune.

Pentru ochii celor neinițiați, cuvintele ce curgeau pe paginile de socializare ale lui Nabil Awad păreau cu totul potrivite situației fiului cel mare al cărui tată era grav bolnav. Dar unul dintre mesaje avea o sintaxă și un vocabular întrucâtva curioase care, pentru un anume cititor, însemnau ceva foarte precis. Însemna că o cutie goală de bere belgiană fusese ascunsă într-un hățiș de orz sălbatic, la marginea unei mici pajiști, nu departe de centrul Bruxelles-ului. În cutie, împachetat în folie de plastic protectoare, era un USB ce conținea un singur document codificat. Subiectul acestuia era o anume doctoriță palestiniană pe nume Leila Hadawi.

27

Seraincourt, Franța

Și așa a început marea așteptare – cel puțin așa i s-a spus de către toți cei care au suportat această îngrozitoare perioadă, de cam șaptezeci și două de ore, în timpul căreia mesajul codat a rămas neatins în micul său sarcofag de aluminiu, la baza unui stâlp de curent în Kerselaarstraat, din suburbia bruxelleză Dilbeek. Actorii acestei drame la ralanti se aflau distribuiți pe un teritoriu vast. Erau împrăștiați în sectorul londonez Bethnal Green, într-un *banlieue* plin de imigranți din nordul Parisului, într-o cameră din centrul unei clădiri din Amman căreia i se spunea Fabrica de unghii, unde un jihadist era menținut în viață pe suport

cibernetic. Mai existaseră precedente pentru ceea ce făceau; în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, serviciile de informații britanice ținuseră o întreagă rețea de spioni germani capturați în viață și funcționali în mințile coordonatorilor lor din Abwehr[19], transmițându-le informații false și înșelătoare. Israelienii și iordanienii se considerau păstrători ai acestui foc sacru.

Singurul loc în care nu era prezent niciun membru al echipei era Dilbeek. Deși se afla la doar un kilometru și ceva de centrul Bruxelles-ului, Dilbeek era fără îndoială o suburbie rurală împrejmuită de mici ferme.

— Cu alte cuvinte, spuse Eli Lavon, care făcuse recunoașterea locului unde fusese lăsat coletul în dimineața de după interogatoriul lui Nabil Awad, e coșmarul unui spion.

Un punct fix de observație nici nu intra în discuție. Nici nu era posibilă supravegherea țintei dintr-o mașină parcată ori dintr-o cafenea. Parcarea nu era permisă în acel sector al Kerselaarstraat, iar singurele cafenele erau în centrul satului.

Soluția era să pitească o minicameră într-un buruieniș de pe cealaltă parte a străzii. Mordecai monitoriza transmisia puternic codificată a acesteia dintr-o cameră de hotel din centrul Bruxelles-ului și redirecționa semnalul către o rețea sigură, care le permitea și celorlalți membri ai echipei să vadă imaginile. În scurt timp a ajuns vizionare cu programare, un noroc neașteptat pentru rating. În Londra, Tel Aviv, Amman și Paris, ofițeri de informații extrem de pregătiți și motivați stăteau nemișcați în fața ecranelor, uitându-se la o încâlceală de orz sălbatic de la baza unui stâlp de curent din beton. Din când în când, trecea câte un autovehicul, sau un biciclist, sau un sătean pensionat, ieșind la câte o plimbare de dimineață, dar în cea mai mare parte a timpului imaginea de pe ecran părea a fi o fotografie și nu o transmisiune în direct. Gabriel o urmărea dintr-un

centru operațional improvizat din Château Treville. O considera cea mai urâtă treabă pe care-o făcuse. Îi spunea cutia de lângă stâlp și se blestema în sinea lui pentru că alesese tocmai Dilbeek ca loc de plasare a coletului în locul oricăruia dintre celelalte trei. Nu că ar fi fost mai bune. Evident, Jalal Nasser nu alesese locurile acestea pe criterii estetice.

Așteptarea n-a fost lipsită de momentele ei hazlii. Un ciobănesc belgian, o creatură cât un lup, imensă, se căca zilnic în hățișul de orz sălbatic. Iar un pensionar detector de metale a ridicat cutia din buruieniș și, după ce a inspectat-o atent, a lăsat-o unde o găsise. Și o furtună apocaliptică de patru ore a amenințat să ia pe sus cutia cu tot cu conținut, ca să nu mai zicem de sat. Gabriel îi ceru lui Mordecai să verifice starea USB-ului, dar Mordecai îl convinse că nu e necesar. Îl pusese în două pungulițe de plastic impermeabile cu fermoar, după tehnica obișnuită a lui Nabil Awad. Era oricând posibil ca, exact în momentul inspecției, să sosească curierul. Și mai era oricum posibil, adăugă el, ca ei să nu fie singurii care supraveghează locul unde se afla coletul.

Ținta acestei întreprinderi, Jalal Nasser, directorul operațiunilor europene ale lui Saladin, nu furniză niciun indiciu în privința intențiilor sale. De-acum se făcuse vară, iar Jalal era scutit de truda istovitoare a cursului pe care-l urma la King's College – un singur seminar ce-avea a face cu impactul imperialismului occidental asupra economiilor lumii arabe –, ceea ce-i permitea să-și urmeze scopurile jihadiste și teroriste după pofta inimii. După toate aparențele, însă, era un om al tihnei pe banii contribuabililor. Zăbovea la cafeaua de dimineață în cafeneaua sa preferată din calea Bethnal Green, făcea cumpărături pe strada Oxford, vizita Galeria Națională ca să vadă artă interzisă, sau mergea la vreun film de acțiune american, într-un cinema din piața Leicester. Ba a

intrat chiar și la un spectacol muzical – tocmai la *Jersey Boys*[120] – ceea ce i-a făcut pe membrii echipelor din Londra să se întrebe dacă nu cumva plănuia să planteze o bombă în timpul reprezentației. N-au observat niciun semn că ar fi fost sub supravegherea britanicilor, dar în Londra cea orwelliană aparențele pot fi înșelătoare. MI5 nu se baza numai pe filaj pentru a supraveghea un individ suspect de acte de terorism. Ochii CCTV-ului nu clipeau niciodată.

Apartamentul său de burlac din strada Chilton fusese penetrat, scotocit și compromis în toate felurile posibile. Îl urmăreau mâncând, îl urmăreau dormind, îl urmăreau rugându-se și trăgeau cu ochiul peste umărul său, cu liniștea copiilor curioși, când muncea până noaptea târziu la computer. Nu avea un singur laptop, ci două, unul conectat la internet și un altul identic, dar fără conexiune la universul virtual, sau cel puțin așa credea el. Dacă comunica cu elemente din rețeaua lui Saladin, lucrul acesta nu era imediat evident. Poate că Jalal Nasser era un terorist jihadist dedicat, dar online era un rezident model al Marii Britanii și un supus loial al Regatului hașemit al Iordaniei.

Dar avea el oare știință de USB-ul ce zăcea la baza unui stâlp de electricitate dintr-o suburbie idilică a Bruxelles-ului, numită Dilbeek? Și știa el oare că omul care se presupunea că a pus-o acolo era acum în Iordania, îngrijindu-se de tatăl lui grav bolnav? Și nu credea el oare că acest concurs de împrejurări – plasarea coletului și plecarea bruscă a locotenentului său de încredere – e prea plin de coincidențe ca să se simtă în largul său? Gabriel era convins că asta era situația. Iar dovada, spunea el, era eșecul curierului de a curăța locul unde fusese lăsat coletul. Starea lui Gabriel era tot mai sumbră cu fiecare oră ce trecea. Bântuia prin multele încăperi ale castelului Treville, se plimba pe cărările grădinii, analiza rapoartele de

supraveghere. Dar mai ales, se holba la monitorul computerului, la imaginea unui stâlp de beton de electricitate ce se înălța din încâlceala de orz sălbatic, care probabil era cea mai hidoasă imagine din istoria unui serviciu mândru.

Târziu, în după-amiaza celei de-a treia zile, diluviul ce inundase Dilbeekul asedie *banlieue*-urile de la nord de Paris. Pe Eli Lavon l-a surprins pe străzile din Aubervilliers, iar când se întoarse la Château Treville ar fi putut fi confundat cu un lunatic ce se hotărâse să se scalde îmbrăcat. Gabriel stătea în fața computerului de parcă era din bronz. Ochii lui verzi, însă, străluceau intens.

— Ei bine? spuse Lavon.

Gabriel se aplecă, apăsă câteva butoane ale tastaturii și apoi clică pe semnul de redare de pe ecran. Câteva secunde mai târziu, un motociclist trecu prin cadru, de la dreapta la stânga, într-o învălmășeală întunecată.

— Știi câți motocicliști au trecut prin locul acela azi? întrebă Lavon.

— Treizeci și opt, răspunse Gabriel. Dar numai unul a făcut chestia asta.

Porni din nou înregistrarea, de data asta cu încetinitorul, apoi apăsă butonul de pauză. În clipa în care imaginea îngheță, vizorul căștii motociclistului era îndreptat spre baza stâlpului de electricitate.

— Poate că atenția i-a fost distrasă de ceva, spuse Lavon.

— Cum ar fi?

— O cutie de bere cu un USB în ea.

Gabriel zâmbi pentru prima oară în ultimele trei zile. Apăsă câteva butoane și transmisiunea în direct apăru din nou pe ecran. O cutie lângă un stâlp, se gândi. Dintr-odată era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată.

∵

L-au văzut și a doua oară în aceeași seară la șapte și din nou la opt și jumătate, pe când apusul

întuneca imaginea ca pe o pictură devorată încet de mâzga de pe suprafață și de firnisul galben. De fiecare dată trecu ca vântul prin imagine de la stânga la dreapta. Și de fiecare dată, la reexaminarea imaginilor cu încetinitorul, capul său era întors aproape imperceptibil spre hățișul de orz sălbatic de la baza stâlpului de beton. Când se întoarse și-a treia oară se întunecase de mult, iar imaginea era complet întunecată. De data aceasta, se opri și stinse luminile motocicletei. Mordecai trecu camera de la modul optic pe infraroșii, iar o clipă mai târziu Gabriel și Eli Lavon văzură o pată galben-roșie, de forma unui om, strecurându-se iute prin orzul sălbatic de la marginea Kerselaarstraat.

USB-ul era identic cu modelul folosit de Nabil Awad pentru comunicările anterioare, cu o singură trăsătură esențială în plus: placa de circuit imprimat fusese adaptată la un dispozitiv de urmărire care permitea echipei să-i monitorizeze deplasarea. Din Dilbeek trecu în centrul Bruxelles-ului, unde își petrecu o seară tihnită într-un hotel mai degrabă bun. Apoi, în dimineața următoare, se îmbarcă în Eurostarul de 8.52, din Bruxelles Midi, iar la ora zece se mișca de-a lungul peronului din gara St. Pancras International din Londra. Yaakov Rossman reuși să-l fotografieze pe curier traversând hala de la sosiri a gării. Mai târziu, aveau să-l identifice ca fiind un cetățean egiptean care locuia nu departe de calea Edgware și muncea ca asistent de producție pentru televiziunea Al Jazeera.

USB-ul își continuă călătoria spre Estul Londrei pe jos, iar la amiază, cu o admirabilă discreție, trecu în alte mâini pe macadamul pasajului Brick. Câteva minute mai târziu, într-un apartament de burlac din strada Chilton, era inserat într-un computer fără conexiune la internet, cel puțin așa credea proprietarul acestuia. Moment în care începu o nouă așteptare, până când Jalal Nasser,

omul lui Saladin în Europa, avea să vină la Paris să-și cunoască nouă fată.

28

Paris

Natalie și-a dat prima oară seama de prezența lui sâmbătă, la două jumătate, pe când traversa strada spre grădinile Luxembourg. În momentul acela realiză că-l mai văzuse de câteva ori, inclusiv în după-amiaza anterioară, la cafeneaua de peste drum de apartamentul ei din Aubervilliers. În umbra unui parasol Pernod, băuse încet un pahar de vin alb, prefăcându-se a fi absorbit de o carte în ediție de buzunar și uitându-se la ea fără sfială. Ea crezu că atenția lui avea un scop lubric și plecă din cafenea mai devreme decât avea de gând. Privind în urmă, bănui că acțiunile ei făcuseră o impresie pozitivă.

Dar abia în sâmbăta aceea perfectă, stropită cu soare, Natalie fu sigură că bărbatul o urmărea. Se gândise să-și ia liber de la muncă o zi întreagă, dar o epidemie de streptococi în *cités* o obligase să rămână toată dimineața la clinică. Plecase la amiază și luase RER-ul spre centrul orașului. Și în timp ce se prefăcea că privește vitrinele din Rue Vavin, îl văzuse pe cealaltă parte a străzii, prefăcându-se și el că face același lucru. Câteva minute mai târziu, pe cărările grădinilor Luxembourg, se folosi de o altă tehnică învățată la ferma din Nahalal – se opri brusc, se întoarse și o luă repede înapoi exact pe unde venise. Și iată-l din nou. Trecu pe lângă el cu ochii plecați. Chiar și așa, îi simți greutatea privirii pe față. La câțiva pași în spatele lui, îmbrăcat ca un poet revoluționar îmbătrânit, era urmăritorul cu față de nereținut de la Birou, iar în urma sa erau alți doi agenți de filaj

francezi. Natalie se întoarse repede în Rue Vavin și intră într-un butic pe care-l vizitase cu doar câteva minute înainte. Imediat, îi sună telefonul.

— Ai uitat că azi ne bem cafeaua împreună?

Natalie recunoscu vocea.

— Bineînțeles că nu, răspunse repede. Dar întârzii câteva minute. Unde ești?

— Cafeneaua Flore. E pe…

— Știu unde este, își întrerupse interlocutorul cu o undă de superioritate franceză. Sunt pe drum.

Conexiunea se întrerupse. Natalie își lăsă telefonul în geantă și ieși în stradă. Urmăritorul ei nu era acolo, dar pe trotuarul de vizavi era unul dintre agenții de filaj francezi. O urmări prin cartierul Luxembourg până în bulevardul Saint-Germain, unde Dina Sarid îi făcea cu mâna de la măsuța de pe asfalt a uneia dintre cele mai celebre cafenele franceze. Purta un văl strălucitor și o pereche de ochelari de soare mari ca de vedetă de cinema.

— Chiar și cu țoalele astea, spuse Natalie încetișor pupând-o pe Dina pe obraji, tot ca o evreică așkenazi în *hijab* arăți.

— Șeful de sală nu e de acord. Am avut noroc c-am primit o masă.

Natalie își puse un șervet în poală.

— Cred că sunt urmărită.

— Ești.

— Când aveați de gând să-mi spuneți?

Dina nu făcu altceva decât să zâmbească.

— Ăsta-i cel pe care-l vrem?

— Absolut.

— Cum vreți să procedez?

— Greu de agățat. Și ține minte, adăugă Dina, fără mozoale la prima-ntâlnire.

Natalie deschise meniul și oftă.

— Trebuie să beau ceva.

29

Aubervilliers, Franța

— Leila? Ești chiar tu? Sunt Jalal. Jalal Nasser din Londra. Mă mai ții minte? Ne-am întâlnit acum câteva săptămâni. Pot să iau loc? Tocmai voiam să beau și eu o cafea.

Bălmăji toate astea în arabă iordaniană clasică, aplecându-se peste masa la care stătea de obicei Natalie, la cafeneaua de peste drum de apartamentul ei. Era în dimineața târzie a zilei următoare, duminică, aerul era răcoros și plăcut, iar soarele plutea într-un cer fără nori. În stradă, traficul era lejer; ca atare, Natalie îl văzuse venind pe trotuar încă de departe. Trecând pe lângă masa ei, se opri brusc – așa cum se oprise Natalie pe aleile grădinilor Luxembourg – și se întoarse de parcă îl bătuse cineva pe umăr. Se apropie încet de ea și se poziționă astfel încât soarele să-i fie în spate, iar umbra lui lungă căzu pe ziarul deschis al Nataliei. Ridicând privirea, ea își puse palma deasupra ochilor și îl privi rece, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Părul lui avea cârlionți deși și era bine aranjat, linia mandibulei era pătrățoasă și fermă, iar zâmbetul îi era reținut, dar cald. Femeile îl considerau atrăgător, iar el știa acest lucru.

— Îmi stai în lumină, spuse ea.

El apucă spătarul unui scaun liber.

— Îmi permiți?

Înainte ca Natalie să se opună, el îndepărtă scaunul de masă și se așeză sigur de sine. Și iată-l, se gândi ea. După toată pregătirea și toată instrucția – acum el stătea la aceeași masă cu ea, cel pe care-l voiau ei, cel care avea s-o dea pe mâna lui Saladin. Dintr-odată realiza că inima îi bătea ca un clopot de fier. Disconfortul ei trebuie că era vizibil, căci el își puse mâna pe mâneca modestei ei bluze de mătase. Întâmpinat cu o privire plină de reproș, și-o retrase iute.

— Iartă-mă! Nu vreau să fii agitată.

Dar nu era agitată, își spuse ea. De ce-ar fi fost? Era la cafeneaua unde venea de obicei, peste drum de apartamentul ei. Era o membră respectată a comunității, o vindecătoare care-i îngrijea pe locuitorii din *cités* și care vorbea cu ei în limba lor natală, deși cu un accent distinct palestinian. Era dr. Leila Hadawi, absolventă a Universității Paris-Sud, acreditată și licențiată să practice medicina de către guvernul Franței. Era Leila din Sumayriyya, Leila care-l iubea pe Ziad. Iar creatura atrăgătoare ce dăduse buzna peste ea, la cafeaua de duminică dimineața, care îndrăznise să-i atingă manșeta mânecii, nu avea nicio importanță.

— Scuză-mă, spuse ea, împăturind distrată ziarul, dar nu ți-am reținut numele.

— Jalal, repetă el, Jalal Nasser.

— Jalal din Londra?

— Da.

— Și spui că ne-am mai întâlnit?

— În trecere.

— Asta ar fi o explicație pentru faptul că nu-mi amintesc de tine.

— E posibil.

— Și mai exact unde ne-am întâlnit?

— În Place de la République, acum două luni. Sau să fi fost trei? A fost o demonstrație împotriva…

— O țin minte.

Ea mijii ochii gânditoare.

— Dar de tine nu-mi amintesc.

— Am vorbit după aceea. Ți-am spus că-ți admir pasiunea și angajarea față de problemele Palestinei. Ți-am spus că vreau să mai discut cu tine despre acest subiect. Mi-am scris datele de contact pe spatele unui fluturaș, pe care ți l-am lăsat ție.

— Dacă zici.

Simulând plictiseala, Natalie privi strada.

— Abordarea asta obosită o folosești cu toate femeile pe care le vezi stând singure prin cafenele?

— Mă acuzi că am inventat toată povestea asta?

— E posibil.

— Și-atunci cum am știut că ai fost la demonstrația din Place de la République dacă n-am fost acolo?

— Încă nu mi-am dat seama.

— Știu că ai fost acolo, spuse el, pentru că și eu am fost.

— Așa zici tu.

Îi făcu semn cu mâna unui chelner și comandă o cafea *crème.* Natalie întoarse capul și zâmbi.

— Ce-i așa de amuzant?

— Franceza ta e groaznică.

— Trăiesc la Londra.

— Asta am lămurit-o deja.

— Sunt student la King's College, explică el.

— Nu ești cam bătrân să mai fi student?

— Așa-mi zice și taică-meu.

— Taică-tău pare un om înțelept. Și el trăiește la Londra?

— Amman.

Câtă vreme chelnerul puse cafeaua în fața lui, tăcu. Apoi, relaxat, întrebă:

— Mama ta e din Iordania, nu-i așa?

De data asta, tăcu Leila. Tăcerea bănuitoare a exilatului.

— De unde știi că mama mea e din Iordania? întrebă ea într-un final.

— Tu mi-ai spus?

— Când?

— După demonstrație, bineînțeles. Mi-ai spus că familia mamei tale trăiește în Nablus. Ai spus că s-au refugiat în Iordania și că sunt siliți să trăiască într-o tabără de refugiați din Zarqa. Cunosc tabăra asta, apropo. Am mulți prieteni din tabăra asta. De obicei mă rugam în moscheea de-acolo. Știi moscheea din tabăra Zarqa?

— Te referi la moscheea al-Falah?

— Da, exact.

— O cunosc bine, spuse ea. Dar sunt destul de sigură că nu ți-am spus nimic din toate astea.

— Și de unde-aș putea ști ce știu despre mama ta dacă nu mi-ai spus chiar tu?

Din nou, ea tăcu.

— Mi-ai vorbit și despre tatăl tău.

— Imposibil.

El îi ignoră protestul.

— El nu era din Nablus ca mama ta. Era din Galileea de vest. Se opri, apoi adăugă: Din Sumayriyya.

Fața ei se întunecă și începu să facă tot felul de gesturi mărunte pe care interogatorii le numesc „activități de deplasare". Își potrivi *hijabul,* bătu cu unghia în buza ceștii de cafea, se uită agitată împrejur, pe strada stăpânită de o liniște duminicală – oriunde, dar nu la fața bărbatului așezat de cealaltă parte a mesei, a bărbatului care avea s-o dea pe mâna lui Saladin.

— Nu știu cine ești, spuse ea în cele din urmă, și nu ți-am spus nimic despre părinții mei. De fapt, sunt chiar sigură că nu te-am mai văzut niciodată.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Atunci de unde știu toate lucrurile astea despre tine?

— Poate că ești de la DGSI?

— Eu? De la informațiile franceze? Franceza mea e groaznică. Chiar tu ai zis-o.

— Atunci poate că ești american. Sau israelian, adăugă ea.

— Ești paranoică.

— Pentru că sunt palestiniană. Și dacă nu-mi spui cine ești cu adevărat și ce vrei, plec. Și sunt șanse mari să-l găsesc pe cel mai apropiat jandarm și să-i spun despre bărbatul ciudat care știe despre mine lucruri pe care n-ar trebui să le știe.

— Leila, nu-i niciodată o idee prea bună ca musulmanii să se amestece cu poliția franceză. Sunt șanse mari să deschidă un dosar S despre tine.

Iar dacă o vor face, vor afla lucruri care s-ar putea dovedi dăunătoare pentru cineva care ocupă poziția ta.

Ea puse o bancnotă de cinci euro lângă ceașca ei și dădu să se ridice, dar din nou el își puse mâna pe brațul ei – nu ușor, ci apucând-o surprinzător de ferm. Și-n tot acest timp le zâmbea chelnerului și pietonilor, imigranți sau francezi, ce treceau pe lângă ei în lumina blândă a soarelui.

— Cine ești? murmură ea printre dinții încleștați.

— Numele meu e Jalal Nasser.

— Jalal din Londra?

— Corect.

— Ne-am mai întâlnit vreodată?

— Nu.

— M-ai mințit.

— Trebuia.

— De ce ești aici?

— Mi s-a cerut să vin.

— De către cine?

— De tine, bineînțeles. Slăbi strânsoarea: Nu te agita, Leila, spuse calm. N-am să-ți fac nimic rău. Am venit să te ajut. Am venit să-ți ofer șansa pe care o aștepți. Am să te-ajut să-ți împlinești visele.

∵

Postul de observare al lui Paul Rousseau era amplasat chiar deasupra cafenelei, iar unghiul ascuțit al camerei de supraveghere ațintite în jos făcea ca Natalie și Jalal să pară personaje dintr-un film de avangardă francez. Semnalul audio era furnizat de mobilul Nataliei, ceea ce însemna că, urmărit în direct, sonorul conversației avea o întârziere înnebunitoare de două secunde. Dar mai apoi, în casa sigură din Seraincourt, Mordecai produse o versiune editată a întâlnirii în care sonorul și imaginile erau sincronizate. Avându-l pe Eli Lavon alături, Gabriel o vizionă de trei ori de la început până la sfârșit. Apoi fixă codul temporal la secvența 11.17.38 și apăsă butonul de rulare.

— De ce ești aici?

— Mi s-a cerut să vin.

— De către cine?

— De tine, bineînțeles.

Gabriel clică pe PAUZĂ.

— Excelent jucat, spuse Eli Lavon.

— El sau ea?

— Amândoi, de fapt.

Gabriel apăsă butonul PLAY.

— Am venit să-ți ofer șansa pe care o aștepți. Am să te-ajut să-ți împlinești visele.

— Cine ți-a vorbit despre visele astea ale mele?

— Prietenul meu Nabil. Poate-ți amintești de el.

— Foarte bine.

— Nabil mi-a spus despre conversația pe care ați avut-o după demonstrația din Place de la République.

— De ce-ar fi făcut-o?

— Pentru că eu și Nabil lucrăm pentru aceeași organizație.

— Ce organizație?

— Nu-ți pot spune. Nu aici. Nu acum.

Gabriel clică pe PAUZĂ și se uită la Lavon.

— De ce *nu* aici? întrebă el. De ce *nu* acum?

— Doar nu credeai că o să treacă direct la problemă în cafenea, nu? Gabriel se încruntă și apăsă PLAY.

— Poate că ne putem întâlni undeva, într-un loc mai retras, și să discutăm pe-ndelete.

— Poate.

— Ești liberă în seara asta?

— S-ar putea.

— Știi unde vine Courneuve?

— Bineînțeles.

— Poți ajunge acolo?

— Nu e departe. Pot merge pe jos.

— E un bloc mare de locuințe pe bulevardul Leclerc.

— Îl știu.

— Să fii în fața farmaciei la nouă. Nu-ți aduce telefonul mobil și niciun alt dispozitiv electronic. Și îmbracă-te bine.

Gabriel opri înregistrarea.

— Mi se pare că vor călători pe motocicletă.

— Excelent, spuse Lavon.

— Jalal sau eu?

Se lăsă tăcerea. Lavon fu cel care, în sfârșit, o rupse.

— Ce te îngrijorează?

— Că o va duce într-un loc izolat, că o va interoga brutal și după aceea o să-i taie capul. În rest, n-am absolut niciun fel de griji.

Și iar se lăsă tăcerea, mai lungă decât înainte.

— Și ce-ai să faci? întrebă Lavon.

Gabriel se holbă la ecranul calculatorului, cu o mână sub bărbie, cu capul ușor lăsat într-o parte. Apoi întinse mâna, resetă codul temporal și apăsă butonul play.

Leila? Ești chiar tu? Sunt Jalal. Jalal Nasser din Londra…

30

La Courneuve, Franța

Până seara, cerul senin nu mai era decât o amintire plăcută. Un vânt rece, umed flutura *hijabul* Nataliei în timp ce mergea pe bulevardul Leclerc, iar deasupra capului ei, o pătură groasă de nori ascundea luna și stelele. Vremea rea era mai specifică *banlieue*-urilor nordice; un truc al vânturilor preponderent sud-vestice le conferea o climă vizibil mai mohorâtă decât centrului Parisului. Nu făcea decât să sporească atmosfera de mizerie distopică ce atârna ca un linţoliu cenușiu peste turnurile înalte de beton ale *cités*.

Unul dintre cele mai înalte blocuri de locuințe sociale din tot departamentul se înălța acum în fața Nataliei; două paralelipipede enorme în stil brutalist, unul înalt și rectangular, ce semăna cu un pachet de cărți de joc gigant, celălalt mai scund și mai lung, ca și cum ar fi asigurat un echilibru arhitectural. Între cele două structuri se întindea o esplanadă largă, unde erau plantați mulți copăcei tineri înverziți. Un ciopor de femei cu văl, unora dintre ele acoperindu-le toată fața, conversau liniștit în arabă, în timp ce, la câțiva pași depărtare, un cvartet de adolescenți își pasau unul altuia, fără sfială, un cui, știind că era extrem de improbabil să dea pe-acolo o patrulă a poliției franceze. Natalie trecu liniștit pe lângă femei, întorcându-le urările de pace, și se îndreptă spre șirul de magazine de la baza turnului. Un supermarket, un coafor, un mic restaurant cu mâncare la pachet, un optician, o farmacie – toate nevoile vieții oferite într-un singur loc, aflat la îndemână. Acesta fusese scopul urbaniștilor de la centru, să creeze utopii autonome pentru clasa muncitoare. Puțini locuitori ai *banlieue*-urilor se aventurau în centrul Pariului, cu excepția cazurilor când erau suficient de norocoși încât să aibă slujbe pe-acolo. Dar chiar și așa, printre ei circula bancul că pentru scurta călătorie, zece minute cu RER, aveai nevoie de pașaport și de fișa vaccinărilor.

Natalie ajunse la intrarea în farmacie. Afară, era o pereche de bănci din ciment modular, pe care stăteau câțiva africani în tradiționalele lor veșminte largi. Își dădu seama că mai erau câteva minute până la ora nouă, dar nu era sigură; așa cum i s-a spus, venise fără niciun dispozitiv electronic, chiar și fără ceasul ei de mână cu baterie. Unul dintre africani, un bărbat înalt și subțire, cu pielea ca abanosul, îi oferi Nataliei locul lui, dar dintr-un singur zâmbet politicos ea-i transmise că prefera să stea în picioare. Urmări traficul de seară de pe bulevard și pe femeile ascunse pălăvrăgind

încetișor în arabă și pe adolescenții de-acum blăniți, care, în schimb, o priveau cu răutate, de parcă ar fi putut vedea adevărul prin vălul ei. Inspiră adânc ca să-și liniștească bătăile inimii. Sunt în Franța, își spuse. Aici nu mi se poate întâmpla nimic rău.

Trecură câteva minute, destule pentru ca Natalie să se întrebe dacă nu cumva Jalal Nasser hotărâse să renunțe la întâlnire. În spatele ei se deschise ușa farmaciei și dinăuntru ieși un francez care-ar fi putut fi confundat cu un nord-african. Natalie îl recunoscu; era unul dintre agenții de filaj ai serviciului de securitate francez care erau cu ochii pe ea. Trecu pe lângă ea fără un cuvânt și se urcă pe bancheta din spate a unui Renault răblăgit. Apropiindu-se de mașină din spate, venea un motoscuter, negru, suficient de mare încât să aibă loc doi pasageri. Se opri în fața farmaciei, la câțiva metri de locul unde stătea Natalie. Șoferul ridică vizorul căștii și zâmbi.

— Ai întârziat, spuse cu ciudă Natalie.

— De fapt, spuse Jalal Nasser, ai venit tu mai devreme.

— De unde știi?

— Te-am urmărit.

Scoase din compartimentul de bagaje din spate o a doua cască. Bănuitoare, Natalie o acceptă. Era acum într-o situație de care nu se ocupaseră în timpul instruirii ei de la ferma din Nahalal: cum să porți o cască peste *hijab.* Și-o puse cu grijă, strânse curelușa sub bărbie și se urcă în spatele scuterului. Pe dată, acesta se strecură în trafic. Pe când treceau în viteză prin canioanele de *cités,* Natalie își puse mâinile pe talia lui Jalal Nasser și se ținu strâns, ca și cum viața ei depindea de asta. Sunt în Franța, se liniști ea. Nimic nu mi se poate întâmpla aici. Apoi își dădu seama de greșeala ei. Nu mai era în Franța.

∵

Mai devreme în după-amiaza aceleiași zile, în elegantul salon al castelului Treville, avusese loc o intensă dezbatere despre nivelul de supraveghere necesară pentru întâlnirea din seara aceea. Gabriel, probabil din cauza poverii iminentei sale numiri în funcție, voia cât mai mulți ochi posibil, și umani, și electronici, ațintiți asupra agentei sale. Numai Eli Lavon îndrăzni să exprime o părere contrară. Lavon cunoștea posibilitățile supravegherii, dar și limitele acesteia. În mod cert, argumentă el, Jalal Nasser intenționa să-și ducă potențială recrută într-o plimbare ca să testeze dacă sunt urmăriți, înainte de a-și descărca sufletul jihadist în fața ei. Iar dacă ar fi descoperit că sunt urmăriți, operațiunea ar fi fost condamnată încă înainte de a demara. În plus, nu era posibil, spuse Lavon, să-i atașeze Nataliei un discret semnal de urmărire, pentru că agenții pasionați de tehnologie ai ISIS și al-Qaeda știau cum să-l detecteze.

A fost o sfadă frățească, dar încinsă. S-au ridicat voci, s-au aruncat insulte moderate și chiar un fruct, o banană, dintre toate – deși mai târziu Lavon a insistat că eschiva iute ca vântul a lui Gabriel, deși impresionantă, nu fusese deloc necesară, pentru că aruncarea nu fusese decât un foc de avertizare. În cele din urmă, Lavon câștigă, măcar pentru că, în inima sa de agent, Gabriel știa că vechiul să prieten are dreptate. A fost magnanim în înfrângere, dar totuși nu mai puțin îngrijorat că trebuia să-și trimită agenta complet singură la întâlnire. În ciuda alurii sale neamenințătoare, Jalal Nasser era un asasin jihadist zelos și fără scrupule, care jucase rolul de manager de proiect pentru două atentate teroriste devastatoare. Iar Natalie, cu toată instrucția și inteligența ei, era o evreică ce, din întâmplare, vorbea foarte bine arabă.

Și astfel, în seara aceea, la nouă și două minute, pe când Natalie își trecea piciorul peste șaua motoscuterului Piaggio al lui Jalal Nasser, scena era urmărită doar de ochi francezi aflați și aceia la

distanță. Renaultul rablagit îi urmări o vreme pe cei doi, dar curând fu înlocuit de un Citroën. Apoi rămase și Citroënul în urmă, și numai camerele de supraveghere îi mai priveau. Le luară urma înspre nord, dincolo de aeroporturile Le Bourget și Charles de Gaulle, și apoi spre est prin satele Thieux și Juilly. Apoi, la nouă și douăzeci, Paul Rousseau îl sună pe Gabriel să-i spună că Natalie dispăruse de pe ecranele radarelor.

Moment în care Gabriel și echipa sa se puseră pe o nouă lungă așteptare. Mordecai și Oded se angajară într-un furios joc de ping-pong; Mihail și Eli Lavon se războiau deasupra tablei de șah; Yossi și Rimona urmăreau un film american la TV. Numai Gabriel și Dina au refuzat să-și distragă atenția cu ocupații banale. Gabriel umbla singur încoace și-ncolo prin grădina întunecată, îngrijorat de moarte, în timp ce Dina stătea singură în centrul de comandă improvizat, uitându-se la un ecran înnegrit. Dina suferea. Ar fi dat orice să fie în locul Nataliei.

∵

După ce lăsară și ultimele suburbii ale Parisului în urmă, vreo oră călătoriră printre culturi adormite și sate ca din cărțile poștale, aparent fără nicio țintă sau scop sau destinație. Sau să fi fost oare două ore de călătorie? Natalie nu era sigură. Viziunea ei asupra lumii era limitată. Nu vedea decât umerii pătrățoși ai lui Jalal și partea din spate a căștii lui Jalal și talia îngustă a lui Jalal, de care ea se ținea vinovată, căci se gândea la Ziad, pe care-l iubea. O vreme s-a străduit să recunoască locurile pe unde treceau, reținând numele satelor în care intrau și ieșeau, și numerele șoselelor pe care goneau. În cele din urmă, se lăsă păgubașă și-și întoarse fața spre cer. Stelele străluceau în beznă; o lună luminând slab, coborâtă spre orizont, îi alunga peste câmpuri. Se gândi că erau din nou în Franța.

În sfârșit, ajunseră la periferia unui oraș de mărime medie. Natalie îl știa, era Senlis, vechiul

oraș al regilor Franței, situat la marginea pădurii Chantilly. Jalal o luă în viteză pe aleile pietruite ale centrului medieval și parcă într-o curticică. În lateral, se ridicau ziduri înalte de cremene, iar pe o a treia latură, întunecată și cu ferestrele oblonite, era o clădire de două etaje ce nu părea a fi locuită. Undeva, un clopot de biserică bătu greu, dar în rest orașul părea straniu de tăcut. Jalal coborî și își scoase casca. Natalie făcu la fel.

— Și hijabul, murmură el în arabă.

— De ce?

— Pentru că locul ăsta nu-i pentru oameni ca noi.

Natalie își scoase hijabul și îl îndesă în cască. În întuneric, Jalal o studie cu atenție.

— S-a întâmplat ceva?

— Atâta că…

— Atâta că ce?

— Ești mai frumoasă decât mi-am închipuit.

El închise cele două căști în portbagajul din spate al motocicletei. Apoi, din buzunarul sacoului său, scoase un obiect de mărimea unui pager de pe vremuri.

— Mi-ai ascultat instrucțiunile în privința telefonului și-a aparatelor electronice?

— Bineînțeles.

— Și n-ai nici cărți de credit?

— Niciuna.

— Te deranjează dacă verific?

Purtă obiectul metodic de-a lungul corpului ei, a brațelor și-a picioarelor, peste umeri și sâni și șolduri, apoi în josul coloanei vertebrale.

— Am trecut testul?

Fără un cuvânt, el puse dispozitivul înapoi în buzunarul sacoului.

— Te cheamă într-adevăr Jalal Nasser?

— Are importanță?

— Are pentru mine.

— Da, numele meu e Jalal.

— Și al organizației tale?

— Noi încercăm să recreăm califatul în ținuturile musulmane ale Orientului Mijlociu și să înstăpânim Islamul peste tot restul lumii.

— Ești din ISIS.

Fără să-i răspundă, se întoarse și o conduse pe o stradă pustie, spre locul de unde se auzeau bătăile de clopot.

— Ia-mă de braț, spuse șoptit. Vorbește-mi în franceză.

— Despre ce?

— Orice. Nu contează.

Își trecu mâna pe sub brațul lui și-i povesti cum a fost ziua ei la clinică. Din când în când, el dădea din cap, mai mereu când nu trebuia, dar nu se străduia deloc să-i vorbească în franceza lui groaznică. În sfârșit, în arabă, o întrebă:

— Cine-i femeia cu care ai stat la o cafea ieri după-amiază?

— Poftim?

— Femeia de la cafeneaua Flore, cea cu văl. Cine-i?

— De cât timp mă urmărești?

— Te rog răspunde-mi la întrebare.

— O cheamă Mona.

— Mona și mai cum?

— Mona el-Baz. Am fost colege la medicină. Acum trăiește în Frankfurt.

— E palestiniană și ea?

— Nu, e egipteancă.

— Mie nu-mi părea egipteancă.

— Se trage dintr-o familie veche, foarte aristocratică.

— Aș vrea s-o întâlnesc.

— De ce?

— Ar putea fi de folos cauzei noastre.

— Nu te deranja. Mona nu gândește ca noi.

El păru șocat de afirmația aceasta.

— Și-atunci de ce te-aduni cu astfel de persoană?

— Dar tu de ce urmezi King's College și de ce locuiești în ținuturile *kufar*?

Strada îi duse la marginea unei piețe. Mesele unui mic restaurant se revărsau pe macadam, iar în partea opusă se ridicau turnurile gotice și arcurile butante ale catedralei din Senlis.

— Și magazinul de haine de pe Rue Vavin? întrebă el răzbind peste dangătul clopotelor. De ce te-ai întors acolo?

— Mi-am uitat cardul.

— Te preocupa ceva?

— Nu neapărat.

— Erai agitată?

— De ce-aș fi fost?

— Știai că te urmăresc?

— Mă urmăreai?

Atenția lui fu distrasă de un râs ce se-auzea de la una dintre mesele restaurantului. O luă de mână și, pe când clopotele își încetau dangătul, o conduse de cealaltă parte a pieței.

— Cât de bine cunoști Coranul și Hadithul? o întrebă brusc.

Ea fu ușurată că schimbase subiectul, căci îi sugera că el nu-și face griji în privința autenticității identității ei. Așa că nu-i mărturisi că nici măcar nu deschisese Coranul înainte de a se stabili într-o fermă din valea Jezreel. În schimb, îl lămuri că părinții ei erau secularizați și că ea nu descoperise frumusețile Coranului decât când a ajuns la universitate.

— Ai auzit despre Mahdi? întrebă el. Cel căruia i se spune Mântuitorul?

— Da, bineînțeles. În Hadith se spune că va veni în chip de om ca oricare altul. „Numele său va fi numele meu", spuse ea, citând pasajul relevant, „iar numele tatălui său va fi numele tatălui meu". El va fi unul dintre noi.

— Foarte bine. Continuă, te rog.

— Mahdi va stăpâni pământul până la Ziua Judecății și va mântui lumea de rău. După venirea

lui Mahdi, nu vor mai fi creștini. Se opri, apoi adăugă: Și nici evrei.

— Și nici Israel.

— *Inshallah,* se auzi Natalie spunând încetișor.

— Da, de va voi Domnul.

Se opri în mijlocul pieței și se uită lung, dezaprobator, la fațada sudică, acum scufundată în întuneric, a bătrânei catedrale.

— În curând va arăta precum Colosseul din Roma și ca Parthenonul din Atena. Ghizii noștri musulmani vor explica ce se petrecea aici. Vor spune: Aici se închinau oamenii *kufar.* Aici își botezau nou-născuții. Aici murmurau preoții lor vrăjile magice ce transformau pâinea și vinul în trupul și sângele lui Isa[21], profetul nostru. Sfârșitul e aproape, Leila. Ceasul măsoară ultimele clipe.

— Ai de gând să-i distrugi?

— Nu noi o vom face. Se vor distruge singuri când vor invada ținuturile califatului. Acolo se va da bătălia finală între armatele Romei și cele ale Islamului, în satul sirian Dabiq. Hadithul ne spune că flamurile negre vor veni dinspre Răsărit, aduse de oameni vânjoși, cu plete și bărbi lungi, purtând numele locurilor lor de baștină. Oameni ca Zarqawi și ca Baghdadi. Se întoarse și pentru o clipă o privi tăcut, apoi spuse: Și ca tine.

— Eu nu sunt soldat. Nu pot lupta.

— Leila, noi nu le permitem femeilor noastre să lupte, nu pe câmpul de bătălie, cel puțin. Dar asta nu înseamnă că nu poți fi soldat.

Un cârd de ciori își luă zborul zgomotos de pe contraforții catedralei. Natalie le urmări siluetele negre fâlfâind pe cer precum flamurile negre ale bărbaților vânjoși de la răsărit. Apoi îl urmă pe Jalal printr-o poartă ce dădea în transeptul sudic. O îngrijitoare, o femeie emaciată, de vreo șaptezeci de ani, îi informă că biserica se va închide în aproximativ zece minute. Natalie acceptă broșura și apoi i se alătură lui Jalal pe culoarul central. El se uita înspre vest, în nava catedralei. Natalie se

uită în partea opusă, peste cor, înspre altarul principal. În întuneric, vitraliile erau invizibile. Nu mai era nimeni în catedrală, nimeni în afara bătrânei îngrijitoare.

— Organizația pentru care lucrez, explică Jalal, arabă lui stârnind ecouri vagi printre pilonii arcadelor, se ocupă de afacerile externe ale Statului Islamic. Scopul nostru este să-i atragem pe americani și pe aliații lor europeni într-un război terestru în Siria, prin acte bine calculate de violență. Atacurile din Paris și din Amsterdam au fost înfăptuite de rețeaua noastră. Mai avem multe alte atacuri planificate, unele dintre ele chiar în zilele următoare.

Rosti toate acestea în timp ce privea catedrala pe lungimea ei. Natalie îi răspunse privind spre absidă.

— Și ce legătura are asta cu mine?

— Aș vrea să lucrezi pentru noi.

— Nu m-aș putea implica în ceva asemănător cu ce s-a întâmplat la Paris ori în Amsterdam.

— Nu asta i-ai spus prietenului meu Nabil. I-ai spus lui Nabil că vrei să știe *kufarii* ce înseamnă să-ți fie frică. Ai spus că vrei să fie pedepsiți pentru sprijinul pe care-l dau Israelului.

Se întoarse și se uită drept în ochii ei.

— Ai spus că vrei să le plătești pentru ce i-au făcut lui Ziad.

— Bănuiesc că tot Nabil ți-a spus și despre Ziad.

El luă broșura din mâinile ei, se uită rapid prin ea, apoi o duse prin mijlocul navei, spre fațada vestică.

— Știi, spunea el, cred că l-am întâlnit o dată.

— Serios? Unde?

— La întrunirea unor frați la Amman. Din motive de securitate nu ne-am folosit numele adevărate. Se opri și întinse gâtul spre boltă: Ți-e frică. Îmi dau seama.

— Da, replică ea. Mi-e frică.

— De ce?

— Pentru că nu vorbeam serios. Doar vorbeam.

— Ești o jihadistă de salon, Leila? Preferi să mărșăluiești purtând pancarte și strigând sloganuri?

— Nu. Doar că nu mi-am imaginat niciodată că așa ceva s-ar putea întâmpla.

— Aici nu suntem pe internet, Leila. Aici suntem în lumea reală.

— De aceea mi-e frică.

Din cealaltă parte a catedralei bătrâna le făcu semn că era timpul să plece. Jalal își luă privirea de la tavan și o privi pe Natalie.

— Și dacă spun da? întrebă ea.

— Va trebui să pleci în califat ca să te pregătești. Ne ocupăm noi de toate aranjamentele.

— Nu pot lipsi mult timp.

— Nu-i nevoie decât de câteva săptămâni.

— Ce se întâmplă dacă află autoritățile?

— Crede-mă, Leila, nu vor ști nimic. Avem niște trasee pe care le folosim. Și pașapoarte false. Timpul pe care-l vei petrece în Siria va fi micul nostru secret.

— Și apoi?

— Te întorci în Franța și la slujba ta de la clinică. Și aștepți.

— Ce?

El îi puse mâinile pe umeri.

— Știi, Leila, ești norocoasă. Vei face ceva incredibil de important. Te invidiez.

Ea zâmbi împotrivindu-se sieși.

— Prietena mea Mona mi-a spus același lucru.

— Dar la ce se referea?

— La nimic, spuse Natalie. Chiar la nimic.

31

Aubervilliers, Franța

În noaptea aceea, Natalie nu reuși să adoarmă. O vreme rămase întinsă în pat, trează, memorând fiecare cuvânt pe care i-l spusese Jalal Nasser. După aceea, se zbătu în cearșafuri, în timp ce mintea ei era muncită de gândul la ce o aștepta de-acum înainte. Pentru a-și distrage atenția, se uită la un documentar insipid al televiziunii franceze și, cum nici asta n-a mers, își deschise laptopul și navigă pe internet. Nu pe site-uri jihadiste, totuși; Jalal o avertizase să le evite. Natalie era acum servitoare la doi stăpâni, o femeie cu doi iubiți. Când în cele din urmă o răpuse somnul, Jalal fu cel care-i vizită visele. Îi punea o vestă de sinucigașă pe corpul gol și o săruta blând. *Ești norocoasă,* îi spunea. *Vei face ceva incredibil de important.*

Se trezi amețită și agitată și cu o migrenă pe care niciun medicament și nici cafeina nu i-o îmblânzirăă. Un Dumnezeu binevoitor ar fi găsit potrivit să-i lase o zi liniștită la clinică, dar o paradă a maladiilor umane o făcură să alerge dintr-o sală de consultații într-alta până la șase seara. Pe când pleca de la muncă, Roland Girard, pretinsul director administrativ al clinicii, o invită la o cafea. Ajunși afară, o ajută să urce pe scaunul din față al sedanului său Peugeot și, pentru următoarele patruzeci și cinci de minute, nu scoase niciun cuvânt în timp ce urma un traseu sinuos prin centrul Parisului. Pe când treceau de Musée d'Orsay, mobilul său țârâi, semnalând recepționarea unui mesaj. După ce-l citi, conduse peste Sena și își urmă drumul pe Rue de Grenelle în Arondismentul al șaptelea, unde intră cu fața pe poarta de securitate a unei clădiri frumoase, de culoarea smântânii. Natalie trase cu ochiul la placa de alamă, când geamul său ajunse în dreptul ei. Pe ea scria SOCIÉTÉ INTERNAȚIONALE POUR LA LITTÉRATURE FRANÇAISE.

— O seară de Balzac?

El opri motorul și o conduse înăuntru. În foaier o zări pe franțuzoaica cu aspect de femeie arabă pe

care-o văzuse plecând din farmacia din La Courneuve, iar pe scări trecu pe lângă unul dintre obișnuiții cafenelei de peste drum de apartamentul ei. Cel mai de sus etaj al clădirii părea o bancă în orele de după program. O femeie gravă stătea în spatele unui birou obișnuit, în timp ce în încăperea de lângă, un bărbat într-un costum impecabil se uita concentrat la un computer de parcă ar fi fost un martor necooperant. Doi bărbați așteptau într-o sală de ședințe cu pereți de sticlă. Unul dintre ei fuma pipă și purta un blazer boțit. Celălalt era Gabriel.

— Leila, spuse el politicos. Mă bucur să te văd. Arăți bine. Puțin obosită, dar bine.

— A fost o noapte lungă.

— Pentru noi toți. Am fost ușurați când am văzut motocicleta aia parcând lângă blocul tău.

Gabriel ieși alene din spatele mesei.

— Să cred că întâlnirea ta cu Jalal a decurs bine.

— Da.

— Are planuri pentru tine?

— Cred că da.

— Din cauza măsurilor lui de siguranță nu am putut înregistra conversația. E important pentru noi să ne spui ce-a spus el noaptea trecută, *exact* ce-a spus. Poți face asta, Leila?

Ea încuviință din cap.

— Bun, spuse Gabriel zâmbind pentru prima oară. Te rog ia loc și începe cu începutul. Care-au fost primele cuvinte care i-au ieșit pe gură când v-ați întâlnit în fața farmaciei? A vorbit în timpul călătoriei? Unde te-a dus? Care a fost traseul? Spune-ne tot ce îți amintești. Niciun detaliu nu e prea mărunt.

Natalie se lăsă în scaunul pe care i-l indicase, își potrivi hijabul și începu să vorbească. După câteva momente, Gabriel se întinse peste masă și puse o mână puțin prea ferm peste ale ei.

— Am greșit ceva? întrebă ea.

— Te descurci excelent, Leila. Dar te rog, ia-o de la început, și de data asta, adăugă el, ar fi bine dacă ai vorbi în franceză, nu în arabă.

∵

În acest moment s-au confruntat cu prima lor dilemă operațională serioasă – căci între zidurile străvechii catedrale din Senlis, Jalal Nasser, omul lui Saladin în Europa Occidentală, îi spusese potențialei sale recrute că urmau alte atacuri, foarte probabil mai devreme decât mai târziu. Paul Rousseau declară că erau obligați să-l informeze pe ministru despre ultimele noutăți și poate chiar și pe britanici. Scopul operațiunii, spuse el, era să destrame rețeaua. Lucrând împreună cu MI5, l-ar fi putut aresta pe Jalal Nasser și l-ar fi putut interoga despre următoarele lor planuri, iar apoi ar fi putut sălta agenții rețelei.

— Final de program? întrebă Gabriel. O treabă bine făcută?

— Se întâmplă să fie adevărat.

— Și dacă Nasser nu cedează la interogatoriul prietenos de care va avea parte la Londra? Și dacă nu-ți dezvăluie planurile și nici numele agenților? Și dacă sunt rețele și celule paralele, astfel încât dacă una cade, celelalte supraviețuiesc?

Făcu o pauză și continuă.

— Și cum rămâne cu Saladin?

Rousseau se dădu bătut în această chestiune. Dar în privința informării autorităților superioare – adică a șefului său și a ministrului – despre amenințarea altor atacuri, era de neclintit. Așa se face că Gabriel Alton, omul care operase pe teritoriul Franței cu impunitate, lăsând un șir de cadavre de la Paris la Marsilia, intră în Ministerul de Interne la zece și jumătate în seara aceea, avându-l alături pe șeful Grupului Alfa. Ministrul îi aștepta în biroul său bogat decorat, împreună cu șeful DGSI și cu Alain Lambert, asistentul, degustătorul și factotumul ministrului. Lambert venise de la un dineu; ministrul coborâse din pat. Îi

strânse lui Gabriel mâna de parcă se temea să nu se contamineze cu ceva. Lambert evită să-l privească direct pe Gabriel.

— Cât de serioasă e amenințarea unui alt atentat? întrebă ministrul când Rousseau își încheie prezentarea.

— Cât se poate de serioasă, răspunse șeful Grupului Alfa.

— Următorul atac va avea loc în Franța?

— Nu putem spune.

— Ce poți spune?

— Agenta noastră a fost recrutată și a fost invitată să se deplaseze în Siria pentru instruire.

— Agenta noastră? Ministrul clătină din cap: Nu, Paul, nu e agenta *noastră.* E a lui.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— E dispusă să continue operațiunea? întrebă ministrul o clipă mai târziu.

— Este.

— Și tu, monsieur Allon? Încă ești dispus să o trimiți?

— Cel mai bun mod de a afla momentul și locul următorului atentat este să ne introducem agenta direct în operațiunea lor.

— Răspunsul tău este da, înțeleg?

Gabriel dădu grav din cap. Ministrul s-a prefăcut că se gândește.

— Cât de detaliată e supravegherea acestui individ, Nasser? întrebă.

— Fizică și electronică.

— Dar el folosește comunicare codificată?

— Corect.

— Deci ar putea da ordinul pentru un atac, iar noi am fi complet în ceață.

— Se poate presupune, spuse precaut Gabriel.

— Și britanicii? Nu sunt la curent cu activitățile lui?

— Așa se pare.

— Departe de mine gândul să-ți spun cum să-ți faci meseria, monsieur Alton, dar dacă aș avea un

agent care e pe punctul de a pleca în Siria, n-aș vrea ca omul care-o trimite acolo să fie arestat de britanici.

Gabriel nu-l contrazise pe ministru, în principal pentru că se gândea la același lucru de ceva timp. Astfel, târziu, a doua zi dimineață, călători peste canal ca să-l informeze pe Graham Seymour, șeful Serviciului Secret de Informații britanic, sau MI6, că Biroul urmărea sub acoperire un agent ISIS de rang înalt, care locuia în Bethnal Green din Londra de Est. Previzibil, Seymour se îngrozi, ca și Amanda Wallace, șefa MI5, care auzi aceeași mărturisire o oră mai târziu, de cealaltă parte a fluviului, la Thames House. Pentru ispășire, Gabriel a fost silit să accepte serviciile britanice ca parteneri fără drept de decizie în operațiunea sa. Tot ce-i mai lipsea acum, se gândi, erau americanii, și dezastrul ar fi complet.

Femeia cunoscută de-acum drept dr. Leila Hadawi nu avea habar de lupta dintre servicii ce se ducea din pricina ei. Își consulta pacienții la clinică, își pierdea timpul liber la cafeneaua de peste drum de apartamentul ei și, din când în când, se aventura în centrul Parisului la cumpărături sau plimbare. Nu mai viziona materiale extremiste pe internet pentru că astea fuseseră instrucțiunile. Și nici nu-și mai dezbătea opiniile politice cu prietenii ori colegii. În principal, vorbea despre vacanța ei de vară, pe care plănuia să și-o petreacă în Grecia împreună cu o prietenă de pe vremea când era la universitate. Un pachet conținând biletele de avion și cazarea la hotel sosi cu trei zile înainte de data plecării. Un agent turistic din Londra, pe nume Farouk Ghazi, îi înmână rezervările. Dr. Hadawi nu trebuia să plătească nimic.

Odată cu sosirea pachetului, Gabriel și restul echipei au trecut pe picior de război. Își făcură și ei rezervări de călătorie – de fapt, cei din bulevardul Regele Saul le trimiseră aranjamentele făcute

pentru ei – și, devreme în dimineața următoare, primii agenți se deplasau discret către punctele lor de siguranță. Numai Eli Lavon și Gabriel rămaseră în urmă la Seraincourt, o decizie pe care cel dintâi avea s-o regrete mai târziu pentru că vechiul său prieten era teribil de îngrijorat. O supraveghea pe Natalie așa cum un părinte își supraveghează copilul suferind, căutând semne de nervozitate, schimbări de dispoziție și de comportament. Dacă-i era frică, n-a dat niciun semn, nici chiar în ultima seară, când Gabriel o duse degrabă în vizuina lui Paul Rousseau de pe Rue de Grenelle, pentru ultimele instrucțiuni. Când îi oferi ultima șansă să se răzgândească, ea nu făcu decât să zâmbească. Apoi le scrise părinților, scrisoare ce avea să le fie înmânată în caz că ea ar fi murit. Fapt grăitor, Gabriel nu refuză să o primească. O puse într-un plic sigilat, iar plicul îl puse în buzunarul de la piept al jachetei sale. Și acolo avea să rămână până când ea avea să se întoarcă din Siria.

ISIS le furniza recruților săi europeni o listă detaliată cu lucrurile de care aveau nevoie pentru călătoria lor. Dr. Leila Hadawi nu era, totuși, un recrut ca oricare, astfel că și-a împachetat lucrurile având în minte înșelătoria – rochii de vară de genul celor purtate de europence promiscue, costume de baie ațâțătoare și lenjerie erotică. Dimineața, se îmbrăcă pios, își prinse cu atenție hijabul la locul lui și își trase valiza pe străzile liniștite către stația RER din *banlieue-ul* Aubervilliers. Drumul până la Aeroportul Charles de Gaulle dură zece minute. Trecu printr-un dispozitiv de securitate neobișnuit de sever și apoi urcă în cursa Air France cu destinația Atena. De cealaltă parte a culoarului, îmbrăcat ca pentru sala de ședințe a unei companii Fortune 500, era bărbatul mic cu față de nereținut. Zâmbind, Natalie se uită pe geamul din dreptul ei văzând cum Franța dispare sub ea. Nu era singură. Nu încă.

∵

După cum s-a dovedit, ziua în care a plecat Natalie a fost una cu totul violentă în Orientul Mijlociu, chiar și după standardele sângeroase ale regiunii. În Siria se întâmplau decapitări și incendieri, în Bagdad, o serie de atacuri sinucigașe simultane, în Kabul un raid taliban, o nouă repriză de lupte în Yemen, mai multe înjunghieri în Ierusalim și Tel Aviv și un atac cu grenade și arme de foc asupra unor turiști occidentali într-un hotel de pe o plajă tunisiană. Astfel că era de înțeles că o măruntă ciocnire între militanți islamici și poliția iordaniană a trecut în mare parte neobservată. Incidentul a avut loc la zece și un sfert dimineața, în apropierea satului Ramtha, situat la câțiva metri de granița cu Siria. Militanții erau patru la număr; toți au murit în timpul scurtei lupte. Unul dintre militanți a fost mai târziu identificat ca fiind Nabil Awad, cetățean iordanian de douăzeci și patru de ani, cu reședința în districtul Molenbeek din Bruxelles. Într-un comunicat publicat pe rețelele de socializare, ISIS a confirmat că Awad a fost un membru al organizației care a jucat un rol de sprijin important în atacurile de la Paris și Amsterdam. L-au declarat sfânt martir și au jurat să-i răzbune moartea dezlănțuind „râuri de sânge”. Bătălia finală, se spunea în comunicatul lor, avea să se dea într-un loc numit Dabiq.

32

Santorini, Grecia

Dr. Leila Hadawi își scoase vălul de pe cap într-o baie publică din Aeroportul Internațional din Atena, la zece minute după ce trecuse de controlul pașapoartelor. Își dezbrăcă și vestimentația pioasă, schimbându-se într-o pereche de pantaloni până la genunchi, o bluză fără mâneci și o pereche de

sandale aurii fără toc care-i dezvăluiau recent lăcuitele unghii. În timp ce aștepta anunțarea următorului zbor, se duse la un bar din aeroport și bău, pentru prima oară de la recrutarea ei, alcool, două pahare de vin alb grecesc acrișor. Urcând la bordul următoarei curse aeriene, cea de trei și un sfert pentru Santorini, uitase cu totul de frică. Siria era un loc frământat de pe hărți. Isis era soția lui Osiris, prietena sclavilor și-a păcătoșilor, protectoarea celor morți.

Nici Leila Hadawi și nici femeia care își asumase identitatea bunei doctorițe nu mai fusese în Santorini vreodată. Prima ei vedere de sus a insulei, cu colții ascuțiți și demonici avântându-se în sus din buza conului vulcanic inundat, i se păru o revelație. Iar în aeroport, călcând pe asfaltul albit, căldura soarelui pe brațele dezgolite, ca primul sărut al unui iubit. Luă un taxi până în Thera, iar apoi merse pe jos, pe o alee pietonală, până la hotelul Panorama Boutique. Abia intrată în holul acestuia, văzu un englez ars de soare urlând isteric la portar în timp ce o femeie cu părul ca gresia și șolduri de gravidă urmărea jenată scena. Natalie zâmbi. Nu era singură. Nu încă.

O tânără grecoaică stătea la datorie în spatele contoarului recepției. Natalie se îndreptă spre ea și își spuse numele.

— Sunteți cazată într-o cameră dublă pentru zece nopți, spuse femeia după ce apăsă câteva butoane pe tastatura calculatorului ei. Conform registrului nostru, vi se va mai alătura o persoană, o domnișoară Shirazi.

— Mi-e teamă că sosirea ei se amână.

— Probleme cu zborul ei?

— O urgență în familie.

— Nimic grav, sper.

— Nu prea.

— Pașaportul, vă rog.

Natalie puse uzatul ei pașaport francez pe contoar, în timp ce Yossi Gavish și Rimona Stern,

sub nume diferite și cu naționalități false, ieșiră în trombă din hol, spumegând de furie. Până și Natalie fu mulțumită de liniștea bruscă ce urmă plecării lor.

— Camera nu e pe gustul lor, explică funcționara.

— Mi-am dat seama.

— A dumneavoastră e simpatică, vă asigur.

Natalie acceptă cheia și, după ce refuză oferta de a fi ajutată cu bagajul, urcă singură în cameră. Avea două paturi de o persoană și un balconaș ce dădea deasupra conului vulcanic, unde două vaporașe de croazieră de un alb strălucitor pluteau ca niște jucării pe o mare perfect liniștită. O ultimă plăcere, se gândi, datorată celei mai bogate organizații teroriste din istorie.

Deschise fermoarul bagajului și-și despachetă lucrurile ca și cum avea să rămână acolo mult timp. Când termină, soarele era doar cu câteva grade deasupra orizontului, inundându-i camera cu o intensă lumină portocalie. După ce-și încuie pașaportul în seiful camerei, o luă în jos pe scări spre terasa barului, plină de alți oaspeți ai hotelului, majoritatea britanici. Printre ei, așezați, într-o stare de spirit vizibil mai bună, se aflau Yossi și Rimona.

Natalie ocupă un loc liber și îi comandă unei chelnerițe excedate un pahar de vin alb. Cu încetul, barul se umplu și cu alți oaspeți, printre ei aflându-se și un bărbat deșirat, cu pielea palidă și ochii ca gheața glaciară. Ea speră că i se va alătura, dar în schimb el se așeză la bar, de unde putea vedea toată terasa și flirta cu o fată drăguță din Bristol. Natalie îi putu auzi vocea pentru prima oară și fu surprinsă de accentul lui distinct rusesc. Dată fiind demografia Israelului modern, bănuia că accentul era neprefăcut.

La scurt timp apoi, soarele se lăsă dincolo de culmile Therasiei. Cerul se întunecă, iar marea se făcu neagră. Natalie trase cu ochiul spre bărbatul

care vorbea cu accent rusesc, însă în clipa aceea el era ocupat cu altele, așa că se întoarse din nou și privi fără țintă. Cineva va veni după tine, i se spusese. Dar în clipa aceea, în acel loc, singura persoană pe care o voia Natalie era bărbatul de la bar.

∵

În următoarele trei zile, dr. Leila Hadawi se comportă ca o turistă obișnuită, chiar dacă singuratică. Își lua micul dejun singură, în sala de mese a hotelului Panorama, se prăjea la soare pe plaja acoperită de pietriș negru din Perissa, făcea plimbări pe buza conului vulcanic, făcu turul siturilor arheologice și geologice ale insulei, își bea vinul la apus pe terasă. Insula era mică, așa că era de înțeles că se putea întâlni cu alți oaspeți ai hotelului chiar departe de acesta. Avu parte de o dimineață neplăcută pe plajă, nu destul de departe încât să nu-i audă pe englezul cu început de chelie și pe soția sa cu forme rubensiene, iar când vizită orașul îngropat de la Akrotiri dădu peste rusul palid, care-o ignoră cu bună știință. În dimineața următoare, cea de-a patra pe insulă, o văzu pe fata drăguță din Bristol făcând cumpărături în Thera. Dr. Hadawi ieșea dintr-un butic cu costume de baie. Fata drăguță stătea afară, pe străduța îngustă.

— Stai la același hotel la care stau și eu, spuse ea.

— Da, cred că da.

— Eu sunt Miranda Ward.

Dr. Leila Hadawi întinse mâna și-și spuse numele.

— Ce nume frumos! N-ai vrea să bem ceva împreună?

— Tocmai mă întorceam la hotel.

— Nu mai suport panorama de la barul hotelului. Prea mulți englezi nasoi! mai ales gagiul ăla chel și nevasta lui planturoasă. Doamne, ce plicticoși! Dacă se mai plâng o dată de servicii, cred că-mi tai venele.

— Atunci hai să mergem în altă parte.

— Da, haide.

— Unde?

— Ai fost la Tango?

— Nu cred.

— E-n direcția asta.

O apucă pe Natalie de braț de parcă se temea să n-o piardă și o conduse prin umbrele străzii. Era subțire și blondă și pistruiată și mirosea a bomboane de cireșe și cocos. Sandalele ei plescăiau pe macadam cum s-ar abate o palmă pe un obraz infidel.

— Ești franțuzoaică, spuse ea dintr-odată, pe un ton acuzator.

— Da.

— Franțuzoaică get beget?

— Familia mea e din Palestina.

— Înțeleg. Ce păcat!

— Cum așa?

— Toată chestia aia cu refugiații! Și israelienii ăia! Ce creaturi oribile!

Dr. Hadawi zâmbi fără să spună nimic.

— Ești singură aici? întrebă Miranda Ward.

— Nu ăsta era planul, dar se pare că așa a ieșit.

— Ce s-a întâmplat?

— Prietenul meu a trebuit să anuleze în ultimul minut.

— Și-al meu. M-a părăsit pentru altă femeie.

— Prietenul tău e un idiot.

— Era superb, totuși. Uite c-am ajuns.

Tango era un loc care, de obicei, nu se înviora până târziu. Au trecut prin sala ca o peșteră, pustie la ora aceea, și au ieșit pe terasă. Natalie comandă un pahar de vin alb de Santorini, Miranda Ward, o votca martini. Luă o mică înghițitură, se strâmbă și puse iarăși paharul pe masă.

— Nu-ți place? întrebă Natalie.

— De fapt eu nu beau niciodată alcool.

— Serios? Atunci de ce m-ai invitat să bem ceva?

— Trebuia să discut ceva cu tine între patru ochi.

Privi spre marea ce se întuneca.

— E foarte frumos aici, dar groaznic de plictisitor. Ce-ai zice să facem o mică excursie, numai noi două? Îți promit că va fi o aventură.

— Unde?

Zâmbind, Miranda își ridică paharul de martini la buze.

— Și-mi plăcea la nebunie chestia asta. Acum mi se pare că beau naibii lac de unghii.

∵

S-au întors împreună la Panorama și au informat-o pe recepționeră că au de gând să facă o călătorie în Turcia. Nu, nu aveau nevoie de ajutor în rezervarea biletelor de feribot, le făcuse altcineva pentru ele. Da, ar dori să-și păstreze camerele; șederea lor în Turcia avea să fie scurtă. Apoi, dr. Hadawi se întoarse în camera ei și își împachetă bagajul. Mai târziu, îi trimise un mesaj „tatălui" ei, informându-l despre planurile ei. Tatăl ei o rugă să aibă grijă de ea. O clipă mai târziu, îi trimise un al doilea mesaj.

EȘTI BINE?

Natalie ezită, apoi tastă răspunsul.

SINGURĂ, DAR BINE.

AI NEVOIE DE COMPANIE?

Altă ezitare, apoi tastă două litere pe ecran.

DA.

Nu mai veni niciun răspuns. Natalie se duse jos pe terasă, așteptându-se să o vadă pe Miranda Ward, dar nu era nici urmă de ea. Rusul înalt și palid era la bar, pe locul lui obișnuit, unde găsise o nouă pradă. Natalie se așeză cu spatele la el și bău ultimul pahar de vin pe care avea să-l guste pentru multe săptămâni. Când îl termină, chelnerița îi aduse un al doilea pahar.

— Eu n-am mai comandat nimic.

— E din partea lui.

Chelnerița se uită scurt înspre bar. Apoi îi dădu Nataliei o foiță de hârtie, împăturită în două.

— Și asta-i tot de la el. Se pare că asta-i noaptea ta fără noroc. Când chelnerița plecă, Natalie citi biletul. Zâmbind, bău cel de-al doilea pahar de vin, puse biletul în geanta de mână și plecă fără să ia în seamă creatura demnă de dispreț de la bar. Ajunsă în camera ei, făcu repede un duș, puse semnul cu NU DERANJAȚI pe clanță și stinse luminile. Apoi rămase pe întuneric și aștepta să audă bătaia în ușă. Care se auzi la zece și douăzeci. Când scoase lanțul de la ușă, el intră tiptil, ca un hoț nocturn.

— Te rog, spuse ea, căzându-i în brațe. Spune-i că vreau să merg acasă. Spune-i că n-o pot face. Spune-i că mi-e groaznic de frică.

33

Santorini, Grecia

— Care-i numele tău adevărat? întrebă Natalie.

— Direcțiunea hotelului Panorama are impresia că este Mihail Danilov.

— Și este?

— Pe-aproape.

El rămase în picioare lângă ușa balconului. O lună palidă îi lumina fața palidă.

— Dar dumneata, dr. Hadawi, n-ar trebui să inviți oameni ca mine în camera dumitale.

— Eu n-am făcut așa ceva, d-le Danilov. Am spus că am nevoie de companie. Ar fi putut trimite femeia.

— Ar trebui să te consideri norocoasă. Empatia nu e punctul ei forte.

Capul lui se întoarse cu câteva grade, ochii lui îi întâlniră pe-ai ei în întuneric.

— Toți suntem agitați înaintea unei misiuni importante, mai ales aceia dintre noi care operează

în locuri unde nu sunt ambasade, în caz că lucrurile o iau razna. Dar avem încredere în misiunea noastră și în planificarea făcută și ne ducem. Asta facem noi.

— Eu nu sunt ca tine.

— De fapt îmi semeni mai mult decât îți dai seama.

— Ce fel de muncă faci?

— Genul acela despre care nu vorbim niciodată.

— Omori oameni?

— Elimin amenințări la adresa securității noastre. Dar în noaptea dinaintea unui operațiuni importante, întotdeauna mi-e teamă că eu am să fiu cel eliminat.

— Și totuși te duci.

El întoarse privirea și schimbă subiectul.

— Și deci grațioasa domnișoară Ward te va trece de cealaltă parte.

— Nu pari surprins.

— Nu sunt. Ți-a dat traseul?

— Din Santorini în Kos, din Kos în Bodrum.

— Două tinere femei în vacanță, foarte profesionist.

Se întoarse cu totul, iar cuvintele pe care le rosti parcă le-ar fi spus nopții.

— Trebuie că are o părere foarte bună despre tine.

— Cine?

— Saladin.

De dincolo de ușă se auziră voci pe coridor, englezi, beți. Când liniștea se lăsă din nou, el se uită la cadranul luminos al ceasului de la încheietura mâinii.

— Feribotul de Kos pleacă devreme. Ar trebui să dormi puțin.

— Să dorm? Nu vorbești serios.

— E important. Mâine va fi o zi lungă.

Trase jaluzelele, lăsând camera într-o beznă adâncă și o luă spre ușă.

— Te rog nu pleca, șopti Natalie. Nu vreau să fiu singură.

O clipă mai târziu, el se lăsă pe pat, își rezemă capul de tăblia patului și își întinse picioarele lungi înainte. Natalie puse o pernă în dreptul șoldului său și-și puse capul pe ea. El o acoperi cu o pătură subțire și-i dădu la o parte părul ce-i căzuse pe față.

— Închide ochii.

— Mi-s închiși.

— Ba nu-s.

— Vezi în întuneric?

— Chiar foarte bine.

— Scoate-ți măcar pantofii.

— Prefer să dorm încălțat.

— Glumești.

Tăcerea lui îi spuse că nu glumea. Ea râse pe înfundate și încă o dată îl întrebă care-i este numele. De data asta, îi spuse adevărul. Numele lui, spuse, este Mihail Abramov.

— Când ai venit în Israel?

— În adolescență.

— De ce-a plecat familia ta din Rusia?

— Din aceleași motive pentru care a ta a plecat din Franța.

— Poate că nici nu suntem așa de diferiți.

— Ți-am spus.

— Ești căsătorit, nu? Mi-ar displăcea să crezi…

— Nu sunt căsătorit.

— Ai o relație serioasă?

— Nu mai am.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i ușor să ai relații când lucrezi în branșa asta. Ai să vezi și tu curând.

— N-am de gând să rămân în slujba Biroului când se termină asta.

— Cum zici tu.

Își puse mâna pe mijlocul spatelui ei și își mișcă delicat degetele în sus, pe coloana vertebrală.

— Ți-a spus cineva vreodată că te pricepi foarte bine la treaba asta?

— Închide ochii.

Natalie îi închise. Dar nu pentru că ar fi fost dintr-odată somnoroasă; atingerea lui îi trimise o scânteie electrică drept în abdomen. Își puse o mână peste coapsele lui. Degetele sale își încetară mișcarea, apoi reîncepură să-i exploreze coloana vertebrală.

— Crezi c-am putea ieși să bem ceva după ce se termină povestea asta, întrebă ea, sau nu se permite așa ceva?

— Închide ochii, fu tot ce-a spus el.

Degetele coborâră câțiva centimetri pe spatele ei. Ea își puse palma deschisă pe coapsa lui și o strânse ușor.

— Nu. Apoi el spuse: Nu acum.

Ea își luă mâna și și-o puse sub bărbie, cât timp degetele lui se plimbară de-a lungul coloanei ei vertebrale. Somnul o hărțuia. Dar îl ținu departe de ea.

— Spune-i că nu pot duce la capăt operațiunea, spuse ea somnoroasă. Spune-i că vreau să plec acasă.

— Dormi, Leila, fu tot ce-a spus el.

Iar ea adormi. Dimineață, când se trezi, el plecase deja.

∵

Căsuțele ca niște cuburi de zahăr din Thera încă mai erau scăldate de lumina rozalie a răsăritului, când Natalie și Miranda Ward ieșiră pe strada liniștită la șapte și un sfert. Se duseră la cea mai apropiată stație de taxiuri, fiecare dintre ele trăgând o valiză cu rotile, și urcară într-o mașină care le coborî pe faleză, la terminalul feribotului din Athinios. Traversarea înspre est, către Kos, dură patru ore și jumătate; își petrecură timpul pe puntea superioară, scăldată-n soare, și în cafeneaua navei. Ignorând ceea ce fusese instruită să facă, Natalie căuta nedisimulat urmăritori printre fețele

pasagerilor, sperând ca Mihail să fie prin preajmă. N-a recunoscut pe nimeni. Se părea că de-acum înainte era singură.

În Kos, avură de așteptat o oră până la următorul feribot către portul turcesc Bodrum. Călătoria fu mai scurtă, sub o oră, însă controlul pașapoartelor fu mai strict în ambele părți. Miranda Ward îi dădu Nataliei un pașaport belgian și o instrui să-și ascundă pașaportul francez în fundul bagajului. Fotografia de pe pașaportul belgian era al unei femei marocane de vreo treizeci și ceva de ani. Păr negru, ochi negri, nu chiar ca ea, dar pe-aproape.

— Cine-i femeia? întrebă Natalie.

— Tu, răspunse Miranda.

Grănicerul grec din Kos păru să fie de aceeași părere, ca și corespondentul său din partea turcă de la Bodrum. După o scurtă inspecție, ștampilă pașaportul și, încruntat, o pofti pe Natalie să intre în Turcia. Miranda o urmă câteva secunde mai târziu și împreună trecură prin haosul unei parcări, unde un șir de taxiuri fumegau în soarele arzător al amiezii. De undeva se auzi un claxon și o mână făcu semne pe geamul din față al unui Mercedes crem și prăfuit. Natalie și Miranda Ward își îndesară bagajele în portbagaj și urcară, Miranda în față, Natalie pe bancheta din spate. Își deschise geanta de mână, își scoase *hijabul* ei preferat și și-l potrivi cu pioșenie pe cap. Acum era Leila din Sumayriyya. Era Leila care-l iubea pe Ziad. Leila care voia răzbunare.

∵

Contrar presupunerilor ei, Natalie nu trecuse din Santorini în Bodrum singură. În prima parte a călătoriei a însoțit-o Yaakov Rossman; iar în a doua, Oded. De fapt, acesta reușise să o fotografieze exact când urca în spatele Mercedesului, imagine pe care o transmise în bulevardul Regele Saul și către casa de siguranță din Seraincourt.

La câteva minute după ce ieși din terminal, mașina o luă spre est pe autostrada D330, urmărită de un satelit de spionaj israelian, Ofek 10. Puțin după ora două, în dimineața următoare, mașina ajunse în orașul de graniță Kilis, unde camera cu infraroșii a satelitului observă două siluete, ambele feminine, intrând într-o căsuță. N-au rămas multă vreme acolo – mai precis, două ore și douăsprezece minute. După aceea, traversară granița poroasă pe jos, însoțite de patru bărbați, și urcară într-un alt autovehicul în orașul sirian A'zaz. Le duse spre sud, spre Raqqa, capitala neoficială a Statului Islamic. Acolo, acoperite de veșminte largi și negre, intrară într-o clădire de locuințe din apropierea parcului al-Rasheed.

La Paris, era aproape patru dimineața pe-atunci. Nedormit, Gabriel urcă la volanul unei mașini închiriate și merse spre Aeroportul Charles de Gaulle, unde se îmbarcă într-o cursă către Washington. Era vremea să aibă o vorbă cu cei din Langley și astfel să facă dezastrul complet.

34

Strada N, Georgetown

— Raqqa? Ți-ai ieșit de tot din minți alea futute?

Lui Adrian Carter nu-i stătea în fire să apeleze la înjurături, cu atât mai puțin la cele din repertoriul anglo-saxon care trimiteau la copulație. Era fiul unui predicator episcopalian din Noua Anglie. Considera limbajul vulgar un refugiu al minților inferioare, iar cei care-l foloseau în prezența sa, chiar și dacă erau politicieni influenți, rareori mai erau invitați și-a doua oară în biroul său de la etajul al șaptelea din sediul central al CIA din Langley. Carter era șeful Directoratului de

Operațiuni al Agenției, cel mai longeviv din istoria Agenției. Pentru o scurtă perioadă după 11 septembrie, regatului lui Carter i s-a spus Serviciul Clandestin Național. Dar noul director, al șaselea în doar zece ani, hotărî să revină la vechiul nume. Asta făcea Agenția când greșea: schimba plăcile cu nume și muta mobilierul dintr-un birou într-altul. Amprentele lui Carter erau pe multe dintre cele mai mari eșecuri ale Agenției, de la eșecul de-a prezice căderea Uniunii Sovietice la cârpăceala care s-a numit Estimarea Națională a serviciilor de informații în privința armelor de distrugere în masă deținute de Irak, însă cum-necum rămăsese în picioare. Era omul care știa prea multe. Era intangibil.

Ca și Paul Rousseau, nu se ridica la înălțimea rolului de stăpân al spionilor. Cu părul lui zbârlit, cu mustața de modă veche și vocea subțirică, ar fi putut fi confundat cu un terapeut care-și trecea zilele ascultând mărturisiri despre infidelitate și neajunsuri. Alura sa inofensivă, ca și talentul pentru limbi străine, fuseseră niște atuuri de preț, atât în teren, unde servise cu distincție în mai multe posturi, cât și la sediul central. Atât adversarii, cât și aliații înclinau să-l subestimeze pe Carter, greșeală pe care Gabriel nu o făcuse niciodată. Colaborase strâns cu Carter în mai multe operațiuni foarte importante – inclusiv în cea în care Hannah Weinberg jucase și ea un mic rol –, dar acordul nuclear la care America ajunsese cu Iranul alterase dinamica relațiilor lor. Dacă în trecut Langley și Biroul lucraseră mână în mână pentru a sabota ambițiile nucleare ale Iranului, Statele Unite, conform prevederilor din acord, se obligau acum să protejeze ceea ce mai rămăsese din infrastructura nucleară a Teheranului. Gabriel plănuia să spioneze la sânge Iranul pentru a se asigura că acesta nu avea să încalce termenii înțelegerii. Iar dacă avea să descopere orice dovadă că molahii încă mai îmbogățeau uraniu sau

mai construiau sisteme de lansare, avea să-și sfătuiască prim-ministrul să recurgă la acțiuni militare. Și sub nicio formă nu avea să se consulte mai întâi cu bunul său prieten și aliat Adrian Carter.

— E unul de-al lor, întrebă Carter, sau de-al nostru?

— Una, spuse Gabriel. Și e de-a noastră.

Carter înjură încetișor.

— Poate că-ntr-adevăr te-ai tâmpit.

Își umplu o ceașcă de cafea dintr-un termos cu pompă, aflat pe un dulap. Erau în sufrageria unei case de cărămidă roșie aparținând statului, de pe strada N din Georgetown, bijuteria coroanei din vasta rețea de case sigure a CIA din zona metropolitană Washington. Gabriel fusese un oaspete frecvent al acelei case în zilele inocente ale relației dintre Birou și Langley de după 11 septembrie. Planificase operațiuni acolo, recrutase agenți acolo, iar, odată, devreme în primul termen al președintelui american, acceptase să vâneze și să ucidă un terorist care, întâmplător, avea un pașaport american în buzunar. Aceasta fusese natura relației. Gabriel slujise de bunăvoie ca ramură întunecată a CIA, desfășurând operațiuni pe care, din motive politice, Carter nu le putea întreprinde el însuși. Însă curând, Gabriel urma să devină șeful serviciului său, ceea ce însemna că, în ce privea protocolul, avea să-i fie superior lui Carter. În taină, Gabriel bănuia că dorința supremă a lui Carter era să fie el însuși șef. Trecutul său, totuși, nu avea să i-o permită. În lunile de după 9 septembrie, închisese teroriști în locații secrete negre, îi dăduse pe mâna țărilor care acceptau tortura și aplicase pe ei metode de interogare dintre cele cu care Gabriel abia de curând fusese de acord să se desfășoare într-o fermă din nordul Franței. Pe scurt, Carter făcuse munca murdară necesară pentru a preîntâmpina ca vreo altă acțiune spectaculoasă a al-Qaedei să aibă loc pe pământ

american. Iar ca pedeapsă eternă avea să fie silit să bată politicos la ușa unor oameni mai mici decât el.

— Nu mi-am dat seama că Biroul e interesat să se țină pe urmele ISIS, spunea el.

— Cineva trebuie s-o facă, Adrian. E posibil s-o facem noi înșine.

Carter se încruntă peste umăr către Gabriel. În mod vădit, refuză să-i ofere și lui o cafea.

— Ultima oară când am discutat cu Uzi despre Siria, era mai mult decât mulțumit să-i lase pe nebuni să se bată-ntre ei. Dușmanul dușmanului meu e prietenul meu – nu e asta regula de aur în fermecătorul vostru colțișor de lume? Cât timp regimul, iranienii, Hezbollahul și jihadiștii sunniți se omoară unii pe alții, Biroul era mulțumit să stea la orchestră și să se bucure de spectacol. Așa că nu-mi veni să-mi ții lecții cum că stau cu mâinile-n poală și nu fac nimic în privința ISIS.

— Uzi nu va mai fi șef multă vreme.

— Așa umblă zvonul, aprobă Carter. De fapt, noi ne așteptam ca tranziția să se facă cu câteva luni în urmă și am fost chiar surprinși când Uzi ne-a informat că rămâne în funcție pentru o perioadă nedefinită de timp. O vreme ne-am întrebat dacă nu cumva rapoartele privind nefericitul deces al succesorului ales al lui Uzi n-or fi fost adevărate. Acum știm motivul real pentru care Uzi încă mai este șef. Succesorul său a decis să-ncerce să penetreze rețeaua teroristă globală a ISIS folosind un agent viu, o scop nobil, dar incredibil de periculos.

Gabriel nu răspunse.

— Ca să știi și tu, spuse Carter, am fost foarte ușurat când am aflat că rapoartele despre dispariția ta au fost premature. Poate într-o zi ai să-mi spui de ce-ai făcut treaba asta.

— Într-o zi, poate. Și, sigur, adăugă Gabriel, chiar mi-ar plăcea niște cafea.

Carter pompă încă o ceașcă de cafea.

— Aș fi zis că te-ai săturat de Siria în ultima ta operațiune. Cât te-a costa aceea? Opt miliarde de dolari îți spune ceva?

— Opt virgulă două, răspunse Gabriel. Dar cine ține socoteala?

— Puțin cam scump pentru viața unui singur om.

— A fost cea mai bună afacere pe care-am făcut-o vreodată. Iar tu ai fi procedat exact la fel de-ai fi fost în locul meu.

— Dar n-am fost în locul tău, spuse Carter, pentru că nici nu ne-ai informat despre operațiune.

— Iar tu nu ne-ai spus că administrația negocia în taină cu iranienii, nu-i așa, Adrian? După toate câte le-am făcut împreună ca să întârziem programul acela, tu ne-ai aruncat praf în ochi.

— Nu eu v-am aruncat praf în ochi, președintele meu a făcut-o. Eu nu fac strategiile, eu fur secrete și fac analize. De fapt, adăugă Carter după ce căzu puțin pe gânduri, nici pe astea nu prea le mai fac. În principal, omor teroriști.

— Nu destui.

— Să-nțeleg că te referi la strategia noastră față de ISIS.

— Dacă așa vrei să-i spui. Întâi, nici n-ați văzut că se-apropie furtuna. Și apoi ați refuzat să puneți în bagaje o umbrelă și-un trenci.

— Nu numai noi am ratat să vedem creșterea ISIS. Și Biroul a ratat aici.

— Noi eram ocupați cu Iranul în momentul acela. Mai ții minte Iranul, nu, Adrian?

Se lăsă tăcerea.

— Hai să nu face de-astea, spuse Carter după o vreme. Am avut destule succese împreună ca să-i permitem unui politician să se bage între noi.

Era o ramură de măslin. Cu o înclinare a capului, Gabriel o acceptă.

— E-adevărat, spuse Carter. Am ajuns târziu la petrecerea asta cu ISIS. E adevărat și că, după ce-am ajuns la petrecere, am ocolit bufetul și

castronul de punci. Vezi tu, după atâția ani de mers la petreceri de-astea, ni s-a cam aplecat de ele. Președintele nostru a spus-o clar: ultima, aia din Irak, a fost o plictiseală cruntă. Și scumpă, pe deasupra, și-n sânge american, și pentru Trezorerie. Iar el n-are niciun interes să mai dea una în Siria, mai ales că s-ar bate cap în cap cu povestea.

— Ce poveste?

— Aia în care se afirmă că am reacționat exagerat la 9 septembrie. Aia care spune că terorismul e o bătaie de cap, nu o amenințare. Aia care spune că mai putem încasa o lovitură ca aceea care ne-a pus economia și sistemul de transport pe butuci, și să ieșim mai puternici din ea. Și hai să nu uităm, adăugă Carter, remarcile nefericite ale președintelui cum că ISIS e o echipă de juniori. Președinților nu le place să li se arate c-au greșit.

— Că veni vorba, nici spionilor.

— Nu eu fac strategiile, repetă Carter. Eu aduc informațiile. Iar în acest moment, aceste informații alcătuiesc o imagine sumbră a forțelor cu care ne confruntăm. Atentatele de la Paris și Amsterdam nu sunt decât un preambul al viitoarelor numere de divertisment. Filmul ăsta vine la cinematografele din toată lumea, inclusiv de-aici, din America.

— Dacă ar fi să ghicesc, spuse Gabriel, va fi o adevărată lovitură de teatru.

— Cei mai apropiați consilieri ai președintelui sunt de aceeași părere. Sunt îngrijorați că un atentat pe pământ american, atât de aproape de finalul celui de-al doilea mandat, va lăsa o pată de neșters pe moștenirea sa. Le-au spus celor din Agenție în termeni fără echivoc să țină fiara cât mai departe, măcar până când președintele urcă în Marine One[22], pentru ultima oară.

— Atunci îți sugerez să te pui pe treabă, Adrian, pentru că fiara e deja la porți.

— Știm asta. Din nefericire, fiara e aproape imună la stăpânirea noastră asupra virtualului, iar

noi nu putem spune că avem agenți printre membrii ISIS. Carter făcu o pauză, apoi adăugă: Până acum.

Gabriel nu spuse nimic.

— De ce nu ne-ați spus și nouă că vreți să-i infiltrați?

— Pentru că operațiunea e a noastră.

— Lucrați singuri?

— Avem parteneri.

— Unde?

— În Europa Occidentală și în regiune.

— Francezii și iordanienii?

— S-au băgat și britanicii-n horă.

— Te distrezi bine cu britanicii ăștia. Carter făcu o pauză, apoi întrebă: Și-atunci de ce vii acum la noi?

— Pentru că vreau să evitați să lansați o bombă ori o rachetă într-un bloc de locuințe de lângă parcul al-Rasheed din centrul orașului Raqqa.

— O să te coste.

— Cât?

Carter zâmbi.

— Mă bucur c-ai venit iar prin orașul nostru, Gabriel. A trecut prea multă vreme de la ultima ta vizită.

35

Strada N, Georgetown

În Washington era miezul verii, acea perioadă inospitalieră a anului când toți locuitorii cu dare de mână din Georgetown, își părăsesc micul lor sat pentru casele pe care le au prin Maine sau Martha's Vineyard, sau prin munții din Sun Valley și Aspen. Și pe bună dreptate, se gândi Gabriel; căldura era ecuatorială. Ca întotdeauna se întrebă de ce fondatorii Statelor Unite își așezaseră de

bunăvoie capitala în mijlocul unei mlaștini infestate de malarie. Ierusalimul și-i alesese pe evrei. Dar americanii nu aveau pe cine să dea vina decât pe ei înșiși.

— De ce mergem pe jos, Adrian? De ce nu putem sta într-o cameră cu aer condiționat să bem julep cu mentă ca toată lumea?

— Trebuie să-mi mai dezmorțesc picioarele. În plus, aș fi zis că ești obișnuit cu canicula. Ce-i aici nici nu se compară cu valea Jezreel.

— Totuși, e un motiv pentru care-mi place la nebunie Cornwall-ul. Acolo nu e caniculă.

— Va fi în curând. Langley estimează că, din cauza încălzirii globale, sudul Angliei va fi într-o bună zi una dintre cele mai mari zone producătoare de vin de calitate superioară.

— Dacă asta se crede la Langley, spuse Gabriel, atunci sunt sigur că nu se va întâmpla.

Ajunseră la marginea campusului Universității Georgetown, locul unde erau educați viitorii diplomați americani, locul unde se retrăgeau mulți dintre spionii care lucraseră sub acoperire. După ce-au plecat din casa de siguranță, Gabriel i-a spus lui Carter despre parteneriatul lui neverosimil cu Paul Rousseau și cu Fareed Barakat, și despre managerul de proiecte al ISIS din Londra, pe nume Jalal Nasser, și despre vânătorul de talente din Bruxelles, pe nume Nabil Awad. Acum, în timp ce mergeau pe strada 37, ținându-se prin puțina umbră ca să se răcorească, Gabriel îi povesti lui Carter și restul – că el și echipa lui îl făcuseră dispărut fără urmă pe Nabil Awad de pe străzile Molenbeekului, că-l păstraseră în viață pentru membrii ISIS în buna tradiție a marilor dezinformatori din vremuri de război, că-l folosiseră pentru a-i transmite lui Jalal Nasser numele unui recrut promițător, o femeie dintr-un *banlieue* de la nord de Paris. ISIS o trimisese într-o excursie pentru care plătiseră toate cheltuielile și apoi o trecuseră degrabă în Turcia și peste granița

cu Siria. Gabriel nu pomeni numele femeii – nici pe cel de acoperire și, evident, nici pe cel real iar Carter avu buna cuviință profesională să nici nu întrebe.

— Și tânăra asta a voastră, e evreică?

— Nu c-ar trebui să știi.

— Să te-ajute Dumnezeu, Gabriel.

— De obicei, m-ajută.

Carter zâmbi.

— Presupun că fata asta a voastră nu folosea online porecla Umm Ziad, nu?

Gabriel rămase tăcut.

— Iau asta ca pe-un răspuns afirmativ.

— De unde știi?

— Turbulențe, spuse Carter.

Gabriel cunoștea acest nume de cod. Turbulence era un program ultrasecret de supraveghere electronică al NSA, care cernea neîncetat internetul în căutarea site-urile militante și a chat-room-urilor jihadiste.

— NSA a identificat-o drept potențială extremistă la scurt timp după ce a răsărit pe internet, spuse Carter. Au încercat să-i planteze un software de supraveghere în computer, dar s-a dovedit inaccesibil pentru orice formă de atac. N-au reușit să-și dea seama nici măcar de unde operează. Acum știm de ce.

Privindu-l chiorâș pe Gabriel, întrebă:

— Apropo, cine-i Ziad?

— Iubitul ei mort.

— Deci fata voastră e o văduvă neagră?

Gabriel aprobă din cap.

— Frumoasă întorsătură.

O luară pe după colț, pe strada P, și merseră pe lângă un lung zid de piatră ce mărginea o sihăstrie monahală. Trotuarele din cărămidă roșie erau pustii, cu excepția echipei de securitate a lui Carter. Doi bodyguarzi mergeau în fața lor, alți doi, în spate.

— Vei fi fericit să afli, spuse Carter, că noul tău prieten, Fareed Barakat, nu mi-a suflat niciun cuvânt despre povestea asta, la ultima noastră discuție. Și nici n-a pomenit nimic despre Saladin. Făcu o pauză, apoi adăugă: Cred că zece milioane de dolari într-un cont elvețian nu cumpără prea multă loialitate în zilele noastre.

— Tipul există?

— Saladin? Fără îndoială, sau cineva ca el. Și nici vorbă să fie sirian.

— E de-al nostru?

— Ofițer profesionist de informații?

— Da.

— Credem că ar putea fi un ofițer de-al fostului Mukhabarat irakian.

— Așa credea și Nabil Awad.

— Odihnească-se în pace. Carter se încruntă: E chiar mort sau și împușcăturile alea au fost o păcăleală?

Cu o ridicare din umeri, Gabriel dădu de înțeles că adevărată era prima variantă.

— Mă bucur că încă mai sunt din cei care știu să joace tare. Dacă eu i-aș zice chiar și un cuvânt nepotrivit unui terorist, aș fi pus sub acuzare. Dar să-i lovești pe ei și copiii lor cu drone, e în regulă.

— Știi, Adrian, uneori un terorist viu e mai bun decât un terorist mort. Un terorist viu îți poate spune lucruri, cum ar fi unde și când se va întâmpla următorul atentat.

— Președintele meu nu e de acord. El crede că încarcerarea teroriștilor nu face decât să producă noi teroriști.

— Succesul produce noi teroriști, Adrian. Și nimic n-ar avea mai mult succes decât un atac pe pământ american.

— Și astfel ajungem de unde-am pornit, spuse Carter, ștergându-și un firișor de transpirație de pe o parte a gâtului. Voi avea câștig de cauză în fața Pentagonului, să fie atenți cu campania aeriană din Siria. În schimb, îmi vei împărtăși toate

informațiile culese de fata ta în vacanța ei în califat.

— De acord, spuse Gabriel.

— Presupun că și armata franceză e băgată.

— Și cea britanică, spuse Gabriel.

— Nu prea știu cum să mă simt fiind cel din urmă care află despre treaba asta.

— Bine-ai venit în lumea postamericană.

Carter nu spuse nimic.

— Niciun atac aerian asupra clădirii aceleia, spuse încet Gabriel. Și lăsați-o baltă cu taberele de instrucție până se întoarce.

— Când o așteptați?

— Pe la sfârșitul lui august, dacă Saladin nu are alte planuri.

— Ar trebui să fim foarte norocoși.

Ajunseseră înapoi la casa de siguranță din strada N. Carter se opri la baza treptelor arcuite ale intrării din față.

— Cum sunt copiii? întrebă deodată.

— Nu sunt sigur.

— N-o zbârci cu ei. Ești prea bătrân să mai faci alții.

Gabriel zâmbi.

— Știi, spuse Carter, vreo douăsprezece ore, chiar am crezut că ești mort. Treaba aia, pe care ne-ai făcut-o, a fost tare urâtă.

— N-am avut de ales.

— Sunt sigur, spuse Carter. Dar data viitoare, nu mă lăsa pe-ntuneric. Eu nu sunt inamicul. Eu sunt aici să te-ajut.

36

Raqqa, Siria

Încă de la bun început îi spusese cât se poate de clar lui Jalal Nasser că nu poate rămâne în Siria

decât pentru o perioadă limitată de timp. Trebuia să se întoarcă la clinică nu mai târziu de 30 august, la sfârșitul concediului ei de vară. Dacă întârzia, colegii și familia ei aveau să presupună ce era mai rău. La urma urmei, era implicată politic, lăsase urme pe internet și-și pierduse singura sa dragoste în Jihad. Fără dubiu, cineva avea să meargă la poliție, poliția avea să meargă la DGSI, iar DGSI aveau să-i pună numele pe o lungă listă de musulmani europeni intrați în rândurile ISIS. Aveau să apară reportaje în presă, reportaje despre o femeie educată, o vindecătoare, sedusă de cultul ISIS al morții. Dacă așa ceva avea să se întâmple, n-ar mai fi avut de ales decât să rămână în Siria, ceea ce ea nu-și dorea, cel puțin nu încă. Întâi, voia să răzbune moartea lui Ziad, dând o lovitură Occidentului. Apoi, *inshallah*, avea să-și afle drumul înapoi spre Siria, să se căsătorească cu un luptător și să-i facă mulți copii pentru califat.

Jalal Nasser a spus că vrea același lucru. Astfel că, pentru Natalie era o surpriză că, nici după trei zile și trei nopți de la sosirea ei în Raqqa, nu venise nimeni s-o vadă. Miranda Ward, partenera ei de drum, rămăsese cu ea în apartamentul de lângă parcul al-Rasheed ca să-i fie ghid și mentor. Pentru Miranda nu era prima vizită în Raqqa. Ea era șerpașul pe grijeaua secretă pe care se furișau musulmani din Estul Londrei și din Midlands către Siria și către califatul islamic. Ea era momeala, amăgirea, drăguța față curată. Escortase atât bărbați, cât și femei, dându-se drept iubiți sau prieteni. Era, cum spunea ea în glumă, „bi-jihadistă”.

Apartamentul acela nu era realmente o locuință; era o cămăruță goală cu o chiuvetă prinsă-n șuruburi de perete și cu câteva pături întinse direct pe dușumea. N-avea decât o singură fereastră, prin care particulele de praf intrau în voie, ca-n procesul de osmoză. Păturile miroseau a animale deșertice, a cămile și capre. Uneori, un firișor de

apă se scurgea de la robinetul chiuvetei, dar de obicei nu curgea deloc. Primeau apă pe stradă, dintr-o cisternă a ISIS, iar când nu venea cisterna, cărau apă din Eufrat. În Raqqa, timpul curgea înapoi. Era din nou, spiritual și material, secolul al șaptelea.

Electricitate nu era, iar dacă se întâmpla să fie, era doar câteva minute pe zi, și nici gaz pentru gătit. Nu c-ar fi fost mare lucru de mâncare. Într-o regiune unde pâinea era produsul principal, nu se găsea pâinea. Fiecare zi începea cu aventura căutării unei prețioase franzele. Dinarul emis de ISIS era moneda oficială a califatului, dar pe piețe, cele mai multe tranzacții se făceau în vechea liră siriană sau în dolari. Chiar și ISIS tranzacționa în moneda dușmanului lor. La sugestia lui Jalal Nasser, Natalie adusese cu ea câteva sute de dolari din Franța. Banii au deschis multe uși, dincolo de care erau depozite pline de orez, fasole, măsline și chiar și câte puțină carne. Pentru cei care voiau să riște atâtarea mâniei temuților *husbah,* polițiștii sharia, se găseau pe piața neagră chiar și țigări și băuturi. Pedepsele pentru fumat sau băut erau severe – biciul, crucea și butucul de decapitare. Natalie chiar a văzut o dată un *husbah* biciuind un bărbat pentru că înjurase. Înjuratul era *haram.*

A intra pe străzile din Raqqa însemna să intri într-o lume care-a luat-o razna. Semafoarele nu funcționau, nu fără electricitate, astfel că polițiști de circulație ai ISIS controlau intersecțiile. Aceștia purtau pistoale, dar nu și fluiere, pentru că fluierele erau *haram.* Fotografiile modelelor din vitrine fuseseră retușate pentru a fi conforme cu codul strict de decență al ISIS. Fețele fuseseră înnegrite, pentru că era *haram* să ilustrezi oameni sau animale, creaturile lui Dumnezeu, și să le atârni pe pereți. Statuia celor doi țărani din vârful faimosului turn cu ceas din Raqqa fusese și ea retușată – capetele lor fuseseră îndepărtate. Piața Na'eem, cândva atât de plăcută copiilor, era acum

plină de capete tăiate, nu de piatră, ci de oameni. Se holbau lugubru din vârful țepelor unui gard de fier, soldați sirieni, luptători kurzi, trădători, sabotori, ostateci. Ca pedeapsă, forțele aeriene siriene bombardau adeseori parcul. Așa era viața în califatul islamic, bombe căzând peste capete tăiate, într-un parc unde, cândva, se jucau copii.

Era o lume neagră, în spirit și în culori. Flamuri negre fâlfâiau pe fiecare clădire și pe fiecare stâlp, bărbați în uniforme negre ca de ninja mărșăluiau pe străzi, femei în *abayale* negre se mișcau ca niște fantome negre prin piețe. La scurt timp după ce trecuse granița turcă, Natalie primise și ea o *abaya.* Era un veșmânt greu, ce-i provoca mâncărimi, care i se potrivea precum un cearșaf aruncat pe-un obiect de mobilier. Pe sub ea, nu purta decât haine negre, pentru că toate celelalte culori, inclusiv maroul, erau *haram* și puteau atrage o mustruluială din partea *husbah.* Vălul facial îi făcea trăsăturile complet indistincte, iar prin el, Natalie nu vedea decât o lume cețoasă, de un cenușiu întunecat și tulbure. În fierbințeala amiezii, se simțea de parcă era prinsă în propriul ei cuptor, coaptă încet ca o delicatesă ISIS. În *abaya* era ascuns însă și un pericol, pericolul de a se crede invizibilă. Dar nu-i căzu pradă. Știa că ei o urmăresc mereu.

Dar nu numai ISIS schimba peisajul urban al orașului Raqqa. Forțele aeriene siriene și complicii lor ruși îl bombardau ziua, americanii și partenerii lor de coaliție, noaptea. Peste tot erau ruine: blocuri de locuințe distruse, mașini și camioane arse, tancuri și transportoare blindate înnegrite. ISIS răspunsese campaniei aeriene ascunzându-și oamenii și armamentul printre civili. Parterul clădirii unde stătea Natalie era plin de cartușe, proiectile de artilerie, lansatoare de grenade propulsate de rachete și arme de orice fel. Luptătorii bărboși, îmbrăcați în negru ai ISIS foloseau etajele al doilea și-al treilea drept cazarmă. Câțiva erau din Siria, dar majoritatea

erau saudiți, egipteni, tunisieni și războinici islamici cu ochi demenți veniți din Caucaz, care se bucurau să se lupte din nou cu rușii. Erau și mulți europeni, inclusiv trei francezi. Știau de prezența Nataliei, dar n-au făcut nicio încercare de a comunica cu ea. Le era interzisă. Era fata lui Saladin.

Sirienii și rușii nu ezitau să bombardeze ținte civile, dar americanii aveau mai mult discernământ. Toată lumea era de acord că bombardamentele lor se mai răriseră în prezent. Nimeni nu știa de ce, dar toți aveau păreri, mai ales luptătorii străini, care spuneau în gura mare că americanii necredincioși și decadenți nu aveau destul curaj ca să lupte. Niciunul nu bănuia că motivul acestei stagnări a activității aeriene americane trăia printre ei, într-o cămăruță cu o singură fereastră ce dădea spre parcul al-Rasheed și cu pături ce puteau a cămilă și a capră.

Îngrijirea medicală în Siria fusese deplorabilă și înainte de revolte, dar acum, în haosul războiului civil, era aproape inexistentă. Spitalul Național din Raqqa era o ruină, lipsit de medicamente și consumabile, plin de luptători ISIS răniți. Restul nefericiților locuitori ai orașului primeau îngrijiri, atâta cât se putea, în mici clinici răspândite prin cartiere. Natalie dădu peste una dintre ele din întâmplare, în timp ce căuta pâine, în a doua ei zi la Raqqa, și o găsi plină de victimele civile ale unui atac aerian rus, mulți morți, vreo câțiva care nu mai aveau mult de trăit. Nu era niciun medic prezent, numai șoferi de ambulanțe și „asistente” ISIS care nu primiseră decât o instrucție precară. Natalie a anunțat că e medic și a început imediat să trateze rănițiii cu orice consumabile găsi la îndemână. A făcut acest lucru tot îmbrăcată în *abayaua* nesterilizată și care-i împiedica mișcările, pentru că un *husbah* rânjit amenința să o ia la bătaie dacă și-o scotea. În noaptea aceea, după ce s-a întors în sfârșit în apartament, a spălat sângele

pe de *abaya* cu apă din Eufrat. În Raqqa, timpul curgea înapoi.

În apartament nu purtau *abaya*, numai *hijab.* Pe Miranda o avantaja, încadrându-i delicatele trăsături celtice și scoțându-i în evidență ochii verzi ca marea. Pregătind cina în seara aceea, i-a povestit Nataliei despre conversiunea ei la Islam. Casa din copilărie fusese un loc al unei mari nefericiri – o mamă alcoolică și un tată șomer, tâmpit, care o abuza sexual. La treisprezece ani începuse să bea la greu și să ia droguri. A rămas gravidă de două ori și de fiecare dată a avortat.

— Eram varză, spuse ea, mă-ndreptam în trombă spre nicăieri.

Apoi, într-o bună zi, drogată, beată, s-a pomenit în fața unei librării islamice din Bristol. Un bărbat musulman a văzut-o holbându-se în vitrină și a poftit-o înăuntru. A refuzat, dar a acceptat cartea pe care i-a dat-o cadou.

— Am fost tentată s-o arunc în primul coș de gunoi. Mă bucur că n-am făcut-o. Mi-a schimbat viața.

A încetat să mai bea și să se drogheze și să facă sex cu tipi pe care abia dacă-i cunoștea. S-a convertit la Islam, a adoptat vălul și a început să se roage de cinci ori pe zi.

Părinții ei erau apostați ai Bisericii anglicane, necredincioși, dar nu voiau să le fie fiică o musulmană. Alungată de acasă cu nimic altceva decât o valiză și o sută de lire bani gheață, și-a găsit locul în Estul Londrei, unde a fost primită de un grup de musulmani din sectorul londonez Tower Hamlets. Acolo a întâlnit un iordanian pe nume Jalal Nasser care a învățat-o despre frumusețile Jihadului și ale martiriului. A intrat în ISIS, a călătorit incognito în Siria pentru a se instrui și s-a întors nebăgată în seamă în Marea Britanie. Era fascinată de Jalal și poate chiar puțin îndrăgostită de el.

— Dacă își va lua vreodată soții, spuse ea, sper să fiu una dintre ele. Deocamdată e prea ocupat pentru se gândi la o mireasă. E căsătorit cu Saladin.

Natalie cunoștea numele, dar dr. Hadawi, nu. Așa că răspunse în consecință.

— Cu cine? întrebă ea prudentă.

— Cu Saladin, șeful rețelei.

— Tu l-ai întâlnit?

— Pe Saladin?

Zâmbi visătoare și clătină din cap.

— Sunt prea jos în lanțul trofic. Numai liderii de la vârf au habar cine este cu adevărat. Dar cine știe? Poate că te vei întâlni tu cu el.

— De ce spui asta?

— Pentru că ei au planuri mari cu tine.

— Ți-a spus ție Jalal treaba asta?

— Nu era nevoie.

Dar Natalie nu era convinsă. De fapt, s-ar fi zis că tocmai opusul era adevărat, că o uitaseră. În seara aceea, și în cea următoare, rămase trează pe pătură, privind absentă la peticul pătrat de cer încadrat de unica lor fereastră. Orașul era complet cufundat în beznă, noaptea, stelele se zăreau incandescente. Își imagină un satelit de spionaj Ofek 10 ațintit în jos, spre ea, urmărind-o în timp ce se deplasa pe străzile orașului negru.

În sfârșit, în a treia noapte, cu puțin înainte de revărsatul zorilor, nu mult după un atac aerian în nord, auzi pași pe coridorul în care dădea camera lor. Patru lovituri ca de picamer zguduiră ușa, apoi zburâ în lături, ca spulberată de bomba dintr-o mașină-capcană. Natalie se acoperi imediat cu *abayaua,* înainte ca o torță să-i lumineze fața. O luară doar pe ea, lăsând-o pe Miranda unde era. Afară, în stradă, aștepta un SUV îndoit și prăfuit. O siliră să urce pe bancheta din spate, acești războinici bărboși, îmbrăcați în negru și cu ochi demenți ai Islamului, iar SUV-ul țâșni din loc. Ea trase cu ochiul pe geamul fumuriu, prin vălul

fumuriu al *abayalei,* la nebunia de-afară – la capetele tăiate și înfipte în frigările de fier, la corpurile ce se zvârcoleau pe cruci, la fotografiile femeilor fără fețe din vitrine. Sunt dr. Leila Hadawi, își spuse. Sunt Leila care-l iubește pe Ziad, Leila din Sumayriyya. Și sunt pe cale să mor.

37

Estul Siriei

Merseră spre est, în direcția soarelui ce răsărea, pe o șosea dreaptă ca liniarul, înnegrită de pete de petrol. Traficul era lejer – un camion ce aducea mărfuri din provincia irakiană Anbar, un țăran ce venea cu produse la piața din Raqqa, un camion-platformă plin până la refuz de ninja însetați de sânge, după o noapte de luptă în nord. Traficul matinal din califat, se gândi Natalie. Din când în când, dădeau peste câte un tanc sau un transportor de trupe carbonizat. În peisajul dezolant, epava arăta ca și scheletul unei insecte arse cu lupa de un puști. O camionetă de fabricație japoneză încă mai ardea când au trecut ei pe lângă ea, iar în spatele ei, un luptător carbonizat încă se mai ținea de mitraliera calibrul .50, îndreptată spre cer.

— *Allahu Akbar,* murmură șoferul SUV-ului.

De sub *abayaua* ei neagră, Natalie răspunse și ea:

— *Allahu Akbar.*

Nu avea alte indicii despre direcția în care mergeau în afară de soare și de vitezometrul SUV-ului și de ceasul de bord. Soarele-i arăta că își păstraseră constant direcția spre est, după ce ieșiseră din Raqqa. Vitezometrul și ceasul îi spunea că goneau cu aproape 150 km/h, de 75 de minute. Raqqa se afla la aproximativ 160 de kilometri de granița cu Irakul – de vechea graniță,

se corectă repede. Nu mai exista graniță; liniile desenate pe hartă de diplomații necredincioși din Londra și Paris fuseseră șterse. Până și vechile semne de circulație siriene fuseseră îndepărtate.

— *Allahu Akbar*, spusese șoferul Nataliei când trecură pe lângă o altă epavă în flăcări.

Iar Natalie, fumegând și ea sub *abaya*, intonă:

— *Allahu Akbar.*

Au plonjat spre est încă vreo douăzeci de minute, peisajul devenind tot mai arid și mai dezolant cu fiecare kilometru. Era încă devreme – șapte și douăzeci, după ceasul de bord – dar deja geamul din dreptul Nataliei ardea dacă-l atingea. În sfârșit, ajunseră într-un sătuc cu căsuțe de piatră albite de soare. Strada principală era destul de lată pentru traficul rutier, dar dincolo de ea se întindea un labirint de ulițe, pe care câțiva săteni – femei cu văl, bărbați în cămeșoaie și *keffieh*-uri, copii desculți – se mișcau toropiți de arșiță. Pe strada principală era o piață și o cafenea mică unde câțiva bătrâni uscați stăteau și ascultau o predică înregistrată a lui Abu Bakr al-Baghdadi, califul însuși. Natalie scrută străzile, doar va vedea vreun semn al locului unde se află, dar nu observă niciunul. Se temea că trecuse granița invizibilă cu Irakul.

Pe dată, SUV-ul trecu printr-o poartă boltită și se opri în curtea unei case mari. În curte erau palmieri, iar la umbra lor stăteau într-o rână vreo șase luptători ISIS. Unul dintre ei, un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani, a cărui barbă roșcată era încă un proiect de viitor, deschise portiera din partea Nataliei și o conduse înăuntru. În casă era răcoare și de undeva se auziră vocile liniștitoare ale unor femei pălăvrăgind. Într-o cameră nemobilată decât cu covoare și perne, tânărul cu tuleie roșcății o pofti pe Natalie să se așeze. Apoi se retrase repede și apăru o femeie cu văl aducând un pahar de ceai. Apoi plecă și femeia cu văl, iar Natalie rămase singură în cameră.

Își dădu vălul într-o parte și ridică nesigură paharul către buze. Ceaiul prea îndulcit îi intră în sânge ca drogul dintr-o seringă. Îl bău încet, atentă să nu-și frigă limba și văzu o umbră strecurându-se spre ea peste covor. Când umbra-i ajunse gleznă, apăru iarăși femeia ca să ia paharul de ceai. Apoi, o clipă mai târziu, camera se zgâlțâi de zgomotul unei alte mașini ce sosea în curte. Patru portiere se deschiseră și se închiseră în același timp. Patru bărbați intrară în casă.

∵

S-a văzut imediat care dintre ei era șeful. Era cu câțiva ani mai în vârstă decât ceilalți, mai liber în mișcări și cu o atitudine mai liniștită. Cei trei bărbați mai tineri purtau toți puști automate de luptă al căror modei Natalie nu l-a putut identifica, dar șeful nu avea decât un pistol, pe care-l purta într-o teacă, pe șold. Era îmbrăcat ca Abu Musab al-Zarqawi – salopetă de parașutist neagră, tenișI albi și *keffieh* negru, înfășurat strâns pe capul său mare. Barba-i era neîngrijită, vârstată cu cenușiu și umezită de sudoare. Ochii-i erau bruni și ciudat de blânzi, ca ochii lui Bin Laden. Mâna dreaptă-i era intactă, însă la cea stângă nu-i mai rămăseseră decât degetul mare și arătătorul, semn că făcea bombe. Câteva minute se uită în jos la grămada neagră ce stătea nemișcată pe covor. Când în sfârșit i se adresă, o făcu în arabă, cu accent irakian.

— Scoate-ți vălul.

Natalie nici nu se clinti. În Statul Islamic era *baram* ca o femeie să-și arate fața unui bărbat care nu-i era rudă, chiar și dacă bărbatul era un irakian important din rețeaua lui Saladin.

— E-n regulă, spuse el într-un final. E necesar.

Încet, atentă, Natalie își ridică vălul. Lăsă ochii în jos, spre covor.

— Uită-te la mine, porunci el și, supusă, Natalie ridică ochii.

O cercetă îndelung înainte să-i ia bărbia între policarul și arătătorul mâinii sale schilodite și să-i întoarcă fața într-o parte și-n alta, pentru a o examina și din profil. Căutătura lui era critică, ca și cum ar fi examinat pielea unui cal.

— Mi s-a spus că ești palestiniană.

Ea dădu din cap aprobator.

— Arăți ca o evreică, dar trebuie să recunosc că mie toți palestinienii îmi par evrei.

Rosti aceste cuvinte cu disprețul arabului din deșert pentru cei care trăiau în orașe, în oaze și pe țărmul mării. Încă o mai ținea de bărbie.

— Ai fost în Palestina?

— Nu, niciodată.

— Dar ai pașaport francez. Ai fi putut merge foarte ușor.

— Ar fi fost prea dureros să văd pământul strămoșilor mei stăpânit de sioniști.

Răspunsul ei păru să-l mulțumească. Cu o înclinare a capului îi impuse să-și pună vălul pe față. Ea fu recunoscătoare că se putea adăposti sub veșmântul ei, căci îi dădea răgazul să se adune. Ascunsă sub cortul ei negru, cu fața acoperită, se pregăti pentru interogatoriul care știa că va urma. Ușurința cu care povestea Leilei venea din subconștientul ei în conștiință o surprinse și pe ea. Instrucția intensă dădea roade. Era de parcă-și amintea evenimente care chiar se petrecuseră. Natalie Mizrahi dispăruse pentru ea; era moartă și îngropată. Leila Hadawi era cea care fusese adusă în acest sat din mijlocul deșertului, iar Leila Hadawi aștepta cu încredere cel mai sever test din viața ei.

Imediat, femeia reapăru aducând ceai pentru toți cei prezenți. Irakianul se așeză în fața Nataliei, iar ceilalți trei se așezară în spatele lui, cu armele puse pe coapse. Natalie își aminti instantaneu de imaginea unui bărbat condamnat într-o salopetă portocalie, un occidental, palid ca moartea, așezat, cu mâinile legate, în fața unui grup ca un cor de

călăi fără chip, îmbrăcați în negru. La adăpostul *abayalei,* Natalie alungă imaginea îngrozitoare din mintea ei. Își dădu atunci seama că transpira. Sudoarea i se scurgea de-a lungul coloanei vertebrale și-i picura între sâni. Îi era permis să transpire, își spuse. Era o pariziancă cocoloșită, neobișnuită cu fierbințeala deșertului, iar aerul din încăpere nu mai era răcoros. Casa se încălzea sub asaltul soarelui de dimineață târzie.

— Ești medic, spuse irakianul în sfârșit, ținând paharul de ceai între policar și arătător, așa cum o clipă mai devreme îi ținuse fața Nataliei.

Da, a spus ea, luptându-se cu paharul ei de ceai pe sub văl, era medic, educată la Université Paris-Sud, angajată la Clinica Jacques Chirac în *banlieue*-ul parizian Aubervilliers. Apoi completă că Aubervilliers era o suburbie majoritar musulmană și că cei mai mult pacienți ai ei erau arabi din nordul Africii.

— Da, știu, spuse irakianul nerăbdător, făcând mai mult decât clar faptul că îi cunoștea biografia. Mi s-a spus că ieri ți-ai petrecut câteva ore îngrijind pacienți în clinica din Raqqa.

— Alaltăieri, îl corectă ea.

Și evident, se gândi ea, privindu-l prin ceața neagră a vălului, tu și prietenii tăi mă urmăreați.

— Ar fi trebuit să vii încoace cu mult timp în urmă, continuă el. Avem mare nevoie de doctori în califat.

— Locul meu de muncă e la Paris.

— Dar acum ești aici, punctă el.

— Sunt aici, spuse precaută, pentru că mi s-a cerut să vin.

— De Jalal.

Ea nu răspunse. Irakianul sorbi gânditor din ceaiul său.

— Jalal se pricepe foarte bine să-mi trimită europeni entuziaști, dar eu sunt cel care decide dacă merită să intre în tabăra noastră.

Rosti aceste cuvinte ca și cum ar fi fost o amenințare, iar Natalie presupuse că exact asta-i fusese intenția.

— Vrei să lupți pentru Statul Islamic?

— Da.

— De ce nu lupți pentru Palestina?

— Ba lupt.

— Cum?

— Luptând pentru Statul Islamic.

Privirea lui deveni mai caldă.

— Zarqawi a spus mereu că drumul spre Palestina trece prin Amman. Întâi, vom cuceri ce-a mai rămas din Irak și Siria. Apoi Iordania. Și în sfârșit, *inshallah*, Ierusalimul.

— Ca și Saladin, replică ea și nu pentru prima oară se întrebă dacă nu cumva bărbatul cunoscut drept Saladin stătea chiar în fața ei.

— Ai auzit de numele acesta? întrebă el. Saladin?

Ea dădu din cap. Irakianul privi peste umărul său și murmură ceva unuia dintre cei trei bărbați așezați în spatele său. Bărbatul îi întinse un teanc de hârtii prinse cu o agrafă. Natalie își dădu seama că acela era dosarul ei de personal, întocmit de ISIS, gând ce aproape că o făcu să le zâmbească pe sub *abaya.* Irakianul frunzări paginile acelea cu indiferența birocratului. Natalie se întrebă ce fel de muncă o fi făcut înainte ca invazia americană să dea peste cap practic fiecare aspect al vieții în Irak. Oare fusese funcționar în vreun minister? Oare fusese profesor ori bancher? Vânduse legume la piață? Nu, se gândi ea, nu era vreun fost negustător sărac. Era un fost ofițer din armata irakiană. Sau poate, se gândi ea în timp ce sudoarea-i curgea pe spate, poate lucrase pentru temuta poliție secretă a lui Saddam.

— Ești necăsătorită, declară el brusc.

— Da, răspunse cinstit Natalie.

— Ai fost logodită vreodată?

— Aproape.

— Cu Ziad al-Masri? Un frate care-a murit în arestul iordanienilor?

Ea dădu încet din cap.

— Unde l-ai cunoscut?

— La Paris-Sud.

— Și ce studia acolo?

— Electronică.

— Da, știu. El puse hârtiile dosarului ei pe covor. Avem mulți suporteri în Iordania. Mulți dintre frații noștri erau cetățeni iordanieni. Dar niciunul dintre ei, spuse el, n-a auzit vreodată de cineva cu numele Ziad al-Masri.

— Ziad n-a fost niciodată militant politic în Iordania, răspunse ea cu mai mult calm decât ar fi crezut că e posibil. S-a radicalizat abia după ce s-a mutat în Europa.

— A fost membru al Hizb ut-Tahrir?

— Oficial, nu.

— Asta ar explica de ce nici frații noștri din Hizb ut-Tahrir n-au auzit vreodată de el.

O privi calm pe Natalie în timp ce o altă cascadă de sudoare îi năvăli în jos pe spate.

— Nu-ți bei ceaiul, îi atrase el atenția.

— Asta pentru că mă stresezi.

— N-a fost intenția mea.

Remarca lui stârni râsete reținute printre cei trei bărbați din spatele lui. El așteptă să se liniștească înainte să continue.

— Multă vreme americanii și prietenii lor, europenii, nu ne-au luat în serios. Ne-au subestimat, ne-au dat fel de fel de nume ridicole. Dar acum și-au dat seama că suntem o amenințare pentru ei și încearcă din răsputeri să se infiltreze printre noi. Britanicii sunt cei mai răi. De fiecare dată când rețin câte un musulman britanic care vrea să vină în califat, încearcă să-l transforme într-un spion. Îi prindem foarte repede, de fiecare dată. Uneori îi folosim chiar împotriva britanicilor. Dar alteori, spuse ridicând din umeri, doar îi ucidem.

Lăsă tăcerea să atârne grea peste camera sufocată de căldură. Natalie fu cea care-o sparse.

— Eu n-am cerut să vin printre voi, spuse ea. Tu mi-ai cerut-o.

— Nu, Jalal ți-a cerut să vii în Siria, nu eu. Dar eu sunt cel care va hotărî dacă vei rămâne. Adună paginile dosarului: Mi-ar plăcea să aud povestea ta de la bun început, Leila. Cred că asta ne-ar ajuta foarte mult.

— M-am născut…

— Nu, spuse el, întrerupând-o. Am spus de la bun început.

Confuză, ea nu mai spuse nimic. Irakianul se uită iar în jos, la dosarul ei.

— Scrie aici că familia ta e dintr-un loc numit Sumayriyya.

— Familia tatălui meu, spuse ea.

— Unde se află?

— *A fost* în Galileea de vest. Nu mai e acolo.

— Spune-mi despre locul ăsta, spuse el. Spune-mi tot.

Sub văl, Natalie închise ochii. Se văzu pe ea însăși mergând pe un tăpșan acoperit de buruienișuri încâlcite și pietre împrăștiate, alături de un bărbat de înălțime medie ale cărui față și nume nu și le mai putea aminti. Acela îi vorbea acum, ca din fundul unui puț, iar cuvintele lui deveniră ale ei. Creșteau banane și pepeni în Sumayriyya, cei mai dulci pepeni din toată Palestina. Irigau câmpurile cu apă adusă printr-un apeduct străvechi și își înmormântau morții într-un cimitir aflat nu departe de moschee. Sumayriyya era paradisul pe pământ, Sumayriyya era Edenul. Iar apoi, într-o noapte de mai din 1948, au venit evreii pe drumul de coastă, într-un convoi cu faruri orbitoare, iar Sumayriyya a dispărut.

∵

În centrul operațional din bulevardul Regele Saul un scaun era rezervat doar pentru șef. Nimeni altcineva nu se putea așeza pe el. Nimeni nici

măcar nu îndrăznea să-l atingă. De-a lungul acelei zile tensionate, scaunul scrâșni și se încovoie sub greutatea lui Uzi Navot. Gabriel rămase constant lângă el, uneori în scaunul adjunctului, alteori în picioare, agitat, cu palma apăsată pe bărbie și cu capul înclinat ușor într-o parte.

Ambii bărbați, ca și toți cei prezenți în centrul operațional, n-aveau ochi decât pentru ecranul principal al transmisiunii video. Pe acesta era afișată imaginea preluată de satelit în care se vedea o casă mare dintr-un sat de lângă granița siriană. În curtea casei, mai mulți bărbați stăteau relaxați la umbra unor palmieri. În curte erau două SUV-uri. Unul dintre ele transportase o femeie din centrul orașului Raqqa; celălalt adusese patru bărbați din triunghiul sunnit al Irakului. Gabriel transmisese coordonatele casei lui Adrian Carter, la sediul CIA, iar acesta detașase într-acolo o dronă dintr-o bază secretă din Turcia. Din când în când, obiectul zburător trecea prin imaginea transmisă de satelitul Ofek 10, dând leneș ocol la patru mii de metri deasupra țintei, pilotat de un puști dintr-o rulotă dintr-un alt deșert din cealaltă parte a lumii.

Adrian Carter implicase și alte resurse pentru a sta cu ochii pe țintă. Mai precis, dăduse instrucțiuni ca NSA să adune cât mai multe informații despre telefoanele mobile din casa respectivă. NSA identificase nu mai puțin de douăsprezece telefoane prezente la fața locului, unul dintre ele fiind anterior legat de un individ suspectat a fi un ofițer de rang înalt al ISIS, pe nume Abu Ahmed al-Tikriti, fost colonel din serviciul de informații al armatei irakiene. Gabriel bănuia că tocmai al-Tikriti era cel care-i interoga agenta. I se făcu greață, dar se mângâie puțin la gândul că o instruise bine. Chiar și așa, i-ar fi luat bucuros locul. Poate că, la urma urmei, se gândi Gabriel, uitându-se la Uzi Navot așezat calm în scaunul ce-i fusese rezervat, nu fusese dispensat de povara comandei.

Ziua trecu poticnit. Cele două SUV-uri rămaseră în curte, iar jihadiștii la umbra palmierilor. Apoi umbra se risipi în apus, iar focurile luminară întunericul. Satelitul Ofek 10 trecu pe modul infraroșu. La nouă, în aceeași seară, detectă câteva semnături de căldură umană ieșind din casă. Patru dintre acestea intrară într-unul dintre SUV-uri. Cea de-a cincea, o femeie, urcă în celălalt. Drona urmări unul dintre vehicule până în Mosul; satelitul Ofek 10 îl urmări pe cel de-al doilea făcând drumul de întoarcere spre Raqqa. Acolo se opri în fața unei clădiri de locuințe de lângă parcul al-Rasheed și o singură semnătură de căldură, o femeie, ieși din spatele SUV-ului. Intră în clădirea de apartamente puțin înainte de miezul nopții și dispăru din imagine.

∵

Într-o cameră de la al doilea etaj al clădirii, un cleric saudit subțire și uscat ținea o predică în fața câtorva zeci de luptători vrăjiți despre rolul pe care aveau să-l joace ei în declanșarea, *inshallah,* sfârșitului lumii. Momentul acela se apropia, spunea el, era mai aproape decât credeau ei. Istovită de interogatoriul intens, orbită de epuizare și de *abaya,* Natalie nu găsi niciun motiv să pună la îndoială profeția bătrânului predicator.

Casa scărilor, ca de obicei, era scufundată în beznă. Urca și număra treptele murmurând în arabă, câte paisprezece trepte de rampă, două rampe de etaj. Camera ei era la al șaselea etaj, la doisprezece pași de casa scării. Când intră, închise ușa fără zgomot în urma ei. O rază de lună intra prin unica fereastră, căzând pe forma feminină chircită pe dușumea. Încetișor, Natalie își scoase *abayaua* și își făcu un culcuș. Dar tocmai când punea capul pe pernă, forma feminină din cealaltă parte a camerei se mișcă și se ridică în fund.

— Miranda? spuse Natalie, dar dinspre cealaltă femei nu se auzi niciun cuvânt, doar fâsâitul unui chibrit.

Flacăra lui atinse mucul unei lămpi cu ulei de măsline. Lumina caldă umplu încăperea.

Natalie se ridică și ea în fund, așteptându-se să vadă trăsăturile celtice delicate. În schimb, se pomeni uitându-se la o pereche de ochi depărtați și hipnotici, arămii.

— Tu cine ești? întrebă ea în arabă, dar noua ei colegă de cameră îi răspunse în franceză.

— Numele meu e Safia Bourihane, spuse ea întinzând mâna. Bine-ai venit în califat!

38

Palmira, Siria

Tabăra era chiar la marginea anticului oraș Palmira, nu departe de Tadmor, faimoasa închisoare din deșert, unde tatăl stăpânului îi aruncase pe cei care îndrăzniseră să i se opună. Înainte de războiul civil, fusese un avanpost al armatei siriene din guvernoratul Homs, dar în primăvara lui 2015, ISIS o capturase în bună măsură intactă, aproape fără luptă. ISIS jefuise și distrusese multe dintre uluitoarele ruine ale Palmirei, ca și închisoarea, dar tabăra militară fusese păstrată cum era. Înconjurată de ziduri înalte de patru metri, pe coama cărora se întindeau spirale de sârmă ghimpată, în tabără erau cazărmi pentru cinci sute de oameni, o sală de mese, săli de recreere și ședințe, o sală de sport și un generator de curent care asigura funcționarea aerului condiționat în arșița zilei și a luminatului electric pe timpul nopții. Toate însemnele armatei siriene fuseseră îndepărtate, iar flamurile negre ale ISIS fâlfâiau și plesneau acum deasupra curții centrale. Numele vechii instalații militare nu era rostit niciodată. Absolvenții îi spunea Tabăra Saladin.

Natalie călători până acolo în ziua următoare, în SUV, însoțită de Safia Bourihane. Trecuseră patru luni de la atentatul împotriva Centrului Weinberg din Paris; în acest timp Safia devenise o vedetă a jihadismului. Era omagiată în poeme, străzi și piețe primiseră numele ei, tinere fete căutau să-i urmeze faptele. Într-o lume în care moartea era celebrată, ISIS făcea eforturi considerabile pentru a o ține pe Safia în viață. Era mutată permanent de la o casă de siguranță la alta, din Siria și Irak, și numai sub escortă înarmată. În singura ei apariție într-un video de propagandă al ISIS, fața ei fusese ascunsă de văl. Nu folosea telefon și nu se atingea

niciodată de computer. Natalie se mângâie la gândul că i se permisese să intre în anturajul Safiei. Ceea ce-i sugera că trecuse de interogatoriu fără să iște nicio bănuială. De-acum era una de-a lor.

Evident, Safia se obișnuise cu statutul ei exagerat. În Franța fusese o cetățeană de clasa a doua, cu perspective de carieră limitate, dar în lumea întoarsă cu fundul în sus a califatului, era o celebritate. În mod evident era cam îngrijorată de Natalie, căci Natalie reprezenta o amenințare potențială față de statul ei. În ce-o privea, Natalie era mulțumită să joace rolul de teroristă abia înregimentată. Safia Bourihane era schița în cărbune pe care se baza rolul de dr. Leila Hadawi. Leila Hadawi o admira pe Safia, dar Natalie Mizrahi nu se simțea bine în prezența ei și, de i s-ar fi dat șansa, i-ar fi injectat bucuroasă o doză de otravă în vene. *Inshallah*, își spuse în timp ce SUV-ul gonea prin deșertul sirian.

Araba Safiei era în cel mai bun caz rudimentară. Astfel că și-au petrecut călătoria discutând încetișor în franceză, fiecare de sub cortul privat al *abayalei* sale. Au vorbit despre originile lor și au descoperit că aveau puține în comun; ca fiică de palestinieni educați, Leila Hadawi avusese o viață foarte diferită de copila muncitorilor algerieni din *banlieue*-uri. Islamul era singura punte între ele, dar Safia nu prea înțelegea dogmele Jihadului ori măcar elementele de bază ale ritualurilor islamice. A recunoscut că-i cam lipsea gustul vinului francez. Ce-i stârnea mai mult curiozitatea era felul cum o ținea minte țara pe care o atacase – nu Franța centrelor urbane și a zonelor rurale, ci Franța arabă din *banlieue*-uri. Natalie îi spuse, veridic, că se vorbea cu drag de ea în Aubervilliers, prin *cités.* Ceea ce îi făcu plăcere Safiei. Într-o zi, spuse ea, spera să se reîntoarcă.

— În Franța? întrebă incredulă Natalie.

— Da, bineînțeles.

— Ești cea mai căutată femeie din țară. E imposibil.

— Asta pentru că deocamdată Franța e încă stăpânită de francezi, dar Saladin spune că-ntr-o zi va fi parte din califat.

— L-ai întâlnit?

— Pe Saladin? Da, l-am întâlnit.

— Unde? întrebă într-o doară Natalie.

— Nu știu sigur. Am fost legată la ochi pe parcursul călătoriei.

— Cu cât timp în urmă?

— La câteva săptămâni după operațiunea mea. A vrut să mă felicite personal.

— Se zice că e irakian.

— Nu sunt sigură. Arabă mea nu e suficient de bună ca să pot face diferența între un sirian și un irakian.

— Și cum e?

— Foarte mare, puternic, cu niște ochi frumoși. Este exact cum te aștepți să fie. *Inshallah*, într-o bună zi ai să-l întâlnești și tu.

Sosirea Safiei în tabără a dat prilejul unor manifestări sărbătorești, cu rafale de arme și strigăte *Allahu Akbar.* La Natalie, noua recrută, se gândiră ulterior. Primi o cameră numai pentru ea – odaia unui fost ofițer sirian de rang inferior –, iar în seara aceea, după rugăciune, luă pentru prima oară masa în cantina comună. Femeile mâncau separat de bărbați, în dosul unei draperii negre. Mâncarea era jalnică, dar suficientă: orez, pâine, friptură de cine știe ce pasăre, o tocăniță grimaronie de carne cartilaginoasă. În ciuda separării, femeile erau obligate să-și poarte *abayalele* în timpul mesei, ceea ce făcea mâncatul o provocare. Natalie mușcă hulpavă din pâine și orez, dar pregătirea ei de medic îi întemeie decizia de a evita carnea. Femeia din stânga ei era o saudită tăcută pe nume Bushra. Cea din dreapta era Selma, o tunisiancă vorbăreață. Selma venise în califat ca să-și găsească un soț, dar soțul ei fusese ucis în

luptele împotriva kurzilor, iar acum voia să se răzbune. Dorința ei era să participe într-un atentat sinucigaș. Avea nouăsprezece ani.

După cină, urma un program. Un cleric ținu o predică, un luptător recită un poem scris chiar de el. Apoi, pe o scenă, Safia fu „intervievată" de un musulman britanic isteț, care lucra în departamentul de promovare și marketing al ISIS. În noaptea aceea, deșertul se zgudui sub loviturile atacurilor aeriene ale coaliției. Singură în camera sa, Natalie se rugă să fie izbăvită.

Instrucția ei teroristă începu a doua zi dimineață, după micul dejun, când o duseră cu mașina în deșert pentru instrucția cu armament – puști de asalt, pistoale, lansatoare de rachete, grenade. Se întorcea în deșert în fiecare dimineață, chiar și după ce instructorii ei o declarară expertă. Aceștia, instructorii, nu erau jihadiști cu ochi demenți; erau exclusiv irakieni, toți foști soldați și veterani tăbăciți în insurgența sunnită. Luptaseră împotriva americanilor în Irak, obținând un scor egal, și nu-și doreau nimic mai mult decât să se lupte din nou cu ei, pe câmpiile din nordul Siriei, într-un loc numit Dabiq. Americanii și aliații lor – armatele Romei, după lexiconul ISIS – trebuiau stârniți, și ațâțați, și instigați ca să-și iasă din minți. Bărbații din Irak plănuiau să facă exact acest lucru, iar cadeții din tabără erau bățul lor.

Pe timpul arșiței zilei, Natalie se întorcea în sălile cu aer condiționat ale taberei unde urma cursuri de asamblare a bombelor și de comunicații sigure. În plus, trebui să rabde lecții lungi despre plăcerile vieții de apoi, pentru a fi gata să participe la o misiune sinucigașă. Iar și iar, instructorii irakieni o întrebau dacă era doritoare să moară pentru califat, iar Natalie, fără ezitare, răspundea că era. Curând, în timpul instrucției militare, fu silită să poarte o greoaie vestă destinată sinuciderii și fu învățată să armeze dispozitivul și să-l detoneze folosind un buton ascuns în palmă. Prima

oară când instructorul i-a ordonat să apese butonul, degetul mare al Nataliei s-a învârtit amorțit pe deasupra butonului, apoi a înghețat.

— *Yalla,* o îndemnă el. Nu va exploda de-adevăratelea.

Natalie închise ochii și strânse detonatorul.

— Bum, șopti instructorul. Și ești în drum spre paradis.

Cu permisiunea șefului taberei, Natalie începu să vadă pacienții vechii infirmerii a bazei militare. La început, ceilalți cădeți ezitau să o cheme, de teamă să nu fie văzuți ca fiind prea moi de către instructorii irakieni. Dar la scurt timp după aceea, primea un flux constant de pacienți, în timpul „orelor de birou", care urmau imediat după cursul de confecționare a bombelor și după rugăciunea de după-amiază. Afecțiunile lor acopereau o gamă întinsă de la răni infectate căpătate în luptă la tuse convulsivă, diabet și sinuzită. Natalie avea prea puține resurse și facilități medicale, dar îi tratã răbdătoare pe toți. În cursul consultațiilor, află multe lucruri despre colegii ei cursanți – numele lor, țările de origine, circumstanțele în care călătoriseră în califat, statutul pașapoartelor lor. Printre cei veniți să o vadă se numără și Safia Bourihane. Era cu câteva kilograme mai slabă decât ar fi trebuit, cam deprimată și îi trebuia ochelari. În rest, avea o sănătate bună. Natalie rezistă impulsului de a-i da o supradoză de morfină.

— Plec dimineață, anunță Safia în timp ce se acoperea cu *abayaua.*

— Unde pleci?

— Nu mi-au spus. Nu-mi spun niciodată. Dar tu? întrebă ea.

Natalie ridică din umeri.

— Trebuie să mă întorc în Franța într-o săptămână.

— Ești norocoasă.

Safia se lăsă să lunece de pe masa de consult ca o copilă și se îndreptă spre ușă.

— Cum a fost? întrebă Natalie deodată.

Safia se întoarse. Chiar și prin plasa ca de țânțari a *abayalei,* ochii ei erau uluitor de frumoși.

— Cum a fost *ce*?

— Operațiunea. Natalie ezită, apoi spuse: Să ucizi evrei.

— A fost frumos, spuse Safia. Un vis devenit realitate.

— Dar dacă ar fi fost o misiune sinucigașă? Ai fi putut s-o faci?

Safia zâmbi întristată.

— Aș vrea să fi fost.

39.

Palmira, Siria

Liderul taberei era un irakian pe nume Masud, din provincia Anbar. Își pierduse ochiul stâng luptând împotriva americanilor în timpul insurgenței militare din 2006. Pe cel drept îl ațintii suspicios asupra Nataliei, care, după o cină complet neapetisantă în cantină, îi ceruse permisiunea de a ieși singură în afara taberei.

— Nu e nevoie să încerci să ne păcălești, spune tărăgănat. Dacă vrei să părăsești tabăra, dr. Hadawi, ești liberă s-o faci.

— Nu vreau să plec.

— Nu ești mulțumită aici? Nu te-am tratat bine?

— Foarte bine.

Chiorul Masud făcu un întreg spectacol al deliberării.

— În oraș nu funcționează serviciile de telefonie, dacă la asta te gândești.

— Nu mă gândeam la asta.

— Și nici mobilurile sau internetul.

Urmă o scurtă pauză.

— Am să trimit pe cineva să te însoțească, spuse Masud.

— Nu-i nevoie.

— Ba este. Ești mult prea prețioasă ca să te plimbi singură.

Escorta aleasă de Masud ca să o însoțească pe Natalie era un tip originar din Cairo, frumos și cu studii universitare, pe nume Ismail, intrat în ISIS din frustrare, la scurt timp după lovitura de stat ce îndepărtase Frăția Musulmană de la putere în Egipt. Ieșiră din tabără la câteva minute după nouă. Luna se lăsase în jos, deasupra lanțului muntos ce înconjura Palmira la nord, ca un soare alb pe cerul negru, și strălucea asemenea unui reflector îndreptat asupra munților din sud. Natalie își urmă umbra pe o cărare prăfoasă, iar Ismail venea la câțiva pași în urmă, veșmintele lui negre lucind în lumina lunii, cu o armă peste piept. De ambele părți ale cărării, livezi îngrijite de palmieri prosperau în solul bogat al Wadi al-Qubur, alimentat de izvorul Efqa. Izvorul și oazele dimprejur atrăseseră prima dată oameni în locul acela poate încă din mileniul al șaptelea î.Hr. Acolo s-a ridicat un oraș-cetate de două sute de mii de locuitori ce vorbeau dialectul de Palmira al limbii aramaice și s-a îmbogățit datorită traficului de caravane de pe Drumul Mătăsii. Imperiile au venit și-au plecat, iar în primul secol d.Hr. romanii au declarat Palmira oraș supus imperiului lor. Anticul oraș de la marginea unei oaze nu avea să mai fie niciodată la fel.

Palmierii de pe marginea cărării se clătinau în briza răcoroasă a deșertului. În sfârșit, palmierii rămaseră în urmă și se zări templul lui Bel, centrul vieții religioase din antica Palmira. Natalie merse mai încet, apoi se opri și privi cu gura căscată catastrofa împrăștiată în deșert. Ruinele templului, cu porțile și coloanele lui monumentale, fuseseră printre cele mai bine păstrate din orașul Palmira. Acum ruinele erau și ele ruinate, doar o porțiune

de zid mai rămăsese intactă. Ismail egipteanul nu era, evident, mișcat de distrugeri.

— *Shirk,* spuse el ridicând din umeri, folosind cuvântul arab pentru politeism. Trebuia distrus.

— Ai fost aici când s-a întâmplat?

— Am ajutat să punem explozibilii.

— *Alhamdulillah,* se auzi ea șoptind. *Domnul fie lăudat.*

Pietrele căzute sticleau în lumina rece a lunii. Natalie își croi drum cu atenție printre ruine, atentă să nu-și sucească vreo gleznă, și porni spre Marea Colonadă, bulevardul ceremoniilor ce se întindea de la templul lui Bel la Arcul de Triumf, apoi la Tetrapylon și la templul funerar. Și acolo ISIS își impusese condamnarea la moarte a trecutului neislamic. Colonadele fuseseră răsturnate, arcadele distruse. Oricare ar fi fost până la urmă soarta ISIS, lăsau o urmă de neșters asupra Orientului Mijlociu. Palmira, se gândi Natalie, nu avea să mai fie niciodată la fel.

— Tot tu ai făcut și asta?

— Am ajutat, admise Ismail, zâmbind.

— Și marea piramidă de la Gizeh? întrebă ea ca să-l tragă de limbă. O vom distruge și pe-aceea?

— *Inshallah*, murmură el.

Natalie porni spre templul lui Baalshamin, dar curând membrele i se îngreunară și lacrimile îi începoșară vederea, așa că o luă înapoi și, cu Ismail pe urme, o apucă iarăși printre palmieri spre porțile taberei Saladin. În principala sală de recreere, câțiva cursanți urmăreau un nou video de recrutare al ISIS, în care erau promovate bucuriile vieții din califat – un tânăr jihadist bărbos se juca cu un copil într-un parc cu o vegetație luxuriantă și, desigur, fără capete tăiate. La cantină, Natalie bău un ceai cu Selma, prietena ei din Tunisia, și-i povesti cu ochii mari despre minunățiile de dincolo de gardurile taberei. Apoi se întoarse în camera ei și se prăbuși în pat. În vise mergea printre ruine – un măreț oraș roman, un sat arab

din Galileea. Ghidul ei era o femeie mânjită de sânge, cu ochii arămii. *E exact cum te-aștepți să fie, spunea ea.* Inshallah, *ai să-l întâlnești și tu într-o bună zi.*

În cel din urmă vis, dormea în propriul ei pat. Nu în patul din Ierusalim, ci în cel al copilăriei franceze. Auzea bătăi puternice în ușă și imediat camera se umplea de bărbați vânjoși cu păr și bărbi lungi, iar numele lor erau ale unor sate de la răsărit. Tresărind, Natalie se ridică în capul oaselor și își dădu seama că nu visa. Camera era chiar camera ei din tabără. Iar bărbații erau adevărați.

40

Provincia Anbar, Irak

De data aceea, nu mai avu soarele sau instrumentele de bord cu care să înregistreze traseul, căci la câteva minute de la plecarea din Palmira o legară la ochi. În scurtul interludiu cât a mai putut vedea, a reușit să adune trei frânturi mici de informație. Cei care-o luaseră erau patru la număr, ea era pe bancheta din spate a unui alt SUV, iar acesta se îndrepta spre est pe autostrada siriană care se numea cândva M20. Îi întrebă pe cei care-o luaseră captivă unde-o duc, dar nu primi niciun răspuns. Protestă, spunând că n-a greșit cu nimic în Palmira, că nu voise decât să vadă cu ochii ei templele *shirk* distruse, dar din nou nu primi niciun răspuns. Într-adevăr, de-a lungul întregii călătorii, cei patru nu schimbară între ei nici măcar un cuvânt. Ca divertisment, ascultară o lungă predică a califului. Iar când predica se încheie, ascultară un talk-show la postul de radio pirat al ISIS, al-Bayan. Al-Bayan își avea sediul în Mosul și emitea în bandă FM. Invitații talk-show-ului discutau o recentă *fatwa* a Statului Islamic,

care reglementa relațiile sexuale între bărbați și sclavele lor. La început, semnalul de la Mosul era slab și bruiat de unde electrostatice, dar pe măsură ce călătoria lor continua semnalul se îmbunătățea.

Se opriră o dată ca să pună combustibil dintr-o canistră în rezervor și a doua oară pentru a negocia cu un punct de control al ISIS. Soldatul de gardă vorbea cu accent irakian și avea o atitudine deferentă – ba chiar înfricoșată – față de bărbații din SUV. Prin geamurile deschise, de departe, Natalie auzi zarvă, ordine strigate, copii plângând, jelania unor femei.

— *Yalla! Yalla!* spunea o voce. Nu vă opriți! Nu e departe!

În mintea Nataliei se formă o imagine – un rând firav de necredincioși zdrențăroși, un drum al lacrimilor ce ducea către o groapă comună. Curând, se gândi, li se va alătura și ea.

După vreo jumătate de oră, SUV-ul poposi pentru a treia oară. Motorul se opri, iar portierele se deschiseră cu zgomot, lăsând să intre un val de zăpușeală densă și neplăcută. Instantaneu, Natalie simți sudoarea curgând pe sub pânza grea a *abayalei.* O mână o prinse de încheietură și o îmboldi fără s-o bruscheze. Se trase peste banchetă, își întoarse picioarele într-o parte și se lăsă să alunece până ce atinse pământul cu ele. Timp în care mâna nu îi eliberă încheietura. Însă în încleștarea aceea nu era duritate, nu făcea decât s-o ghideze.

În graba evacuării din tabără, Natalie nu apucase să-și pună sandalele. Sub tălpile ei goale, pământul ardea. Ceea ce-i stârni o amintire, la fel de neplăcută ca și arșița. Era pe o plajă din sudul Franței. Mama ei îi spuse să-și scoată Steaua lui David de la gât, până n-o văd și alții. Își desfăcu pandantivul, i-l dădu mamei și o luă la fugă spre Mediterana înainte ca nisipul încins să-i pârlească tălpile.

— Ai grijă, spuse o voce, prima care i se adresa de când părăsise tabăra. Sunt niște trepte în față.

Erau late și netede. Când Natalie ajunse pe ultima treaptă, mâna o trase delicat înainte. Avea senzația că se mișcă printr-o casă mare, prin încăperi răcoroase, prin curți scăldate-n soare. În sfârșit, ajunse la un alt rând de scări, mai lung decât cel dintâi, de douăsprezece trepte în loc de șase. În capul lor, simți prezența mai multor bărbați și auzi țăcănitul lejer al armelor automate manevrate expert.

Se schimbară câteva cuvinte în șoaptă, se deschise o ușă. Natalie mai înaintă fix zece pași. Apoi mâna o strânse de încheietură și o apăsă lejer în jos. Supusă, se lăsă pe dușumea și se așeză pe un covor, cu picioarele încrucișate și cu mâinile adunate strâns în poală. Legătura de la ochi îi fu scoasă. Prin plasa de țânțari a vălului, văzu un bărbat așezat în fața ei într-o postură identică. Fața lui i se părut pe dată cunoscută; era irakianul cu rang înalt care o interogase înainte de transferul la Palmira. Impunătoare liniște a ținutei sale dispăruse. Veșmintele negre erau prăfuite, ochii bruni îi erau injectați și obosiți. Noaptea, se gândi Natalie, n-a fost liniștită pentru el.

Dintr-o mișcare a mâinii, îi indică să-și ridice vălul. Ea ezită, dar se supuse. Ochii bruni o priviră îndelung, în timp ce ea studia modelul covorului. În sfârșit, o luă de bărbie în cleștele ca de homar al mâinii schilodite și îi ridică fața spre a lui.

— Dr. Hadawi, spuse liniștit. Mulțumesc mult că ai venit!

∵

Trecu de o altă ușă, intră într-o altă cameră. Dușumeaua era goală și albă, ca și pereții. Deasupra era o mică deschizătură rotundă prin care intra o coloană de lumină fierbinte. În rest, domnea umbra. Într-un colț, cel mai îndepărtat, patru luptători ISIS înarmați până în dinți stăteau într-un cerc neregulat, cu ochii în jos, ca niște

bocitoare lângă un mormânt. Costumația neagră le era acoperită de praf. Și nu era praful kaki al deșertului; era albicios și gri, ca betonul pulverizat de-o lovitură de baros căzută din cer. La picioarele celor patru bărbați era un al cincilea. Zăcea pe spate, întins pe o targă, cu un braț peste piept, iar celălalt, stângul, întins pe lângă corp. Era sânge pe mâna lui stângă, și sângele păta dușumeaua goală împrejurul lui. Fața lui avea paloarea morții. Sau să fi fost doar praful gri? Din cealaltă parte a camerei, Natalie nu-și putea da seama.

Comandantul irakian o îmboldi înainte. Trecu prin coloana de lumină solară; căldura aceea era lichidă. Înaintea ei se produse mișcare și cei îndoliați îi făcură loc între ei. Ea se opri și se uită în jos la bărbatul de pe targă. Pe fața sa nu era praf. Paloarea cenușie era a pielii, rezultatul unei pierderi severe de sânge. Avea două răni vizibile, una în partea superioară a pieptului, cealaltă la coapsa piciorului drept – răni, se gândi Natalie, care i-ar fi fost fatale unui om de rând, dar nu și aceluia. Era destul de mare și bine făcut.

Este exact cum te-așteptai să fie…

— Cine e? întrebă ea după o clipă.

— Nu e important, răspunse irakianul. Important e să trăiască. Trebuie să nu-l lași să moară.

Natalie își strânse *abayaua* pe lângă corp, se lăsă pe vine lângă targă și se întinse spre rana de la piept. Imediat, unul dintre luptători o înșfăcă de încheietură. De data aceasta, încleștarea nu era delicată; ai fi zis că are să-i frângă oasele. Îl ațintì cu privirea pe luptător, admonestându-l mut că îndrăznise să o atingă, să atingă o femeie care nu-i era rudă de sânge, iar apoi îl privi pe irakian în același fel. Irakianul mișcă o dată din cap, iar încleștarea ca de menghină se relaxă. Natalie savură mica ei victorie. Pentru prima oară de când venise în Siria, simțea că deține un fel de putere. Deocamdată, se gândi, îi avea în puterea ei.

Se întinse din nou spre rană, fără să mai fie busculată, și trase într-o parte veșmântul negru sfâșiat. Rana era extinsă, cam de cinci centimetri în zona mai lată, și cu margini zdrențuite. Ceva fierbinte și zimțat intrase în carne cu o viteză extrem de mare și făcuse un prăpăd înfiorător – oase frânte, țesut sfâșiat, vase de sânge tăiate. Respirația-i era scurtă și superficială. Era o minune că mai respira cât de cât.

— Ce s-a întâmplat?

Nimeni n-a spus nimic.

— Nu-l pot ajuta decât dacă știu cum a fost rănit.

— Era într-o casă care a fost bombardată.

— Bombardată?

— Un raid aerian.

— Cu dronă?

— Ceva mult mai mare decât o dronă. Vorbea ca din proprie experiență: L-am găsit sub dărâmături. Era inconștient, dar respira.

— I s-a oprit respirația de-atunci?

— Nu.

— Dar conștiința și-a recăpătat-o?

— Nici măcar o clipă.

Ea-i examină craniul, care era acoperit de păr negru și des. Nu se vedeau sângerări sau contuzii evidente, dar asta nu însemna nimic; era posibil să fi suferit o traumă cerebrală serioasă. Îi ridică pleoapa ochiului stâng, apoi pe-a celui drept. Pupilele reacționau, ceea ce era un semn bun. Sau nu era? Îi lăsă pleoapa ochiului drept.

— Când s-a întâmplat?

— Bomba a căzut la scurt timp după miezul nopții.

— Și ce oră e acum?

— Zece și un sfert.

Natalie examină rana căscată de la coapsă. Un caz dificil, ca să nu zic mai mult, se gândi cu obiectivitate. Pacientul era comatos de zece ore. Suferise două răni de penetrare serioase,

nemaivorbind de posibilitatea de a avea numeroase alte fracturi sau leziuni obișnuite la victimele prinse sub dărâmături. Hemoragiile interne erau un dat. Septicemia stătea la pândă. Pentru a mai avea o șansă de supraviețuire, trebuia transportat de urgență la un centru de tratament al traumatismelor de nivel 1, scenariu pe care i-l explică irakianului schilodit.

— Nici nu se pune problema, replică el.

— Are nevoie urgent de terapie intensivă.

— Aici nu suntem la Paris, dr. Hadawi.

— Dar unde suntem?

— Asta nu-ți pot spune.

— De ce?

— Din rațiuni de securitate.

— Suntem în Irak?

— Pui prea multe întrebări.

— Suntem? insistă ea.

Irakianul confirmă prin tăcerea sa.

— E un spital în Ramadi, nu-i așa?

— Nu ar fi în siguranță acolo.

— Dar în Fallujah?

Nu-i veni să creadă că-i ieșise cuvântul din gură: *Fallujah…*

— Nu pleacă nicăieri, spuse irakianul. Acesta e singurul loc unde e în siguranță.

— Dacă rămâne aici, moare.

— Ba nu, spuse irakianul. Pentru că tu ai să-l salvezi.

— Cu ce?

Unul dintre luptători îi întinse o cutie de carton cu o cruce roșie pe ea.

— E o trusă de prim-ajutor.

— E tot ce-avem.

— Nu este vreun spital ori vreo clinică prin apropiere?

Irakianul ezită, apoi spuse:

— Mosul e la o oră cu mașina, dar americanii atacă traficul de pe șosele.

— Cineva trebuie să-ncerce să treacă.

— Fă-mi o listă cu ce-ți trebuie, spuse, scoțând un carnețel soios din buzunarul uniformei sale negre. Am să trimit una dintre femei. Dar va dura.

Natalie acceptă carnețelul și un pix, apoi scrise ce-i trebuia: antibiotice, seringi, instrumente chirurgicale, mănuși, material pentru suturi, stetoscop, pungi și soluție pentru perfuzii, un tub pentru piept, pense, antinevralgice, sedative, tifon, plasturi și bandă din fibră de sticlă, pentru imobilizarea membrelor fracturate.

— Nu știi ce grupă de sânge are, nu?

— Grupă de sânge?

— Are nevoie de sânge, altfel va muri.

Irakianul clătină din cap. Natalie îi întinse lista necesarului medical. Apoi deschise trusa de prim-ajutor și se uită în ea. Bandaje, uleiuri, o rolă de tifon, aspirină – n-avea nicio șansă. Îngenunche lângă bărbatul rănit și-i ridică pleoapa. Încă reacționa.

— Trebuie să-i știu numele, spuse ea.

— De ce?

— Trebuie să-i vorbesc pe numele lui adevărat ca să-l scot din comă.

— Mă tem că asta nu e posibil, dr. Hadawi.

— Atunci cum să-i spun?

Irakianul se uită la bărbatul muribund și neajutorat de la picioarele sale.

— Dacă e necesar să-i spui cumva, spuse el o clipă mai târziu, poți să-i spui Saladin.

41

Provincia Anbar, Irak

Ca medic al secției de urgențe a Centrului Medical Hadassah din Ierusalim, dr. Natalie Mizrahi se confruntase în mod obișnuit, uneori zilnic, cu scenarii complicate din punct de vedere

etic. Au fost cazuri de indivizi grav răniți și muribunzi care aveau parte de intervenții medicale eroice, în ciuda faptului că nu era nici măcar o șansă de reușită. Și au fost cazuri în care Natalie s-a aplecat cu o dăruire plină de milă asupra corpurilor schilodite ale criminalilor, ale atentatorilor cu bombă sinucigași, care au eșuat în tentativa lor, ori ale celor care, înarmați cu cuțite, măcelăriseră oameni.

Totuși, situația pe care o avea acum în față nu era ca niciuna dintre cele cu care se confruntase anterior – sau cu care se va confrunta de-aci înainte, se gândi ea. Bărbatul din camera goală de undeva din apropiere de Mosul era liderul unei rețele teroriste care desfășurase atacuri devastatoare în Paris și Amsterdam. Natalie reușise să penetreze cu succes rețeaua, ca parte dintr-o operațiune de identificare și decapitare a structurii de comandă a ei. Iar acum, datorită unui atac aerian american, viața creierului acelei rețele era în mâinile ei pricepute. Ca doctor, avea obligația morală să-i salveze viața. Dar ca cetățeană a lumii civilizate, era tentată să-l lase să moară încet și astfel să ducă la bun sfârșit misiunea pentru care fusese recrutată.

Dar ce i-ar fi făcut bărbații din ISIS unei doctorițe care l-ar fi lăsat pe marele Saladin să piară înainte ca misiunea acestuia de a unifica lumea islamică sub flamura neagră a califatului să fie dusă la capăt? În mod cert n-aveau să-i mulțumească pentru eforturile ei și să o lase să-și vadă liniștită de drum, se gândi ea. Mai sigur era că soarta ei avea să fie decisă de piatră ori de cuțit. Nu venise în Siria într-o misiune sinucigașă și nu avea deloc intenția să moară în locul acela păcătos, în mâinile acelor profeți ai apocalipsei în veșminte negre. În plus, starea gravă a lui Saladin îi oferea o șansă nemaipomenită – aceea de a-l îngriji până-l punea pe picioare, de a se împrieteni cu el, de a-i câștiga încrederea și de a-i sustrage secretele

mortale din mintea sa. *Nu trebuie să-l lași să moară*, îi spusese irakianul. Dar de ce? Răspunsul, se gândi Natalie, e simplu. Irakianul nu știa ce știa Saladin. Saladin nu putea să moară pentru că, astfel, ambițiile rețelei ar fi murit odată cu el.

După cum s-a dovedit, în doar nouăzeci de minute sosise necesarul medical. Femeia, oricine-o fi fost ea, reușise să obțină majoritatea lucrurilor de care avea nevoie Natalie. După ce-și puse masca și mănușile chirurgicale, introduse repede acul unei perfuzii în brațul stâng al lui Saladin și îi dădu punga cu soluție irakianului, care privea neliniștit peste umărul ei. Apoi, cu ajutorul unei foarfeci chirurgicale, tăie veșmântul murdar și năclăit de sânge al lui Saladin. Stetoscopul nu era decât o piesă de muzeu, dar funcționa bine. Plămânul stâng suna normal, dar dinspre cel drept nu se auzea decât tăcere.

— Suferă de hemopneumotorax.

— Ce-nseamnă asta?

— Plămânul stâng și-a încetat funcționarea pentru că s-a umplut de aer și sânge. Trebuie să-l mișcăm.

Irakianul îi făcu semn unuia dintre luptători, care-o ajută pe Natalie să-l întoarcă ușurel pe partea stângă. Apoi, ea făcu o incizie mică între a șasea și a șaptea coastă, introduse o clemă hemostatică și împinse un tub în cavitatea toracică. Aerul năvăli afară cu zgomot. După aceea, prin tub începu să curgă sângele lui Saladin, direct pe dușumeaua goală.

— Sângerează de moarte! strigă irakianul.

— Liniște, izbucni Natalie, altfel va trebui să-ți cer să pleci.

Prin tub mai ieși încă o jumătate de litru de sânge, poate mai mult, până când fluxul se reduse la abia o picurare. Natalie închise tubul cu o clemă pentru a împiedica aerul să mai intre. Apoi îl întoarse pe Saladin ușurel pe spate și începu să opereze rana din piept.

Schija rupsese două coaste și vătămase grav mușchiul pectoral major. Natalie îmbibă rana cu alcool; apoi, folosind o pensetă cu cioc, extrase schija. Hemoragia continua, dar nu era importantă. Mai extrase câteva fragmente de os, precum și fibre din veșmântul negru al lui Saladin. Mai mult de atât nu putea face. Coastele, dacă avea să supraviețuiască, urmau să se vindece, dar mușchiul pectoral traumatizat era posibil să nu-și mai recapete niciodată forma ori forța inițială. Natalie închise țesutul adânc cu câteva suturi, dar lăsă pielea deschisă. Trecuseră douăsprezece ore de când fusese făcută rana. Dacă închidea pielea, ar fi închis și germeni infecțioși în corp, ceea ce ar fi dus în mod cert la septicemie și la o moarte agonizantă și lentă. Varianta asta era ispititoare, se gândi ea, dar din punct de vedere medical, neortodoxă. Acoperi rana cu un bandaj de tifon și își mută atenția spre rana de la picior.

Saladin fusese din nou norocos. În haosul pe care-l crease, schija informă distrusese oase și țesuturi, dar ocolise vasele mari de sânge. Natalie procedă exact ca și în cazul primei răni – irigă rana cu alcool, extrase fragmentele de os și fibrele textile, închise țesuturile adânci, acoperi pielea deschisă cu un bandaj de tifon. În total, operația, deși rudimentară, durase mai puțin de o oră. Adăugă o doză zdravănă de antibiotic în perfuzie și acoperi pacientul cu un cearșaf alb curat. Tubul ce intra în piept îl lăsă unde era.

— Arată ca un lințoliu, spuse întunecat irakianul.

— Nu încă, răspunse Natalie.

— Ce-ar fi să-i dai ceva împotriva durerii?

— În acest moment, spuse ea, durerea e aliatul nostru. Are efect de stimulent. Îl va ajuta să-și recapete cunoștința.

— Și-o va recăpăta?

— Ce răspuns vrei să auzi?

— Adevărul?

— Adevărul, spuse Natalie, este că probabil va muri.

— Dacă moare, spuse rece irakianul, tu vei muri la scurt timp după aceea.

Natalie tăcu. Irakianul se uită la omul cândva puternic, învelit în alb.

— Fă tot ce poți să-l resuscitezi, spuse el. Chiar și pentru un minut, două. E esențial să vorbesc cu el.

Dar de ce? se întrebă Natalie pe când irakianul ieși din cameră. Pentru că irakianul nu știa ce știa Saladin. Pentru că dacă murea Saladin, rețeaua murea împreună cu el.

∵

Odată încheiată operația, Natalie se acoperi atentă cu *abayaua*, ca nu cumva marele Saladin să se trezească și să găsească o femeie fără văl la curtea sa. Ceru un ceas ca să poată monitoriza adecvat recuperarea pacientului și i se dădu un Seiko digital, ceasul personal al irakianului. La fiecare treizeci de minute îi verifica lui Saladin pulsul și tensiunea arterială și își nota cantitatea de soluție din perfuzie consumată. Pulsul îi era încă rapid și slab, dar tensiunea arterială creștea constant, ceea ce era un fapt pozitiv. Sugera că nu existau alte hemoragii interne și că perfuzia îl ajuta să-și crească volumul de sânge. Chiar și așa rămase inconștient și inert la stimuli medii. Cauza probabilă era pierderea imensă de sânge și șocul pe care-l suferise după ce fusese rănit, dar Natalie nu putea exclude posibilitatea unei traume cerebrale. O tomografie ar fi detectat semnele unei hemoragii ori inflamații cerebrale, dar irakianul îi spusese clar că Saladin nu putea fi mișcat. Nu că ar fi contat, se gândi Natalie. Într-un ținut unde pâinea e puțină, iar femeile cară apă din Eufrat, șansele de a găsi un tomograf funcțional erau aproape zero.

Doi luptători rămaseră permanent în cameră, iar irakianul apărea din oră-n oră și se uita lung la bărbatul în stare de prostrație de pe dușumea, ca și

cum ar fi vrut să-i impună să-și recapete cunoștința. La cea de-a treia sa vizită, Natalie îl trase pe Saladin de lobul urechii și de barba stufoasă, dar nu-i stârni nicio reacție.

— Chiar trebuie să faci asta? întrebă irakianul.

— Da, spuse Natalie, trebuie.

Îl ciupi de dosul palmei. Nimic.

— Încearcă să-i vorbești, sugeră ea. O voce familiară ajută.

Irakianul se lăsă pe vine lângă targă și murmură în urechea lui

Saladin ceva ce Natalie nu auzi.

— L-ar ajuta dacă ai vorbi în așa fel încât să și audă. De fapt, poți striga la el.

— Să strig la Saladin? Irakianul clătină din cap: În fața lui Saladin nici nu se ridică vocea.

Deja era după-amiază târzie. Cilindrul de lumină ce intra prin oberliht străbătuse încet camera, iar acum încălzea porțiunea goală a dușumelei unde stătea Natalie. Ea își imagină că Dumnezeu o urmărea prin acel oberliht, judecând-o. Își imagină că și Gabriel o urmărea. În cele mai nebunești vise operaționale ale lui, în mod cert nu se gândise la un scenariu ca acesta. Își imagină întoarcerea ei acasă, o întâlnire într-o casă de siguranță, un raport tensionat, în timpul căruia ar fi fost silită să-și justifice strădania de a salva viața celui mai periculos terorist din lume. Își alungă acel gând din minte, căci astfel de gânduri erau periculoase. Nu întâlnise niciodată un bărbat pe nume Gabriel Allon, își reaminti ea, și nu o interesa opinia Dumnezeului ei. Numai judecata lui Allah conta pentru Leila Hadawi și în mod cert Allah era de acord.

Casa nu avea electricitate, iar odată cu lăsarea nopții, se scufundă în întuneric. Luptătorii aprinseră lămpi vechi de vânt și le puseră peste tot prin cameră. Irakianul i se alătură Nataliei la cină. Mâncarea era mult mai bună decât în tabăra din Palmira, un cușcuș demn de-o cafenea de pe malul

stâng al Senei. Dar nu destăinui această idee celui cu care-și împărțea cina. Irakianul se afla în toane proaste și nu era o companie prea plăcută.

— Bănuiesc că nu-mi poți spune cum te cheamă, spuse Natalie.

— Nu, răspunse el cu gura plină. Bănuiesc că nu.

— Nu ai încredere în mine? Nici măcar acum?

— Nu e vorba despre încredere. Dacă săptămâna viitoare, după ce te întorci la Paris, ești arestată, serviciile de informații franceze îți vor cere să le spui cu cine te-ai întâlnit în timpul vacanței tale în califat. Și le vei da numele meu.

— N-aș vorbi niciodată cu serviciile franceze.

— Toată lumea vorbește. Din nou, irakianul părea să vorbească din proprie experiență: în plus, adăugă el o clipă mai târziu, avem planuri cu tine.

— Ce fel de planuri?

— Misiunea ta.

— Când mi se va spune?

El nu spuse nimic.

— Și dacă moare? întrebă ea trăgând cu ochiul la Saladin. Va continua misiunea?

— Asta nu-i treaba ta.

El luă o lingură de cușcuș.

— Ai fost acolo când s-a întâmplat?

— De ce întrebi?

— Fac conversație.

— În califat, conversațiile pot fi periculoase.

— Uită c-am întrebat.

El n-o băgă în seamă.

— Am ajuns la scurt timp după aceea, spuse el. Eu sunt cel care l-a scos de sub dărâmături. Am crezut că-i mort.

— Au fost și alte victime?

— Multe.

— Aș putea să…

— Ai un singur pacient. Numai acest pacient. Irakianul își aținti ochii întunecați asupra lui Saladin: Cât timp va rămâne în starea asta?

— E un bărbat masiv, puternic și sănătos în rest. Ar putea s-o țină așa mult timp.

— Mai e ceva ce poți face ca să-l resuscitezi? Vreo injecție cu ceva?

— Cel mai bun lucru e să-i vorbești. Spune-i numele tare. Nu numele de cod, spuse ea. Numele real. Numele pe care-l striga mama lui.

— N-a avut mamă.

După ce rosti aceste cuvinte, irakianul plecă. O femeie luă resturile de cușcuș și aduse ceai și baclavale, o delicatesă nemaivăzută în partea siriană a califatului. Natalie îi verifică lui Saladin pulsul, tensiunea arterială și funcționarea plămânilor la fiecare treizeci de minute. Toate dădeau semne de îmbunătățire. Bătăile inimii sale era mai lente și mai puternice, tensiunea creștea, plămânul stâng se curăța. Îi verifică și ochii cu lumina unei brichete cu gaz butan – întâi ochiul drept, apoi pe cel stâng. Pupilele încă răspundeau la stimuli. Creierul său, indiferent în ce stare o fi fost, era viu.

La miezul-nopții, la aproape douăzeci și patru de ore după atacul aerian american, Natalie avea disperată nevoie de câteva ore de somn. Prin oberliht intra lumina lunii, rece și albă, aceeași lună ce lumina ruinele de la Palmira. Verifică pulsul, tensiunea și plămânii lui Saladin. Toate progresau binișor. Apoi îi verifică ochii la lumina albastră a brichetei cu gaz butan. Dreptul, apoi stângul.

După examinare, ambii rămaseră deschiși.

— Tu cine ești? întrebă o voce cu o putere și rezonanță tulburătoare.

Înfiorată, Natalie trebui să se adune puțin înainte de-a răspunde:

— Numele meu e Leila Hadawi, sunt medic și te îngrijesc.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai fost rănit într-un atac aerian.

— Unde sunt acum?

— Nu știu sigur.

Pe moment, el păru confuz. Apoi înțelese. Ostenit, întrebă:

— Unde e Abu Ahmed?

— Cine?

Greoi, el ridică mâna stângă și cu policarul și arătătorul imită cleștele unui homar. Natalie zâmbi fără să vrea.

— E aici, afară. Abia așteaptă să vorbească cu tine.

Saladin închise ochii.

— Îmi închipui.

42

Provincia Anbar, Irak

— Tu ești Maimonide al meu.

— Cine?

— Maimonide. Un evreu care l-a îngrijit pe Saladin când se afla în Cairo.

Natalie nu spuse nimic.

— Am spus-o ca pe un compliment. Îți datorez viața.

Saladin închise ochii. Era dimineața târziu. Cercul de lumină al oberlihtului abia își începuse lenta călătorie de-a curmezișul dușumelei goale, iar în cameră domnea o răcoare plăcută. După ce-și recăpătase cunoștința, Saladin petrecuse o noapte tihnită, mulțumită parțial dozei de morfină pe care Natalie o adăugă în punga perfuziei. La început, el obiectase față de uzul drogului, dar Natalie îl convinse că era necesar.

— Nu te poți vindeca complet dacă ai dureri, îl bește li ea. Pentru binele califatului, trebuie.

Încă o dată se miră că astfel de cuvinte îi pot ieși din gură.

Puse stetoscopul pe pieptul lui. El se foi puțin din cauza răcelii acestuia.

— Încă mai sunt viu? întrebă el.

— Nu vorbi, te rog. Nu pot auzi cum trebuie, dacă vorbești.

El nu mai spuse nimic. Plămânul lui drept suna de parcă ar fi reînceput să funcționeze normal; bătăile inimii îi erau regulate și puternice. Ea îi înfășură manșeta tensiometrului pe partea superioară a brațului stâng și strânse rapid, de câteva ori, para cu supapă. El tresări.

— Ce nu-i bine?

— Nimic, spuse el printre dinții încleștați.

— Mai ai și alte dureri?

— Deloc.

— Spune-mi adevărul.

— Brațul, spuse el după o clipă.

Natalie eliberă presiunea aerului, desfăcu manșeta și împunse în braț cu vârfurile degetelor, delicat. Observase umflătura aceea în noaptea trecută, bănuind că e vorba de o fractură. Acum, ajutată și de pacientul conștient, bănuiala ei se confirmă.

— Nu pot face altceva decât să-l imobilizez.

— Poate așa ar trebui să facem.

Natalie înfășură manșeta tensiometrului pe brațul drept.

— Doare?

— Nu.

Tensiunea arterială era la limita inferioară a normalului. Natalie scoase manșeta și schimbă bandajele de pe pieptul și piciorul lui. La niciuna dintre răni nu se vedeau semne de infecție. În mod miraculos, se părea că ieșise fără septicemie dintr-o operație efectuată într-un mediu nesteril. Dacă lucrurile nu se schimbau brusc în rău, Saladin avea să supraviețuiască.

Natalie deschise un pachet cu bandă din fibră de sticlă și începu să lucreze la braț. Saladin o privea concentrat.

— Nu e necesar să-ți acoperi fața în prezența mea. La urma urmei, spuse el, împungând cu

degetul cearșaful alb ce-i acoperea corpul altfel gol, tu și cu mine suntem familiarizați unul cu celălalt. *Hijabul* e suficient.

Natalie ezită, apoi își scoase greul veșmânt negru. Saladin se uită încordat la fața ei.

— Ești foarte frumoasă. Dar Abu Ahmed are dreptate. Arăți ca o evreică.

— Și ăsta e un compliment?

— Am cunoscut multe evreice frumoase. Și toată lumea știe că cei mai buni doctori sunt evrei.

— Ca doctoriță arabă, spuse Natalie, eu sunt excepția de la regula asta.

— Tu nu ești arabă, ești palestiniană. E o diferență.

— Și aici sunt o excepție.

Tăcută, îi înfășură brațul în banda din fibră de sticlă. Greu s-ar fi putut spune că ortopedia era specialitatea ei, dar, pe de altă parte, nu era nici chirurg.

— A fost o greșeală, spuse el privind-o cum lucrează, să menționez numele lui Abu Ahmed în prezența ta. Numele au un fel al lor de a atrage moartea oamenilor. Să faci tot ce-ți stă în putință să uiți că l-ai auzit vreodată.

— Deja am uitat.

— Mi-a spus că ești franțuzoaică.

— Cine? întrebă ea în glumă, dar Saladin nu intră în joc. Da, spuse ea, sunt franțuzoaică.

— Ai fost de acord cu atacul nostru asupra Centrului Weinberg?

— Am plâns de bucurie.

— Presa occidentală a scris că a fost o țintă ușoară. Te asigur că n-a fost. Hannah Weinberg era asociată cu un ofițer de informații israelian pe nume Gabriel Allon, iar așa-zisul ei centru de studii antisemite nu era decât o fațadă a serviciilor israeliene. De aceea l-am ales ca țintă.

El tăcu. Natalie îi simțea greutatea privirii în timp ce-i bandaja brațul.

— Poate c-ai auzit de acest individ, Gabriel Allon, spuse el în sfârșit. E un dușman al poporului palestinian.

— Cred c-am citit despre el în presă acum câteva luni, răspunse ea. Nu e cel care-a murit la Londra?

— Gabriel Allon? Mort? El clătină încet din cap: Nu cred povestea asta.

— Nu mai vorbi puțin, îl instrui Natalie. E important să-ți imobilizez brațul cum trebuie. Dacă nu, atunci vei avea probleme cu el mai târziu.

— Și piciorul?

— Trebuie operat – o operație adecvată într-un spital adecvat. Altfel, mă tem că piciorul tău va fi afectat sever.

— Voi fi ciung, asta vrei să spui?

— Mișcările tale vor fi restricționate, va trebui să mergi cu baston, vei avea dureri cronice.

— Mișcările mele sunt deja restricționate, zâmbi la propria sa glumă. Se zice că și Saladin șchiopăta, *adevăratul* Saladin. Și asta nu l-a oprit, cum nu mă va opri nici pe mine.

— Te cred, spuse ea. Un om obișnuit n-ar fi avut nicio șansă să supraviețuiască unor răni atât de grave ca ale tale. În mod cert, Allah e cu ochii pe tine. Are planuri cu tine.

— Iar eu, spuse Saladin, am planuri *cu tine.*

Ea termină de pus ghipsul în liniște. Era mulțumită de munca ei. Și la fel era și Saladin.

— Poate că după ce îți îndeplinești misiunea, te vei putea întoarce în califat ca să-mi fii medic personal.

— Maimonide al tău?

— Exact.

— Ar fi o onoare, se auzi ea spunând.

— Dar noi nu vom sta în Cairo. Ca și Saladin, am preferat întotdeauna Damascul.

— Dar Bagdadul?

— Bagdadul e orașul acelor *rafida.*

Era o vorbă de ocară cu care sunniții bigoți îi desemnau pe musulmanii șiiți. Fără un cuvânt, Natalie pregăti o nouă pungă de soluție pentru perfuzie.

— Ce pui acolo în soluție? întrebă el.

— Ceva pentru durerile tale. Te va ajuta să dormi în arșița după-amiezii.

— Nu am dureri. Și nici nu vreau să dorm.

Natalie atașă punga la tubul perfuziei și o strânse ca să pornească circuitul fluidului. În câteva secunde, ochii lui Saladin se îngreunară. Se luptă să și-i țină deschiși.

— Abu Ahmed are dreptate, spuse el privind-o. Chiar arăți ca o evreică.

— Iar tu, spuse Natalie, trebuie să te odihnești.

Pleoapele coborâră ca niște jaluzele și Saladin lunecă neputincios în somn.

43

Provincia Anbar, Irak

Zilele ei treceau în ritmul lui Saladin. Dormea când dormea el și se trezea ori de câte ori el se foia în patul de suferind. Îi monitoriza semnele vitale, îi schimba bandajele, îi dădea morfină, împotriva vrerii lui, ca să-i ușureze durerile. Câteva secunde după ce drogul îi intra în sânge, plutea într-o stare halucinatorie în care cuvintele-i ieșeau din gură ca aerul din plămânul lui rănit. Natalie i-ar fi putut prelungi starea aceasta vorbăreață dacă i-ar fi dat doze mai mici de morfină; și invers, cu o doză mai mare l-ar fi putut împinge până în poarta morții. Dar nu era niciodată singură cu pacientul. Doi luptători stăteau în picioare lângă el tot timpul, iar Abu Ahmed – cel cu cleștele de homar și cu o dispoziție mohorâtă – nu era niciodată prea departe. Se consulta frecvent cu Saladin, despre ce

anume, Natalie n-avea știință. Când se discutau chestiuni de stat sau aspecte ale misiunilor teroriste, era alungată din cameră.

Nu i se permitea să se îndepărteze prea mult – camera de alături, toaleta, o curte asaltată de soare, unde Abu Ahmed o încuraja să facă mișcare ca să se păstreze în formă pentru operațiune. Nu i se permitea niciodată să vadă restul casei, cât era de mare, și nici nu i se spunea unde se află, deși, când asculta postul al-Banyan la un tranzistor antic pe care i-l dăduseră ei, semnalul era lipsit de interferențe. Toate celelalte posturi de radio erau interzise, altfel ar fi fost expusă la influența ideilor neislamice sau, Doamne ferește, a muzicii. Absența muzicii era mai greu de suportat decât și-ar fi închipuit. Tânjea să asculte măcar câteva note dintr-o melodie, o gamă majoră chinuit reprodusă de un copil, ori o bubuială hip-hop răzbătând dintr-o mașină în trecere. Camerele ei deveniră o închisoare. Prin comparație, tabăra din Palmira părea un paradis. Chiar și la Raqqa era mai bine, căci măcar acolo i se permitea să umble pe străzi. Lăsând la o parte capetele tăiate și oamenii țintuiți pe cruci, cel puțin acolo era ceva ce semăna a viață. Califatul, gândi abătută, are proprietatea de a reduce drastic așteptările.

Și-n tot acest timp urmărea în minte un ceas imaginar și întorcea filele unui calendar imaginar. Avea rezervări pentru zborul de la Atena la Paris de duminică seara și trebuia să se întoarcă la muncă, la clinica din Aubervilliers, luni dimineața. Dar întâi, trebuia să treacă din califat în Turcia și din Turcia în Santorini. În ciuda tuturor discuțiilor despre rolul ei important într-o operațiune viitoare, se întreba dacă nu cumva Saladin și Abu Ahmed își făcuseră alte planuri cu ea. Saladin avea nevoie de îngrijiri medicale constante vreme de câteva luni. Și cine să se îngrijească mai bine de el dacă nu femeia care-i salvase viața?

El i se adresa spunându-i Maimonide, iar ea, neavând alt nume pentru el, îi spunea Saladin. N-au devenit prieteni ori confidenți, nici pe departe, dar între ei se înfiripă o legătură. Ea juca același joc pe care-l jucase cu Abu Ahmed, jocul ghicitului: ce fusese el înainte ca invazia americană să răstoarne Irakul cu susul în jos? Evident, era un tip foarte inteligent și studiase istoria. Într-una dintre conversațiile lor, el i-a spus că fusese de multe ori la Paris – din ce motive, nu i-a spus – și că vorbea stricat franceza, dar cu mare entuziasm. Vorbea și engleza, mai bine decât franceza. Poate că, se gândi Natalie, urmase cursurile vreunui liceu ori ale vreunei academii militare engleze. Încercă să și-l imagineze fără claia neîngrijită de păr și fără barbă. Îl îmbrăcă în costum occidental și cu cravată, dar nu-i veneau prea bine. Apoi îl îmbrăcă în uniformă kaki, și-i stătea mult mai bine. Când îi mai puse și o mustață stufoasă ca ale ofițerilor loiali lui Saddam, imaginea era completă. Saladin, hotărî ea, fusese membru al poliției secrete sau spion. Din acest motiv, îi era mereu teamă când se afla în preajma lui.

El, Saladin, nu era un jihadist înflăcărat. Islamul său era mai curând politic decât spiritual, era un instrument pe care voia să-l folosească pentru a redesena harta Orientului Mijlociu. Care avea să fie dominat de un masiv stat sunnit, ce-avea să se-ntindă din Baghdad până în peninsula Arabică și peste Levant și Africa de Nord. El nu era dintre cei care tună și fulgeră, ori varsă venin și recită versetele coranice și zicerile Profetului. Era cu totul rezonabil, ceea ce-l făcea cu atât mai de temut. Eliberarea Ierusalimului, spunea el, era printre prioritățile sale. Dorința sa era să se roage în Nobilul Sanctuar măcar o dată înainte să moară.

— Ai fost vreodată, Maimonide?

— În Ierusalim? Nu, niciodată.

— Da, știu. Abu Ahmed mi-a spus.

— Cine?

Într-un sfârșit, îi povesti că a crescut într-un sătuc prăpădit din triunghiul sunnit al Irakului, deși voit nu spuse numele satului. A intrat în armata irakiană, lucru puțin surprinzător într-o țară unde înrolarea era obligatorie, și a luptat în lungul război împotriva iranienilor, cărora le spunea mereu numai persani sau *rafida.* Despre anii dintre războiul cu Iranul și primul război din Golf n-a vorbit; a pomenit ceva despre o funcție administrativă, dar n-a intrat în detalii. Dar când a vorbit despre al doilea război cu americanii, războiul care a distrus Irakul pe care-l știa el, ochii îi scăpărau de furie. Când americanii au dizolvat armata irakiană și au eliminat toți membrii partidului Baath din funcțiile lor guvernamentale, a ajuns în stradă laolaltă cu alte mii de bărbați irakieni, preponderent sunniți. A intrat în rezistența seculară, iar mai târziu în al-Qaeda irakiană, unde s-a întâlnit și împrietenit cu Abu Musab al-Zarqawi. Spre deosebire de Zarqawi, căruia, asemenea lui Bin Laden, îi plăcea rolul de terorist superstar, Saladin a preferat să rămână în umbră. Saladin, nu Zarqawi, a fost cel care a conceput multe dintre cele mai spectaculoase și mai fatale atacuri ale al-Qaeda în Irak. Și totuși, nici până acum, spunea el, americanii și iordanienii nu i-au aflat adevăratul nume.

— Tu, Maimonide, nu vei fi la fel de norocoasă. Curând vei fi cea mai căutată femeie de pe planetă. Toată lumea îți va ști numele, mai ales americanii.

Ea întrebă din nou care avea să fie ținta atacului ei. Iritat, el refuză să-i spună. Din motive de securitate a operațiunii, explică acesta, recruților nu li se spune numele țintelor lor decât în ultima clipă.

— Prietenei tale, Safia Bourihane, nu i s-a spus care e ținta atacului ei decât în noaptea dinaintea operațiunii. Dar ținta ta va fi mult mai mare decât a ei. Într-o zi se vor scrie cărți despre tine.

— E o operațiune sinucigașă?

— Maimonide, te rog.

— Trebuie să știu.

— Nu ți-am spus că vei fi medicul meu personal? Nu ți-am spus că vom trăi împreună în Damasc?

Obosit dintr-odată, el închise ochii. Cuvintele lui, se gândi Natalie, erau rostite fără convingere. În clipa aceea a știut că dr. Leila Hadawi nu avea să se mai întoarcă în califat. Îi salvase viața lui Saladin, și totuși, Saladin, fără urmă de îndoială ori vinovăție, avea să o trimită curând la moarte.

— Cum mai sunt durerile? întrebă ea.

— Nu simt niciuna.

Ea își puse arătătorul în mijlocul pieptului său și apăsă. Ochii lui se lărgiră imediat.

— Se pare că totuși te doare.

— Puțin, mărturisi el.

Ea prepară o doză de morfină.

— Așteaptă, Maimonide, trebuie să-ți spun ceva.

Ea se opri din ce făcea.

— Vei pleca de aici în câteva ore ca să-ți începi călătoria de întoarcere în Franța. La momentul potrivit, te va contacta cineva și-ți va spune cum să procedezi.

Natalie termină de pregătit doza de morfină.

— Poate că ne vom întâlni din nou în paradis.

— *Inshallah*, Maimonide.

Îi băgă morfina, prin tubul perfuziei, în vene. Ochii lui se încețoșară și deveniră apatici; era într-o stare vulnerabilă. Natalie ar fi vrut să-i dubleze doza și să-l împingă prin poarta morții, dar n-avu curaj. Dacă el murea, soarta ei avea să fie decisă de piatră ori de cuțit.

În sfârșit, el căzu în inconștiență și ochii i se închiseră. Natalie îi verifică pentru ultima oară semnele vitale și, în timp ce el dormea, îi scoase tubul din piept și-i cusu incizia. În noaptea aceea, după cină, fu legată la ochi și urcată pe bancheta

din spate a unui SUV. Era prea obosită ca să-i mai fie frică. Se cufundă într-un somn fără vise, iar când se trezi erau aproape de granița turcă. Doi traficanți o trecură dincolo și o duseră cu mașina la terminalul de feriboturi din Bodrurn, unde o aștepta Miranda Ward. Călătoriră împreună cu feribotul până în Santorini, iar în noaptea aceea împărțiră o cameră în hotelul Panorama. Abia târziu în dimineața următoare, după sosirea la Atena, Miranda îi înapoie Nataliei telefonul. Ea îi trimise un mesaj „tatălui" în care-i spunea că excursia decursese bine și că era în siguranță. Apoi, singură, se urcă la bordul unei curse aeriene cu destinația Paris.

PARTEA A TREIA

Sfârșitul LUMII

44

Aeroportul Charles de Gaulle, Paris

Numele de pe coala de hârtie rectangulară era MORESBY[23]. Christian Bouchard îl alesese el însuși. Provenea dintr-o carte pe care o citise cândva despre americani bogați și naivi care hălăduiseră printre arabii din Africa de Nord. Povestea se termina prost pentru americani; careva dintre ei murise. Bouchard nu dăduse doi bani pe romanul acela, dar pe de altă parte el era primul care să admită că nu era un mare pasionat de lectură. Acest punct în minus nu i-l făcuse prea simpatic lui Paul Rousseau, despre care se dusese vestea că citea în timp ce se spăla pe dinți. Rousseau îi băga mereu pe gât adjunctului său necitit volume groase de proză și poezie. Bouchard lăsa cărțile astea pe măsuța de cafea din apartamentul său pentru a-i impresiona pe prietenii soției sale.

Ținea strâns coala de hârtie cu mâna dreaptă, umezită. În cea stângă ținea un telefon mobil, care în ultimele câteva ore țârâise întruna din cauza unui șir constant de mesaje referitoare la o anumită doctoriță pe nume Leila Hadawi, cetățeană franceză de origine arabă palestiniană. Dr. Hadawi se îmbarcase, la Atena, la bordul avionului Air France 1533, la începutul acelei după-amiezi, după ce petrecuse o lună de vacanță în Grecia. I se permisese reintrarea în Franța, fără să i se pună întrebări despre itinerariul călătoriei sale, iar acum parcurgea holul pentru sosiri al terminalului 2F, sau cel puțin așa spunea ultimul mesaj recepționat

de Bouchard. Avea s-o creadă după ce o va fi văzut cu propriii lui ochi. Israelianul care stătea în apropierea lui părea să-i împărtășească reticența. Era cel deșirat, cu ochi cenușii, cel căruia membrii francezi ai echipei în spuneau Michel. Tipul avea ceva ce-l incomoda pe Bouchard. Nu era greu să ți-l închipui cu un pistol în mână, îndreptat spre un tip care urma să moară.

— Uite-o, murmură israelianul, de parcă ar fi vorbit cu încălțările lui, dar Bouchard n-o văzu.

Un avion de la Cairo sosise la aceeași oră cu cel de la Atena; peste tot se vedeau *hijaburi.*

— Ce culoare? întrebă Bouchard.

Israelianul replică:

— Burgund.

Era unul dintre puținele cuvinte în franceză pe care le știa.

Privirea lui Bouchard mătură pe deasupra călătorilor ce soseau și o văzu imediat, o frunză ruginie într-un flux năvalnic. Era la doar câțiva pași de locul unde se aflau ei, cu ochii ațintiți drept înainte, cu bărbia ușor ridicată, trăgând după ea o valijoară cu rotile. Trecu apoi prin porțile spre exterior și dispăru din nou.

Bouchard se uită spre israelian, care zâmbea dintr-odată. Ușurarea lui era palpabilă, dar Bouchard mai detectă ceva. Ca francez, știa unele lucruri despre afacerile inimii. Israelianul era îndrăgostit de femeia abia întoarsă din Siria. De lucrul acesta, Bouchard era sigur.

∵

Ea se reacomodă liniștită în apartamentul din *banlieue*-ul Aubervilliers și își reluă viața obișnuită. Fusese Leila înainte ca Jalal Nasser să o abordeze în cafeneaua de peste stradă, Leila înainte ca o fată drăguță din Bristol să o treacă în taină în Siria. Nu fusese nicicând martora ororilor din Raqqa sau a tragediei din Palmira, nu extrăsese nicicând schije din trupul unui bărbat căruia i se spunea Saladin. Fusese în Grecia, în fermecata

insulă Santorini. Da, fusese exact atât de adorabil pe cât se așteptase. Nu, probabil că nu avea să se mai ducă vreodată. O dată era chiar de-ajuns.

Era surprinzător de subțire pentru o femeie care fusese în vacanță, iar chipul ei era marcat de semnele tensiunii și ostenelii. Osteneala nu se ameliora, căci chiar și după întoarcerea sa, somnul o ocolea. Și nici nu-și recăpătă pofta de mâncare. Se silea să mănânce croasanți și baghete și brânză Camembert și paste și recâștigă curând un kilogram sau două din cele pierdute. Dar înfățișarea ei se schimbă prea puțin. Arăta ca un ciclist care abia a încheiat Turul Franței – sau ca un jihadist ce abia încheiase o lună de instrucție în Siria sau Irak.

Roland Girard, presupusul administrator al clinicii, încercă să-i reducă numărul de pacienți, dar ea nici n-a vrut s-audă. După o lună în lumea cu susul în jos din califat, tânjea după o aparență de normalitate, fie ea a Leilei și nu a ei înseși. Realiză că-i lipsiseră pacienții, locuitorii *cités*-urilor, cetățenii celeilalte Franțe. Și pentru prima oară, văzu lumea arabă așa cum neîndoielnic o vedeau ei, ca pe un spațiu crud și neiertător, fără viitor, din care trebuie să fugi. Marea lor majoritate nu voiau nimic altceva decât să trăiască în pace și să se ocupe de familiile lor. Dar o mică minoritate – mică procentual, dar mare numeric – căzuse victimă cântecului de sirenă al Islamului radical. Unii erau pregătiți să-și măcelărească compatrioții francezi în numele califatului. Iar alții în mod cert i-ar fi tăiat gâtul doctoriței Hadawi de i-ar fi cunoscut taina ascunsă sub *hijab*.

Și totuși, era mulțumită să fie din nou printre ei și din nou în Franța. În principal, era curioasă de ce nu fusese convocată pentru raportul de care, în sinea ei, se temea. O urmăreau; nu-i vedea pe străzile *banlieue*-ului și nici la fereastra apartamentului de peste stradă. Presupuse că erau doar precauți, căci în mod cert nu o supravegheau

numai ei. În mod cert, se gândi ea, o urmărea și Saladin.

În sfârșit, în prima vineri de după întoarcerea ei, Roland Girard o invită din nou la o cafea, după program. În loc să se îndrepte spre centrul Parisului, așa cum făcuse înainte de plecarea ei în Siria, el conduse mașina spre nord, spre zona rurală.

— Nu mă legi la ochi? întrebă ea.

— Poftim?!

Tăcută, urmări ceasul și vitezometrul și se gândi la o șosea dreaptă ca un liniar, cu asfaltul pătat de petrol, întinzându-se înspre est, în deșert. La capătul drumului era o casă mare cu multe camere și curți. Iar în una dintre camere, bandajat și infirm, era Saladin.

— Poți să-mi faci un serviciu, Roland?

— Bineînțeles.

— Pune niște muzică.

— Ce gen?

— Nu contează. Orice gen.

∵

Poarta era impozantă, aleea era lungă și pietruită. La capătul ei, acoperit de iederă și maiestuos, era un conac mare. Roland Girard opri la câțiva metri de intrarea din față. Lăsă motorul să meargă.

— Până aici mi se permite să merg. Sunt dezamăgit. Vreau să știu cum a fost.

Ea nu spuse nimic.

— Ai dovedit că ești o femeie foarte curajoasă mergând acolo.

— Tu ai fi făcut același lucru.

— Nici într-un milion de ani.

O lumină exterioară se aprinse în înserare, ușa din față se deschise.

— Du-te, spuse Roland Girard. Așteaptă de mult timp să te vadă.

Mihail stătea la intrarea în casă. Natalie coborî din mașină și se apropie încet de el.

— Începusem să cred că ai uitat de mine. Se uită în spatele lui, înăuntrul casei impunătoare: Ce drăguț. Mult mai bine decât cuibușorul meu din Aubervilliers.

— Sau decât scorbura aia de lângă parcul al-Rasheed.

— M-ați urmărit?

— Atâta cât am putut. Știm că ai fost dusă într-un sat de lângă granița cu Irakul, unde fără îndoială că ai fost interogată de un bărbat pe nume Abu Ahmed al-Tikriti. Și știm că ai petrecut câteva zile într-o tabără de instrucție de lângă Palmira, unde ai reușit să găsești timp să vizitezi ruinele la lumina lunii. Înainte să continue, el ezită: Și mai știm, spuse, că ai fost dusă într-un sat de lângă Mosul, unde ai petrecut alte câteva zile într-o casă mare. Te-am văzut plimbându-te prin curte.

— Ar fi trebuit să bombardați casa aia.

Mihail o privi intrigat. Apoi se dădu într-o parte și cu o mișcare a mâinii o pofti să intre. Ea rămase încremenită pe loc.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă tem că el va fi dezamăgit de mine.

— Nu se poate.

— Mai vorbim noi, spuse ea, și intră.

∵

O îmbrățișară, o sărutară pe obraji și o ținură de mâini de parcă se temeau că ar putea să plece de lângă ei și să nu se mai întoarcă niciodată. Dina îi scoase Nataliei *hijabul* de pe cap; Gabriel îi puse-n mână un pahar de vin alb răcit. Era un sauvignon blanc din Galileea de vest pe care Natalie îl adora.

— Dar nu pot, râse ea. E *haram*.

— În seara asta nu, spuse el. În seara asta ești din nou una de-a noastră.

Aveau mâncare și muzică și o mie de întrebări pe care nimeni nu îndrăznea să le pună; era timp pentru asta mai târziu. Trimiseseră un agent în pântecul monstrului, iar agentul se întorsese din

nou la ei. Aveau să se bucure de gustul izbânzii. Aveau să sărbătorească viața.

Numai Gabriel se arăta reținut în a se distra. Nu se înfruptă nici din mâncare, nici din vin, doar bău cafea. În principal, nu făcea decât să o soarbă din ochi pe Natalie, cu o intensitate iritantă. Ea-și aminti lucrurile pe care i le spusese el în prima zi la ferma din valea Jezreel despre mama lui – cât de rar râdea ori zâmbea, cum nu se putea bucura de ocaziile festive. Poate că el îi moștenise aversiunile. Sau poate, se gândi Natalie, știa că în seara aceea nu era timp de sărbătorit.

În sfârșit, ca la un semnal imperceptibil, petrecerea se termină. Vasele au fost debarasate, vinul scos din cameră. Într-unul dintre salonașe, un fotoliu cu cotiere fusese rezervat pentru Natalie. Nu erau nici camere și nici microfoane la vedere, dar în mod cert, se gândi ea, lucrările întrunirii aveau să fie înregistrate. Gabriel se hotărî să rămână în picioare.

— De obicei, spuse el, prefer să încep raportările cu începutul. Dar poate că în seara asta ar trebui să începem cu sfârșitul.

— Da, aprobă ea. Poate că așa ar trebui.

— Cine era în casa aceea mare de lângă Mosul?

— Saladin, răspunse ea fără ezitare.

— De ce ai fost dusă acolo?

— Avea nevoie de îngrijiri medicale.

— Și tu ai fost cea care i le-a acordat?

— Da.

— De ce?

— Pentru că, replică Natalie, era pe moarte.

45

Seraincourt, Franța

— Într-o zi, spuse Gabriel, se va scrie o carte despre tine.

— Amuzantă treabă! replică Natalie. Și Saladin mi-a spus același lucru.

Se plimbau pe o alee din grădina castelului. Prin glasvandul salonașului se strecura o geană de lumină, dar în rest grădina era întunecată. O furtună venise și trecuse în orele multe cât durase raportul, astfel că sub picioarele lor pietrișul era umed. Natalie se înfioră. Aerul era încărcat de răcoarea ce prevestea toamna.

— Ți-e frig, spuse Gabriel. Ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

— Nu încă. Am ceva să-ți spun în particular.

Gabriel se opri și se întoarse cu fața spre ea.

— Știe cine ești.

— Saladin? Zâmbi: Sunt flatat, dar nu mă surprinde. Sunt destui cei din lumea arabă care mă urmăresc.

— Mă tem că mai e ceva. Știe despre legătura ta cu Hannah Weinberg. Și bănuiește că ești cât se poate de viu.

De data asta, el nu-i mai întâmpină cuvintele cu un zâmbet.

— Ce înseamnă asta? întrebă Natalie.

— Înseamnă că bănuiala noastră cum că Saladin e un fost ofițer de informații irakian este aproape sigur corectă. Mai înseamnă că probabil are legături cu anumite elemente din Arabia Saudită. Cine știe? Poate chiar primește sprijin din partea lor.

— Dar ISIS ar vrea să distrugă casa regală Saud și să încorporeze Peninsula Arabică în califat.

— Teoretic.

— Dar de ce ar sprijini saudiții ISIS?

— Acum tu ești cea mai calificată expertă a noastră în chestiunea ISIS. Spune-mi tu.

— Arabia Saudită e un caz clasic de stat duplicitar. Combate extremismul sunnit și simultan

îl stimulează. E ca și cum un om ar ține un tigru de urechi. Dacă-i dă drumul, tigrul îl va devora.

— Evident, ai fost atentă în timpul acelor lungi cursuri de la fermă. Dar ai lăsat pe dinafară un alt factor important, iar acesta e Iranul. Saudiții se tem mai mult de Iran decât de ISIS. Iranul e șiit. Pe când ISIS, în ciuda răului pe care-l reprezintă, sunt suniți.

— Iar din perspectiva saudită, continuă Natalie, un califat sunit e preferabil unei Semiluni șiite care s-ar întinde din Iran până în Liban.

— Exact. El zâmbi din nou: Ai să devii un excelent ofițer de informații. De fapt, se corectă el, deja ești.

— Un excelent ofițer de informații n-ar fi salvat viața unui monstru ca Saladin.

— Ai procedat corect.

— Chiar așa?

— Noi nu suntem ca ei, Natalie. Dacă ei vor să moară pentru Allah, îi vom ajuta în orice fel putem. Dar nu ne vom sacrifica pe noi înșine pentru asta. În plus, adăugă el o clipă mai târziu, dacă l-ai fi ucis pe Saladin, Abu Ahmed al-Tikriti i-ar fi luat locul.

— Și-atunci de ce ne mai deranjăm să-l ucidem pe unul dintre ei dacă oricum vor apărea alții ca ei?

— Asta-i o problemă cu care ne confruntăm tot timpul.

— Și răspunsul care e?

— Ce alternativă avem?

— Poate ar trebui să bombardăm casa aia.

— O idee proastă.

— De ce?

— Spune-mi tu.

Înainte să răspundă, cumpăni cu atenție problema.

— Pentru că ar bănui că salvatoarea lui Saladin – femeia numită de el Maimonide – era spioană și le-a dezvăluit celor care au instruit-o poziția acelei case.

— Foarte bine. Și poți fi sigură că l-au mutat în clipa în care ai trecut în Turcia.

— Mă urmăreați?

— Satelitul nostru a fost reprogramat să te urmărească.

— L-am văzut pe al-Tikriti folosind mobilul de câteva ori.

255

— Telefonul acela nu mai e de-acum în rețea. Am să le cer americanilor să-și verifice încă o dată informațiile de satelit și de telefonie. E posibil să reușească să refacă mișcările lui Saladin, dar e improbabil. Pe al-Baghdadi l-au căutat mult timp fără succes. În cazuri ca acesta, trebuie să știm unde *va fi* Saladin, nu unde a fost. Cu o privire piezișă, întrebă: E vreo șansă să fi murit deja din pricina rănilor?

— Întotdeauna există o șansă. Dar mă tem că a avut un doctor foarte bun.

— Pentru că era un doctor evreu. Toată lumea știe că toți medicii foarte buni sunt evrei.

Ea zâmbi.

— Pui la îndoială asta?

— Nu. Atâta că exact asta a spus și Saladin.

— Chiar și un ceas care stă arată ora exactă de două ori pe zi.

O vreme se plimbară în tăcere, pietrișul aleii scrâșnind sub pașii lor, sub privirile statuilor grecești și romane. Din întuneric se ivi fantomatic Apollo. Pentru o clipită, Natalie se crezu din nou la Palmira.

— Și-acum? întrebă ea în cele din urmă.

— Așteptăm ca Saladin să te convoace. Și oprim următorul atac.

— Și dacă nu mă aleg în echipa aceea?

— Au investit destul timp și efort în tine. Aproape la fel de mult ca și noi, adăugă el.

— Cât va trebui să așteptăm?

— O săptămână, o lună… Ridică din umeri: Saladin e implicat în treburile astea de foarte mult

timp, mai precis de vreo mie de ani. Evident, e un ins răbdător.

— Nu pot să tot trăiesc ca Leila Hadawi.

El nu spuse nimic.

— Părinții mei? Cum sunt?

— Îngrijorați, dar bine.

— Știu c-am fost în Siria?

— Nu. Dar știu că ești în siguranță.

— Vreau să-ți cer ceva.

— Orice, spuse el. Desigur, dacă e rezonabil.

— Vreau să-mi văd părinții.

— Imposibil, spuse el, mișcându-și într-un gest de respingere mâna.

— Te rog, imploră ea. Măcar câteva minute.

— Câteva minute?

— Da, numai atât. Vreau să aud vocea mamei. Vreau să mă îmbrățișeze tata.

El păru că se gândește îndelung.

— Cred că se poate aranja.

— Serios? Cât de curând?

— Acum, spuse el.

— Ce vorbești?

El arătă spre fațada casei, spre lumina ce se scurgea prin glasvanduri. Natalie se întoarse și o zbughi ca o copilă pe aleea întunecată. E frumoasă, se gândi Gabriel, chiar și când plânge.

46

Paris – Tiberiada, Israel

Restul lunii septembrie a trecut fără nicio tulburare, și la fel toată luna octombrie, care în Paris a fost una scăldată în soare și mult mai caldă decât de obicei, spre încântarea artiștilor supravegherii, eroii necunoscuți ai operațiunii. În prima săptămână a lui noiembrie, echipa era copleșită de ceva ce semăna cu o panică extremă.

Nici chiar de obicei placidul Paul Rousseau nu era în apele lui, dar el putea fi scuzat. Avea un șef și un ministru care-i suflau în ceafă și un președinte care, din punct de vedere politic, era prea slab ca să mai supraviețuiască unui alt atac pe teritoriu francez. Președintele urma să plece în scurt timp la Washington, ca să se întâlnească cu corespondentul său american, iar pentru asta, Rousseau a fost etern recunoscător.

Natalie își continuă activitățile ca până atunci, dar în mod clar era tot mai obosită de viața ei dublă în posomorâtul *banlieue.* Nu se mai țineau adunări ale echipei; nu comunicau cu ea decât prin mesaje scrise. Când verificau în ce stare se află nu obțineau de la ea decât răspunsuri laconice. Era foarte bine. Era bine. Era plictisită. Era singură. În zilele libere de la clinică, evada din *banlieue* cu trenul RER și le dădea mari bătăi de cap urmăritorilor pe străzile din centrul Parisului. În timpul unei astfel de vizite a fost acostată de o franțuzoaică afiliată la Frontul Național care-i reproșă purtarea *hijabului.* Natalie i-a răspuns pe măsură și imediat cele două femei erau nas în nas într-un colț de stradă foarte circulat. De n-ar fi fost jandarmul care să le despartă, ar fi putut prea bine să ajungă să-și care pumni una alteia.

— Admirabilă performanță, îi spuse Paul Rousseau lui Gabriel în seara aceea, la cartierul general al Grupului Alfa din Rue de Grenelle. Să sperăm că Saladin a urmărit și el scena.

— Da, spuse Gabriel, să sperăm.

Dar oare mai era în viață? Și dacă era, să-și fi pierdut oare încrederea în femeia care-l salvase? Asta era cea mai mare temere a lor, că trenul operațional al lui Saladin plecase din gară și că doctoriței Leila Hadawi nu i se dăduse bilet. În acest timp, sistemul lumina intermitent în roșu. Capitalele europene, inclusiv Parisul, erau în stare de alertă maximă, iar Departamentul de Securitate Internă din Washington ridică ezitant nivelul de

amenințare, deși în dezbaterile publice președintele continua să subestimeze pericolul. Faptul că avertismentele veniseră și trecuseră fără să aibă loc vreun atac părea să-i susțină poziția, anume că grupul nu poseda capacitatea de a desfășura un spectacol terorist semnificativ pe pământ american. S-a semnat un acord pe problema încălzirii globale, un star pop și-a lansat albumul mult așteptat, bursa chineză a căzut și curând lumea a uitat. Dar lumea nu știa ce știau Gabriel și Natalie și tot restul echipei. Undeva în Irak sau în Siria, era un bărbat căruia i se spunea Saladin. Nu era un nebun ieșit din minți; era un tip rațional, un naționalist sunnit, foarte posibil un fost spion. Suferise două răni grave de schijă, ambele în partea dreaptă a corpului, una în piept, cealaltă în coapsă. Dacă putea merge, aproape sigur că avea nevoie de un baston sau de cârje ca să pășească. Cicatricele urmau să-l facă ușor de identificat. La fel și ambiția sa. Plănuia să desfășoare un atac de o asemenea gravitate încât Occidentului să nu-i mai rămână decât soluția invadării califatului islamic. Armatele Romei și bărbații cu flamuri negre și lungi plete și bărbi aveau să se încleștеze într-un loc numit Dabiq, pe câmpiile din nordul Siriei. Bărbații ce luptau sub flamura neagră aveau să izbândească, declanșând astfel un lanț de evenimente apocaliptice care aveau să ducă la apariția lui Mahdi și la sfârșitul lumii.

Chiar și în sfântul oraș Ierusalim, ținta ultimă a lui Saladin, atenția slăbise. Trecuseră câteva luni de când Gabriel ar fi trebuit să preia comanda Biroului, și până și prim-ministrul, care fusese complice la amânare, își pierdea răbdarea. Avea un aliat în Ari Shamron, care nu fusese de acord cu amânarea de la bun început. Frustrat, Shamron sună un jurnalist care-i era apropiat și-i spuse – anonim, firește – că o schimbare la conducerea Biroului era iminentă, o chestiune de zile mai curând decât de săptămâni. Mai sugeră și că

alegerea prim-ministrului avea să fie surprinzătoare, pentru a nu spune mai mult. Urmă un șir de speculații intense în presă. Se vânturară mai multe nume, deși numele lui Gabriel Allon n-a fost pomenit decât în trecere și cu părere de rău. Gabriel era șeful ce n-avea să fie niciodată șef. Pentru că era mort.

Dar, desigur, el nu era mort. E adevărat că era obosit după zboruri cu avionul, era anxios, era îngrijorat că operațiunea lor planificată și executată atât de minuțios era un eșec, dar era cât se poate de viu. Într-o după-amiază de vineri, pe la mijlocul lui noiembrie, se întoarse la Ierusalim după mai multe zile la Paris, sperând să petreacă un weekend liniștit cu soția și copiii. Dar la câteva minute după sosirea sa, Chiara îl informă că, în seara aceea, erau cu toții așteptați la cină în Tiberiada, la vila lui Shamron.

— Nici vorbă, spuse Gabriel.

— E Sabat, replică Chiara.

Altceva nu mai spuse. Era fiica rabinului-șef al Veneției. În lumea Chiarei, Sabatul era ultimul atu. Niciun alt argument nu mai era necesar. Chestiunea era încheiată.

— Sunt prea obosit. Sun-o pe Gilah și spune-i că mergem în altă seară.

— Sun-o *tu.*

El asta și făcu. Conversația a fost scurtă, mai puțin de-un minut.

— Ce-a zis?

— A zis că-i Sabat.

— Atât?

— Nu. A spus că Ari nu se simte bine.

— A fost bolnav toată toamna. Ai fost prea ocupat să observi, iar Gilah n-a vrut să te îngrijorezi.

— Ce-are de data asta?

Ea ridică din umeri.

— Gabriel, *abba*[24] al tău îmbătrânește.

Deplasarea familiei Allon nu era lucru ușor. Scaunele copiilor trebuiau montate pe bancheta din spate a SUV-ului lui Gabriel, iar coloanei rutiere era necesar să i se adauge o mașină. Coloana străbătu Bab al-Wad[125] la oră de vârf, prinse viteză pe Câmpia de Coastă spre nord, apoi goni spre vest de-a curmezișul Galileei. Vila de culoarea mierii a lui Shamron se înălța în vârful unei formațiuni stâncoase deasupra lacului. În partea de jos a aleii era un mic pichet unde un grup de soldați stăteau de gardă în spatele unei porți metalice. Ai fi zis că intri într-un avanpost militar amplasat în teritoriu inamic.

Cu exact trei minute înainte de apus, coloana opri zgomotos în fața intrării vilei. Gilah Shamron stătea în capul scărilor, bătând cu degetul în ceasul de mână ca să arate că dacă voiau să aprindă lumânările la timp nu mai aveau decât foarte puțină vreme la dispoziție. Gabriel duse copiii înăuntru, în timp ce Chiara se ocupă de mâncarea pe care o preparase toată după-amiaza. Și Gilah își petrecuse ziua gătind. Era destulă mâncare cât să hrănești o mulțime de oameni.

Descrierea dată de Chiara sănătății șubrede a lui Shamron îl făcuse pe Gabriel să se aștepte la ce era mai rău, astfel că se simți foarte ușurat găsindu-l pe Shamron arătând mai curând bine. Într-adevăr, dacă ar fi fost ceva de spus era că, față de cum arăta ultima oară când îl văzuse Gabriel, acum arăta mai bine. Era îmbrăcat, ca de obicei, într-o cămașă albă de bumbac și în pantaloni kaki călcați, deși atunci își mai pusese și un cardigan albastru pentru a se apăra de răcoarea serii de noiembrie. Din părul său nu mai rămăsese mare lucru, iar pielea-i era palidă și translucidă, dar ochii albaștri îi scânteiară vii îndărătul ochelarilor urâți de oțel când Gabriel intră ținând câte un copil cu fiecare braț. Shamron ridică mâinile pătate de boli de ficat – mâini mult prea mari pentru un bărbat atât de mic – și, fără teamă, Gabriel i-l dădu în grijă pe

Rafael. Shamron prinse copilul de parcă ar fi fost o grenadă de război și-i șopti prostioare în ureche cu teribilul său accent polonez. Când Rafael emise un clinchet de râsete, Gabriel se bucură imediat că totuși venise.

El crescuse într-o casă fără religie, dar, ca de fiecare dată, când Gilah ridică lumina lumânărilor de Sabat înspre ochii ei în timp ce recita binecuvântarea, i se păru cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Apoi Shamron recită binecuvântările pâinii și vinului cu intonațiile idiș ale tinereții sale, și masa începu. Gabriel încă mai trebuia să ia prima îmbucătură când Shamron încercă să-l chestioneze despre starea operațiunii, dar Gilah schimbă cu iscusință subiectul vorbind despre copii. Chiara îi puse pe scurt la curent cu ultimele evoluții – schimbările de dietă, luarea în greutate și înălțime, încercările de-a vorbi și de-a merge. În timpul multelor luni ale operațiunii, Gabriel nu prinsese decât pe sărite aceste schimbări. În câteva săptămâni aveau să se adune din nou la Tiberiada ca să sărbătorească pentru prima dată ziua de naștere a copiilor. Se întrebă dacă Saladin avea să-i permită să participe la petrecere.

Însă aproape tot timpul cât dură cina, se strădui să uite de operațiune, atâta cât să se poată bucura de o seară liniștită în compania familiei sale. Nu îndrăzni să-și închidă telefonul, dar nici nu-și verifică actualizările situației de la Paris. Nu era necesar. Știa că în câteva minute Natalie urma să plece de la clinică pe bulevardul Victor Hugo, din *banlieue*-ul Aubervilliers. Poate că se va duce la cafenea să mănânce sau să bea ceva, sau poate că se va duce direct la apartamentul ei, ca să-și petreacă o nouă seară în singurătate. Gabriel simți împunsătura vinovăției – și Natalie, se gândi el, ar trebui să-și petreacă Sabatul în familie. Se întrebă cât de mult mai putea ea continua. Suficient cât să-i facă Saladin o vizită, spera.

Shamron fu tăcut în timpul cinei, căci discuțiile mărunte n-au fost niciodată punctul lui forte. După ce-și termină cafeaua, își puse vechea lui jachetă de aviator din piele și-l conduse pe Gabriel afară, pe terasă. Dădea spre est, spre suprafața argintată a lacului și spre conturul înalt și negru al înălțimilor Golan. Dincolo de ele, era Muntele Arbel, cu sinagoga lui străveche și cu fortărețele din peșteri, iar pe versantul de sud-est se întindea un orășel cu același nume. Orașul fusese cândva un sat arab numit Hittin, iar mult înainte de asta, cu o mie de ani în urmă, fusese cunoscut drept Hattin. Acolo, la o azvârlitură de băț de locul unde stăteau acum Gabriel și Shamron, Saladin, *adevăratul* Saladin, spulberase armatele Romei.

Shamron porni două încălzitoare cu gaz, ca să mai alunge răcoarea neplăcută a serii. Apoi, eschivând un atac neconvingător al lui Gabriel, își aprinse una dintre țigaretele lui turcești. Se așezară pe două scaune de la marginea terasei, Gabriel în partea dreaptă a lui Shamron, cu telefonul pe măsuța dintre ei. O lună ca din vârful unei moschei se ridica deasupra înălțimilor Golan, revărsându-și lumina blândă peste ținuturile califatului. Din spatele lor, printr-o ușă deschisă, se auzeau vocile Chiarei și Gilei și gânguritul și râsetele copiilor.

— Ai observat, întrebă Shamron, cât de mult seamănă fiul tău cu Daniel?

— Era greu să nu observ.

— Șocant.

— Da, spuse Gabriel cu ochii spre lună.

— Ești un bărbat norocos.

— Chiar sunt?

— Nu ni se dă des o a doua șansă să fim fericiți.

— Dar odată cu fericirea, spuse Gabriel, vine și vinovăția.

— Nu trebuie să te simți vinovat de nimic. Eu sunt cel care te-a recrutat. Și eu sunt cel care ți-a permis să-ți iei soția și copilul la Viena. Dacă e cineva care ar trebui să se simtă vinovat, spune

solemn Shamron, eu sunt acela. Și-mi amintesc de vina mea de fiecare dată când mă uit la fața fiului tău.

— Și de fiecare dată când îți pui jacheta asta veche.

Shamron rupsese umărul stâng al jachetei, urcând grăbit pe bancheta din spate a mașinii sale în seara atacului cu bombă din Viena. N-o mai cârpise niciodată – era lacrima lui Daniel. Din spatele lor se auzeau vocile calme ale femeilor și râsul unuia dintre copii, al căruia dintre ei, Gabriel nu putea spune. Da, se gândi, era fericit. Dar nu trecea o oră din zi să nu țină în brațe corpul fără viață al fiului său sau să-și scoată soția de la volanul unei mașini în flăcări. Fericirea era pedeapsa pentru că supraviețuise.

— Mi-a plăcut articolul despre viitoarea schimbare a conducerii Biroului.

— Da? Până și Shamron părea mulțumit de schimbarea subiectului. Mă bucur.

— A fost o treabă josnică, Ari, chiar și după standardele tale.

— N-am crezut niciodată în lupta cinstită. De aceea sunt spion și nu soldat.

— A fost o acțiune perturbatoare, spuse Gabriel.

— Exact motivul pentru care am făcut-o.

— Prim-ministrul știe că tu ești în spatele poveștii ăsteia?

— În primul rând, tu cine crezi că mi-a cerut s-o fac? Shamron își duse țigara la buze cu o mână tremurătoare. Situația asta, spuse cu dispreț, a ținut destul.

— Conduc o operațiune.

— Poți să mergi și să mesteci gumă în același timp.

— Ce vrei să spui?

— Am fost șef de operațiuni, răspunse Shamron. Și mă aștept ca și tu să fii șef de operațiuni.

— Din clipa în care rețeaua lui Saladin va lua legătura cu Natalie, vom fi pe picior de război. Nu

mă pot ocupa de probleme de personal și de drepturi de parcare în timp ce-ncerc să opresc următorul atentat.

— *Dacă* ia legătura cu ea. Sharon își strivi încet țigara. Două luni și jumătate înseamnă mult timp.

— Două luni și jumătate nu înseamnă nimic. Și o știi și tu. În plus, se potrivește cu profilul rețelei. Safia Bourihane a fost inactivă multe luni după reîntoarcerea ei din Siria. Atât de inactivă, încât francezii și-au pierdut până la urmă interesul față de ea, adică exact ce voia Saladin să se întâmple.

— Mă tem că prim-ministrul nu e pregătit să mai aștepte mult timp. Și nici eu.

— Serios? E bine de știut că prim-ministrul mai are urechi pentru tine.

— Dar ce te face să crezi că nu mă mai ascultă?

Vechea brichetă Zippo a lui Shamron se aprinse. El întinse capătul altei țigări în flacăra ei.

— Cât timp? întrebă Gabriel.

— Dacă rețeaua lui Saladin nu ia legătura cu Natalie până vinerea viitoare, prim-ministrul va anunța numirea ta în direct la televiziune. Iar duminica viitoare va trebui să participi ca șef al Biroului la prima ta ședință a cabinetului.

— Când avea de gând prim-ministrul să-mi spună de treaba asta?

— Ți-o spune chiar acum, spuse Shamron.

— De ce acum? De ce graba asta bruscă de a mă pune în funcție?

— Politica, spuse Shamron. Coaliția prim-ministrului e în pericol să se spargă. Are nevoie de o revigorare și e încrezător că tu o poți aduce.

— Nu mă interesează să-i vin în ajutor, politic vorbind, prim-ministrului. Nici acum, nici altă dată.

— Pot să-ți dau un mic sfat, fiule?

— Dacă trebuie.

— Într-o zi, curând, vei face o greșeală. Va urma un scandal sau un dezastru operațional. Și vei avea

nevoie de prim-ministru ca să te salveze. Nu-l refuza.

— Sper să țin dezastrele și scandalurile la minim.

— Ba te rog să nu. Amintește-ți, o carieră fără scandal…

— Nu e realmente o carieră.

— Deci ascultai, la urma urmei.

— Fiecare cuvânt.

Shamron își ridică privirea apoasă spre înălțimile Golanului.

— Unde presupui că este?

— Saladin?

Shamron dădu din cap.

— Americanii cred că e undeva pe lângă Mosul.

— Nu pe americani îi întrebam. Te-ntrebam pe tine.

— N-am idee.

— Eu unul aș evita să dau astfel de răspunsuri când îi dai raportul prim-ministrului.

— Am să țin minte asta.

Urmă o scurtă tăcere.

— E adevărat că i-a salvat viața? întrebă Shamron.

— Mă tem că da.

— Și ca premiu, Saladin o va trimite la moarte.

— De-am fi așa de norocoși.

Exact atunci, telefonul lui Gabriel se lumină. Ecranul îi lumina fața în timp ce citea mesajul. Shamron îl văzu zâmbind.

— Vești bune? întrebă el.

— Foarte.

— Despre ce-i vorba?

— S-ar părea că mi s-a acordat o comutare a pedepsei.

— De către prim-ministru?

— Nu, spuse Gabriel închizând telefonul. De Saladin.

47

Amman, Iordania

Gabriel se întoarse în strada Narkiss suficient cât să-și îndese câteva haine într-o valiză. Apoi urcă ostenit pe bancheta din spate a SUV-ului său pentru o cursă în mare viteză dintr-o parte într-alta a Cisiordaniei, către Aeroportul Regina Alia din Amman, unde unul dintre Gulfstreamurile maiestății sale era alimentat și gata de decolare. Fareed Barakat era tolănit pe unul dintre scaunele tapițate cu piele, cu cravata desfăcută, arătând ca un director executiv ocupat la capătul unei zile lungi, dar profitabile. Avionul intrase deja pe pistă înainte ca Gabriel să se fi așezat în scaunul său, iar o clipă mai târziu era în aer. Încă mai lua altitudine când trecu pe deasupra Ierusalimului.

— Uită-te la colonii, spuse Fareed, arătând spre luminile gălbui ale stâlpilor de iluminat ce coborau în șiruri ordonate pe străvechile dealuri ale Cisiordaniei. În fiecare an sunt tot mai multe. În ritmul în care construiți, Ammanul va fi curând o suburbie a Ierusalimului.

Privirea lui Gabriel era îndreptată însă în alte zări, la clădirea de apartamente din travertin, din capătul străzii Narkiss, unde soția și copiii săi dormeau liniștiți datorită unor oameni ca el.

— Poate că asta a fost o greșeală, spuse el încetișor.

— Ai prefera să zbori cu El Al?

— Acolo primesc mâncare cușer și nu trebuie să ascult o predică despre relele Israelului.

— Mă tem că n-avem deloc hrană cușer la bord.

— Nu-ți face griji, Fareed, am mâncat deja.

— Vrei ceva de băut? Ce zici de-un film? Maiestatea sa primește toate filmele americane noi de la prietenii săi de la Hollywood.

— Cred c-am să dorm.

— Înțeleaptă decizie.

În timp ce Gulfstreamul ieșea din spațiul aerian israelian, Fareed stinse lumina de deasupra locului său și curând dormea dus. Gabriel n-a putut niciodată să doarmă în avioane, o problemă pe care nici măcar scaunele complet rabatabile ale Gulfstreamului n-au rezolvat-o. Comandă cafea echipajului de la bord și privi distrat la filmul stupid ce licărea pe ecranul său. Telefonul nu-i oferea nicio companie. Avionul era dotat cu wi-fi, dar Gabriel își oprise telefonul și-l demontase înainte să treacă granița cu Iordania. Ca regulă, era preferabil să nu permită telefonului să se conecteze la rețeaua wireless a unui monarh – și, dacă e vorba pe-așa, nici la una israeliană.

Cu o oră înainte să ajungă deasupra coastei estice a Statelor Unite, Fareed se trezi domol, de parcă un valet invizibil l-ar fi bătut ușor pe umăr. Ridicându-se din scaun, se îndreptă spre sectorul privat al maiestății sale, unde se bărbieri, făcu duș și se schimbă într-un costum nou și-și puse cravată. Echipajul de bord îi aduse un generos mic dejun englezesc. El săltă capacul ceainicului și adulmecă. Ceaiul Earl Grey fusese infuzat astfel încât să aibă exact tăria pe care o dorea.

— Tu nu vrei nimic? întrebă iordanianul turnându-și ceai.

— Am luat o gustare în timp ce dormeai, minți Gabriel.

— Nu te jena și folosește dotările maiestății sale.

— Nu vreau decât să șutesc un prosop drept suvenir.

Avionul ateriză pe aeroportul Dulles, într-o oțeloasă ploaie matinală, și rulă spre un hangar din depărtare. Acolo așteptau trei SUV-uri negre împreună cu o echipă numeroasă de agenți de securitate, toți americani. Gabriel și Fareed urcară într-unul dintre vehicule. Porniră ca din pușcă spre est, pe Dulles Acces Road, către autostrada

Interstate 495. Campusul serviciilor de informații Liberty Crossing, zona zero a rețelei tentaculare a securității naționale după 11 septembrie, ocupa câțiva acri teren în apropierea unei gigantice șosele de racord între autostrăzi. Însă destinația lor se situa la câțiva kilometri mai departe spre est, pe șoseaua 123. Era vorba de Centrul de Informații George Bush, altfel spus sediul central al CIA.

După ce li se permise accesul printr-un gigant punct de control, își continuară drumul spre o parcare subterană, de unde intrară într-un lift cu acces limitat care-i urcă la etajul al șaptelea al cartierului general inițial. O echipă de securitate aștepta într-un foaier cu pereți lambrisați pentru a le prelua telefoanele mobile. Fareed își predă supus aparatul, dar Gabriel refuză. De aici decurse o scurtă confruntare până să i se permită să-și reia drumul.

— Eu de ce nu m-am gândit niciodată la asta? murmură Fareed, în timp ce pășeau neauziți pe mocheta groasă a coridorului.

— Dar ce cred ei că fac? Mă spionez pe mine însumi?

Au fost conduși într-o sală de ședințe ale cărei ferestre dădeau spre pădurile de pe malurile Potomacului. Adrian Carter aștepta singur acolo.

Purta un sacou albastru și o pereche de pantaloni de doc șifonați, ținuta de sâmbătă dimineața a unui spion-șef. Lucru hotărât, părea nemulțumit să-i vadă pe cei mai apropiați aliați din Orientul Mijlociu.

— Bănuiesc că asta nu-i o vizită de curtoazie.

— Mă tem că nu, răspunse Gabriel.

— Ce-aveți?

— Un bilet de avion, o rezervare la hotel și o mașină închiriată.

— Ce-nseamnă astea?

— Înseamnă că „echipa de juniori” e pregătită să lanseze un atac terorist major pe pământ american.

Fața lui Carter se făcu cenușie. Nu spuse nimic.

— Sunt iertat, Adrian?

— Depinde.

— De ce anume?

— Dacă mă poți ajuta să-l opresc.

— Cu ce zbor vine?

— Air France cinzeci și patru.

— Când?

— Marți.

— Cu câteva ore înainte de sosirea președintelui francez, precizează Carter.

— Mă îndoiesc că e o coincidență.

— Ce hotel?

— Key Bridge Marriott.

— Și mașina închiriată?

— De la Hertz.

— Bănuiesc că nu i-au dat încă ținta.

— Îmi pare rău, Adrian, dar nu e stilul lui Saladin.

— Trebuia să întreb. La urma urmei, ea chiar i-a salvat viața.

Gabriel se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Presupun, spuse Carter, că ai de gând să o lași să urce-n avionul acela.

— Dacă-mi dai acordul, spuse Gabriel. Și ai fi înțelept dacă ai lăsa-o să intre în țară.

— Să o țin sub supraveghere – asta sugerezi? Să aștept ca ceilalți membri ai celulei de atac să ia legătura cu ea? Să acționez înainte ca ei să lovească?

— Ai o idee mai bună?

— Și dacă nu e singurul agent operativ? Dacă sunt și alte echipe? Alte ținte?

— Exact asta trebuie să presupui: că sunt și alte echipe și alte ținte, Adrian. Chiar multe, de fapt. Saladin i-a spus Nataliei că va fi implicată în ceva mare – suficient de mare încât să nu lase Statelor Unite altă alternativă decât de a trimite trupe terestre în Siria.

— Și dacă ei nu i-au legătura cu ea? Sau dacă e parte dintr-un al doilea val de atentate?

— Scuză-mă că nu ți-am adus toată intriga pe tavă, Adrian, dar nu așa merge treaba în lumea reală.

Fareed Barakat zâmbea. Nu se întâmpla des să aibă loc în față la o sfadă între americani și israelieni.

— Cât de multe știe Jalal Nasser? întrebă Carter.

— Să-l sun să-l întreb? Sunt sigur că i-ar plăcea nespus să ne ajute.

— Poate c-ar fi timpul să-l târâm încoace la o discuție.

Fareed clătină grav din cap.

— Proastă idee.

— De ce?

— Pentru că, după toate probabilitățile, nu cunoaște tot planul. Mai mult, adăugă Fareed, dacă-l arestăm pe Jalal, asta i-ar transmite lui Saladin un semnal că rețeaua lui a fost compromisă.

— Poate că exact ăsta e semnalul pe care ar trebui să i-l transmitem.

— Îți va face rău, Adrian. Te va lovi în orice fel poate.

Carter expiră încet.

— Cine se ocupă de supraveghere la Londra?

— Lucrăm în colaborare cu britanicii.

— Trebuie să am și eu acces.

— Trei deja-s o grămadă, Adrian.

— Ce căcat îmi pasă mie?

Carter se încruntă privindu-și ceasul. Era opt și jumătate, sâmbătă dimineața.

— De ce tot timpul se-ntâmplă chestiile astea la sfârșit de săptămână?

Întâmpinat de tăcere, se uită la Gabriel.

— În câteva minute, câteva sute de angajați ai guvernului meu vor afla că Biroul are un agent adânc infiltrat în ISIS. Ești pregătit pentru așa ceva?

— Altfel n-aș fi aici.

— De-ndată ce coboară din avionul acela, nu mai e agenta ta. Va fi agenta noastră și va fi operațiunea *noastră.* Suntem înțeleși?

— Perfect, spuse Gabriel. Dar orice-ai face, ia-ți măsuri să nu i se întâmple nimic.

Carter se întinse după telefon și formă numărul.

— Trebuie să vorbesc cu directorul. *Acum.*

48

Arlington, Virginia

Pe Qassam el-Banna îl trezi chemarea la rugăciune. Visase urât, despre ce, nu-și putea aminti – visele lui, ca și satisfacția, îl ocoleau. De la o vârstă fragedă, de când era doar un băiat din Delta Nilului, în Egipt, credea că e destinat măreției. În școală învățase din greu, fusese admis la o universitate cu oarece prestigiu din estul Statelor Unite și, după o lungă bătălie, i-a convins pe americani să-i permită să rămână în țară să muncească. Iar pentru toate aceste eforturi fusese recompensat cu o viață de rutină fără sfârșit. Osteneala specific americană pe care ți-o dau ambuteiajele din trafic, datoriile de pe cardul de credit, fast-food-ul și vizitele de sfârșit de săptămână la mallul Tysons Corner, unde-l trăgea pe fiul său de lângă vitrinele cu fotografii de femei fără văl și despuiate. Multă vreme l-a învinovățit pe Allah pentru halul în care ajunsese. De ce-i mai dăruise viziunea măreției, dacă-l făcuse un tip oarecare? Ba mai mult, acum Qassam era silit de prostia ambiției sale să locuiască în Casa Războiului, în ținuturile necredincioșilor. După multă cugetare, a ajuns la concluzia că Allah îl adusese în America dintr-un motiv anume. Allah îi dăduse lui Qassam el-Banna o cale către măreție. Iar odată cu măreția avea să-și câștige și nemurirea.

Qassam își luă telefonul Samsung de pe noptieră și opri subțirica tânguire nazală a muezinului. Amina dormea netulburată de ea. Amina, descoperise el, putea dormi fără să fie tulburată de nimic – nici de plânsul copilului, nici de tunete ori de alarma de incendiu sau de țăcănitul degetelor sale pe tastatura laptopului. Și Amina era dezamăgită, dar nu de Allah, ci de Qassam. Ea venise în America cu viziunea, scoasă din emisiuni tip reality TV, a unei vieți în Bel Air și se pomenise locuind după colț de o alimentară 7-Eleven, nu departe de Calea Carlin Springs. Îl bestelea zilnic pe Qassam că nu câștiga mai mulți bani, dar se consola băgându-l și mai adânc în datorii. Ultima ei achiziție fusese o nouă mașină de lux. Reprezentantul de vânzări aprobase tranzacția, în ciuda evaluării negative a riscului de credit. Numai în America e posibil, se gândi Qassam.

Se strecură fără zgomot din pat, desfășură o rogojină mică și se rugă pentru prima oară în ziua aceea. Nu-și apăsă decât lejer fruntea de dușumea, ca să evite să-și facă un semn întunecat și bătătorit de rugăciune – cunoscut cu numele de *zabiba,* cuvântul arab pentru stafidă – ca acelea ale bărbaților religioși din satul său. Islamul nu lăsase urme vizibile pe Qassam. Nu se ruga la niciuna dintre moscheile din Virginia de Nord și-i evita pe cât posibil pe ceilalți musulmani. Ba chiar încercă să diminueze rezonanța arabă a numelui său. La ultimul lui loc de muncă, o mică firmă de consultanță IT, i se spunea Q sau Q-Ban, porecle care-i plăceau pentru vaga lor sonoritate hispanică și hip-hop. El nu era unul dintre musulmanii aceia cu fața-n țărână și curu-n aer, le spunea colegilor săi la o bere, în engleza lui cu un vag accent. Venise în America pentru că voise să scape de toate chestiile alea. Da, soția lui purta *hijab,* dar chestia asta avea legătură mai mult cu tradiția și cu moda decât cu credința. Și da, își numise fiul Mohamed, dar n-avea nimic a face cu Profetul. Cel

puțin asta era adevărat. Qassam el-Banna își numise fiul după Mohamed Atta, șeful operativ al atentatului din 11 septembrie 2001. Atta, ca și Qassam, era un fiu al Deltei Nilului. Și nu era singura trăsătură pe care o aveau în comun.

Odată încheiată rugăciunea, Qassam se ridică în picioare și coborî fără zgomot scările în bucătărie, unde băgă o capsulă de cafea franțuzească prăjită în cafetiera Keurig. Apoi, în camera de zi, făcu două sute de flotări și cinci sute de abdomene. Cele două antrenamente zilnice îi remodelaseră trupul. Nu mai era puștiul slăbănog din Deltă; avea corpul unui luptător în cușcă. Pe lângă exercițiile zilnice, devenise maestru atât în karate, cât și în jiu-jitsu brazilian. Qassam el-Banna, Q-Ban, era o mașină de ucis.

Își încheie sesiunea cu câteva mișcări letale din ambele discipline de luptă și apoi o luă pe scări în sus. Amina încă dormea, ca și Mohamed. Qassam folosea cea de-a treia baie a micului lor duplex ca birou. Acolo era paradisul unui hacker. De cum intră, se așeză la unul dintre cele trei computere și verifică rapid o duzină de conturi de e-mail și de pagini de rețele de socializare. Câteva apăsări de taste în plus îl conduseră la portalul către *dark net*, lumea mlăștinoasă a internetului, aflată sub rețeaua de suprafață, care putea fi accesată numai dacă utilizatorul folosea un protocol adecvat, porturi, parole și aplicații software. Qassam, ca IT-ist de profesie, avea tot ce trebuia – ba chiar ceva în plus.

Qassam trecu cu ușurință de portal și curând ajunse la un altul. Parola corectă îi permise intrarea, un rând de text îi ura să aibă pace și-i cerea să-și declare intențiile. Tastă răspunsul în căsuța corespunzătoare și, după o scurtă întârziere, i se prezentă un mesaj în așteptare.

— *Alhamdulillah,* spuse încet.

Inima-i bătea mai repede – mai repede chiar și decât în timpul riguroaselor lui exerciții fizice. Trebui să-și reintroducă parola de două ori, pentru

că, în graba mare, o scrisese incorect. Inițial, mesajul părea să fie în păsărească – linii, litere și numere fără aparent nicio logică –, însă cu parola potrivită transformă instantaneu păsărească într-un mesaj clar. Qassam îl citi încet, căci mesajul nu putea fi tipărit, salvat, copiat sau descărcat. Cuvintele însele erau codificate, deși el știa precis ce înseamnă. Allah îl pusese în sfârșit pe drumul către măreție. Și odată cu măreția, își spuse el, vine și nemurirea.

∵

Gabriel refuză invitația lui Carter de a-l însoți la Casa Albă. Singura sa întâlnire cu președintele fusese una tensionată, iar prezența sa acum în Aripa Vestică n-ar fi fost decât o distragere inutilă. Era mult mai bine să-l lase pe Adrian să comunice administrației că teritoriul american urma să fie atacat de un grup pe care cândva președintele alesese să-l ignore pentru că ar fi fost slab și ineficient. Asemenea vești ieșite din gura unui israelian n-ar fi făcut decât să suscite scepticismul, ceea ce ei nu-și permiteau.

Însă Gabriel acceptă oferta lui Carter de a folosi casa de siguranță din strada N precum și un SUV al Agenției și o echipă de securitate. După ce plecă de la Langley, se îndreptă spre ambasada Israelului, situată în capătul extrem nord-vestic al Washingtonului. Acolo, în cripta de comunicații securizate a Biroului, luă legătura cu echipele sale din Paris și Londra, înainte de a-l suna pe Paul Rousseau la biroul acestuia din Rue de Grenelle. Rousseau abia se întorsese de la Palatul Elysée, unde transmisese același mesaj pe care Adrian Carter îl ducea la Casa Albă. ISIS plănuia un atentat pe teritoriu american, după toate probabilitățile în timpul vizitei președintelui francez în capitală.

— Ce altceva mai are în program în afară de întâlnirea de la Casa Albă cu președintele și cina oficială?

— O recepție la Ambasada Franței.

— Anuleaz-o.

— Refuză să facă orice modificare în programul vizitei.

— Cât curaj din partea lui.

— S-ar părea că și el e de aceeași părere.

— Cât de repede poți veni aici?

— Vin luni noaptea cu echipa de preorganizatori. Ne cazăm la Four Seasons.

— Luăm cina?

— S-a făcut.

De la ambasadă, Gabriel se îndreptă spre casa de siguranță pentru câteva ore de somn de care avea mare nevoie. Carter îl trezi după-amiaza târziu.

Nu spuse decât:

— Am început.

— Ai vorbit cu Mr. Big?

— Un minut sau două.

— Cum a primit vestea?

— Exact așa de bine cum te așteptai.

— S-a pomenit și numele meu?

— O, da.

— Și?

— Îți transmite salutări.

— Asta-i tot?

— Măcar ție îți știe numele. Mie încă-mi mai spune Andrew.

Gabriel se strădui din nou să adoarmă, dar fără succes, așa că făcu duș și se schimbă, după care, având una dintre echipele de securitate ale Agenției pe urme, ieși din casa de siguranță în ultimele minute înainte de lăsarea întunericului. Aerul era greu de furtuna ce se apropia; frunze arămii și aurii împestrițau pavajul de cărămidă roșie. Bău o *café crème* într-o patiserie de pe bulevardul Wisconsin și apoi hoinări prin East Village, situat în cartierul Georgetown, până în strada M cu parada ei de magazine, restaurante și hoteluri. Da, se gândi, vor fi alte echipe și alte

ținte. Și chiar de-ar fi reușit ei să oprească atacul doctoriței Leila Hadawi, era probabil ca în câteva zile americanii să moară din nou în propria lor țară din cauza unei ideologii și a unei credințe apărute într-o regiune pe care cei mai mulți dintre ei nici n-ar fi găsit-o pe hartă. Cu acest inamic nu se putea discuta, și nici nu putea fi dat afară; nu putea fi liniștit printr-o retragere a americanilor din lumea islamică. Chiar dacă America ar fi plecat din Orientul Mijlociu, se gândi Gabriel, Orientul Mijlociu ar fi urmat-o acasă.

Pe dată, cerurile se rupseră și o aversă îi făcu pe pietonii de pe strada M să-și caute degrabă un adăpost. Gabriel îi privi o clipă, dar gândurile sale alergau într-o altă direcție – bărbați vânjoși, cu plete și bărbi lungi, purtând numele locurilor de baștină. Apariția unui SUV la marginea trotuarului îl smulse din gândurile sale și-l aduseră în prezent. Urcă în mașină, cu jacheta de piele leoarcă și merse înapoi pe strada N prin ploaia ce nu mai înceta.

49

Alexandria, Virginia

Aceeași ploaie ce năpădi Georgetownul, bătea în tabla modestului sedan de fabricație coreeană al lui Qassam el-Banna, în timp ce conducea pe sectorul mărginit de copaci al șoselei 7. Îi spusese Aminei că trebuia să facă o vizită în interes de serviciu. Era un neadevăr, dar numai unul minor.

Trecuse mai mult de un an de când Qassam demisionase de la firma de consultanță IT. Le spusese colegilor și soției sale că avea să încerce o afacere pe cont propriu, o mișcare riscantă în lumea aglomerată a IT-ului din Virginia de Nord. Însă adevăratele motive ale schimbării de carieră erau altele. Qassam plecase de la anteriorul său loc de muncă pentru că avea nevoie de ceva mai

prețios decât banii. Avea nevoie de timp. Nu putea fi la cheremul lui Larry Blackburn, fostul lui supervizor – Larry cel cu răsuflarea de canal, cu tainica lui dependență de calmante și cu aplecarea pentru curvele ieftine salvadoriene. Qassam avea acum obligații față de un bărbat cu ambiții mult mai mari. Nu știa numele real al acestui bărbat, ci doar acel *nom de guerre.* El era cel din Irak, cel căruia i se spunea Saladin.

Cu totul nesurprinzător, călătoria lui Qassam începuse în spațiul virtual, acolo unde, protejându-și cu grijă identitatea, se lăsase în voia nesățioasei sale pofte pentru sângele și bombele pornoșagurilor jihadiste – poftă pe care-o cunoscuse în timpul ocupației americane a Irakului, când încă mai era la universitate. Într-o seară, după o zi mizerabilă la muncă și un drum spre casă de coșmar, a bătut la ușa virtuală a unui recrutor ISIS și i-a pus întrebări despre modalitățile de călătorie în Siria pentru a deveni un luptător. Recrutorul ISIS avea și el niște întrebări de pus și l-a convins pe Qassam să rămână în suburbiile Washingtonului. Nu mult după aceea, la vreo lună, și-a dat seama că era urmărit. La început, s-a temut că FBI era pe urmele sale, dar curând a realizat cu certitudine că vedea același bărbat, iar și iar. În sfârșit, bărbatul l-a abordat pe Qassam într-o cafenea Starbucks de lângă Seven Corners și s-a prezentat. Numele său era Jalal Nasser.

Ploaia cădea în torente, mai asemănătoare cu o aversă cu descărcări electrice de vară decât cu o ploaie mocănească înceată și constantă de toamnă. Poate că scenariile apocalipsei erau totuși adevărate, își spuse el. Poate că pământul fusese iremediabil distrus. Își continuă drumul pe șoseaua 7 spre centrul Alexandriei și merse spre parcul industrial de pe bulevardul Eisenhower. Îndesate între un atelier de reparații a transmisiei și o sală de tir, se aflau birourile companiei Dominion

Movers. Două dintre camioanele Freightliner de fabricație americană erau parcate în față. Alte două erau pe platforma depozitului, acolo unde stăteau parcate de șase luni. Qassam el-Banna era proprietarul nominal al companiei de mutări. Avea doisprezece angajați. Șapte abia sosiseră în America, iar cinci, erau cetățeni americani. Toți erau membri ISIS.

Qassam el-Banna nu intră în sediul firmei sale de mutări. În schimb, activă funcția cronometru de pe mobilul său și o luă înapoi spre bulevardul Eisenhower. Sedanul său coreean era iute și agil, dar de data asta Qassam îl conduse în ritmul lent și hâțânat al unui camion de mutat complet încărcat. Urmă bulevardul Eisenhower până la conexiunea cu autostrada care înconjoară Capitala, Interstate 495, apoi autostrada, în sensul acelor de ceasornic, spre șoseaua 123 din Tysons. Pe când se apropie de Calea Anderson, lumina semaforului se schimbă în roșie. În mod obișnuit, Qassam ar fi apăsat frâna până la podea. Acum însă, imaginându-și că era la volanul unui camion încărcat, încetini până când mașina se opri.

Când semaforul se făcu verde, Qassam acceleră așa de încet încât șoferul din spatele său îi făcu semn cu farurile și-l claxonă. Netulburat, își continuă drumul – cu vreo opt kilometri sub limita de viteză – înspre Calea Lewinsville, unde coti la stânga. Se afla la mai puțin de patru sute de metri de intersecția cu Tysons McLean Drive. Spre stânga, drumul urca lin către ceea ce părea a fi campusul unei firme de tehnologie înaltă. Qassam vină la dreapta și opri lângă un indicator rutier galben fosforescent pe care scria Atenție la copiii. Însă Qassam își privi telefonul: *24.23.45… 24.23.46… 24.23.47… 24.23.48…*

Când ajunse fix la douăzeci și cinci de minute, Qassam zâmbi și șopti: „Bum!”

50

Georgetown

Ploaia continuă să cadă constant tot restul weekendului, transformând Washingtonul în mlaștina care fusese odată. Gabriel era în principal un prizonier în casa de siguranță din strada N. O dată pe zi mergea la Ambasada israeliană să ia legătura cu echipele sale din teren și cu bulevardul Regele Saul și tot o dată pe zi Adrian Carter îl suna să-i dea ultimele actualizări. FBI și celelalte agenții ale sistemului de securitate națională americană supravegheau atent mai mult de o mie de indivizi cunoscuți sau doar suspectați a fi membri ISIS.

— Și niciunul dintre ei, spuse Carter, nu pare să fie în faza finală a pregătirilor unui atentat.

— Nu e decât o singură problemă, Adrian.

— Care?

— FBI-ul urmărește pe cine nu trebuie.

Luni după-amiaza ploaia începu să se liniștească, iar în aceeași seară câteva stele se arătară prin pătura tot mai subțire de nori. Gabriel ar fi vrut să meargă pe jos la hotelul Four Seasons pentru cina cu Paul Rousseau, dar echipa de securitate a CIA îl convinse să ia SUV-ul. Îl lăsară în fața intrării acoperite a hotelului, de unde, urmat de un singur bodyguard, intră în hol. Câțiva oficiali francezi cu costumele boțite de zborul transatlantic așteptau la recepție în spatele unui bărbat înalt, spătos, arab după aparențe, îmbrăcat de s-ar fi zis că împrumutase croitorul londonez al lui Fareed Barakat. Numai bărbatul cu alură de arab îl observă pe israelianul subțire însoțit de un om de securitate american. Ochii lor se întâlniră pentru un foarte scurt moment. Apoi, bărbatul înalt cu figură de arab își întoarse din nou privirea spre femeia din spatele contoarului. Gabriel îi cercetă

spatele în trecere. Părea să fie neînarmat. O servietă diplomatică stătea verticală lângă pantoful lui drept. Iar rezemat de partea frontală a recepției, negru și lustruit, era un baston elegant.

Gabriel traversă holul și intră în restaurant. S-ar fi zis că barul fusese confiscat de o convenție a celor tari de urechi. Îi spuse șefului de sală un nume care nu era al său și fu condus spre o masă care dădea înspre șirurile de arbori ale șoselei Rock Creek. Lucru și mai îmbucurător, de la masă putea vedea nestingherit în hol, unde arabul înalt și îmbrăcat impecabil șchiopăta acum încetișor înspre lifturi.

∵

Ceruse un apartament la ultimul etaj al hotelului. Cererea sa fusese acceptată, nu în mică măsură pentru că direcțiunea hotelului îl credea un fel de rudă îndepărtată a regelui Arabiei Saudite. O clipă după ce intrase în cameră, se auzi o bătaie discretă în ușă. Era valetul, care-i adusese bagajul. Cât timp hamalul, un african, îi atârnă husa cu costume în dulap și-i puse valiza pe o poliță din dormitor, arabul înalt admiră priveliștea de la fereastra apartamentului. Urmă obișnuita pălăvrăgeală dinainte de primirea bacșișului, în care i se ofereau nenumărate alte servicii, dar o bancnotă nou-nouță de douăzeci de dolari îl trimise pe valetul recunoscător spre ușă. Se închise încetișor, iar arabul înalt rămase singur din nou.

Ochii lui erau ațintiți la zarva traficului dintre arborii șoselei Rock Creek. Însă gândurile lui erau la bărbatul pe care-l văzuse jos, în hol – la bărbatul cu păr încărunțit la tâmple și cu ochi neobișnuit de verzi. Era aproape sigur că-l mai văzuse înainte, nu în persoană, ci în fotografii și în reportaje. Dar exista și posibilitatea de-a se înșela. De fapt, se gândi, probabil că așa și stăteau lucrurile. Dar chiar și astfel, învățase cu mult timp în urmă să se încreadă în instinctele sale. Se ascuțiseră ca briciul în anii lungi în care fusese în slujba celui mai crunt

dictator al lumii arabe. Și-l ajutaseră să supraviețuiască în lunga luptă împotriva americanilor, în care mulți alți bărbați ca el fuseseră spulberați de arme ce loveau din cer cu bruschețea trăsnetului.

Scoase un laptop din servieta diplomat și-l conectă la sistemul wireless al hotelului. Pentru că hotelul Four Seasons era popular printre demnitarii aflați în vizită, în mod cert NSA îi penetrase rețeaua. Dar n-avea importanță; hard-discul computerului său era o pagină albă. Deschise motorul de căutare și tastă un nume în caseta de căutare. Pe ecran au apărut câteva fotografii, inclusiv una din gazeta londoneză *The Telegraph,* care arătau un bărbat alergând pe o cărare de lângă Westminster Abbey, cu un pistol în mână. Fotografia era însoțită de un articol semnat de o reporteră pe nume Samantha Cooke, referitor la moartea violentă a bărbatului respectiv. Se părea că reportera se înșelase, pentru că subiectul articolului ei abia traversase holul hotelului Four Seasons din Washington.

Se auzi o nouă bătaie în ușă, înceată, cerându-și parcă scuze – obligatoriul platou cu fructe, însoțit de o notă adresată domnului Omar al-Farouk în care se promitea să-i fie îndeplinită orice dorință. În clipa aceea, nu-și dorea decât câteva minute neîntrerupte de solitudine. Tastă o adresă de pe, *dark net* deschise încuietoarea protejată de parolă a unei uși și intră într-o cameră virtuală unde totul era criptat. Un vechi prieten îl aștepta acolo.

Vechiul prieten întrebă: CUM AI CĂLĂTORIT?

El scrise: BINE, DAR N-AI SĂ GHICEȘTI NICIODATĂ CE-AM VĂZUT ADINEAORI.

Scrise primul și ultimul nume – un prenume de arhanghel urmat de un nume israelian mai curând banal. Răspunsul se lăsă așteptat câteva secunde mai mult decât de obicei.

N-AR TREBUI SĂ GLUMEȘTI CU LUCRURI DE-ASTEA.

NU GLUMESC.

CE CREZI CĂ-NSEAMNĂ?

Într-adevăr, o întrebare foarte bună. Ieși de pe internet, închise computerul și șchiopătă încet până la fereastră. Se simțea de parcă-i fusese înfipt un jungher în coapsa dreaptă, iar pieptul îi zvâcnea. Privi traficul de pe șosea și pentru câteva secunde durerea păru să se liniștească. Apoi imaginea traficului se încețoșă și în gândurile sale se văzu călare pe un puternic cal arab în vârful unui munte de lângă marea Galileii, privind în jos la un loc ars de soare numit Hattin. Viziunea această nu era nouă pentru el; revenea deseori. De obicei, vedea două armate puternice – una musulmană, cealaltă cruciată, armata Romei – orânduite, gata de luptă. Dar acum nu erau prezenți decât doi bărbați. Unul, un israelian pe nume Gabriel Allon. Celălalt, Saladin.

∵

Paul Rousseau încă mai funcționa după ora Parisului, așa că nu s-au întins mult cu cina. Gabriel îi ură noapte bună în fața lifturilor și, urmat de bodyguard, o luă de-a curmezișul holului. La recepție era aceeași femeie ca înainte.

— Pot să vă ajut? întrebă în timp ce Gabriel se apropia de ea.

— Sper că da. Mai devreme am văzut un domn care tocmai se caza. Înalt, foarte bine îmbrăcat, mergea folosind un baston.

— Dl al-Farouk?

— Da, el e. Am lucrat împreună cu mult timp în urmă.

— Înțeleg.

— Știți cumva cât timp rămâne?

— Îmi pare rău, dar nu sunt…

El ridică mâna.

— Nu vă cereți scuze. Vă înțeleg regulile.

— I-aș transmite cu plăcere un mesaj.

— Nu e nevoie. Am să-l sun dimineață. Dar nu-i spuneți nimic, adăugă Gabriel pe un ton conspirativ. Vreau să-i fac o surpriză.

Gabriel ieși în noaptea răcoroasă. Așteptă până când urcă iar în Suburbanul său înainte să-l sune pe Adrian Carter. Carter încă mai era în biroul lui de la Langley.

— Vreau să arunci o privire la cineva pe nume al-Farouk. Are vreo patruzeci și cinci de ani, poate chiar cincizeci. Nu-i știu prenumele și nici culoarea pașaportului.

— Și atunci ce știi despre el?

— E cazat la Four Seasons.

— Îmi scapă ceva?

— Am o senzație ciudată în ceafă, Adrian. Află cine e.

Legătura se întrerupse. Gabriel puse din nou telefonul în buzunarul jachetei.

— Ne întoarcem în strada N? întrebă șoferul.

— Nu, răspunse Gabriel. Du-mă la ambasadă.

51

Aubervilliers, Franța

Alarma telefonului Nataliei sună la șapte și un sfert, ceea ce era ciudat, pentru că nu-și amintea să-l fi pus să sune. De fapt, era chiar sigură că nu-l pusese. Amuți telefonul dintr-o atingere iritată cu degetul și încercă să mai doarmă puțin, dar cinci minute mai târziu, telefonul sună iar.

— În regulă, spuse ea către pata din tavan unde-și imagina că este ascunsă o cameră. Ai câștigat. Mă trezesc.

Zvârli la o parte lenjeria și roti picioarele până le puse pe dușumea, în bucătărie pregăti în cafetieră un ibric de cafea Carte Noire, neagră și uleioasă, pe care-o turnă într-un castronel de lapte aburind. Afară, noaptea se retrăgea încet de pe strada ei mohorâtă. După toate probabilitățile, era ultima dimineață pariziană pe care dr. Leila

Hadawi avea să o mai vadă vreodată, căci dacă Saladin își urma planul, ea nu avea să se mai întoarcă în Franța din brusca și neașteptata ei călătorie în America. Și întoarcerea Nataliei era incertă. Stând în fața micii ei ferestre cu ochiuri murdare de geam, cu mâinile împrejurul ceștii *de café au lait,* își dădu seama că nu avea să le ducă dorul. Viața ei în *banlieue* nu făcuse decât să-i întărească convingerea că pentru evrei nu exista viitor în Franța. Israelul era casa ei – Israelul și Biroul. Gabriel avea dreptate. De-acum era una de-a lor.

Nici ISIS, nici Biroul nu-i dăduseră instrucțiuni referitoare la bagaj, astfel că din instinct nu-și puse cu ea decât puține lucruri. Zborul ei era programat de pe Aeroportul Charles de Gaulle la 1.45 PM. Călători spre aeroport cu RER-ul și la unsprezece și jumătate se așeză la coada lungă de la biroul de check-in al clasei economic. După o așteptare de treizeci de minute, o dezagreabilă franțuzoaică o informă că locul îi fusese schimbat cu unul la clasa business.

— De ce?

— Preferați să rămâneți la clasa economic?

Femeia îi înmâna Nataliei permisul de îmbarcare și îi returnă pașaportul. Înainte de a-și face drum spre poarta de îmbarcare, hoinări câteva minute în magazinele duty-free, urmărită de filajul celor de la DGSI. Pentru că zborul 54 avea destinația America, se luaseră măsuri de securitate speciale. Hijabul ei și numele arab i-au asigurat câteva minute în plus de verificări, dar într-un final i-a fost permis accesul în sala de la plecări. Căută din priviri figuri familiare, dar nu văzu niciuna. Într-un exemplar gratuit din *Le Monde* citi despre apropiata vizită a președintelui francez în America, iar pe o pagină din interior, despre un nou val de înjunghieri în Israel. Clocoti de furie. Se bucură.

Imediat, bârâitul apelului de îmbarcare o aduse cu picioarele pe pământ. Avea loc pe partea

dreaptă a avionului, lângă fereastră. Locul de lângă ea rămase liber mult timp după ce pasagerii de la clasa economic se îmbarcaseră, dându-i speranța că era posibil să nu-și petreacă următoarele șapte ore și jumătate lângă un individ complet necunoscut. Speranța muri când un bărbat îmbrăcat într-un costum de afaceri, cu părul ca smoala și ochelari asortați se lăsă pe scaunul de lângă ea. Nu părea mulțumit să stea lângă o femeie arabă cu hijab. El se uită la telefonul lui, Natalie, la al ei.

După câteva secunde, pe ecranul ei apăru un mesaj.

SINGURĂ?

Ea scrise: DA.

VREI COMPANIE?

MI-AR PLĂCEA NESPUS.

UITĂ-TE ÎN STÂNGA TA.

Ceea ce ea a și făcut. Bărbatul cu părul ca smoala și cu ochelari asortați încă se mai holba la telefonul său, dar acum zâmbea.

— Asta-i o idee bună? întrebă ea.

— Care-anume? întrebă Mihail.

— Tu și cu mine împreună?

— Îți spun după ce aterizăm.

— Ce se întâmplă atunci?

Înainte ca el să poată răspunde, un anunț instrui pasagerii să-și închidă telefoanele. Natalie și colegul de scaun se conformară. Pe când avionul vâjâia de-a lungul pistei, ea își puse mâna peste-a lui.

— Nu încă, șopti el.

— Când? întrebă ea, retrăgându-și mâna.

— Curând, spuse el. Foarte curând.

52

Hume, Virginia

În Washington, ploile încetară și un curent de aer rece și limpede spulberase ultimii nori de pe cer. Marile monumente de marmură luceau albe ca oasele în lumina crudă a soarelui; un vânt vioi alungă frunzele căzute pe străzile din Georgetown. Numai Potomacul purta rănile diluviului. Umflat de viituri, împovărat de crengi de copac și gunoaie, curgea maroniu și greoi pe sub podul Key în timp ce Saladin conducea spre Virginia. Era îmbrăcat ca pentru un sfârșit de săptămână în zona rurală a Angliei – pantaloni reiați, pulover de lână fără guler și o jachetă verde-închis marca Barbour. Coti la dreapta pe șoseaua George Washington Memorial și se îndreptă spre vest.

Șoseaua se întindea de-a lungul malului fluviului vreo patru sute de metri înainte de a începe ascensiunea spre înălțimea defileului. Frunzele copacilor tomnatici străluceau în lumina intensă a soarelui. Dincolo de fluviul mâlos, traficul curgea pe o șosea paralelă. Până și Saladin trebui să admită că schimbarea de peisaj era binevenită după lumea aspră din vestul Irakului și din califat. Scaunul confortabil, îmbrăcat în piele, al sedanului german de lux îl ținea cu tandrețea unor mâini făcute căuș. Un membru al rețelei i-l lăsase într-o mică parcare de la intersecția străzii M cu bulevardul Wisconsin, preț de o plimbare dureroasă cale de câteva cvartale de la hotelul Four Seasons. Saladin era tentat să pună la încercare calitățile mașinii pe șoseaua netedă, șerpuită. În schimb, păstră cu asiduitate limita de viteză în timp ce alți șoferi îi pupau bara de protecție din spate și-i adresau gesturi obscene când îl depășeau în trombă prin stânga. Americanii, își zise el, mereu grăbiți. Puterea lor cea mai mare și, în același timp, marea lor slăbiciune. Cât de nebuni fuseseră să creadă că e suficient să pocnească din degete și gata, au și schimbat peisajul politic din Orientul Mijlociu. Oameni precum Saladin nu măsurau timpul în cicluri electorale de patru ani.

În copilărie, trăise pe malurile unuia dintre cele patru râuri ce izvorăsc din Grădina Edenului. Civilizația sa înflorise mii de ani în ținuturile aspre și necruțătoare ale Mesopotamiei, înainte ca cineva să fi auzit vreodată de un loc numit America. Și avea să supraviețuiască mult timp după ce marele experiment american va fi dispărut în istorie. De acest lucru, Saladin era sigur. Până la urmă, toate marile imperii se prăbușiseră. Numai Islamul era veșnic.

Sistemul de navigare al mașinii îl ghidă pe Saladin pe Centura Capitalei. Conduse spre sud, pe șoseaua de acces spre aeroportul Dulles, dincolo de mallurile din Tysons Corner, pe autostrada interstatală 66, unde iarăși o luă spre vest, spre poalele munților Shenandoah. Benzile cu direcția est încă mai erau aglomerate de traficul de dimineață, dar înaintea lui Saladin se deschidea o suprafață de asfalt liberă de câteva lungimi de mașină, o priveliște rară pentru un automobilist din zona metropolitană a Washingtonului. Și din nou, se ținu scrupulos de viteza maxim admisă, în timp ce alte mașini îl depășeau. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un ambuteiaj; ar fi pus în pericol un complot elaborat, pentru planificarea căruia fusese nevoie de luni de muncă meticuloasă. Parisul și Amsterdamul nu fuseseră decât niște repetiții cu public. Washingtonul era ținta ultimă a lui Saladin, căci numai americanii aveau puterea de a dezlănțui șirul de reacții pe care se străduia să le provoace. O ultimă repetiție a planului cu agentul său cel mai important din Washington era tot ce mai rămăsese de făcut. Era periculos – exista întotdeauna posibilitatea ca agentul său să fie compromis – dar Saladin voia să audă din gura tipului că totul decurgea conform planului.

Trecu de breteaua ce ducea spre un orășel cu numele esențialmente american de Gainesville. Traficul se mai descongestionă, terenul deveni mai deluros, vârfurile albastre ale munților Shenandoah

păreau că pot fi atinse. Conducea de trei sferturi de oră, iar piciorul lui drept începuse să zvâcnească din pricina efortului de a-și păstra viteza. Pentru a-și uita durerea, își lăsă mintea să hălăduiască. Se concentră repede asupra bărbatului pe care-l văzuse în holul hotelului Four Seasons în seara anterioară.

Gabriel Allon…

Era posibil ca prezența lui Allon la Washington să fie pură coincidență – la urma urmei, israelianul cooperase strâns cu americanii mulți ani – dar Saladin se îndoia că acesta era cazul. Mai mulți cetățeni israelieni muriseră în atacul din Paris, împreună cu Hannah Weinberg, femeia care fusese prietena personală a lui Allon și agentă a informațiilor israeliene. Era cât se poate de posibil ca Allon să fie implicat în ancheta de după atentat. Poate că aflase de existența rețelei lui Saladin. Și poate aflase și că rețeaua sa era gata să desfășoare un atentat în America. Dar cum? Răspunsul la această întrebare era chiar simplu. Saladin era obligat să presupună că Allon reușise să-i penetreze rețeaua – era, se gândi irakianul, talentul special al lui Allon. Iar dacă Allon știa despre rețea, atunci știau și americanii. Cei mai mulți agenți ai lui Saladin se infiltraseră în țară venind din străinătate prin porosul sistem american al vizelor și imigrării. Dar câțiva agenți, inclusiv cel pe care Saladin se pregătea să-l întâlnească, aveau rezidență americană și ca atare erau mai vulnerabili la eforturile contrateroriste ale SUA. Erau esențiali pentru succesul operațiunii, dar în același timp erau și cele mai slabe verigi ale lungului lanț al rețelei.

Sistemul de navigare îl sfătui pe Saladin să iasă de pe autostrada interstatală 66 la ieșirea 18. Urmă instrucțiunile și se pomeni într-un orășel numit Markham. Nu, se gândi el, nu e un orășel, e o minusculă colecție de case cu verande acoperite și cu peluze neîngrijite în fața lor. Se îndreptă spre

sud pe calea Leeds Manor, trecu de pășuni împrejmuite și de hambare, până ajunse într-un orășel numit Hume. Era ceva mai mare decât cel dinainte. Totuși, nu se vedeau pe-acolo nici magazine, nici piețe, doar un atelier de reparații auto, un han rural și vreo două biserici unde necredincioșii venerau versiunea lor blasfematoare a lui Dumnezeu.

Sistemul de navigare nu-i mai era de-acum util; adresa destinației lui Saladin era mult prea izolată. Coti de-a dreptul pe șoseaua Hume și o urmă vreun kilometru, până ajunse la un șleau nepavat. Îl duse peste o pășune, peste coama unor dealuri împădurite până într-o vâlcea. Acolo se afla un iaz negru, a cărui suprafața era netedă ca sticla și o căbănuță de cherestea în forma literei A. Saladin opri motorul; liniștea era asemănătoare cu liniștea deșertului. Deschise portbagajul. Ascunse înăuntru erau un revolver Glock 19 de 9 mm și un amortizor de sunet și explozie foarte performante, ambele achiziționate legal din Virginia, de unul dintre membrii rețelei lui Saladin.

Cu revolverul în mâna stângă, cu bastonul în dreapta, Saladin intră precaut în căbănuță. Mobilierul era rustic și puțin. În bucătărie, puse la fiert o oală de apă – mirosea de parcă era scoasă din iaz fără să fie filtrată – și reuși să obțină o ceașcă de ceai slab dintr-un plic vechi de Twinings. Întorcându-se în camera de zi, se lăsă pe canapea și privi prin fereastra triunghiulară spre creasta dealurilor peste care abia trecuse. După câteva minute se văzu un mic sedan de fabricație coreeană, ridicând în urma sa un nor de praf. Saladin ascunse revolverul sub o pernă brodată pe care scria *Dumnezeu să binecuvânteze această casă.* Apoi suflă peste ceaiul său și așteptă.

∵

Saladin nu-l întâlnise niciodată pe agent în persoană, deși știa că este un cetățean egiptean deținător al cărții verzi pe nume Qassam el-Banna,

de 1,75 înălțime, 74 de kilograme, cu păr foarte creț și cu ochi căprui. Bărbatul care intrase în căbănuță se potrivea cu descrierea. Părea agitat. Cu o înclinare a capului, Saladin îi indică să se așeze. Apoi spuse în arabă:

— Pacea fie cu tine, frate Qassam.

Tânărul egiptean era în mod evident flatat. Cu blândețe, repetă tradiționala urare islamică de pace, deși fără să rostească numele bărbatului căruia i se adresa.

— Știi cine sunt? întrebă Saladin.

— Nu, răspunse repede egipteanul. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Dar sigur c-ai auzit de mine.

Era evident că tânărul egiptean nu știa cum să răspundă la această întrebare, așadar continuă cu prudență.

— Am primit un mesaj în care eram instruit să vin în acest loc pentru o întâlnire. Nu mi s-a spus cine urma să fie prezent sau de ce voia să mă vadă.

— Ai fost urmărit?

— Nu.

— Ești sigur.

Tânărul egiptean dădu viguros din cap.

— Și compania de mutări? întrebă Saladin. Să cred că nu sunt probleme?

Urmă o mică pauză.

— Compania de mutări?

Saladin îi adresă un zâmbet liniștitor. Era surprinzător de șarmant, era zâmbetul unui profesionist.

— Prudența ta e admirabilă, Qassam. Dar te asigur că nu e necesară.

Egipteanul rămase tăcut.

— Știi cine sunt? întrebă Saladin iar.

— Da, cred că știu.

— Atunci răspunde-mi la întrebare.

— Nu sunt probleme la compania de mutări. Totul e pregătit.

Saladin zâmbi iar.

— Eu voi hotărî asta.

∵

Ascultă raportul tânărului egiptean cu răbdarea unui profesionist priceput. Profesionalismul lui Saladin era totuși dublu. Era un ofițer de informații transformat în șef terorist. Își rafinase abilitățile în ținuturile dure ale provinciei Anbar, unde pusese la cale nenumărate atentate cu mașini capcană și atacuri sinucigașe, dormind în fiecare noapte în alt pat și scăpând de drone și de avioanele F-16. Acum era gata să asedieze capitala americană din confortul hotelului Four Seasons. Ironia, își zise, e excepțională. Saladin era mai pregătit pentru acest moment decât oricare alt terorist din istorie. El era creația Americii. Era coșmarul Americii.

Niciun detaliu al operațiunii nu era prea mic pentru a scăpa de scrutinul lui Saladin – țintele primare, țintele de rezervă, armele, bombele din mașini, vestele sinucigașilor. Tânărul egiptean răspunse la fiecare întrebare detaliat și fără ezitare. Jalal Nasser și Abu Ahmed al-Tikriti fuseseră judicioși când l-au selectat; avea un creier ca un hard-disc. Agenții operativi știau numai bucăți din complot, dar Qassam el-Banna știa aproape totul. Dacă s-ar fi întâmplat să cadă în mâinile FBI-ului pe drumul de întoarcere spre Arlington, ar fi fost un dezastru. Numai din acest motiv, nu avea să plece viu din căbănuța izolată din apropierea orășelului Hume.

— Li s-au dat tuturor agenților numele țintelor? întrebă Saladin.

— Tuturor, mai puțin doctoriței palestiniene.

— Când sosește?

— Zborul ei urmează să aterizeze la patru treizeci, dar va ajunge cu câteva minute mai devreme decât era prevăzut.

— Ai verificat?

Qassam aprobă din cap. Era bun, își zise Saladin, la fel de bun ca Mohamed Atta. Păcat că n-avea să fie niciodată la fel de faimos. Despre

Mohamed Atta se vorbea cu reverență în cercurile jihadiste, dar numai o mână de oameni aveau să cunoască numele lui Qassam el-Banna.

— Mi-e teamă, spuse Saladin, că e o foarte mică schimbare a planului.

— În ce privință?

— A ta.

— Ce-i cu mine?

— Vreau să pleci din țară în seara asta și să te îndrepți spre califat.

— Dar dacă fac o rezervare în ultimul minut, americanii…

— Nu vor bănui nimic, spuse ferm Saladin. E prea periculos pentru tine să rămâi aici, frate Qassam. Știi prea multe.

Egipteanul nu spuse nimic.

— Ți-ai curățat calculatoarele? întrebă Saladin.

— Da, desigur.

— Iar soția ta nu știe nimic despre munca ta?

— Nimic.

— Va pleca cu tine?

— Mă-ndoiesc.

— Păcat, spuse Saladin. Dar te asigur că, în califat, nu ducem lipsă de femei frumoase.

— Așa am auzit.

Tânărul egiptean zâmbi pentru prima oară. Când Saladin ridică perna brodată, dând la iveală Glockul cu amortizor, zâmbetul îi pieri.

— Nu te-ngrijora, frate, spuse Saladin. Nu e decât o precauție pentru cazul în care la ușă ar fi apărut FBI-ul în locul tău. Întinse o mână: Ajută-mă să mă ridic. Te conduc afară.

Cu revolverul într-o mână și bastonul în cealaltă, Saladin îl urmă pe Qassam afară, până la mașină.

— Dacă din vreun motiv ești arestat pe drum spre aeroport…

— Nu le spun nimic, spuse curajos tânărul egiptean, chiar și de mă vor tortura.

— N-ai auzit, frate Qassam? Americanii nu mai fac treburi de-astea.

Qassam el-Banna urcă la volanul mașinii sale, închise portiera și porni motorul. Saladin bătu ușor în geam cu mânerul bastonului. Geamul coborî și tânărul egiptean ridică întrebător privirea.

— Încă ceva, spuse Saladin.

— Da?

Saladin aținti țeava cu amortizor a revolverului prin golul portierei și trase rapid patru focuri. Apoi se întinse în interiorul mașinii, atent să nu-și păteze jacheta cu sânge, și puse mașina în viteza întâi. O clipă mai târziu, mașina dispărea în iazul negru. Saladin așteptă până când bolboroseala încetă, iar suprafața iazului redeveni la fel de netedă ca sticla. Se urcă apoi în mașina lui și se îndreptă înapoi spre Washington.

53

Liberty Crossing, Virginia

Spre deosebire de Saladin, Gabriel petrecu o dimineață liniștită, chiar dacă n-avea astâmpăr, în casa de siguranță din strada N, urmărind un avion minuscul și verzui ca apa de gură, târându-se încet pe ecranul mobilului său Samsung. În sfârșit, la două și jumătate după-amiaza, urcă pe bancheta din spate a Suburbanului său negru și fu dus peste podul Chain în McLean, enclava bogată a Virginiei. Pe șoseaua 123 văzu un indicator pentru Centrul de Informații George Bush. Șoferul trecu ca vântul de intrare, fără să încetinească.

— Ai ratat curba, spuse Gabriel.

Șoferul zâmbi fără să spună nimic. Își continuă drumul pe Șoseaua 123, dincolo de clădirile turtite ale centrelor comerciale și parcurilor industriale ale centrului McLean, înainte să o ia în sfârșit pe Calea Lewinsville. După vreo patru sute de metri întoarse pe Tysons McLean și urcă o pantă blândă.

Șoseaua coti la stânga, apoi la dreapta, înainte să ajungă în fața unui masiv punct de control, păzit de doisprezece soldați în uniforme, toți înarmați până în dinți. Se consultă o listă de intrări, un câine amușină după bombe. Apoi Suburbanul înaintă încet într-o curte în fața unei impozante clădiri de birouri, cartierul general al Centrului Național Antiterorist (CNA). În partea opusă a curții, legat printr-o pasarelă acoperită, se afla biroul Directorului Serviciilor Naționale de Informații. Complexul, se gândi Gabriel, era un monument al eșecului. Comunitatea informațiilor americane, cea mai mare și mai avansată din câte au fost vreodată pe lume, eșuase în prevenirea atacurilor din 11 septembrie. Iar pentru păcatele ei fusese reorganizată și recompensată cu bani, proprietăți și clădiri drăguțe.

O angajată a centrului – în costum și cu părul prins în coadă la spate, de vreo treizeci de ani – îl aștepta pe Gabriel în hol. Îi înmână un permis de vizitator, pe care el îl prinse de buzunarul sacoului său, și-l conduse la nivelul operațional, centrul nervos al antiterorismului național. Uriașele ecrane și birourile în formă de rinichi dădeau impresia unei redacții de știri TV. Birourile aveau o nuanță optimistă de lemn de pin, de parcă ar fi fost alese dintr-un catalog IKEA. La unul dintre ele stăteau Adrian Carter, Fareed Barakat și Paul Rousseau. În timp ce Gabriel se așeza pe scaunul ce-i fusese rezervat, Carter îi dădu o fotografie a unui bărbat cu păr negru, de vreo patruzeci și cinci de ani.

— Ăsta-i tipul pe care l-ai văzut la Four Seasons?

— Un facsimil rezonabil. Cine-i?

— Omar al-Farouk, de naționalitate saudită, nu chiar un membru al familiei regale, dar suficient de apropiat de ea.

— Cine zice?

— Zice omul nostru din Riyadh. L-a verificat. E curat.

— Cum l-a verificat? Cu cine l-a verificat?

— Cu saudiții.

— Păi, spuse Gabriel sarcastic, atunci e rezolvată treaba.

Carter nu spuse nimic.

— Pune-l sub supraveghere, Adrian.

— Poate nu m-ai auzit de prima oară. Nu e chiar un membru al familiei regale, dar e suficient de apropiat de ea. În plus, Arabia Saudită e aliata noastră în lupta împotriva ISIS. În fiecare lună, adăugă Carter, privindu-l pieziș pe Fareed Barakat, saudiții semnează un cec gras pentru regele Iordaniei ca să-i finanțeze eforturile împotriva ISIS. Iar dacă cecul întârzie o zi, regele sună la Riyadh să se plângă. Nu-i așa, Fareed?

— Și-n fiecare lună, replică Fareed, anumiți saudiți bogați trimit bani și alte ajutoare către ISIS. Iar saudiții nu sunt singurii. Qatarul și Emiratele fac același lucru.

Carter nu era convins. Se uită la Gabriel și spuse:

— FBI nu are resursele să supravegheze pe oricine îți dă ție o senzație ciudată-n ceafă.

— Atunci lasă-ne pe noi să-l supraveghem pentru tine.

— Să zicem că n-am auzit chestia asta.

Mobilul lui Carter țârâi. Se uită la ecran și se încruntă.

— E Casa Albă. Trebuie să vorbesc în privat.

Intră într-una din sălile de conferință ca niște acvarii de la marginea etajului operațional și închise ușa. Gabriel ridică ochii și se uită la unul dintre ecrane, unde văzu un avion verzui ca apa de gură apropiindu-se de coastele americane.

— Cât de bune sunt sursele tale din Arabia Saudită? îl întrebă șoptit pe Fareed Barakat.

— Mai bune decât ale tale, prietene.

— Atunci fă-mi un serviciu. Gabriel îi înmânâ fotografia lui Fareed: Află cine este de fapt găozarul ăsta.

Fareed făcu o fotografie fotografiei cu mobilul său și o înaintă sediului central al DIG la Amman. În același timp, Gabriel trimise un mesaj în bulevardul Regele Saul, ordonând supravegherea unui oaspete al hotelului Four Seasons pe nume Omar al-Farouk.

— Îți dai seama, murmură Fareed, că suntem prinși în fapt.

— Când totul se va termina, am să-i trimit lui Adrian un frumos coș cu fructe.

— Nu i se permite să primească daruri. Crede-mă, prietene, am încercat.

Gabriel zâmbi în ciuda voinței sale și se uită la ecran. Avionul verzui ca apa de gură tocmai intrase în spațiul aerian american.

54

Aeroportul internațional Dulles

Doctoriței Leila Hadawi îi trebui o oră ca să parcurgă mocheta înghețată a controlului pașapoartelor din aeroportul Dulles – patruzeci de minute la coada lungă și alambicată și încă douăzeci în fața podiumului pe care stătea ofițerul de Vamă și Pază a frontierei. În mod cert ofițerul nu era parte din operațiune. O chestionă pe dr. Hadawi pe îndelete despre călătoriile ei recente – Grecia îl interesă cu precădere – și despre scopul vizitei ei în Statele Unite. Răspunsul ei, că venise să-și viziteze prietenii, era unul pe care-l auzise de multe ori înainte.

— Unde locuiesc prietenii tău?

— Falls Church.

— Cum îi cheamă?

Ea îi dădu două nume arabe.

— Vei sta la ei?

— Nu.

— Unde vei sta?

Și tot așa până când, în cele din urmă, i se ceru să zâmbească la o cameră și să-și pună degetele pe sticla rece a unui scaner digital. Înapoindu-i pașaportul, ofițerul de vamă îi ură sec ședere plăcută în Statele Unite. Doctorița merse să-și recapete bagajul și văzu cum valiza ei se învârtea încet pe un carusel altfel complet gol. În sala de sosiri căută din ochi un bărbat cu părul negru ca smoala și cu ochelari asortați, dar nu era de văzut nicăieri. Nu era surprinsă. În timpul traversării Atlanticului, el îi spusese că Biroului i se va acorda un rol secundar, că de-acum americanii sunt responsabili și că ei vor prelua comanda operațiunii.

— Și când mi se va da ținta? întrebă ea.

— Trimite un mesaj prin canalul obișnuit.

— Și dacă-mi vor lua telefonul?

— Fă o plimbare. Geanta pe umărul stâng.

— Și dacă n-au să-mi permită să fac o plimbare?

Își trase valiza afară și, ajutată de un american bine făcut cu o tunsoare soldățească, urcă la bordul unui autobuz de navetă Hertz. Mașina ei, un Chevrolet Impala de un roșu viu, era la locul stabilit. Își puse valiza în portbagaj, urcă la volan și porni ezitantă motorul. Butoanele și cadranele panoului de comandă îi păreau complet extraterestre. Apoi își dădu seama că nu mai condusese un automobil din dimineața în care se întorsese la apartamentul ei din Ierusalim, unde-o găsise pe Dina Sarid la masa din bucătărie. Ce dezastru ar fi, se gândi ea, de-ar avea un accident fatal sau grav. Tastă o destinație pe telefonul mobil și primi informația că cei 39 de kilometri ai traseului ei avea să-i parcurgă în mai mult de o oră, din cauza traficului neobișnuit de aglomerat. Zâmbi; era bucuroasă de întârziere. Își scoase hijabul și îl puse împăturit cu atenție în geanta de

mână. Apoi băgă mașina în viteză și porni încet spre ieșire.

∵

Nu era o întâmplare că Impala era roșie; FBI-ul intervenise discret când se făcuse închirierea. Mai mult, tehnicienii FBI montaseră pe mașină un radiotransmițător și microfoane în interior. Ca urmare, analiștii de serviciu de la nivelul operațional al Centrului Național Antiterorist o auziră pe Natalie fredonând încetișor în franceză în timp ce conducea mașina pe șoseaua de acces a aeroportului Dulles spre Washington. Pe unul dintre ecranele gigantice, camerele din trafic îi urmăreau fiecare mișcare. Pe un altul, pâlpâia lumina albastră emisă de radiotransmițător. Telefonul ei mobil emitea un semnal distinct. Numărul ei de telefon francez apărea într-o casetă dreptunghiulară întunecată, lângă lumina albastră pâlpâitoare. Biroul avea acces în timp real la apelurile vocale, la mesajele și e-mailurile ei. Iar acum că telefonul intrase pe teritoriu american și se conectase la rețelele de telefonie americane, și CNA avea acces la ele.

Mașina roșie trecu la doar câteva zeci de metri de campusul Liberty Crossing și-și continuă drumul pe autostrada interstatală 66 spre sectorul Rosslyn al Arlingtonului, unde intră în parcarea de suprafață a hotelului Key Bridge Marriott. Acolo, pâlpâirea luminii albastre emise de radiotransmițător încetă. Dar după un interval de treizeci de secunde – timp suficient pentru o femeie să-și aranjeze părul și să-și scoată valiza din portbagaj –, caseta dreptunghiulară întunecată a telefonului mobil se mișcă înspre intrarea hotelului. Se opri pentru scurt timp la recepție, unde proprietara aparatului, o femeie arabă de vreo treizeci de ani, cu văl pe cap și cu pașaport francez își declară numele funcționarei. N-a fost nevoie să prezinte un card; ISIS plătise deja tariful pentru cameră și pentru cheltuielile neprevăzute. Obosită

de o lungă zi de călătorie, acceptă cu recunoștință cardul electronic și își trase încet valiza prin hol spre lifturi.

∵

După ce apăsă un buton ca să cheme liftul, Natalie sesiză prezența unei femei atrăgătoare, de până-n treizeci de ani, cu păr blond până la umeri, cu o valijoară Vuitton ultimul răcnet, care-o privea de pe un scaun înalt din foaierul cromat și laminat. Natalie presupuse că femeia era ofițer de informații american și urcă în primul lift disponibil fără să stabilească un contact vizual cu ea. Apăsă butonul etajului opt și se trase într-un colț al cabinei, dar tocmai când se închideau ușile, în fanta dintre ele apăru o mână. Mâna era a femeii atrăgătoare din foaier. Se proțăpi în cealaltă parte a cabinei, privind drept înainte. Parfumul ei greu de flori de liliac era amețitor.

— Ce etaj? întrebă Natalie în engleză.

— Opt e perfect.

Accentul ei era francez, iar vocea îi era vag familiară.

Nu și-au mai spus nimic una alteia câtă vreme liftul urcă încet. Când ușile se deschiseră la etajul opt, prima care ieși fu Natalie. Se opri o clipă să-și ia lucrurile și apoi porni pe coridor. Atrăgătoarea blondă merse în aceeași direcție. Iar când Natalie se opri în fața camerei 822, femeia se opri și ea. Abia atunci se uită Natalie pentru prima oară în ochii ei. Cumva, se sili să zâmbească.

Erau ochii Safiei Bourihane.

∵

În vederea sosirii Nataliei, FBI trimisese o pereche de agenți, un bărbat și o femeie, în același foaier al hotelului Key Bridge Marriott. În plus, penetrase și sistemul de securitate al hotelului, dând Centrului Național Antiterorist acces deplin la aproape trei sute de camere de luat vederi. Atât agenții, cât și camerele observară blonda atrăgătoare care i se alăturase Nataliei în lift.

Agenții n-au făcut nicio încercare de a le urma pe cele două femei, dar camerele n-au avut aceeași reținere. Le-au urmărit mișcările de-a lungul coridorului în penumbră, până la ușa camerei 822. Și aceasta fusese penetrată de FBI. Înăuntru erau patru microfoane și patru camere. Toate urmăreau și ascultau în timp ce femeile intrară. Blonda murmură în franceză ceva ce microfoanele n-au putut surprinde. Apoi, zece secunde mai târziu, o casetă dreptunghiulară întunecată dispăru de pe ecranul gigant de la CNA.

— S-ar părea că rețeaua tocmai a făcut contactul cu ea, spuse Carter, privindu-le pe cele două femei care se acomodau cu camera. Păcat că mobilul a ieșit din decor.

— Nu e ceva neașteptat.

— Nu, fu Carter de acord. Ar fi însemnat să sperăm prea mult.

Gabriel ceru să revadă înregistrarea video din lift. Carter dădu ordinul și câteva secunde mai târziu apăru pe ecran.

— Fainǎ fată, spuse Carter.

— Natalie sau blonda?

— De fapt, ambele, dar mă refeream la blondă. Crezi că-i blond natural?

— Nici vorbă, replică Gabriel.

Ceru să vadă un plan apropiat al feței blondei. Și din nou Carter dădu ordinul.

— O recunoști?

— Da, spuse Gabriel privind cu coada ochiului spre Paul Rousseau. Mă tem că da.

— Cine-i?

— Cineva care n-are nicio treabă în țara asta, spuse pe un ton rău-prevestitor Gabriel. Dar dacă e aici, înseamnă că mai sunt mulți alții ca ea.

55

Arlington, Virginia

Președintele Franței și splendida sa soție, fostă model, au ajuns la Joint Base Andrews în aceeași seară, la șapte. Coloana oficială care a transportat cuplul din suburbiile Marylandului la Blair House – reședința în stil federal[26] unde erau găzduiți oficial oaspeții și care era situată vizavi de Casa Albă, de cealaltă parte a bulevardului Pennsylvania – era cea mai mare pe care și-o putea aminti cineva. Numeroasele blocaje rutiere au dat peste cap trecerile peste râul Potomac și au transformat centrul Washingtonului într-o imensă parcare pentru mii de navetiști. Din nefericire, perturbarea vieții capitalei nu avea decât să se înrăutățească. Mai devreme în dimineața aceea, *Washington Post* relatase că operațiunile de securitate ce aveau ca obiectiv întâlnirea franco-americană erau cele mai ample de la ultima inaugurare a președintelui. Amenințarea principală, menționa ziarul, era un atentat ISIS. Dar chiar și venerabilul ziar *Post*, cu numeroasele sale surse în comunitatea de informații a SUA, nu avea știință de adevărata natură a pericolului ce amenința metropola.

Până în seara aceea, eforturile intensive de prevenire a unui atentat s-au concentrat asupra unui hotel de la baza podului Key din Arlington, Virginia. Într-o cameră de la etajul opt se aflau două femei, una, agentă a serviciilor israeliene, cealaltă, agentă a unui bărbat căruia i se spunea Saladin. Prezența celei de-a doua femei pe teritoriul american sunase alarma în sediul CNA și în întreg aparatul de securitate națională a SUA.

O duzină de agenții guvernamentale diferite încercau cu disperare să afle cum reușise să intre în țară și de cât timp se afla acolo. Casa Albă fusese informată despre situație. Se spunea că președintele era livid.

La opt și jumătate în seara aceea, cele două femei deciseră să iasă din hotel ca să ia masa. Portarul le sfătui să evite Georgetown – „Din cauza traficului, e ca la zoo pe-acolo” – și le îndrumă în schimb spre un *bar-and-gril* din sectorul Clarendon al Arlingtonului. Natalie șofa până acolo în Impala ei roșie și opri într-o parcare publică, nu departe de bulevardul Wilson. Restaurantul, unde nu era necesara rezervarea, era celebru pentru mărimea porțiilor și lungimea cozilor. Până să se elibereze o masă ar fi avut de așteptat în jur de treizeci de minute, dar găsiră disponibilă o măsuță înaltă. Meniul avea zece pagini plastifiate prinse cu spirală. Safia Bourihane îl frunzări confuză la întâmplare.

— Cine poate înghiți atâta mâncare? întrebă în franceză, întorcând altă pagină.

— Americanii, spuse Natalie, trăgând cu ochiul la clientela bine hrănită dimprejurul ei.

Localul avea tavanul înalt și era groaznic de zgomotos. Ca urmare, era potrivit pentru o discuție.

— Cred că mi-a pierit pofta, spuse Safia.

— Ar trebui să mănânci ceva.

— Am mâncat în tren.

— Care tren?

— Cel de la New York.

— De cât timp ești în New York?

— Numai de-o zi. Am ajuns acolo cu avionul, din Paris.

— Vorbești serios?

— Ți-am spus că mă voi întoarce în Franța într-o bună zi.

Safia zâmbi. Cu părul blond și rochia mulată, arăta foarte franțuzoaică. Natalie își imagina ce femeie ar fi putut deveni Safia de n-ar fi fost Islamul radical și ISIS.

O chelneriță veni și le luă comenzile de băuturi. Ambele au cerut ceai. Întreruperea o irită pe

Natalie. Safia, din câte se părea, avea chef de vorbă.

— Cum ai reușit să te-ntorci în Franța?

— Cum crezi?

— Cu un pașaport de împrumut.

Safia încuviință din cap.

— Al cui era?

— O tipă nouă. Avea înălțimea și greutatea potrivite, iar la față era destul de-aproape.

— Cu ce ai călătorit?

— Mai mult cu autobuzul și trenul. De-ndată ce-am ajuns în UE, nimeni nici măcar nu s-a uitat la pașaportul meu.

— Cât timp ai stat în Franța?

— Vreo zece zile.

— La Paris?

— Numai la sfârșit.

— Și înainte de Paris?

— M-a ascuns o celulă din Vaulx-en-Velin.

— Ai folosit același pașaport ca să ajungi aici?

Ea aprobă din cap.

— Fără probleme?

— Nici măcar una. De fapt, vameșii americani au fost chiar drăguți cu mine.

— Purtai rochia asta?

Ceaiul veni înainte ca Safia să poată răspunde. Natalie își deschise meniul pentru prima oară.

— Care-i numele de pe pașaport?

— De ce-ntrebi?

— Ce se-ntâmplă dacă suntem reținute? Și dacă mă-ntreabă de numele tău și nu le pot răspunde?

Safia păru să se gândească serios la întrebare.

— Asma, spuse în cele din urmă. Asma Doumaz.

— De unde e Asma?

Safia spuse strângând din buze:

— Clichy-sous-Bois[127].

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Ce vrei să-ți comanzi de mâncare?

— O omletă.

— Crezi că pot face o omletă ca lumea aici?

— Vom vedea.

— Vrei să iei ceva înainte?

— Mă gândeam la o supă.

— Groaznic. Mai bine ia-ți o salată.

— După cum arată, sunt imense.

— Iau și eu de la tine. Dar nu cere vreun sos de-ăsta oribil. Numai ulei și oțet.

Chelnerița reapăru, iar Natalie făcu comanda.

— Vorbești foarte bine engleza, spuse Safia înciudată.

— Părinții mei vorbeau amândoi engleza și am studiat-o și la școală.

— La școala mea n-am învățat nimic.

Safia aruncă o privire spre televizorul de deasupra barului. Mergea pe CNN.

— Despre ce vorbesc?

— Despre amenințarea unui atac ISIS în timpul vizitei președintelui francez.

Safia tăcea.

— Ți s-a dat deja ținta? întrebă încetișor Natalie.

— Da.

— E o acțiune sinucigașă?

Cu ochii la ecranul televizorului, Safia dădu alene din cap.

— Și eu?

— O vei primi și tu pe-a ta, curând.

— De la cine?

Safia ridică indiferentă din umeri.

— Știi ce este?

— Nu.

Natalie se uită la televizor.

— Acum ce spun? întrebă Safia.

— Același lucru.

— Tot timpul spun același lucru.

Natalie se lăsă să alunece de pe scaun.

— Unde mergi?

Natalie arătă cu capul înspre coridorul ce ducea la toalete.

— Ai fost înainte să plecăm din hotel.

— Ceaiul.

— Nu sta mult.

Natalie își puse geanta pe umăr, pe cel stâng, și traversă încet și șerpuit barul, prin labirintul de mese înalte. Toaleta femeilor nu era ocupată. Intră într-una dintre cabine, încuie ușa și începu să numere încet în minte. Când ajunse la 45, auzi ușa toaletei deschizându-se și închizându-se, apoi apa țâșnind într-o chiuvetă și vâjâitul uscătorului de mâini. La această simfonie de sunete sanitare, Natalie adăugă răsunătorul jet de apă al toaletei. Ieșind din cabină, Natalie văzu o femeie în fața oglinzii punându-și fard pe obraji. Avea puțin peste treizeci de ani. Purta niște blugi elastici strâmți și o bluză fără mâneci care nu-i flata fizicul viguros. Umerii-i erau largi și brațele musculoase ca ale unei schioare olimpice. Pielea-i era uscată și poroasă. Era pielea unei femei care trăise fie în deșert, fie la mare altitudine.

Natalie se duse la a doua chiuvetă și deschise robinetul. Când ridică ochii, observă că femeia o privea în oglindă.

— Ce mai faci, Leila?

— Tu cine ești?

— Nu contează cine sunt.

— Decât dacă ești una dintre ei. Caz în care pentru mine e foarte important.

Femeia își aplică pudră pe pielea aspră a feței.

— Eu sunt Megan, spuse cu ochii la reflexia ei. Megan de la FBI. Iar tu risipești timp prețios.

— Știi cine e femeia aceea?

Dând din cap, femeia lăsă pudra deoparte și începu să-și aranjeze buzele.

— Cum a intrat în țară? întrebă.

— Cu un pașaport fals.

— Pe unde?

Natalie nu răspunse.

— Kennedy sau Newark?

— Nu știu.

— Cu ce a venit la Washington?
— Cu trenul.
— Care-i numele din pașaport?
— Asma Doumaz.
— Ți s-a dat ținta?
— Nu. Dar ei i s-a dat. E o acțiune sinucigașă.
— Știi care e ținta ei?
— Nu.
— Ai întâlnit alți membri ai celulelor de atac?
— Nu.
— Unde ți-e telefonul?
— Mi l-a luat ea. Nu încercați să-mi trimiteți vreun mesaj.
— Ieși afară.

Natalie închise robinetul și ieși. Safia se uită precaută la ea în timp ce se apropia de masă. Apoi ochii ei se fixară asupra femeii cu aspect atletic și cu pielea cuiva care trăise în aer liber, care-și reluă locul la bar.

— Femeia aceea a încercat să vorbească cu tine?
— Care femeie?

Safia arătă cu capul spre bar.

— Aia? Natalie clătină din cap. A vorbit la telefon tot timpul.
— Serios?

Safia asezonă expert salata cu ulei și cu oțet.

— *Bon appétit.*

56

Key Bridge Marriott, Arlington

Camera era de o singură persoană, iar în pat încăpeau cu greu amândouă. Pentru o femeie care știa că nu peste mult timp avea să moară, Safia dormi mai curând bine, deși la un moment dat se ridică brusc în capul oaselor și începu să explice în somn cum se poartă corect vesta de sinucigaș.

Natalie ascultă cu atenție bălmăjelile Safiei, încercând să prindă indicii despre ținta dată, dar nu după mult timp Safia adormi din nou. În sfârșit, cândva după trei dimineața, Natalie adormi și ea. Când se trezi, Safia se ținea de spatele ei ca un marsupial. Afară, vremea era gri și umedă, iar schimbarea presiunii de peste noapte îi dădu Nataliei o durere trepidantă de cap. Înghiți două tablete de antinevralgic și căzu într-o moțăială plăcută până când urletul unui avion cu reacție o trezi a doua oară din somn. Ai fi zis că trecea la numai câțiva metri de fereastra camerei lor. Avionul se înclină ușor deasupra Potomacului și dispăru în nori înainte de a ajunge la capătul pistei de aterizare de la Aeroportul Național Reagan.

Natalie se întoarse pe spate și o văzu pe Safia stând în fund în pat, uitându-se la telefonul ei mobil.

— Cum ai dormit? întrebă Safia, cu ochii tot în ecran.

— Bine. Tu?

— Nu prea rău.

Safia închise telefonul.

— Îmbracă-te. Avem treabă.

∵

După duș și după ce s-au îmbrăcat, o luară pe scări în jos până în hol, ca să împartă micul dejun inclus. Safia nu avea poftă de mâncare. Și de fapt nici Natalie. Bău trei cești de cafea, sperând să-i treacă durerea de cap, și se sili să înghită o cutie de iaurt grecesc. Restaurantul era plin de turiști, pe lângă care mai erau doi bărbați ferchezuiți care păreau să fie în oraș cu afaceri. Unul dintre bărbați nu-și putea lua ochii de la Safia. Celălalt urmărea știrile la un televizor prins sus, pe perete. În colțul din dreapta-jos al ecranului era o siglă a rețelei pe care scria în direct. Președintele american și cel francez erau așezați în fața șemineului din Biroul Oval. Președintele american vorbea. Președintele francez nu părea fericit.

— Ce spune? întrebă Safia.

— Ceva despre colaborarea cu prietenii și aliații noștri din Orientul Mijlociu pentru înfrângerea ISIS.

— Vorbește serios?

— Președintele nostru nu pare să fie convins de asta.

Ochii Safiei se întâlniră cu ochii admiratorului ei nu prea secret din cealaltă parte a restaurantului. Ea întoarse repede privirea.

— De ce se tot uită tipul ăla la mine?

— Te consideră atrăgătoare.

— Ești sigură că nu e vorba și despre altceva?

Natalie dădu din cap.

— E enervant.

— Știu.

— Aș vrea să-mi pot pune hijabul.

— N-ar ajuta.

— De ce nu?

— Pentru că tot frumoasă ai fi.

Natalie răzui și ultimele rămășițe de iaurt de pe fundul recipientului de plastic.

— Ar trebui să mănânci ceva.

— De ce?

Natalie nu găsi ce să răspundă.

— Unde mergem în dimineața asta? întrebă ea.

— La cumpărături.

— Ce ne trebuie.

— Haine.

— Am haine.

— Haine *șic.*

Safia trase cu ochiul la ecranul televizorului, unde ofițerul de presă al Casei Albe îi conducea pe reporteri spre ieșirea din Biroul Oval. Apoi se ridică fără alt cuvânt și părăsi restaurantul. Natalie venea la câțiva pași în urma ei, cu geanta pe umărul drept. Afară, ploaia se transformare într-o burniță rece. Traversară grăbite parcarea și urcară în Impala. Natalie băgă cheia în contact și porni motorul în timp ce Safia își scoase mobilul din

geantă și tastă Tysons Corner în caseta de căutare de pe Google Maps. Când linia albastră a traseului apăru pe ecran, ea arătă spre autostrada Lee.

— Ia-o la dreapta.

∵

La etajul operațional al CNA, Gabriel și Adrian Carter urmăreau cum Impala roșie se încadra pe banda cu direcția vest a autostrăzii I-66, urmată de un Ford Explorer în care se aflau doi ofițeri ai Grupului de Supravegheri Speciale al FBI. Pe ecranul învecinat, lumina albastră a transmițătorului radio apărea intermitent pe o gigantică hartă digitală a zonei metropolitane.

— Ce-ai să faci? întrebă Gabriel.

— Nu e decizia mea. Nici pe-aproape.

— A cui e decizia?

— A lui, spuse Carter, arătând cu capul spre imaginile în direct din Biroul Oval transmise de CNN. Se-ndreaptă spre Sala situațiilor de urgență. Toți directorii serviciilor de securitate națională sunt acolo.

Taman atunci, telefonul din fața lui Carter sună. În mod cert, era un monolog.

— Am înțeles, atât spuse Carter.

Apoi închise și se holbă la licărirea albastră ce se îndrepta spre vest pe autostrada I-66.

— Care-i decizia? întrebă Gabriel.

— Le lăsăm să plece.

— Bună decizie.

— Poate, spuse Carter. Sau poate că nu.

∵

Natalie urmă autostrada I-66 până pe Centură, apoi merse pe centură până la mallul Tysons Corner Center. Erau câteva locuri de parcare disponibile la mult râvnitul prim nivel din Sectorul B, dar Safia o îndrumă pe Natalie spre cel de-al doilea.

— Uite-acolo, spuse ea, arătând spre un îndepărtat colț pustiu al sectorului. Parchează acolo.

— De ce așa de departe de mall?

— Fă ce-ți spun, șuieră Safia.

Natalie trase în locul gol și opri motorul. Safia cercetă tabloul de bord în timp ce un Ford Explorer trecu prin spatele lor. Parcă la capătul aceluiași rând și doi bărbați abia trecuți de treizeci de ani, americani get-beget, coborâră și se îndreptară spre mall. Safia nu părea să-i fi remarcat. Se mai uită o dată la tabloul de bord.

— Mașina asta are vreun buton intern pentru deschiderea portbagajului?

— Uite-l, spuse Natalie, indicând un buton plasat aproape în mijlocul bordului.

— Lasă ușile deschise.

— De ce?

— Pentru că așa îți cer eu.

Safia coborî fără să mai spună nimic. Împreună, se îndreptară spre scări și coborâră la intrarea Bloomingdale's a mallului. Cei doi americani get-beget se prefăceau că-și cumpără haine de iarnă. Safia urmă indicatoarele spre departamentul de femei și-și petrecu următoarea jumătate de oră luând magazin cu magazin, și raft cu raft. Natalie îi explică vânzătoarei că prietena ei caută ceva potrivit pentru o cină de afaceri – o fustă și o jachetă, dar jacheta să nu fie prea strâmtă. Safia probă câteva dintre sugestiile vânzătoarei, dar le respinse pe toate.

— Prea strâmtă, spuse într-o engleză muncită, trecându-și palmele peste șoldurile bine formate și peste stomacul plat. Mai largă.

— Dacă aș avea un corp ca al tău, spuse vânzătoarea, mi-ar plăcea să fie cât mai strâmte cu putință.

— Vrea să facă o impresie bună, explică Natalie.

— Spune-i să încerce la Macy's. S-ar putea să aibă mai mult noroc acolo.

Și a avut. Câteva minute mai târziu a găsit o jachetă cu cinci nasturi, de la Tahari, pe care o

declară potrivită. Luă două – una roșie, cealaltă gri, ambele mărimea șase.

— Sunt mult prea mari pentru ea, spuse vânzătoarea. Ea poartă cel mult patru.

Fără vreun cuvânt, Natalie trecu cardul de credit prin scaner și mâzgăli semnătura pe *touch screen.* Vânzătoarea înveli cele două jachete cu o husă de plastic albă, inscripționată cu logoul Macy's și le-o întinse. Natalie acceptă husa îmbrăcămintei și o luă pe urmele Safiei, afară din magazin.

— De ce ai luat două jachete?

— Una e pentru tine.

Nataliei i se făcu dintr-odată rău.

— Care dintre ele?

— Cea roșie, normal.

— Nu mi-a stat niciodată bine în roșu.

— Nu fi prostuță.

Odată ieșite din mall, Safia își verifică mobilul.

— Ai nevoie de ceva? întrebă ea.

— Cum ar fi?

— Cosmetice? Bijuterii?

— Tu ce zici?

— Ce-ai zice de-o cafea?

Natalie nu prea avea chef de cafea, dar nici nu voia să-și mai atragă vreun reproș din partea Safiei. Se duseră spre următoarea ușă, la Starbucks, comandară două *café latte* și se așezară în zona din fața cafenelei. Câteva femei musulmane, toate cu văl, conversau încetișor în arabă, în timp ce numeroase alte femei cu hijab, unele de vârstă mijlocie, altele abia niște fetișcane, se plimbau pe sub arcadele mallului. Natalie se simți de parcă se întorsese în *banlieue.* Se uită la Safia, care privea absentă undeva nu prea departe. Își ținea mobilul strâns în mână. Cafeaua ei rămăsese neatinsă pe masă, lângă ea.

— Trebuie să merg la baie, spuse Natalie.

— Nu se poate.

— De ce?

— Nu e permis.

Telefonul Safiei vibră. Citi mesajul și se ridică brusc.

— Putem pleca în acest moment.

Se întoarseră în sectorul B și urcară scările spre al doilea nivel. Colțul îndepărtat era acum plin de alte mașini. Pe când se apropiau de Impala roșie, Natalie deschise portbagajul cu telecomanda, dar Safia îl închise repede la loc.

— Pune hainele în spate.

Natalie făcu cum i se spusese. Apoi urcă la volan și porni motorul, în timp ce Safia tastă Key Bridge Marriott pe Google Maps.

— Urmează indicatoarele spre ieșire, spuse ea. Apoi ia-o la stânga.

∵

La CNA, rapoartele pe puncte ale echipelor de supraveghere ale FBI clipeau pe ecrane ca actualizările afișajului de plecări dintr-un aeroport. *Subiecții achiziționează îmbrăcăminte la Macy's… Subiecții beau cafea la Starbucks… Subiecții pleacă din mall… Recomandări…* Înghesuiți în Camera Situațiilor de Urgență din Casa Albă, președintele și echipa sa de securitate națională au dat verdictul. Ascultați, urmăriți, așteptați. Lăsați-le să plece.

— Bună decizie, spuse Gabriel.

— Poate, spuse Adrian Carter. Poate că nu.

La douăsprezece și un sfert Impala roșie intră în parcarea de la Key Bridge Marriott și se insinua în același loc pe care-l abandonase cu două ore mai devreme. Camerele de securitate ale hotelului spuneau o parte a poveștii. Rapoartele succinte ale urmăritorilor de la FBI spuneau restul. Subiecții au ieșit din mașină. Subiectul unu, agentul israelian, a luat husa de la Macy's de pe bancheta din spate. Subiectul doi, franțuzoaica, a luat două mari pungi de hârtie din portbagaj.

— Care două pungi din portbagaj? întrebă Gabriel.

Carter tăcea.

— De unde sunt pungile?

Carter strigă întrebarea în sala nivelului operațional. Răspunsul apăru pe ecran câteva secunde mai târziu.

Pungile erau de la L.L. Bean.

Natalie și Safia nici nu intraseră la L.L. Bean.

57

Casa Albă

Mult mai târziu, întâlnirea dintre liderii american și francez avea să fie amintită ca cea mai întreruptă din istorie. De trei ori a fost convocat președintele american în Camera Situațiilor de Urgență. De două ori a mers singur, lăsându-l pe președintele francez și pe cei mai apropiați asistenți ai săi în Biroul Oval. A treia oară a mers și președintele francez. La urma urmei, cele două femei din camera 822 a hotelului Key Bridge Marriott dețineau pașapoarte franceze, cu toate că ambele documente erau false. Într-un final, cei doi șefi de stat au reușit să petreacă împreună o oră neîntreruptă înainte de a apărea în Camera Estică pentru o conferință de presă comună. Fața președintelui american a fost mohorâtă pe tot parcursul ei, iar răspunsurile sale au fost atipic de incoerente și distrate. Unul dintre reporteri a spus că președintele părea să fie iritat de colegul său francez. Nici că putea fi mai departe de adevăr.

Președintele francez a plecat de la Casa Albă la trei dimineața și s-a întors la Casa Blair. În același timp, Departamentul Securității Interioare a emis o avertizare confuză referitoare la un atac terorist pe pământ american, poate chiar în zona metropolitană a Washingtonului. Cum buletinul informativ nu a reușit să atragă suficient atenția – numai o singură televiziune de știri prin cablu s-a

deranjat să-l facă public –, secretarul DSI a organizat degrabă o conferință de presă pentru a repeta avertismentul în fața camerelor. Atitudinea sa tensionată lămuri faptul că această declarație nu era doar una de acoperire în caz că s-ar fi întâmplat ceva. Amenințarea era reală.

— Vor exista schimbări ale programului președintelui? întrebă un reporter.

— Deocamdată nu, răspunse criptic secretarul.

Secretarul enumeră apoi câțiva pași pe care guvernul federal îi făcuse pentru a preveni sau dejuca un potențial atentat, deși nu pomeni despre situația în desfășurare dincolo de Potomac, unde, la 12.18, două femei – subiecții unu și doi, cum li se spunea – se întorseseră în camera lor de hotel după o scurtă incursiune de cumpărături la Tysons Corner Center. Subiectul unu atârnase o husă de la Macy se în dulap, în timp ce subiectul doi lăsase două pachete suspecte – sacoșele de cumpărături de la L.L. Bean – pe dușumea, lângă fereastră. De trei ori se auzi în microfoane că subiectul unu întrebă despre conținutul sacoșelor. De trei ori subiectul doi refuză să răspundă.

Întregul aparat de securitate națională al Statelor Unite punea disperat aceeași întrebare. Însă în ce mod ajunseseră sacoșele în portbagajul Fordului Impala se stabilise destul de repede cu ajutorul masivului sistem de camere de securitate al mallului Tysons Corner. Livrarea a avut loc la 11.37, la al doilea nivel al Sectorului B. Un bărbat cu pălărie și palton, de vârstă și etnie necunoscute, a intrat în garaj pe jos, cu câte o sacoșă L.L. Bean în fiecare mână și le-a pus în portbagajul Fordului, pe care l-a deschis pentru că avusese acces în interiorul mașinii, una dintre portiere nefiind încuiată. Apoi a părăsit garajul tot pe jos și s-a îndreptat spre Șoseaua 7, unde camerele din trafic l-au surprins urcând într-un Nissan Altima cu numere de Delaware. Fusese închiriat vineri după-amiaza din filiala Hertz situată în Union Station. În

documentele companiei Hertz, clienta a fost identificată ca fiind o franțuzoaică pe nume Asma Doumaz. Numele le era necunoscut celor din FBI.

Dar toate astea nu spuneau nimic despre conținutul sacoșelor, deși metoda extrem de profesionistă a livrării sugera tot ce putea fi mai rău. Cel puțin un oficial superior al FBI, nemaivorbind de consilierii politici de vârf ai președintelui, au recomandat un raid imediat în cameră. Dar capetele mai puțin înfierbântate, inclusiv al președintelui, au avut ultimul cuvânt. Camerele și microfoanele aveau să alerteze FBI în clipa în care cei doi subiecți s-ar fi pregătit să înceapă operațiunea. Între timp, dispozitivele de supraveghere aveau capacitatea de a furniza informații neprețuite, cum ar fi țintele și identitatea membrilor celulelor de atac. Ca precauție, echipele FBI SWAT și de salvare a ostaticilor intraseră discret în dispozitiv împrejurul hotelului. Deocamdată, direcțiunea hotelului nu știa absolut nimic.

Semnalul camerelor și microfoanelor din camera 822 trecea prin CNA spre Casa Albă și mai departe. Camera video principală era ascunsă într-o consolă de divertisment; trăgea cu ochiul la subiecții ei ca teleecranul care-l ținea sub observație pe Winston Smuth în apartamentul său din Victory Mansions. Subiectul doi zăcea pe jumătate goală pe pat și fuma, încălcând astfel regulile hotelului și legile ISIS. Subiectul unu, nefumătoare devotată, ceruse permisiunea de a părăsi camera pentru a respira puțin aer curat, dar subiectul doi o refuză. Era, a spus ea, *baram* să plece.

— Cine zice? întrebă subiectul unu.

— Saladin zice.

Menționarea numelui creierului operațiunii spori speranțele la CNA și la Casa Albă că, în scurt timp, informațiile esențiale aveau să curgă din gura subiectului doi. În schimb, ea-și aprinse încă o

țigară și porni televizorul cu telecomanda. Secretarul securității naționale vorbea de pe un podium.

— Ce spune?

— Spune că va avea loc un atentat.

— Cum de știe?

— Nu spune.

Subiectul doi, fumând încă, își verifică telefonul – unul pe care FBI și NSA nu reușiseră să-l penetreze. Apoi miji ochii spre televizor. Secretarul securității naționale își încheiase conferința de presă. Un grup de experți în terorism analizau ceea ce abia se spusese.

— Ce spun?

— Același lucru, spuse subiectul unu. Că va avea loc un atentat.

— Știu despre noi?

— De-ar fi știut, ne-ar fi arestat.

Subiectul doi nu părea convinsă. Își verifică telefonul, cincisprezece secunde mai târziu îl verifică din nou și-l mai verifică o dată zece secunde mai apoi. În mod evident, aștepta o comunicare iminentă din partea rețelei. Care sosi la 16.47.

— *Alhamdulillah*, șopti subiectul doi.

— Ce e?

Subiectul doi strivi țigara și opri televizorul. La etajul operațional al Centrului Național Antiterorist, câteva zeci de analiști și ofițeri priveau și așteptau. Erau de față și șeful unui grup antiterorist de elită francez, șeful DIG din Iordania și viitorul șef al serviciilor de informații secrete din Israel. Numai israelianul n-a fost în stare să privească ce s-a întâmplat după aceea. Stătea pe locul ce-i fusese rezervat la biroul în formă de rinichi, cu coatele pe tăblia de lemn palid de pin, cu palmele peste ochi și asculta.

— În numele lui Dumnezeu, cel mai slăvit și cel mai milostiv…

Așa își începu Natalie înregistrarea video de sinucigașă.

58

Alexandria, Virginia

Pentru compania Dominion Movers din Alexandria, Virginia, ziua fusese neobișnuit de liniștită – n-au avut decât o comandă mică, o femeie singură care se muta dintr-o dărăpănătură închiriată în Capitol Hill într-o căsuță strâmtă din nordul Arlingtonului, un chilipir la șapte sute de mii de dolari. Pentru treaba asta n-a fost nevoie decât de un camion și de doi angajați. Unul dintre ei era de naționalitate iordaniană, celălalt din Tunisia. Amândoi erau membri ISIS și luptaseră și se pregătiseră în Siria. Femeia, care era asistenta unui important senator republican, nu știa, desigur, nimic despre toate astea. Îi servi pe cei doi cu cafea și prăjiturele, iar când și-au terminat treaba, le-a dat un bacșiș bun.

Cei doi bărbați au plecat din Arlington la cinci și jumătate și au luat-o înspre sediul companiei din Bulevardul Eisenhower în Alexandria. Din pricina traficului îngreunat la ora de vârf, n-au ajuns decât la șase și un sfert, câteva minute mai târziu decât sperau. Au parcat camionul, un Freightliner model 2011, în fața depozitului și au intrat în birouri prin ușa de sticlă. Fatimah, tânăra care se ocupa de telefoanele companiei, lipsea, iar biroul ei era gol. Luase un avion spre Frankfurt în seara anterioară și deja era la Istanbul. Până dimineața, avea să fie în califat.

O altă ușă ducea spre sala depozitului. Acolo se aflau alte două camioane Freightliner, ambele inscripționate cu logoul firmei Dominion, și trei automobile albe Honda Pilot. În mașini se găsea

un întreg arsenal de puști de asalt AR-15 și revolvere Glock calibrul .45, împreună cu un rucsac cu bombă și o vestă de sinucigaș. Fiecărui Freightliner i se adaptase o bombă de 450 de kilograme de azotat de amoniu și motorină. Dispozitivele erau copii exacte ale masivelor bombe care au devastat districtul Canary Wharf din Londra, în februarie 1996. Nu era o coincidență. Cel care asamblase bomba din Canary Wharf, un fost terorist irlandez din IRA, pe nume Eamon Quinn, își vânduse planurile pentru două milioane de dolari celor din ISIS.

Ceilalți membri ai celulei de atac erau deja prezenți. Doi dintre ei purtau haine obișnuite occidentale, dar ceilalți, unsprezece cu totul, erau îmbrăcați în uniforme de camuflaj negre și purtau pantofi sport albi, un omagiu vestimentar adus lui Abu Musab al-Zarqawi. Din motive operaționale, tunisianul și iordanianul au rămas în salopetele albastre ale firmei Dominion. Mai aveau o ultimă livrare de făcut.

La ora șapte, toți cei cincisprezece bărbați se rugară împreună pentru ultima oară. Ceilalți participanți la atentat plecară la scurt timp după aceea, lăsându-i în urmă doar pe tunisian și pe iordanian. La și jumătate, urcară și ei în cabinele camioanelor. Tunisianul fusese ales să conducă camionul din față. În multe privințe, era cea mai importantă sarcină, căci dacă dădea greș, al doilea camion nu avea cum să-și atingă ținta. Îi dăduse camionului numele de Buraq, după armăsarul ceresc ce-l purtase pe Profet de la Meca la Ierusalim în timpul Călătoriei Nocturne. Tunisianul avea să facă în seara aceea o călătorie asemănătoare, călătorie ce-avea să se încheie, *inshallah,* în paradis.

Dar de început, a început într-un sector industrial urât al bulevardului Eisenhower. Îl urmă până la bretea pe care-o parcurse până ajunse la șoseaua de centură. Traficul era îngreunat, dar se

mișca doar cu puțin mai încet decât limita de viteză. Tunisianul intră pe banda dreaptă de circulație și apoi trase cu ochiul în oglinda laterală. Cel de-al doilea Freightliner era cam la vreo patru sute de metri în urmă, exact unde trebuia să fie. Tunisianul se uită drept înainte și începu să se roage.

— În numele lui Allah, preaslăvitul și preamilostivul…

∵

Saladin respectă și el rugăciunea obligatorie de seară, deși cu mult mai puțină fervoare decât bărbații din depozit, căci n-avea de gând să devină martir în seara aceea. După aceea, se îmbrăcă într-un costum gri-închis, cu cămașă albă și o cravată lată albastru-ultramarin. Valiza îi era deja făcută. O trase în coridor, după care, sprijinindu-se în baston, șontâcăi până la lift. Jos, colectă de la recepție o chitanță printată, înainte să iasă în parcare. Mașina îl aștepta. Îi dădu instrucțiuni valetului să-i pună valiza în portbagaj și urcă la volan.

∵

De cealaltă parte a străzii de hotelul Four Seasons, în fața intrării într-o farmacie CVS, se afla un Buick Regal închiriat. Eli Lavon stătea pe scaunul din dreapta-față, iar Mihail Abramov la volan. Își trecuseră ziua aceea lungă cu ochii ațintiți la intrarea hotelului, uneori de pe scaunele confortabile ale mașinii, alteori de pe trotuar sau dintr-o cafenea și, pentru foarte scurt timp, chiar dinăuntrul hotelului. Însă ținta lor, presupusul cetățean saudit Omar al-Farouk, nu se făcea văzută. Un apel către operatorul hotelului confirmase faptul că, totuși, dl al-Farouk, oricine-ar fi fost el, era într-adevăr oaspetele lor. Dăduse instrucțiuni operatorilor să-i fie reținute mesajele. Trecând prin fața camerei sale se putea observa că de clanța ușii era atârnat semnul *Nu deranjați*!

Mihail, care era mai curând om de acțiune decât observator, bătea agitat cu degetele în mijlocul bordului, dar Lavon, veteran marcat de cicatricele luptei și de multă veghe, era nemișcat ca un Buddha de piatră. Ochii lui maro erau fixați pe ieșirea din hotel, unde un sedan BMW negru se pregătea să vireze pe strada M.

— Uite-l pe băiatul nostru, spuse.

— Ești sigur că-i el?

— Absolut.

BMW-ul ocoli un refugiu cu pomișori și arbuști și o luă în viteză pe strada M.

— El e, clar, aprobă Mihail.

— Fac treaba asta de multă vreme.

— Unde crezi că merge?

— Poate ar trebui să-l urmărești și să afli.

∵

Saladin o luă la dreapta pe bulevardul Wisconsin și apoi coti iute la stânga pe strada Prospect. Pe partea de nord se afla Café Milano, unul dintre cele mai populare restaurante din Georgetown. Chiar vizavi era unul dintre cele mai scumpe parcări din tot Washingtonul. Saladin lăsă mașină în grija unui valet și intră în restaurant. În foaier, șeful de sală și două însoțitoare stăteau în spatele unui contoar ca un pupitru.

— Al-Farouk, spuse Saladin. Am o rezervare pentru două persoane.

Una dintre însoțitoare verifică lista din computer.

— La ora opt?

— Da, spuse el ferindu-și privirea.

— Ați venit devreme.

— Sper că nu e o problemă.

— Deloc. Celălalt invitat e aici deja?

— Nu încă.

— Vă pot conduce acum la masă sau, dacă doriți, puteți aștepta la bar.

— Aș prefera să stau la masă.

Însoțitoarea îl conduse pe Saladin la o masă mult râvnită aproape de partea din față a restaurantului, la numai câțiva pași de bar.

— Am să cinez împreună cu o tânără doamnă. Ar trebui să ajungă în câteva minute.

Însoțitoarea zâmbi și se retrase. Saladin se așeză și se uită împrejur. Clienții erau oameni avuți, relaxați și puternici. Era surprins să descopere că-i recunoștea pe câțiva dintre ei, inclusiv pe bărbatul care stătea la masa de alături. Era un editorialist de la *New York Times* care sprijinise – nu, își zise Saladin, era un cuvânt prea slab –, dusese o întreagă campanie pentru ca americanii să invadeze Irakul. Saladin zâmbi. Qassam el-Banna făcuse o alegere bună. Păcat că el nu putea vedea rezultatele trudei sale.

Apăru un chelner și-i oferi lui Saladin un cocteil. Cu o încredere bine antrenată, comandă o vodca martini, menționând și numele mărcilor pe care le prefera. O primi câteva minute mai târziu și-i fu turnată în pahar cu mare ceremonie dintr-un shaker argintiu. Rămase neatinsă în fața lui, broboane de condens începețoșând paharul. La bar, un trio de femei pe jumătate dezbrăcate râdeau în hohote, iar la masa alăturată editorialistul continua să discute despre Siria. Din câte se părea, nu credea că o gașcă de huligani criminali cunoscută cu numele de ISIS constituiau cine știe ce pericol pentru Statele Unite. Saladin zâmbi și-și consultă ceasul.

∵

Pe strada Prospect nu era de găsit niciun loc de parcare, astfel că Mihail făcu o întoarcere de 180 de grade la capătul cvartalului și parcă ilegal de cealaltă parte a unui chioșc de sandvișuri care-i aproviziona și pe studenții de la Universitatea Georgetown. Café Milano era la mai mult de o sută de metri distanță, nu era decât o pată-n depărtare.

— Nu e bine, spuse Eli Lavon, atrăgând atenția asupra evidenței. Unul dintre noi trebuie să intre și să fie cu ochii pe el.

— Du-te tu. Eu rămân în mașină.

— Nu e chiar genul meu de localuri, replică Lavon.

Mihail coborî și o luă înapoi spre Café Milano, pe jos. Nu era singurul restaurant de pe stradă. Pe lângă chioșcul de sandvișuri, mai era un restaurant cu specific thailandez și un bistro de lux. Mihail trecu de ele și coborî cele două trepte până la intrarea în Café Milano. Șeful de sală îi zâmbi lui Mihail de parcă îl așteptase.

— Mă întâlnesc cu un prieten la bar.

Șeful de sală îi arătă pe unde s-o ia. Nu era liber decât un scaun, la câțiva pași de locul unde stătea singur un bărbat îmbrăcat elegant, arab după alură. De cealaltă parte a mesei, mai era un scaun, ceea ce însemna că după toate aparențele bărbatul elegant nu cina singur. Mihail se așeză pe scaunul liber de la bar. Se afla mult prea aproape de țintă, deși avantajul era că avea o vedere neobstrucționată asupra intrării. Comandă un pahar de vin și-și scoase telefonul din buzunar.

∵

Mesajul lui Mihail ajunse în telefonul lui Gabriel treizeci de secunde mai târziu. Acum avea de luat o hotărâre: să păstreze informația pentru sine sau să-i spună și lui Adrian Carter că-l păcălise. Date fiind circumstanțele, alese ultima variantă. Carter primi vestea surprinzător de bine.

— Pierzi timpul, spuse el. Și pe-al tău, și pe-al meu.

— Atunci nu te deranjează dacă mai rămânem în zonă și vedem cu cine ia cina.

— Nu-ți bate capul. Avem griji mai mari decât sauditul bogat care ia masa cu oamenii frumoși de la Café Milano.

— De exemplu?

— De exemplu *asta.*

Carter arătă din cap spre ecran, unde subiectul numărul doi, cunoscută altfel drept Safia Bourihane, punea sacoșele L.L. Bean pe pat. Dintr-una scoase cu grijă o vestă neagră din nailon, care avea adaptate fire și explozibili, și o ținu în fața torsului. Apoi, zâmbind, se privi în oglindă în timp ce întreg aparatul antiterorist al Statelor Unite privea oripilat imaginile.

— Stop joc, spuse Gabriel. Scoateți-mi fata de-acolo.

59

Key Bridge Marriott

A existat un scurt moment de confuzie în privința celei care avea să îmbrace vesta explozivă. Lui Natalie i s-a părut straniu – vestele păreau identice în toate privințele –, dar Safia a fost insistentă. Voia ca Natalie să poarte vesta cu tighel roșu pe interiorul fermoarului. Natalie acceptă fără alte discuții și o duse la baie, cu precauție, ca și cum ar fi fost o ceașcă plină până-n buză de lichid fierbinte. Tratase victime ale unor astfel de arme, biete suflete ca Dina Sarid ale căror mădulare și organe vitale fuseseră ciopârțite de cuie și bile de rulmenți sau zdrobite de distrugătoarea forță nevăzută a suflului exploziei. Și auzise povești macabre despre mutilările suferite de cei care fuseseră vrăjiți să-și prindă bombe pe propriul corp. Ayelet Malkin, prietena ei de la Centrul Medical Hadassah, stătea într-o după-amiază în apartamentul ei din Ierusalim când capul unui astfel de sinucigaș aterizase pe balconul ei ca o nucă de cocos căzută din copac. Chestia aia rămăsese acolo mai mult de o oră, zgâindu-se cu reproș la Ayelet, până când, în sfârșit, o polițistă a închis-o într-o pungă de probe și a luat-o cu ea.

Natalie amuşină explozibilul; mirosea a marţipan. Ţinu uşurel detonatorul în mâna ei dreaptă, apoi, cu grijă, băgă braţul în mâneca jachetei roşii Tahari. Mâna stângă a fost o provocare şi mai mare. N-a îndrăznit să se folosească de mâna dreaptă de frică să nu lovească accidental detonatorul şi să se transforme şi ea, şi o bună parte din etajul opt al hotelului în fărâmiţe. Apoi şi-a închis cei cinci nasturi decorativi ai jachetei folosindu-se numai de mâna stângă, îi netezi partea din faţă şi îndreptă umerii. Privindu-se în oglindă, se gândi că Safia făcuse o alegere bună. Croiul jachetei ascundea perfect bomba. Chiar şi Natalie, pe care-o durea spatele din cauza greutăţii bilelor de rulmenţi, nu zărea nici urmă de ea. Nu era decât mirosul, mirosul slab de zahăr şi migdale.

Se uită împrejur prin baie, pe lângă marginile oglinzii, în aplica de deasupra capului. În mod cert, americanii văd şi ascultă, se gândi ea. Şi în mod cert, Gabriel vedea şi el. Se întrebă ce mai aşteptau. Venise la Washington în încercarea de a identifica ţintele şi pe ceilalţi membri ai celulelor de atac. Până în clipa aceea nu aflase mai nimic pentru că Safia în mod intenţionat se abţinuse să-i dea chiar şi cele mai elementare informaţii despre operaţiune. Dar de ce? Şi de ce insistase Safia ca Natalie să poarte vesta de sinucigaşă cu tighel roşu pe fermoar? Se uită iarăşi împrejur prin baie. *Vă uitaţi? Vedeţi ce se întâmplă?* Evident, ei aveau de gând să lase ca lucrurile să mai continue o vreme. Dar nu prea mult, se gândi ea. Americanii n-ar fi permis ca o teroristă cunoscută, precum Safia, o văduvă neagră cu mâinile pătate de sânge, să se plimbe pe străzile Washingtonului îmbrăcată într-o vestă de sinucigaşă. Ca israeliană, Natalie ştia că astfel de operaţiuni erau inerent periculoase şi impredictibile. Ar fi trebuit ca Safia să fie împuşcată curat, prin trunchiul cerebral cu o armă de calibru mare, astfel încât să nu mai aibă destulă

putere încât să apese detonatorul într-un spasm mortal. De-ar fi reușit acest lucru, atunci toți cei din apropierea ei ar fi fost tăiați în bucăți.

Natalie își examină pentru ultima oară fața în oglindă, de parcă ar fi vrut să-și rețină propriile trăsături – nasul pe care-l detesta, gura despre care credea că e prea mare pentru fața ei, ochii negri și ispititori. Apoi, cu totul neașteptat, văzu pe cineva stând lângă ea, un bărbat cu piele palidă și cu ochii de culoarea gheții glaciare. Era îmbrăcat ca pentru o ocazie specială, pentru o nuntă, ori poate pentru o înmormântare, și ținea un revolver în mână.

De fapt, îmi semeni mai mult decât crezi…

Stinse lumina și intră în camera alăturată. Safia stătea într-un capăt al patului, îmbrăcată cu vesta ei de sinucigașă și cu jacheta gri. Se holba pierdută la televizor. Pielea-i era palidă ca laptele, părul îi atârna greu și bleg de-o parte a gâtului. Tânăra femeie care dusese la capăt un măcel al inocenților în numele Islamului era în mod evident înfricoșată.

— Ești gata? întrebă Natalie.

— Nu pot.

Safia vorbise de parcă o mână o strângea de gât.

— Sigur că poți. N-are de ce să-ți fie frică.

Safia ținea o țigară între degetele tremurătoare ale mâinii stângi. Mâna dreaptă îi era încleștată pe detonator – prea încleștată, se gândi Natalie.

— Poate ar trebui să beau puțină votcă sau whisky, spunea ea. Se zice că ajută.

— Chiar vrei să te întâlnești cu Allah mirosind a alcool?

— Cred că nu. Ochii ei se mișcară de la televizor spre fața Nataliei: Nu ți-e frică?

— Puțin.

— Nu s-ar zice că ți-e frică. De fapt pari bucuroasă.

— Aștept asta de mult timp.

— Moartea?

— Răzbunarea, spuse Natalie.

— Credeam că și eu vreau răzbunare. Credeam că vreau să mor…

Mâna invizibilă se strânse din nou împrejurul gâtului ei. Părea în capabilă să vorbească. Natalie luă țigara dintre degetele Safiei, o strivi și lăsă chiștocul lângă celelalte douăsprezece pe care le fumase în după-amiaza aceea.

— N-ar trebui să plecăm?

— Într-un minut.

— Unde mergem?

Safia nu răspunse.

— Trebuie să-mi spui care e ținta, Safia.

— Ai s-o afli cât de curând.

Vocea îi era firavă ca niște frunze moarte. Avea o paloare ca de cadavru.

— Crezi că-i adevărat? întrebă ea. Crezi că vom merge în paradis după ce explodează bomba?

Nu știu unde ai să mergi tu, se gândi Natalie, dar nu vei ajunge în brațele iubitoare ale lui Dumnezeu.

— De ce n-ar fi adevărat? întrebă ea.

— Uneori mă-ntreb dacă nu e doar… și din nou vocea i se frânse.

— Doar ce?

— Ceva ce le spun bărbații ca Jalal și Saladin unor femei ca noi ca să ne transforme în martire.

— Saladin ar îmbrăca și el vesta de-ar fi aici.

— Chiar ar face-o?

— L-am întâlnit după ce ai plecat din tabăra din Palmira.

— Știu. Te prețuiește foarte mult.

O undă de gelozie răsuna în vocea ei. Din câte se părea, mai era capabilă și de cel puțin încă o emoție în afară de frică.

— Mi-a zis că i-ai salvat viața.

— I-am salvat-o.

— Iar acum te trimite la moarte.

Natalie nu spuse nimic.

— Și cum rămâne cu cei pe care-i vom omorî în seara asta? întrebă Safia. Sau cei pe care i-am

omorât la Paris.

— Erau necredincioși.

Dintr-odată, Nataliei detonatorul i se păru fierbinte, de parcă ar fi strâns în pumn un tăciune aprins. Nu-și dorea nimic altceva decât să-și smulgă vesta de pe corp. Se uită împrejur prin cameră.

Vă uitați? Ce mai așteptați?

— Eu am ucis-o pe femeia aceea în Franța, spunea Safia. Weinberg, evreica. Oricum ar fi murit din cauza rănilor, dar tot am împușcat-o. Mi-e frică… și se opri.

— De ce ți-e frică?

— Că am să o întâlnesc din nou în paradis.

Natalie nu reuși să găsească, în puțul de minciuni din sine, un răspuns. Își puse o mână pe umărul Safiei, ușor, să n-o sperie.

— N-ar trebui să plecăm?

Safia se holbă indiferentă la telefonul mobil, drogată de opiaceul fricii, apoi se ridică nesigură în picioare – atât de nesigură, de fapt, încât Nataliei îi fu teamă că, fără voie, ar putea apăsa detonatorul căutând să-și păstreze echilibrul.

— Cum arăt? întrebă ea.

Ca o femeie care știe că mai are doar câteva minute de trăit, se gândi Natalie.

— Frumoasă, Safia. Mereu ești frumoasă.

Cu asta, Safia se îndreptă spre ușă și o deschise fără ezitare, dar Natalie căuta ceva printre cearșafurile și păturile răsucite de pe pat. Sperase să audă zgomotul unei arme de calibru mare trimițând-o pe Safia în călătoria ei spre paradis. În schimb, auzi vocea Safiei. Frica se evaporase. Părea ușor iritată.

— Ce mai aștepți? întrebă ea autoritar. E timpul.

60

Casa Albă

Dineul oficial era programat să înceapă la opt în seara aceea. Președintele francez și soția sa au ajuns punctual la porticul nordic, după ce traversaseră dinspre Casa Blair în timp record, înconjurați de cel mai sever dispozitiv de securitate pe care-l văzuse cineva vreodată. S-au grăbit să intre, ca și cum ar fi vrut să scape de un diluviu subit, și i-au întâlnit pe președinte și pe prima doamnă, ambii în ținută de gală, așteptând în holul de la intrare. Zâmbetul președintelui era amețitor, dar strângerea sa de mână era umedă și tensionată.

— Avem o problemă, spuse șoptit în timp ce camerele scânteiau.

— Ce problemă?

— Îți explic într-un minut.

Sesiunea foto a fost mult mai scurtă decât de obicei, mai precis de cincisprezece secunde. Apoi președintele conduse grupul spre Cross Hall. Prima doamnă și omoloaga ei franceză au luat-o la stânga, spre Camera Estică. Cei doi lideri au luat-o spre dreapta, spre Aripa Vestică. Jos, în Situation Room nu se mai putea sta decât în picioare – directorii ocupau locurile rezervate, iar adjuncții și asistenții erau aliniați pe lângă pereți. Pe unul dintre monitoare, două femei, una blondă, cealaltă cu părul negru, mergeau pe un coridor de hotel. Președintele îl puse repede la curent pe liderul francez. Câteva minute mai devreme, Safia Bourihane scosese la iveală două veste explozive. O evacuare grăbită a hotelului a fost respinsă și pentru că ar fi consumat prea mult timp, și pentru că era prea riscantă. Un atac direct asupra camerei fusese și el respins.

— Și-atunci ce ne-a mai rămas? întrebă președintele francez.

— Echipe SWAT și de salvare a ostaticilor, sub acoperire, sunt pe poziții, și în fața hotelului, și în

hol. Dacă li se oferă șansa de a o ucide pe Safia Bourihane fără pierderea colaterală a unor nevinovați, vor cere permisiunea să tragă.

— Cine acordă permisiunea?

— Eu și numai eu. Președintele se uită grav la corespondentul său francez: Nu am nevoie de permisiunea ta să fac asta, dar aș vrea să-mi dai acordul.

— Îi ai, d-le președinte. Liderul francez le urmări pe cele două femei intrând în lift: Dar permite-mi să-ți dau un mic sfat.

— Sigur.

— Spune-le lunetiștilor tăi să nu rateze.

∵

Când tunisianul ajunse la ieșirea spre Șoseaua 123, cel de-al doilea camion Freightliner era chiar în spatele său, exact acolo unde trebuia să fie. Se uită la ceas. Era opt și cinci minute. Erau cu un minut înainte de program, era mai bine decât dacă ar fi întârziat, dar nu ideal. Punctualitatea era marca înregistrată a lui Saladin. El credea că în teroare, ca și în viață, sincronizarea înseamnă totul.

De șase ori făcuse teste tunisianul și de șase ori semaforul de pe Calea Lewinson îi întrerupse temporar înaintarea, ca și acum. Când lumina semaforului se făcu verde, merse șerpuit pe străzile suburbiei într-un ritm lejer, urmat de cel de-al doilea Frieghtliner. Drept în față era intersecția cu Tysons McLean Drive. Tunisianul se uită din nou la ceas. Erau din nou în grafic. Coti la stânga și camionul supra-încărcat își începu urcarea trudnică a pantei.

Aceasta era porțiunea de drum pe care tunisianul nu condusese niciodată, dar exersase această urcare împreună cu iordanianul, pe un simulator computerizat sofisticat. Șoseaua cotea lent la stânga, apoi, în vârful colinei făcea brusc la dreapta și trimitea la un complex punct de control. De-acum, gărzile extrem de bine instruite și greu înarmate îi sesizaseră prezența. Americanii mai

fuseseră atacați de vehicule capcană înainte – la cazarma pușcașilor marini din Beirut în 1983 și la Turnurile Khobar din Arabia Saudită în 1996 – și fără îndoială erau pregătiți pentru un astfel de atac asupra acestor facilități extrem de importante, centrul nervos al aparatului antiterorist. Dar, din nefericire pentru americani, și Saladin era pregătit. Blocul motor al camioanelor era învelit în fontă, iar parbrizele și cauciucurile erau antiglonț. Cu excepția cazului când ar fi fost lovite direct de un proiectil antitanc, camioanele erau de neoprit.

Tunisianul aștepta până încheie ușoara curbă la stânga și-apoi apăsă piciorul pe pedală până-n podea. Pe dreapta, un șir de piloni oranj fosforescenți canalizau traficul spre interiorul complexului pe o singură bandă. Tunisianul nu făcu niciun efort să-i evite, dându-le astfel de înțeles americanilor că intențiile sale erau departe de a fi inocente.

Luă curba ascuțită spre dreapta fără să încetinească și pentru o clipă se temu că vehiculul greu încărcat avea să se răstoarne. În fața lui, câțiva soldați americani din gardă gesticulau nebunește, făcându-i semn să oprească. Alți câțiva aveau deja armele îndreptate spre el. Dintr-odată fu orbit de o lumină albă arzătoare – lămpi cu arc, sau poate laser. Apoi veniră primele focuri de armă. Au ricoșat din parbriz ca grindina. Tunisianul încleștă volanul cu mâna stângă, iar detonatorul cu cea dreaptă.

— În numele lui Allah, preaslăvitul și preamilostivul…

∵

Bărbații și femeile de la nivelul operațional al Centrului Național Antiterorist n-aveau habar de situația de la poarta din față a complexului. Nu aveau ochi decât pentru ecranul gigant din fața sălii pe care se vedeau două femei – una blondă, cealaltă cu păr negru, subiectul unu și doi, cum li se spunea – care tocmai urcaseră în liftul unui

hotel din apropiatul Arlington. Erau filmate de sus, într-un unghi ușor înclinat. Blonda, subiectul doi, părea încremenită de frică, dar femeia cu păr negru se arăta ciudat de liniștită. Privea drept în obiectivul camerei, ca și cum ar fi pozat pentru un ultim portret. Gabriel se uită drept la ea. Era în picioare, cu o mână apăsată pe bărbie, cu capul lăsat ușor într-o parte. Adrian Carter era lângă el cu câte un telefon la fiecare ureche. Fareed Barakat răsucea nervos o țigară neaprinsă între degetele cu unghii manichiurate, cu ochii lui negri ca onixul lipiți de ecran. Numai Paul Rousseau, care nu avea o aplecare pentru sânge, nu se putea uita. Se holba în mochetă de parcă ar fi căutat vreun lucru prețios pe care-l rătăcise.

În afara hotelului, Fordul Impala roșu aprins era tras în parcarea de la suprafață, supravegheat clandestin de agenții Grupului de reacție la incidente grave al FBI. Lumina albastră a radiotransmițătorului clipea pe ecranele din CNA ca o baliză. Microfoanele ascunse în mașină captau zumzetul slab al curgerii traficului pe North Fort Myer Drive.

Doi agenți SWAT sub acoperire pălăvrăgeau amical chiar la intrarea în hotel. Alți doi așteptau în stația de taximetre. În afara acestora, mai erau agenți SWAT în interiorul hotelului, doi în foaierul cromat și laminat de lângă bar, alți doi în ghereta portarului. Fiecare agent SWAT purta ascuns câte un pistol semiautomat Springfield de calibru .45, cu magazie cu opt gloanțe și încă un glonț pe țeavă. Un agent din ghereta portarului, un veteran al suplimentării din 2007 a trupelor din Irak, era lunetistul desemnat. Plănuia să se apropie de țintă, subiectul numărul doi, din spate. Dacă i se ordona de către președinte – și nu se pierdea nicio viață nevinovată –, avea să folosească forța letală.

Toți cei opt membri ai echipei SWAT erau încordați când se deschiseră ușile liftului, iar cele două femei, subiecții unu și doi, au ieșit în foaier.

O altă cameră le urmări cât traversară foaierul până la marginea holului. Acolo, blonda se opri brusc și o prinse ferm pe femeia cu păr negru de braț. Schimbară câteva cuvinte, de neauzit în interiorul CNA, iar blonda își privi gânditoare telefonul mobil. Apoi se întâmplă ceva la care nimeni nu se gândise – nici echipele FBI dinăuntrul ori dinafara hotelului, nici președintele și cei mai apropiați consilieri ai săi din Camera Situațiilor de Urgență și, în mod cert, nici cei patru șefi de spionaj care urmăreau evenimentele de la etajul operațional din CNA. Fără avertizare, cele două femei se întoarseră din hol și o porniră pe un coridor de la parter către partea din spate a hotelului.

— Merg în direcția greșită, spuse Carter.

— Ba nu, replică Gabriel. Merg în direcția în care le-a spus Saladin să meargă.

Carter tăcea.

— Spune echipelor SWAT să le urmărească. Spune-le să tragă.

— Nu pot, izbucni Carter. Nu înăuntrul hotelului.

— Să tragă acum, Adrian, pentru că nu vom avea altă șansă.

Exact atunci, etajul operațional fu inundat de o imensă explozie de lumină albă. O clipită mai târziu se auzi un sunet ca un bang sonic care zgudui violent clădirea. Pe moment, Carter și Paul Rousseau au fost confuzi; Gabriel și Fareed Barakat, oameni din Orientul Mijlociu, nu. Gabriel dădu fuga la fereastră tocmai când o ciupercă de foc se ridica deasupra punctului de control al complexului. Câteva secunde mai târziu, văzu un camion mare de mărfuri virând în viteză spre curtea din față ce despărțea Centrul Național Antiterorist de Biroul Directorului Serviciilor Naționale de Informații.

Gabriel se întoarse și urlă ca un nebun către cei aflați mai aproape de geamuri să se adăpostească.

Privi scurt spre imensul ecran și le văzu pe cele două femei, subiecții unu și doi, intrând în garajul hotelului Key Bridge Marriott. Apoi urmă a doua explozie și ecranul, ca și tot restul, se înnegri.

∵

Ecranele se înnegriră și în Situation Room de la Casa Albă. La fel și ecranul care ținea legătura cu directorul Centrului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă președintele.

Cel care răspunse fu secretarul securității naționale.

— Evident, e vreo problemă cu transmisiunea.

— Nu pot ordona echipelor SWAT să acționeze decât dacă văd ce se întâmplă.

— Verificăm, d-le președinte.

Și exact asta făceau fiecare șef, adjunct și asistent din cameră. Directorul CIA a fost cel care, treizeci de secunde mai târziu, îl informă pe președinte că două zgomote puternice, posibil explozii, fuseseră auzite în zona Mclean-Tysons Corner, în apropiere de intersecția Șoselei 123 cu Autostrada Interstatală 495.

— Cine le-a auzit? întrebă președintele.

— Exploziile s-au auzit de la cartierul general al CIA, d-le.

— De la o milă distanță?

— Mai degrabă două, d-le.

Președintele privi lung la ecranul mort.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou, dar de data asta nu se auzi niciun răspuns în sală, numai bufnetul percutant al unei alte explozii, suficient de aproape încât să clatine Casa Albă. Ce naiba a fost asta?

— Verificăm, d-le.

— Verifică mai repede.

Cincisprezece secunde mai târziu, președintele primi răspunsul la întrebarea sa. Nu de la unul dintre oficialii de rang înalt prezenți în Situation Room, ci de la agenții Serviciului Secret

poziționați pe acoperișul Palatului Executiv. Fumul se revărsa din Memorialul Lincoln.

America fusese atacată.

61

Memorialul Lincoln

Ajunsese pe jos, un bărbat singur, cu păr negru, de vreo 1,70 m, îmbrăcat într-un palton de lână larg, care să-l protejeze de frigul serii, și cu un rucsac pe umăr. Mai târziu, FBI-ul avea să stabilească faptul că SUV-ul marca Honda Pilot cu numere de Virginia îl lăsase la intersecția străzii 33 cu Bulevardul Constitution. Honda Pilot plecase mai departe spre nord, pe strada 32 până la bulevardul Virginia, unde cotise la stânga. Bărbatul cu palton greu de lână și cu rucsac se îndreptase spre sud, dincolo de extremitatea vestică a Mallului Washington, către Memorialul Lincoln. Câțiva ofițeri ai Poliției Parcurilor stăteau de pază la baza scărilor. Nu l-au luat la întrebări și de fapt nici n-au părut să-l observe pe bărbatul cu rucsac și cu palton prea larg.

Monumentul, construit în forma unui templu doric, era luminat de o lumină caldă și aurie ce părea să iradieze dinăuntrul lui. Bărbatul cu rucsacul se opri câteva secunde exact pe locul unde dr. Martin Luther King rostise discursul „Am un vis”, apoi urcă ultimul rând de scări, până în încăperea centrală a monumentului. Vreo douăzeci de turiști erau strânși în fața statuii de nouăsprezece picioare a unui Lincoln așezat. Și cam tot atâția erau în cele două încăperi laterale, în fața plăcilor impunătoare pe care erau gravate Apelul de la Gettysburg și cuvântarea lui Lincoln cu ocazia celei de-a doua inaugurări în funcția de președinte. Bărbatul cu paltonul prea mare lăsă jos rucsacul, aproape de baza uneia dintre coloanele ionice, apoi, scoțându-și mobilul din buzunar,

începu să fotografieze statuia. Fapt curios, buzele sale murmurau ceva.

În numele lui Allah, preaslăvitul *și preamilostivul*…

Un cuplu de tineri îi ceru bărbatului, într-o engleză stricată, să le facă o fotografie în fața statuii. El refuză și, întorcându-le brusc spatele, se grăbi să coboare scările spre Reflecting Pool. O femeie ofițer de la Poliția Parcurilor, de douăzeci și opt de ani, mamă a doi copii, observă prea târziu rucsacul abandonat și le strigă turiștilor să evacueze monumentul. O clipă mai târziu, polițista era decapitată de fierăstrăul circular format din bilele de rulmenți azvârlite din rucsac în momentul exploziei, cum au fost și bărbatul și femeia care ceruseră să li se facă o poză. Atentatorul a fost aruncat la pământ de suflul exploziei. Un turist neștiutor din Oklahoma, de șaizeci și nouă de ani, veteran al războiului din Vietnam, îl ajută pe criminal să se ridice în picioare, iar pentru fapta sa de bunăvoință a fost împușcat în inimă cu un revolver Glock 19, pe care bărbatul îl scosese de sub palton. Bărbatul reuși să mai ucidă alți șase oameni înainte să fie împușcat de ofițerii Poliției Parcurilor aflați la baza scărilor. În total aveau să moară 28 de persoane.

În momentul exploziei, Honda Pilot frâna în fața intrării principale a Centrului John F. Kennedy pentru Artele spectacolului. Un bărbat coborî din mașină și intră în Sala Statelor. Paltonul său era identic cu cel purtat de bărbatul care atacase Memorialul Lincoln, deși nu căra niciun rucsac; bomba sa era prinsă pe corp. Merse dincolo de centrul de informare pentru turiști, până la casa de bilete, unde-și detonă dispozitivul. Alți trei bărbați, printre care și șoferul, coborâră din Honda. Toți erau înarmați cu puști semiautomate de asalt AR-15. I-au măcelărit pe răniții și muribunzii din Sala Statelor, apoi o luară metodic de la Teatrul Eisenhower spre Operă și spre Sala de concerte,

ucigând fără discriminare. Cu totul, aveau să moară mai mult de trei sute de oameni.

Până la sosirea primelor unități ale Poliției Metropolitane, cei trei teroriști supraviețuitori traversaseră pe jos bulevardele Rock Creek și Potomac și intraseră în Washington Harbor. Acolo luaseră restaurantele la rând, ucigând fără milă. Fiola Mare, Nick's Riverside Grill, Sequoia: toate au fost răvășite cu focuri de armă. Și din nou, n-au întâmpinat nicio rezistență din partea Poliției Metropolitane; americanii, din câte se părea, fuseseră prinși cu pantalonii în vine. Sau poate, se gândi liderul celulei de atac, că Saladin îi înșelase. Cei trei bărbați își reîncărcară armele și se îndreptară spre centrul Georgetownului în căutarea prăzii.

În acest haos, cele două femei – una cu păr negru, cealaltă, blondă: subiecții unu și doi, cum li se spunea – intrară în garajul din spate al hotelului Key Bridge Marriott. O a doua mașină, o Toyota Corolla închiriată, le aștepta. Mult mai târziu, avea să se afle că mașina fusese lăsată în garaj în aceeași zi, mai devreme, de același bărbat care le furnizase și vestele explozive la Centrul Tysons Corner.

De obicei, subiectul unu, agenta israeliană, era cea care conducea, dar de data asta, subiectul doi, franțuzoaica, a fost cea care a urcat la volan. Ieșind din garaj, trecu în goană pe lângă pavilionul garajistului, spulberând bariera cu ocazia asta și îndreptându-se către ieșirea hotelului dinspre autostrada Lee. Echipele SWAT sub acoperire, poziționate în parcarea de la suprafață, nu au folosit forța letală împotriva subiectului doi, franțuzoaica, pentru că nu primiseră autorizarea din partea președintelui ori a directorului FBI. Până și echipele de supraveghere ale FBI au rămas paralizate pe moment, fiindcă nu li se dădea nicio îndrumare de la Centrul Național Antiterorist. O clipă mai devreme, echipele de filaj auziseră prin

stațiile radio ceva ce părea să fi fost o explozie. Iar acum, dinspre Centrul Național Antiterorist, nu se auzea decât tăcere.

Ieșirea în autostrada Lee a hotelului era la doar un viraj dreapta distanță. Franțuzoaica însă o luă la stânga. Evită mașinile care veneau din față și făcu stânga pe strada North Lynn, iar câteva secunde mai târziu gonea peste podul Key către Georgetown. Echipele sub acoperire SWAT și de filaj ale FBI n-au avut de ales decât să repete mișcările riscante ale franțuzoaicei. Două vehicule au țâșnit prin ieșirea spre autostrada Lee, iar alte două pe North Fort Myer Drive. Când ajunseră la podul Key, Toyota Corolla cotea deja pe strada M. Mașina nu avea nici radiotransmițător și nici microfoane în interior. De la înălțimea podului, echipele FBI vedeau intermitente lumini roș-albastre avansând spre Georgetown.

62

Liberty Crossing, Virginia

Gabriel deschise întâi un ochi, apoi, încet, dureros, îl deschise și pe celălalt. Își pierduse conștiința, câtă vreme nu știa – câteva secunde, minute, o oră sau mai mult. Și nici nu-și putea da seama în ce poziție era corpul său. Era într-un munte de rămășițe, atât înțelegea, dar nu putea distinge dacă era pe burtă ori pe spate, cu capul în sus ori în jos. Nu simțea nicio presiune anormală în cap, fapt pe care-l luă ca pe-un semn bun, deși se temea că și-a pierdut auzul. Ultimele zgomote de care-și amintea fuseseră mugetul exploziei și zgomotul efectului de vid. Suflul supersonic al exploziei părea să-i fi răvășit toate organele interne. Îl durea peste tot – pieptul, inima, ficatul, *peste tot.*

Împinse cu mâinile și dărâmăturile cedară. Prin praful dens întrezări structura de oțel a clădirii dezgolită și arterele secționate ale cablurilor de rețea și de curent. Din tavan cădeau scântei ca dintr-o candelă romană[28], iar printr-o fantă din tavan se vedea oiștea Carului Mare. Vântul rece de noiembrie îl înfrigură. O cinteză ateriză la o lungime de braț de el, îl studie cu calm și plecă din nou.

Gabriel dădu la o parte alte dărâmături și, chircindu-se de durere, se ridică în fund. Una dintre mesele în formă de rinichi ajunsese tocmai peste picioarele lui. Lângă el, nemișcată, înfundată-n praf, zăcea o femeie. Fața ei era neatinsă, cu excepția câtorva mici zgârieturi cauzate de cioburile de sticlă. Ochii-i erau deschiși și purtau expresia încremenită a morții. Gabriel o recunoscu; era analista care lucrase la un birou de lângă al lui. O chema Jill – sau poate Jen? Sarcina ei fusese aceea de a examina listele de pasageri ale zborurilor spre SUA în căutarea personajelor negative. Fusese o femeie tânără și inteligentă, abia ieșită din facultate, probabil din vreun orășel liniștit din Iowa sau Utah. Venise în Washington ca să-și ajute țara să fie în siguranță, se gândi Gabriel, iar acum era moartă.

Își puse ușurel mâna pe fața ei și-i închise ochii. Apoi împinse masa la o parte și se ridică nesigur în picioare. Imediat, lumea zdruncinată a nivelului operațional începu să se învârtească. Gabriel își puse mâinile pe genunchi până când caruselul acela se opri. Partea dreaptă a capului îi era caldă și umedă. Sângele îi curgea în ochi.

Îl șterse și se întoarse spre fereastra de unde văzuse camionul apropiindu-se. Nu se vedeau cadavre și nici prea mult moloz pe partea aceea a clădirii; totul explodase spre interior. Dar nu erau nici ferestre și nici pereți exteriori. Toată fațada sudică a Centrului Național Antiterorist fusese retezată. Gabriel se îndreptă precaut spre hău și

privi în jos. În curtea din față era un crater imens, mult mai adânc decât cel care se formase în afara Centrului Weinberg din Paris, de parcă acolo ar fi căzut un meteorit. Pasarela ce lega CNA de Biroul Directorului Serviciilor Naționale de Informații nu mai exista. Și nici întreaga fațadă nordică a clădirii, În sălile de ședințe și în birourile spulberate nu mai ardea nici măcar o lumină. Un supraviețuitor îi făcu cu mâna lui Gabriel de pe marginea planșeului de la etajul de deasupra. Neștiind ce altceva să facă, Gabriel îi răspunse tot fluturând mâna.

Traficul pe Interstate 495 fusese oprit. Pe bucla interioară se vedeau luminile albe ale farurilor, pe cea exterioară – luminile roșii ale stopurilor. Gabriel își scutură partea din față a jachetei și descoperi că încă mai era în posesia telefonului mobil. Formă numărul lui Mihail și ridică telefonul la ureche, dar nu se auzea decât tăcerea. Sau poate că Mihail vorbea și Gabriel nu-l putea auzi. Și-a dat seama că nu auzise nimic de când își recăpătase cunoștința – nici sirenele mașinilor, nici vaiere de durere ori strigăte după ajutor, nici măcar pașii săi pe moloz. Era într-o lume tăcută. Se întrebă dacă starea aceasta avea să fie permanentă și se gândi la toate sunetele pe care nu le va mai auzi niciodată. Nu avea să mai audă niciodată sporovăială fără sens a copiilor săi sau trilurile ariilor din *La Boheme.* Nici nu avea să mai audă râcâitul ușor al pensulelor Winsor & Newton seria 7 pe o pânză de Caravaggio. Dar cântecele Chiarei aveau să-i lipsească cel mai mult. Gabriel spunea mereu, în glumă, că se îndrăgostise de Chiara când îi făcuse prima oară *fettuccini* cu ciuperci, dar nu era adevărat. Îi dăruise inima când o auzise prima oară cântând un cântecel de dragoste italian prostuț, când ea credea că n-o aude nimeni.

Gabriel întrerupse legătura cu Mihail și-și făcu drum printre dărâmăturile a ceea ce cu o clipă înainte fusese etajul operațional. Trebuia să-i dea

credit lui Saladin; fusese o lovitură de maestru. Merita onoruri. Erau morți peste tot. Supraviețuitorii uimiți, norocoșii, se eliberau anevoios din moloz. Gabriel dibui locul unde stătea când auzise prima explozie. Paul Rousseau sângera abundent din numeroase tăieturi și își ținea grijuliu un braț evident rupt. Fareed Barakat, supraviețuitorul suprem, părea să fi depășit neatins momentul. Intru câtva iritat, își curăța praful de pe costumul englezesc realizat manual. Adrian Carter încă mai ținea un telefon la ureche. Nu părea să-și dea seama că receptorul nu mai era conectat la nimic.

Gabriel luă cu delicatețe telefonul din palma strânsă a lui Carter și-l întrebă dacă Safia Bourihane era moartă. Nu-și auzi sunetul propriei voci și nici răspunsul lui Carter. De parcă cineva tăiase sonorul. Se uită în direcția ecranului gigant, dar nu mai era niciun ecran acolo. Și-și dădu seama că nici Natalie nu mai era.

63

Georgetown

În mod cert Safia știa încotro se îndreaptă. După ce vină la dreapta pe strada M, trecu ca vântul pe roșu, în capătul străzii 34, apoi coti cu dificultate pe strada Bank, o alee pavată ce urca lin colina spre Prospect. Ignorând semnul stop, o luă la dreapta și apoi încă o dată la stânga pe strada 33. Era o stradă cu sens unic ce traversa de la nord la sud toată lungimea West Village-ului din Georgetown, cu intersecții cu *four-way stops* la fiecare cvartal. Safia țâșni pe strada N fără să încetinească. Ținea volanul strâns cu mâna stângă. Cu cea dreaptă, cea în care avea detonatorul, strângea schimbătorul de viteze.

— Mai vin după noi?

— Cine?

— Americanii! țipă Safia.

— Care americani?

— Ăia care erau cu ochii pe noi la hotel. Aia care ne-au urmărit la mall.

— Nu ne-a urmărit nimeni.

— Bineînțeles că ne-au urmărit! Și ne așteptau chiar acum în parcarea hotelului. Dar el i-a păcălit.

— Cine i-a păcălit?

— Saladin, bineînțeles. N-auzi sirenele? Atacul a-nceput.

Natalie le auzea. Se auzeau de peste tot.

— *Alhamdulillah,* spuse șoptit.

328

În fața lor, un bătrân puse piciorul pe trecerea de pietoni de pe strada O, urmat de un basset în lesă. Safia apăsă claxonul cu mâna în care-avea detonatorul și atât bărbatul, cât și câinele se traseră din fața mașinii. Natalie se uită cu coada ochiului peste umăr. Bărbatul și câinele păreau nevătămați. Mult în spatele lor, o mașină luă colțul pe strada Prospect în mare viteză.

— Unde i-am atacat? întrebă Natalie.

— Nu știu.

— Care-i ținta mea?

— Într-un minut.

— Care-i a ta?

— Nu contează. Pe fața Safiei se citea panica. Vin!

— Cine?

— Americanii.

Safia apăsă accelerația până la podea și goni pe strada P. Apoi, la Volta Place, o luă încă o dată la dreapta.

— E un restaurant francez pe bulevardul Wisconsin cu numele Bistro Lepic. E la vreun kilometru de capătul străzii, pe partea stângă. Niște diplomați de la ambasada franceză iau cina în privat acolo, în seara asta, cu oameni din

ministerul de externe de la Paris. Va fi foarte aglomerat. Intră cât poți mai mult în restaurant și apasă detonatorul. Dacă încearcă să te oprească la ușă, apasă-l acolo.

— Voi fi numai eu sau mai sunt și alții?

— Numai tu. Suntem parte din al doilea val de atacuri.

— Care-i ținta ta?

— Ți-am mai spus o dată, nu contează.

Safia frână brusc pe bulevardul Wisconsin.

— Ieși.

— Dar…

— Ieși! Safia îi agită pumnul în față Nataliei, pumnul în care ținea detonatorul: Ieși sau murim acum amândouă!

Natalie coborî și urmări din ochi cum Toyota luă viteză spre sud, pe bulevardul Wisconsin. Apoi se uită spre Volta Place. Pe stradă nu era deloc trafic. S-ar fi zis că Safia reușise să scape de urmăritori. Și din nou, Natalie era singură.

Indecisă, rămase o clipă înțepenită, ascultând vaierul sirenelor. Păreau să se îndrepte toate spre capătul de sud al Georgetownului, în apropiere de Potomac. În sfârșit, o luă în cealaltă direcție, spre ținta ei și începu să se uite după un telefon. Și-n tot acest timp se întreba de ce insistase Safia ca ea să poarte vesta explozivă cu cusătura roșie pe fermoar.

∵

Au trecut cinci minute vitale până când FBI-ul a găsit în sfârșit mașina. Era parcată, ilegal și foarte aiurea, la intersecția dintre Wisconsin și Prospect. Roata din partea dreaptă-față era pe bordură, portiera șoferului era întredeschisă, farurile aprinse, motorul pornit. Mai important, cele două pasagere, una cu părul negru, una blondă, dispăruseră.

64

Café Milano, Georgetown

Safia gâfâia ușor când intră în Café Milano. Cu serenitatea martirului, traversă foaierul spre contoarul șefului de sală.

— Al-Farouk, spuse.

— Dl al-Farouk a sosit deja. Urmați-mă, vă rog.

Safia îl urmă pe șeful de sală în sala de mese principală, iar apoi la masa unde Saladin stătea singur. El se ridică încet din cauza piciorului rănit și o sărută pe fiecare obraz.

— Asma, iubita mea, spuse într-o engleză perfectă. Arăți absolut adorabil.

Ea nu înțelegea ce spunea el, așa că numai zâmbi și se așeză. Așezându-se din nou pe scaun, Saladin trase iute cu ochiul spre bărbatul ce stătea în capul barului. Bărbatul cu păr negru și ochelari care intrase în restaurant la câteva minute după Saladin. Bărbatul, se gândi Saladin, care fusese extrem de interesat de sosirea Safiei și care-și ținea mobilul apăsat tare pe ureche. Nu putea însemna decât un singur lucru: prezența lui Saladin la Washington nu trecuse neobservată.

Ridică ochii spre televizorul de deasupra barului. Era pus pe CNN. Cei din televiziune abia începuseră să priceapă dimensiunea calamității ce se abătuse asupra Washingtonului. Avuseseră loc atentate la Centrul Național Antiterorist, la Memorialul Lincoln și la Centrul Kennedy. Televiziunea mai primise informații, neconfirmate, despre niște atacuri asupra unor restaurante din complexul Washington Harbor. Clienții din Café Milano erau în mod cert cu sufletul la gură. Cei mai mulți se holbau la telefoanele lor mobile, iar vreo duzină dintre ei erau strânși împrejurul barului, urmărind televizorul. Dar nu și bărbatul cu păr negru și ochelari. El făcea tot ce-i stătea în putință să nu se zgâiască la Safia. Era timpul, se gândi Saladin, să plece.

Își puse cu delicatețe mâna peste a Safiei și o privi drept în ochii ei hipnotici. O întrebă în arabă:

— Ai lăsat-o unde ți-am spus?

Ea dădu din cap.

— Te-au urmărit americanii?

— Au încercat. Păreau confuzi.

— Și pe bună dreptate, spuse aruncând o privire spre televizor.

— A mers bine?

— Mai bine decât speram.

Un chelner se apropie. Saladin îi făcu semn cu mâna să plece.

— Îl vezi pe bărbatul de la capul barului? întrebă el în șoaptă.

— Cel care vorbește la telefon?

Saladin aprobă din cap.

— L-ai mai văzut până acum?

— Nu cred.

— Va încercă să te oprească. Nu-l lăsa.

Urmă un moment de tăcere. Saladin își mai permise luxul unei ultime priviri prin restaurant. Acesta era motivul pentru care-și asumase riscul de-a călători la Washington, ca să vadă cu ochii lui frica pe fețele americanilor. Prea mult timp le fusese frică musulmanilor. Acum americanii aveau să știe ce gust are frica. Distruseseră țara lui Saladin. În seara aceea, Saladin inițiase procesul distrugerii țării lor.

Se uită la Safia.

— Ești gata?

— Da, răspunse ea.

— Așteaptă exact un minut după plecarea mea. O strânse ușor de mână în semn de încurajare, apoi îi zâmbi: Nu-ți fie frică, iubita mea. Nu vei simți nimic. Iar apoi vei vedea chipul lui Allah.

— Pacea fie cu tine, spuse ea.

— Și cu tine.

Astea fiind zise, Saladin se ridică și, luându-și bastonul, șchiopătă dincolo de bărbatul cu păr negru și ochelari, în direcția foaierului.

— E totul în regulă, d-le al-Farouk? întrebă șeful de sală.

— Trebuie să dau un telefon și nu vreau să vă tulbur clienții.

— Mă tem că sunt deja tulburați.

— Așa s-ar părea.

Saladin intră în noapte. Pe pavajul de cărămidă roșie, se opri o clipă să savureze țipătul sirenelor. Un Lincoln Town Car negru aștepta la bordură. Saladin se lăsă încet pe bancheta din spate și-i dădu indicații șoferului, membru al rețelei sale, să se dea câțiva metri mai în față. În restaurant, înconjurată de mai mult de o sută de oameni, o femeie singură își privea ceasul de mână. Și, deși nu-și dădea seama, buzele ei se mișcau.

65

Bulevardul Wisconsin, Georgetown

După ce traversă strada Q, Natalie dădu peste două studente de la Universitatea din Georgetown, ambele terifiate. Strigând ca să se facă înțeleasă peste urletul ambulanțelor ce treceau prin zonă, le spuse că fusese jefuită și că trebuia să-l sune pe prietenul ei ca să o ajute. Cele două femei îi spuseră că universitatea transmisese o alertă, cerându-le tuturor studenților să se întoarcă la căminele și în apartamentele lor și să se adăpostească. Dar când Natalie le mai rugă o dată, una dintre femei, cea mai înaltă dintre ele, îi întinse iPhone-ul ei. Natalie ținu aparatul în palma mâinii ei stângi și cu cea dreaptă, cea în care ținea declanșatorul, formă numărul pe care trebuia să-l folosească doar în caz de necesitate. Suna la Dispeceratul Operațional din bulevardul Regele Saul din Tel Aviv. O voce de bărbat îi răspunse scurt în ebraică.

— Trebuie să vorbesc cu Gabriel imediat, spuse Natalie în aceeași manieră.

— Cu cine vorbesc?

Ea ezită, apoi își spuse numele adevărat pentru prima oară după multe luni.

— Unde ești?

— Bulevardul Wisconsin, în Georgetown.

— Ești în siguranță?

— Da, cred că da, dar am pe mine o vestă explozivă.

— E posibil să aibă un dispozitiv-capcană. Nu încerca să ți-o scoți.

— Nu încerc.

— Rămâi pe recepție.

De două ori se strădui bărbatul de la Dispeceratul Operațional din Tel Aviv să transfere apelul către mobilul lui Gabriel. De două ori nu primi niciun răspuns.

— Se pare că e o problemă.

— Unde-i el?

— La Centrul Național Antiterorist din Virginia.

— Mai încearcă o dată.

O mașină de poliție trecu în viteză pe lângă ea, cu sirenele urlând. Cele două studente de la Universitatea din Georgetown erau tot mai nerăbdătoare.

— Încă un minut, le spuse Natalie în engleză.

— Te rog, grăbește-te, replică proprietara telefonului.

Bărbatul din Tel Aviv încercă din nou să-l sune pe Gabriel. Sună de mai multe ori înainte ca o voce de bărbat să răspundă în engleză.

— Cine-i acolo? întrebă Natalie.

— Numele meu e Adrian Carter. Lucrez pentru CIA.

— Unde-i Gabriel?

— Aici, cu mine.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Mă tem că nu se poate.

— De ce?

— Ești Natalie?
— Da.
— Unde ești?
Natalie îi spuse.
— Încă mai porți vesta?
— Da.
— N-o atinge.
— N-o ating.
— Poți păstra telefonul ăsta?
— Nu.
— Te-aducem la noi. Mergi spre nord pe bulevardul Wisconsin. Rămâi pe partea vestică a străzii.
— Va mai fi un atentat. Safia e pe undeva pe-aproape.
— Știm exact unde este. Pornește.
Conexiunea se întrerupse. Natalie înapoie telefonul și o luă spre nord pe bulevardul Wisconsin.

∵

Printre ruinele Centrului Național Antiterorist, Carter reuși să-i comunice lui Gabriel că Natalie era bine și că avea să ajungă curând sub protecția FBI-ului. Asurzit, sângerând, Gabriel nu avea timp să se bucure. Mihail încă mai era în Café Milano, la nici zece metri de masa unde stătea singură Safia Bourihane, cu degetul pe declanșator, cu ochii la ceasul de mână. Carter ridică din nou telefonul la ureche și din nou îi ordonă lui Mihail să părăsească imediat restaurantul. Gabriel tot nu putea auzi ce spunea Carter. Nu spera decât ca Mihail să asculte.

Ca și Saladin, Mihail mai roti o dată ochii prin eleganta sală de mese a Café Milano înainte de a se ridica. Și el văzu frica pe fețele dimprejurul lui și precum Saladin realiză că peste o clipă mulți oameni vor pieri. Saladin avusese puterea de a opri atacul. Mihail n-o avea. Chiar și de-ar fi fost înarmat, dar nu era, șansele de a opri atentatul erau subțiri. Degetul mare al Safiei era pe butonul

detonator, iar când nu se holba la ceasul ei, se holba la Mihail. Și nici nu era posibil să mai transmită niciun fel de avertizare. O avertizare n-ar fi făcut decât să genereze o îmbulzeală panicată spre ușă, ceea ce ar fi făcut să moară și mai mulți oameni. Mai bine să lase vesta să explodeze cât timp clienții erau acolo unde erau acum. Cei norocoși, de la mesele dinspre margini, ar fi putut supraviețui. Cei mai apropiați de Safia, cei cărora le fuseseră puse la dispoziție mesele cele mai râvnite, aveau să fie cruțați de îngrozitoarea cunoaștere a faptului că vor muri.

Încet, Mihail se lăsă să alunece de pe scaunul înalt de la bar și rămase drept. Nu îndrăznea să încerce să iasă din restaurant pe ușa din față; traseul acela l-ar fi adus mult prea aproape de masa Safiei. În schimb, o luă calm de-a lungul barului spre toalete. Ușa de la toaletă bărbaților era încuiată. Răsuci zăvorul de slabă calitate până plesni și intră. Un tip de vreo treizeci de ani cu părul dat cu gel se admira în oglindă.

— Care-i problema ta, frate?

— Vei afla într-o clipă.

Tipul încercă să plece, dar Mihail îl apucă de braț.

— Nu pleca. Ai să-mi mulțumești mai târziu.

Mihail închise ușa și-l trase pe bărbat pe pardoseală.

∵

Din punctul său de observație de pe strada Prospect, Eli Lavon a fost martorul unei serii tot mai neliniștitoare de evenimente. Întâi a fost sosirea Safiei Bourihane la Café Milano, urmată, la câteva minute, de plecarea arabului masiv cunoscut drept Omar al-Farouk. Arabul masiv era acum pe bancheta din spate a unui Lincoln Town Car, parcat la vreo cincizeci de metri de intrarea în Café Milano, în spatele unei Honda Pilot. Mai mult, Lavon îl sunase de câteva ori pe Gabriel, aflat la Centrul Național Antiterorist, dar fără

succes. Mai apoi, află de la cei din bulevardul Regele Saul și de la stația radio a mașinii, că Centrul Național Antiterorist fusese atacat de două camioane încărcate cu explozibili. Lavon se temea acum că cel mai vechi prieten al său putea fi mort, de data asta de-a binelea. Și se mai temea că, în câteva secunde, și Mihail avea să moară.

Exact în clipa aceea, Lavon primi un mesaj din bulevardul Regele Saul, care informa că Gabriel fusese ușor rănit în atentatul de la Centrul Național Antiterorist, dar că era cât se poate de viu. Ușurarea lui Lavon a fost de scurtă durată, totuși, căci în aceeași clipă bubuitul exploziei zgudui strada Prospect. Lincoln Townul plecă extrem de lent de lângă trotuar și trecu pe lângă portiera lui Lavon. Apoi, din Honda Pilot, țâșniră patru bărbați înarmați și începură să alerge înspre rămășițele cafenelei Milano.

66

Bulevardul Wisconsin, Georgetown

Natalie auzi explozia pe când se apropia de strada R și știu imediat că era vorba de Safia. Se întoarse și privi lung pe bulevardul Wisconsin, care făcea o curbă lină la dreapta, spre strada M, și văzu sute de oameni panicați mergând spre nord. Își aminti de scenele din Washington de după 11 septembrie, cu zecile de mii de oameni ce ieșiseră pur și simplu din birourile lor din cel mai puternic oraș din lume și începuseră să meargă pe străzi. Încă o dată, Washingtonul era sub asediu. De data asta, teroriștii nu erau înarmați cu avioane, ci doar cu bombe și arme. Dar rezultatul, se părea, era mult mai terifiant.

Natalie se întoarse și se alătură puhoiului ce se îndrepta spre nord. Era tot mai ostenită de

greutatea vestei explozive și a propriului ei eșec. Îi salvase viața tocmai monstrului care concepuse și pusese la cale măcelul acesta, iar după sosirea ei în America nu fusese în stare să afle nici măcar o fărâmă de informație despre ținte, despre ceilalți teroriști și despre orarul atentatelor. Dar exista un motiv pentru care fusese ținută în întuneric, de acest lucru era sigură.

Imediat se auziră rafale de mitraliere din zona exploziei. Natalie se grăbi să traverseze strada R și continuă să meargă spre nord, ținându-se pe partea vestică a străzii, așa cum o instruise bărbatul pe nume Adrian Carter. *Te-aducem la noi,* spusese. Dar nu-i spusese cum. Dintr-odată, se simți mulțumită că purta jacheta roșie. Poate că ea n-ar fi putut să-i vadă pe ei, dar ei aveau s-o vadă.

La nord de strada R, bulevardul Wisconsin cobora cale de vreun cvartal, două, înainte de a urca iar în cartierele Burleith și Glover Park. În față, Natalie văzu marchiza galben-albastră pe care scria Bistrot Lepic & Wine Bar. Era restaurantul unde-i poruncise Safia să-și detoneze bomba. Se opri și se uită înăuntru prin vitrină. Era un loc fermecător – mic, cald și care te poftea să intri, foarte parizian. Safia spusese că va fi foarte aglomerat, dar nu era așa. Și nici cei care stăteau la mese nu păreau diplomați francezi sau funcționari ai ministerului de externe de la Paris. Toți păreau americani. Și, ca toată lumea din Washington, păreau înspăimântați.

Exact atunci auzi Natalie că cineva o striga pe nume – nu pe numele ei, ci pe al femeii care devenise pentru a preîntâmpina seri ca aceasta. Se întoarse brusc și văzu o mașină trasă lângă bordură chiar în spatele ei. La volan era o femeie cu pielea cuiva care trăise mult timp fie în deșert, fie la mare altitudine. Era Megan, femeia de la FBI.

Natalie se furișă pe locul din față ca și cum s-ar fi furișat în brațele mamei sale. Greutatea vestei o lipi de scaun; detonatorul îi părea un animal viu

ținut în palmă. Mașina făcu o întoarcere de 180 de grade și se alătură exodului ce ieșea din Georgetown spre nord, înconjurată din toate părțile de isteria sirenelor. Natalie își acoperi urechile, însă fără folos.

— Te rog, pune niște muzică, zise ea.

Femeia porni radioul din mașină, dar nu găsi muzică pe nicăieri, numai buletine informative groaznice. Centrul Național Antiterorist, Memorialul Lincoln, Centrul Kennedy, Harbor Place: numărul morților, din păcate, se apropia de o mie. Natalie nu îndură să asculte decât un minut sau două. Se întinse spre butonul de unde se pornea radioul, dar se opri când simți o durere vie în partea superioară a brațului, ceva ca o mușcătură de viperă. Apoi se uită la femeia de lângă ea și văzu că și ea ținea ceva în mâna dreaptă. Dar nu pe butonul unui detonator își ținea degetul mare. Ci pe pistonul unei seringi.

Pe dată, vederea Nataliei se încețoșă. Fața arsă de soare a femeii se îndepărtă; o mașină de poliție lăsă în noapte, cu încetinitorul, dâre albastre și roșii. Natalie rosti un nume, singurul nume pe care și-l putea aminti, înainte ca întunericul să coboare asupra ei. Era precum negreala *abayalei.* Se văzu plimbându-se printr-o casă arabă mare cu multe camere și curți. Iar în ultima cameră, stând în picioare în raza de lumină incandescentă ce trecea prin oberliht, era Saladin.

67

Café Milano, Georgetown

Preț de câteva secunde după explozie nu se mai auzi decât liniștea totală. Era precum tăcerea dintr-o criptă, se gândi Mihail, tăcerea morții. În sfârșit, se auzi un geamăt, apoi o tuse, apoi primele urlete

ale agoniei și terorii. Curând se auziră altele, multe altele – cei fără mădulare, cei fără vedere, cei care n-aveau să mai îndrăznească să se privească în oglindă. Cu siguranță unii dintre ei aveau să moară în noaptea aceea, dar mulți aveau să supraviețuiască. Își vor vedea iar copiii, vor dansa la nunți și vor plânge la înmormântări. Și poate că într-o zi vor fi iarăși în stare să mănânce într-un restaurant fără să fie măcinați de teama că femeia de la masa de alături ar putea purta o vestă explozivă. Asta era frica cu care israelienii au trăit în timpul zilelor întunecate ale celei de-a doua Intifada. Iar acum, mulțumită unui bărbat căruia i se spunea Saladin, aceeași frică pogorâse asupra Americii.

Mihail se întinse spre încuietoarea ușii, dar se opri când auzi primul foc de armă. Atunci își dădu seama că mobilul său vibra în buzunarul hainei. Se uită la ecran. Era Eli Lavon.

— Unde dracu' ești?

Mihail îi spuse pe șoptite.

— Patru bărbați cu arme de foc au intrat în restaurant.

— Îi aud.

— Trebuie să ieși de-acolo.

— Unde-i Natalie?

— FBI-ul se pregătește s-o preia.

Mihail își puse din nou mobilul în buzunar. De dincolo de ușa subțire a băii se auzi un alt foc de armă – de calibru mare, militară. Apoi mai urmară două: pac! pac! La fiecare împușcătură, se stingea încă un urlet. Evident, teroriștii erau hotărâți să nu lase pe nimeni să plece viu din Café Milano. Ăștia nu erau jihadiști din jocurile video. Erau bine instruiți și disciplinați. Mergeau metodic printre ruinele restaurantului căutând supraviețuitorii. Și până la urmă, se gândi Mihail, căutarea lor îi va aduce și la ușa băii.

Americanul cu părul dat cu gel tremura de frică. Mihail se uită împrejur, căutând din ochi ceva ce

putea fi folosit ca armă, dar nu găsi nimic potrivit. Apoi, cu o mișcare-n lateral a capului, îi transmise americanului să se ascundă într-un closet. Cumva, în restaurant încă mai era lumină. Mihail, stinse luminile, amortizând țăcănitul întrerupătorului, apoi se lipi cu spatele de peretele de lângă ușă. În întunericul brusc, se jură că n-avea să moară în seara aceea într-o toaletă din Georgetown alături de un bărbat pe care nu-l cunoștea. Era un mod de-a pleca din lumea aceasta neonorant pentru un soldat, se gândi, chiar și pentru un soldat din genul mai secretos.

De dincolo de ușă răzbătu pocnetul strident al unei noi împușcături, mai aproape decât cea dinainte, și un alt urlet fu redus la tăcere. Se auziră apoi pași chiar în dreptul ușii, pe coridor. Mihail strânse degetele letalei sale mâini drepte. Deschide ușa, ticălosule, gândi el. Deschide naibii ușa.

∵

Exact în aceeași clipă Gabriel își dădu seama că pierderea auzului nu era permanentă. Primul sunet pe care l-a auzit a fost cel pe care mulți locuitori ai Washingtonului aveau să-l asocieze cu noaptea aceea, sunetul sirenelor. Primele echipe de salvare urcau pe Tysons McLean Drive spre ceea ce fusese cândva punctul de control al Centrului Național Antiterorist și al Biroului Directorului Serviciilor Naționale de Informații. În interiorul clădirilor devastate, cei mai puțin grav răniți aveau grijă de cei grav răniți în încercarea disperată de a le opri hemoragiile și de a salva vieți. Fareed Barakat avea grijă de Paul Rousseau, iar Adrian Carter se ocupa de ceea ce mai rămăsese din operațiunea lui Gabriel. Cu ajutorul unor telefoane împrumutate refăcuse legătura cu Langley, cu cartierul general FBI și cu Camera Situațiilor de Urgență de la Casa Albă. Washingtonul era cuprins de haos, iar guvernul federal se zbătea să țină pasul cu evenimentele. Până în clipa aceea se confirmaseră atentatele de la Liberty Crossing, de la Memorialul

Lincoln, Centrul Kennedy, Washington Harbor și Café Milano. În plus, existau informații despre mai multe atacuri ce avuseseră loc pe strada M. Existau temeri că sute de oameni, poate chiar până la o mie, fuseseră uciși.

Totuși, în momentul acela, Gabriel nu se concentra decât la doi indivizi: Mihail Abramov și Natalie Mizrahi. Mihail era prins în toaleta pentru bărbați de la Café Milano. Natalie mergea pe jos spre nord pe partea vestică a bulevardului Wisconsin.

— De ce n-a adus-o încă FBI-ul? se răsti la Carter.

— Se pare că n-o găsesc.

— Cât de greu poate fi să găsești o femei care poartă o vestă explozivă și o jachetă roșie?

— O caută.

— Spune-le să caute mai bine.

∵

Ușa se deschise violent și întâi se ivi țeava armei. Mihail îi recunoscu conturul. Era un AR-15 fără lunetă. Apucă țeava caldă a armei cu mâna stângă și trase, iar bărbatul care-o purta intră după ea. În sala de mese devastată, fusese un sfânt războinic jihadist, dar între pereții întunecați ai băii pentru bărbați era un neajutorat. Cu cantul palmei drepte, Mihail îl lovi de două ori în partea laterală a gâtului. Prima lovitură îi răzuise puțin mandibula, dar a doua fusese o lovitură curată, ce-i sparse și frânse ceva în gât. Bărbatul căzu la podea fără un sunet. Mihail ridică semiautomatul AR-15 din mâinile moi ale bărbatului, îl împușcă în cap și, dintr-o rotire, ieși în coridor.

Drept în fața lui, în colțul din spate al sălii de mese, unul dintre teroriști se pregătea să execute o femei al cărei braț fusese retezat din umăr. Ascuns în coridorul întunecat, Mihail culcă teroristul la podea cu un foc drept în cap, apoi înaintă prudent. În sala principală de mese nu mai era niciun terorist, dar în mica încăpere din fundul

restaurantului, un terorist executa supraviețuitorii ghemuiți pe lângă perete, unul câte unul, ca un membru al SS trecând pe marginea unei gropi comune. Mihail îl împușcă curat în piept, salvând viețile a vreo doisprezece persoane.

Exact atunci, Mihail auzi un alt foc de armă dintr-o cameră alăturată – o sală de mese privată pe care-o observase când intrase în restaurant. Trecu peste scaunul unde stătuse cu câteva clipe mai înainte, răsturnat acum, trecu de masa cu picioarele în sus mânjită de viscerele Safiei Bourihane și intră în foaier. Șeful de sală și cele două însoțitoare erau morți. Se părea că supraviețuiseră atentatului numai ca să fie împușcați în cap.

Mihail se strecură tăcut dincolo de cadavre și se uită scurt în sala privată de mese, unde cel de-al patrulea terorist tocmai executa douăzeci de bărbați și femei îmbrăcați elegant. Prea târziu își dădu teroristul seama că bărbatul ce stătea în pragul sălii de mese nu-i era prieten. Mihail îl împușcă în piept. Apoi mai trase un foc, la cap, ca să se asigure că e mort.

Nu trecuse nici măcar un minut, iar mobilul lui Mihail vibrase intermitent în tot acest timp. Acum îl smulse din buzunar și privi ecranul. Era un apel de la Gabriel.

— Te rog, spune-mi că ești viu.

— Eu sunt bine, dar patru membri ISIS sunt acum în paradis.

— Ia-le telefoanele și tot ce poți din echipamentul lor și șterge-o de-acolo.

— Ce se-ntâmplă?

Conexiunea se întrerupse. Mihail scotoci buzunarele teroristului mort, aflat la picioarele sale și găsi un telefon de unică folosință Samsung Galaxy. Găsi telefoane identice la teroriștii morți din sala principală de mese și din camera din spate, dar cel de la toaletă aparent prefera produsele Apple. Mihail avea în posesie toate cele patru

telefoane când ieși tiptil pe ușa din spate a restaurantului. Mai avea și două AR-15 și patru încărcătoare suplimentare, din ce motiv nu știa. O apucă grăbit pe o alee întunecată, rugându-se să nu dea peste echipa SWAT, și ieși pe strada Potomac. O luă în direcția sud, până pe Prospect, unde Eli Lavon stătea încă la volanul Buick-ului.

— Ce ți-a luat atâta? îl întrebă pe Mihail în timp ce acesta se lăsă pe scaunul din dreapta șoferului.

— Gabriel mi-a dictat lista de cumpărături. Mihail puse semiautomatele și încărcătoarele pe jos, în spate. Ce dracu' se întâmplă?

— FBI-ul nu reușește să dea de Natalie.

— Poartă o vestă de sinucigașă și o jachetă roșie.

Lavon întoarse mașina cu 180 de grade și porni să traverseze Georgetown spre vest.

— Mergi în direcția greșită, spuse Mihail. Bulevardul Wisconsin e în spatele nostru.

— Nu mergem în bulevardul Wisconsin.

— De ce?

— A dispărut, Mihail. Ea a dispărut.

68

Bulevardul Regele Saul, Tel Aviv

Unitatea care trudea în Camera 414C din bulevardul Regele Saul nu avea oficial un nume, pentru că oficial nici nu exista. Cei informați despre munca lor nu-i spuneau decât Minyan, căci unitatea avea doar zece agenți, exclusiv bărbați. Din numai câteva apăsări de butoane, puteau lăsa un oraș în întuneric, puteau orbi un sistem de control aerian sau puteau face centrifugele unei uzine iraniene de îmbogățire a uraniului să se învârtă aiurea, imposibil de controlat. Trei

telefoane Samsung și un iPhone nu aveau să constituie cine știe ce provocare.

Mihail și Eli Lavon încărcară conținutul celor patru telefoane de la ambasada israeliană la 8.42, ora locală. La nouă, ora Washingtonului, Minyan stabilise deja că, în ultimele câteva luni, cele patru telefoane rămăseseră multă vreme la exact aceeași adresă de pe bulevardul Eisenhower din Alexandria, Virginia. De fapt, fuseseră în același loc, cândva, mai devreme în aceeași seară, și ajunseseră în Washington cu aceeași viteză pe același traseu. Mai mult, de pe toate aceste telefoane se făcuseră apeluri către o companie de mutări cu sediul la adresa respectivă. Minyan furniză informațiile lui Uzi Navot, care, la rândul lui, le înaintă lui Gabriel. Pe-atunci, el și cu Adrian Carter părăsiseră sediul devastat al CNA și se aflau în Centrul Operațional Global al CIA de la Langley. Lui Carter, Gabriel îi puse o singură întrebare.

— Cine-i proprietarul firmei Dominion Movers din Alexandria?

Se scurseră cincisprezece minute prețioase până când Carter obținu răspunsul. I-a dat lui Gabriel un nume și o adresă și i-a spus să facă orice trebuia ca să o găsească vie pe Natalie. Cuvintele lui Carter aveau prea puțină greutate: ca director adjunct al CIA, nu avea autoritatea de a permite unui serviciu de informații străin să opereze pe teritoriul american cu impunitate. Numai președintele putea conferi asemenea autoritate, or în clipa aceea președintele avea lucruri mai importante de care să se îngrijească, decât de dispariția unui spion israelian. America era atacată. Și, fie că-i plăcea, fie că nu, Gabriel Allon avea să fie primul care să răspundă atacatorilor cu aceeași monedă.

La nouă și douăzeci, Carter îl lăsă pe Gabriel la poarta principală de securitate a Agenției și plecă rapid, de parcă ai fi fugit de la locul unei crime, sau al unei crime ce-avea să se comită curând.

Gabriel rămase singur în întuneric, urmărind ambulanțele și mașinile de salvare hurducându-se pe Șoseaua 123 către Liberty Crossing, așteptând. Un mod potrivit de a-și încheia cariera de agent de teren, se gândi. *Așteptând… tot timpul așteptând…* Așteptând un avion sau un tren. Așteptând un informator. Așteptând răsăritul după noaptea unui asasinat. Așteptându-i pe Mihail și Eli Lavon la intrarea în CIA ca să poată începe căutarea femeii căruia el îi ceruse să penetreze cel mai periculos grup terorist din lume. Și ea reușise. Dar reușise oare? Poate că Saladin o bănuise de la bun început. Poate că-i permisese intrarea la curtea lui ca să penetreze și să inducă în eroare serviciile de informații occidentale. Și poate că o detașase în America pentru a juca rolul unei atrape, un obiect strălucitor care-avea să le distragă americanilor atenția de la adevărații teroriști – cei care lucrau pentru o companie de mutări din Alexandria, Virginia – angajați în pregătirile finale fără să fie deranjați. Cum altfel să explice faptul că Safia nu-i destăinuise Nataliei ținta până în clipa finală? Nataliei nu i se dăduse o țintă. Ea era ținta.

Se gândi la bărbatul pe care-l zărise în holul hotelului Four Seasons. Arabul masiv pe nume Omar al-Farouk, care mergea șchiopătând. Arabul masiv care plecase din Café Milano cu câteva minute înainte ca Safia să detoneze explozibilul din vesta de sinucigașă. Era oare cu adevărat Saladin? Nu avea importanță. Oricine era, curând avea să fie mort. Ca și toți cei care erau implicați în dispariția Nataliei. Din acel moment, Gabriel avea să-și dedice întreaga activitate vânării acestor indivizi și distrugerii ISIS înainte ca ISIS să distrugă Orientul Mijlociu și ce mai rămânea din lumea civilizată. Bănuia că va găsi în persoana președintelui american un complice întru totul dispus să-l ajute. ISIS era acum la numai două ore de statul Indiana.

Exact în clipa aceea, mobilul lui Gabriel vibră. Citi mesajul, puse din nou telefonul în buzunar și merse spre marginea șoselei 123. Câteva secunde mai târziu apăru un Buick Regal. Nu opri decât atât cât îi trebui lui Gabriel să se strecoare pe bancheta din spate. Pe podeaua mașinii erau două semiautomate AR-15 și câteva încărcătoare. Cel de-al doilea Amendament, se gândi Gabriel, conferea în mod cert niște avantaje. Se uită în oglinda retrovizoare și zări ochii reci ai lui Mihail privindu-l.

— Ce direcție, șefu'?

— Ia-o înapoi pe autostrada GW, spre podul Key, spuse Gabriel. 1-495 e vraiște, fir-ar a dracu'!

69

Hume, Virginia

Natalie se trezi cu senzația că dormise o eternitate. Gura parcă-i era plină de vată, capul i se bălăngănea dintr-o parte în alta pe geamul rece. Ici-colo, deasupra verandelor din față și a ferestrelor cu perdele, se întrezărea câte o lumină slabă, dar altfel atmosfera era una de abandon subit. De parcă locuitorii acestui loc, aflând de atentatele din Washington, împachetaseră tot ce-aveau și o luaseră spre munți.

Capul îi pulsa de o durere surdă, ca de mahmureală. Încercă să-l ridice, dar fără succes. Aruncându-și privirea spre stânga, o urmări pe femeie conducând, femeia despre care crezuse că e de la FBI și că o cheamă Megan. Ținea volanul cu mâna dreaptă; în stânga – un revolver. Ora, conform ceasului din bord, era 9.22. Natalie, prin ceața drogului, încercă să refacă evenimentele serii – cea de-a doua mașină din garaj, cursa nebună prin Georgetown, micul restaurant șic franțuzesc –

presupusa ei țintă, vesta explozivă cu cusătura roșie din fermoar. Detonatorul încă mai era în mâna ei dreaptă. Ușurel, își trecu buricul degetului arătător peste butonul-declanșator.

Bum, se gândi, amintindu-și de instrucția cu explozibili din Palmira. *Și ești în drum spre paradis…*

În dreapta Nataliei apăru o biserică. Curând după aceea, ajunseră într-o intersecție pustie. Femeia opri mașina, fără a mai vira, așa cum îi sugerase sistemul de navigare, pe o stradă ce purta numele unui filosof. Era foarte îngustă, fără marcaje pe centrul ei. Întunericul era complet; s-ar fi zis că, dincolo de peticul de asfalt luminat de farurile frontale, lumea nu mai exista deloc. Sistemul de navigație deveni deodată confuz. O sfătui pe șoferiță să se întoarcă, dacă era posibil, și pentru că manevra de întoarcere nu avu loc, păru să cadă într-o îmbufnare plină de reproș.

Femeia urmă drumul încă vreo opt sute de metri până să cotească pe un șleau pietruit. Le duse peste o pășune, dincolo de coama împădurită a unor dealuri, apoi într-o vâlcea, unde se afla o căbănuță din cherestea oglindită într-un iaz negru. În căbănuță în formă de A ardeau luminile, iar afară erau parcate trei automobile – un Lincoln Town Car, o Honda Pilot și un sedan BMW. Femeia trase mașina în spatele BMW-ului și opri motorul. Natalie, cu capul sprijinit de geam, se prefăcu a fi în comă.

— Poți merge? întrebă femeia.

Natalie nu spuse nimic.

— Ți-am văzut ochii mișcându-se. Știu că ești trează.

— Ce mi-ai dat?

— Propofol.

— De unde l-ai luat?

— Sunt asistentă medicală. Femeia coborî din mașină și deschise portiera Nataliei. Ieși!

— Nu pot.

— Propofolul e un anestezic de scurtă durată, conferenție pedant femeia. Pacienții cărora li se administrează pot merge de obicei la câteva minute după ce se trezesc.

Cum Natalie nu se mișcă, femeia îndreptă revolverul spre capul ei. Natalie ridică mâna dreaptă și-și puse ușurel degetul mare pe butonul detonatorului.

— Nu ai tu curajul ăsta, spuse femeia.

Apoi o apucă de încheietura mâinii pe Natalie și o trase din mașină.

Până la ușa căbănuței erau de parcurs doar vreo douăzeci de metri, dar greutatea ca de plumb a vestei explozive și efectele persistente ale propofolului îi dădură Nataliei impresia că mersese kilometri întregi, încăperea în care intră era șic și rustică. Ca urmare, bărbații prezenți păreau obscen de nepotriviți cu locul. Patru dintre ei purtau uniforme tactice negre și erau înarmați cu mitraliere de luptă. Cel de-al cincilea purta un elegant costum business și își încălzea mâinile în fața unei sobe cu lemne. Era întors cu spatele spre Natalie. Avea bine peste un metru nouăzeci și era spătos. Totuși, părea oarecum infirm, de parcă s-ar fi recuperat după vreo rană recentă.

Fără nicio grabă, bărbatul în elegantul costum business se întoarse. Părul îi era bine aranjat și pieptănat, fața-i era proaspăt rasă. Ochii lui maro închis, totuși, erau exact așa cum și-i amintea Natalie. Și la fel era și zâmbetul său încrezător. Făcu un pas spre ea, menajându-și piciorul rănit, și se opri.

— Maimonide, spuse el pe un ton agreabil. Ce mă bucur să te revăd.

Natalie strânse mai tare detonatorul din mâna ei. Parcă ardea pământul sub picioarele ei.

70

Arlington, Virginia

Era un mic duplex cu două etaje, cu pereți din aluminiu. Unitatea din stânga era vopsită într-un gri granit. Cea din dreapta, a lui Qassam el-Banna, avea culoarea unei cămăși uscate de prea multe ori pe calorifer. Fiecare unitate avea o singură fereastră la parter și încă una la etaj. Un gard de lanț împărțea curtea din față în secțiuni distincte. Cea din stânga era o grădină exemplară, cea a lui Qassam arăta de parcă fusese ronțăită de capre.

— Evident, observă sumbru Eli Lavon de pe bancheta din spate a Buick-ului, n-a prea avut timp de grădinărit.

Parcaseră de cealaltă parte a străzii, în fața unui duplex identic și-n ce privește construcția, și întreținerea. În spațiul din fața duplexului gri spălăcit era un sedan Acura. Încă mai avea numerele de la salonul auto.

— Frumoasă mașină, spuse Lavon. Soțul ce conduce oare?

— O KIA, spuse Gabriel.

— Eu nu văd vreo KIA.

— Nici eu.

— Soția conduce o Acura, soțul o KIA – ce nu-i în regulă cu imaginea asta?

Gabriel nu încercă vreo explicație.

— Cum o cheamă pe soție? întrebă Lavon.

— Amina.

— Egipteancă?

— Așa se pare.

— Copii?

— Un băiat.

— Ce vârstă?

— Doi ani jumate.

— Deci n-o să țină minte ce urmează să se-ntâmple.

— Nu, aprobă Gabriel. N-o să țină minte.

O mașină trecu pe lângă ei. Șoferul avea alura unui indigen din America de Sud – un bolivian,

poate peruan. Nu părea să-i fi observat pe cei trei agenți israelieni ce stăteau într-un Buick Regal, peste drum de casa deținută de un jihadist egiptean care scăpase neobservat de structurile de securitate americane atât de mult extinse după 11 septembrie.

— Ce făcea Qassam înainte să intre în afacerea cu mutatul?

— Lucra în IT.

— De ce sunt așa de mulți dintre ei IT-iști?

— Pentru că nu trebuie să studieze subiecte neislamice precum engleza sau pictura italiană renascentistă.

— Adică toate lucrurile care fac viața interesantă.

— Nu-i interesează viața, Eli. Numai moartea.

— Crezi c-a lăsat computerul aici?

— În mod cert sper asta.

— Dar dacă și-a făcut zob hardurile?

Gabriel nu spuse nimic. Încă o mașină trecu pe lângă ei, încă un sud-american la volan. Și America, se gândi el, are *banlieue*-uri.

— Cum ai să procedezi? întrebă Lavon.

— N-am să bat la ușă și să mă invit la o ceașcă de ceai.

— Dar, totuși, fără chestii brutale.

— Da, spuse Gabriel, fără chestii brutale.

— Așa zici mereu.

— Și?

— Și-ntotdeauna faci chestii brutale.

Gabriel ridică unul dintre semiautomatele AR-15 și-l verifică, să fie sigur că e încărcat corespunzător.

— Ușa din față sau din spate? întrebă Lavon.

— Nu mă ocup de ușile din spate.

— Și dacă au câine?

— Nu-i bine să te răzgândești, Eli.

— Ce vrei să fac?

— Să rămâi în mașină.

Fără altă vorbă, Gabriel coborî din mașină și porni să traverseze agil strada, cu arma în mână,

însoțit de Mihail. Amuzantă treabă, se gândi Lavon, privindu-l, după atâția ani, încă se mai mișcă precum băiatul de douăzeci și doi de ani care slujise de înger al răzbunării Israelului după atentatul de la München. Trecu peste gardul de lanț făcând un pas mare în lateral, apoi se aruncă în ușa din față a locuinței lui el-Banna. Se auzi lemnul ușii pârâind, apoi țipătul unei femei, brusc amuțit. Ușa fu închisă cu forță, iar luminile din casă se stinseră. Lavon se insinuă pe scaunul șoferului și se uită pe strada liniștită. Cam asta era treaba cu chestiile brutale, se gândi el. Întotdeauna se ajungea la chestii brutale.

71

Hume, Virginia

Corpul Nataliei părea că se lichefiază de frică. Strânse butonul detonatorului mai tare în palmă, de teamă să nu-i scape din încleștare și să se scufunde ca o monedă pe fundul unei fântâni a dorințelor. În sine, revăzu elementele inventate ale CV-ului ei. Era Leila din Sumayriyya, Leila care-l iubise pe Ziad. La un marș de protest din Place de la République, îi spusese unui tânăr iordanian pe nume Nabil că voia să pedepsească Occidentul pentru sprijinul pe care-l acorda Israelului. Nabil transmisese numele ei lui Jalal Nasser, iar Jalal îl transmisese lui Saladin. În mișcarea globală jihadistă, o poveste ca a ei era banală. Dar nu era decât atât, o poveste, și cum-necum Saladin știa acest lucru.

Dar de când știa? De la început? Nu, se gândi Natalie, nu era posibil. Locotenenții lui Saladin nu i-ar fi permis niciodată să rămână în aceeași încăpere cu el dacă i-ar fi pus la îndoială loialitatea. Nici nu i-ar fi lăsat pe mână soarta lui.

Dar ei îi încredințaseră viața lui Saladin și, spre rușinea ei, ea i-o salvase. Iar acum stătea în fața lui cu o bombă prinsă pe corpul ei și cu detonatorul în mâna ei dreaptă. *Noi nu executăm misiuni sinucigașe*, îi spusese Gabriel după întoarcerea ei din califat. *Nu dăm viețile noastre pentru ale lor.* Puse degetul mare pe butonul declanșatorului și, testându-i rezistența, îl apăsă ușor. Saladin, privind-o, zâmbi.

— Ești foarte curajoasă, Maimonide, îi spuse în arabă. Dar asta am știut tot timpul.

El băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei. Natalie, temându-se că va scoate un revolver, apăsă mai tare pe buton. Însă ce scoase el de-acolo nu era un revolver, ci un telefon. Apăsă de câteva ori pe ecran și aparatul emise un șuierat ascuțit. După câteva secunde, Natalie își dădu seama că era zgomotul apei curgând într-o chiuvetă. Prima voce pe care-o auzi era a ei.

— Știi cine e femeia aceea?

— Cum a intrat în țară?

— Cu un pașaport fals.

— Pe unde a intrat în țară?

— New York.

— Kennedy sau Newark?

— Nu știu.

— Cu ce a venit în Washington?

— Cu trenul.

— Care-i numele din pașaport?

— Asma Doumaz.

— Ți s-a dat ținta?

— Nu. Dar ei i s-a dat. E o acțiune sinucigașă.

— Știi care e ținta ei?

— Nu.

— Ai întâlnit alți membri ai celulelor de atac?

— Nu.

— Unde ți-e telefonul?

— Mi l-a luat ea. Nu încercați să-mi trimiteți vreun mesaj.

— Ieși afară.

Cu altă apăsare pe ecran, Saladin opri înregistrarea. Apoi o privi pe Natalie preț de câteva secunde insuportabile. Expresia lui nu era nici de reproș, nici de mânie. Era privirea unui profesionist.

— Pentru cine lucrezi? întrebă în sfârșit, vorbindu-i din nou în arabă.

— Pentru tine.

Nu știa din ce rezervă de curaj inutil extrăsese răspunsul acesta, dar părea să-l amuze pe Saladin.

— Ești foarte curajoasă, Maimonide, spuse el din nou. Prea curajoasă pentru propriul tău bine.

Ea observă pentru prima oară că în încăpere se afla și un televizor. Era pus pe CNN. Trei sute de invitați în rochii de seară și fracuri ieșeau din Camera Estică a Casei Albe sub escorta Serviciului Secret.

— O noapte de neuitat, nu crezi? Toate atentatele au avut succes, cu excepția unuia singur. Ținta era un restaurant francez unde se știe că iau masa mulți Washingtonieni de vază. Din cine știe ce motiv, agenta a ales să nu desfășoare misiunea încredințată. În schimb, a urcat într-o mașină condusă de o femeie despre care credea că e agentă FBI.

Se opri să-i permită Nataliei să răspundă, dar ea rămase tăcută.

— Trădarea ei n-a pus în pericol operațiunea, continuă el. De fapt, s-a dovedit chiar valoroasă, pentru că ne-a permis să distragem atenția americanilor până în esențialele ultime zile de pregătire a operațiunii. Jocul final, adăugă el amenințător. Tu și Safia n-ați fost decât o diversiune, o înșelăciune. Sunt soldat al lui Allah, dar un mare admirator al lui Winston Churchill. Și Churchill e cel care-a spus că în vreme de război, adevărul e atât de prețios încât ar trebui întotdeauna să fie însoțit de o escortă de minciuni.

Aceste remarci le adresase ecranului televizorului. Acum se întoarse încă o dată spre

Natalie.

— Dar mai este o întrebare la care n-am reușit să dăm un răspuns satisfăcător, continuă el. Pentru cine, mai precis, lucrai tu? Abu Ahmed a presupus că ești americancă, dar mie nu mi s-a părut a fi o operațiune americană. Să fiu cinstit, am presupus că ești de partea britanicilor, căci după cum știm cu toții, britanicii sunt cei mai buni în ce privește coordonarea agenților activi. Dar s-a dovedit că nici acesta nu era adevărul. Nu lucrai nici pentru americani, nici pentru britanici. Lucrai pentru altcineva. Iar în seara asta mi-au dat în sfârșit numele lui.

Și iar apăsă pe ecranul telefonului mobil, și Natalie auzi iar un zgomot ca de apă curgând într-o chiuvetă. Dar nu era apă, era bârâitul unei mașini ce se îndepărta în viteză de haosul din Washington. De data asta, singura voce pe care-o auzi fu vocea ei înseși. Vorbea în ebraică, iar vocea-i era năclăită de sedative.

— *Gabriel… Te rog, ajută-mă!… Nu vreau să mor…*

Saladin amuți telefonul și îl puse în buzunarul de la piept al splendidului său sacou. Caz încheiat, se gândi Natalie. Și totuși, nu vedea furie în expresia figurii lui, doar milă.

— A fost o prostie să vii în califat.

— Nu, spuse Natalie. Prostie a fost să-ți salvez viața.

— De ce-ai făcut-o?

— Pentru că de n-aș fi făcut-o, ai fi murit.

— Acum, spuse Saladin, *tu* ești cea care va muri. Întrebarea e dacă vei muri singură, sau vei apăsa detonatorul ca să mă iei cu tine. Pariez că nu ai curajul și nici credința să apeși butonul. Numai noi, musulmanii, avem asemenea credință. Noi suntem pregătiți să murim pentru religia noastră, dar nu voi, evreii. Voi credeți în viață, noi credem în moarte. Și-n orice luptă, cei care sunt gata să moară sunt cei ce vor învinge. Se opri puțin, apoi

spuse: Dă-i drumul, Maimonide, arată-mi că sunt mincinos. Arată-mi că greșesc. Apasă butonul.

Natalie ridică detonatorul aproape de fața ei și se uită drept în ochii întunecați ai lui Saladin. Butonul de declanșare se supuse unei ușoare creșteri a presiunii.

— Nu mai ții minte instrucțiunile din Palmira? Voit folosim un declanșator mai rezistent pentru a evita accidentele. Trebuie să apeși mai tare.

Ceea ce Natalie făcu. Se auzi un declic, apoi tăcere. Saladin zâmbi.

— Evident, spuse el, ceva n-a funcționat.

72

Arlington, Virginia

Amina el-Banna locuia legal în Statele Unite de mai bine de cinci ani, și totuși cunoștințele ei de limba engleză erau limitate. Ca urmare, Gabriel o interogă în arabă, pe care el n-o stăpânea prea bine. Gabriel făcu acest lucru la măsuța din bucătărie, Mihail stând în pragul ușii, și fără să ridice vocea ca să trezească copilul ce dormea la etaj. Nu umblă cu fofârlica și nu se pretinse american, nici nu n-ar fi fost posibil să pretindă așa ceva. Amina el-Banna, egipteancă din Delta Nilului, știa foarte bine că era israelian, și ca atare îi era frică de el. El nu făcu nimic să o liniștească. Frica era atuul lui, iar în vremuri ca acestea, cu o agentă în mâinile celui mai violent grup terorist pe care-l văzuse lumea vreodată, frica era singurul său bun de preț.

Îl explică Aminei el-Banna faptele, așa cum le cunoștea. Soțul ei era membru al unei celule teroriste a ISIS care abia ce răvășise Washingtonul. Nu era un participant de rând; era un agent operativ important, un planificator care aranjase cu răbdare piesele la locul lor și asigurase acoperirea celulelor de atac. După toate probabilitățile, Amina avea să fie acuzată de complicitate și urma să-și petreacă tot restul vieții în închisoare. Cu excepția cazului în care, desigur, ar fi cooperat.

— Cum te pot ajuta? Nu știu nimic.

— Știai că Qassam e proprietarul unei companii de mutări?

— Qassam? Companie de mutări? Clătina incredulă din cap: Qassam lucrează în IT.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ieri-dimineață.

— Unde-i?

— Nu știu.

— Ai încercat să-l suni?

— Bineînțeles.

— Și?

— Intră direct mesageria vocală.

— De ce n-ai sunat la poliție?

Ea nu răspunse. Gabriel n-avea nevoie de un răspuns. Nu sunase la poliție, se gândi el, pentru că bănuia că soțul ei e terorist ISIS.

— A aranjat ca tu și copilul să mergeți în Siria?

Ea ezită, apoi spuse:

— I-am spus că nu plec.

— Înțeleaptă decizie. Computerele lui sunt încă aici?

Ea aprobă din cap.

— Unde?

Ea se uită spre tavan.

— Câte?

— Două. Dar sunt încuiate și nu am parola.

— Bineînțeles c-o ai. Fiecare soție știe parolele soțului ei, chiar și când soțul ei e terorist ISIS.

Ea nu spuse nimic.

— Care-i parola?

— *Shahada*[29].

— Cu caractere arabe sau englezești?

— Englezești.

— Cu spații sau fără?

— Fără.

— Să mergem.

Îi conduse în sus pe niște scări înguste, în liniște, ca să nu-și trezească copilul, și deschise ușa biroului lui Qassam el-Banna. Era coșmarul unui ofițer antiterorist. Gabriel se așeză la unul dintre computere, îl porni cu o mișcare scurtă din mouse și-și puse ușurel degetele pe tastatură. Tastă Nu NUEXISTĂALTDUMNEZEUDECÂTDUMNEZEU și apăsă tasta ENTER.

— Rahat, spuse încetișor.

Hard-discul fusese șters complet.

∵

Era foarte bun Qassam, dar cei zece hackeri din Minyan erau mult mai buni. La câteva minute după ce Gabriel încărcase materialele, descoperiseră urmele digitale ale dosarului cu documentele lui Qassam. În dosar găsiră un alt dosar, securizat și criptat, plin de documente legate de Dominion Movers din Alexandria – iar printre acestea se afla și un contract de concesiune pe un an pentru o mică proprietate din vecinătatea unui orășel numit Hume.

— Nu e departe de vechea casă de siguranță a CIA din orașul The Plains, explică prin telefon Uzi Navot. E la vreo oră de locul unde te afli acum, poate puțin mai mult. Dacă bați atâta drum și nu e acolo…

Gabriel închise și-l sună pe Adrian Carter la Langley.

— Am nevoie de o aeronavă cu capacități de vizualizare termică pentru a survola o cabană de lângă șoseaua Hume din comitatul Fauquier. Și nici nu-ncerca să-mi spui că nu ai așa ceva.

— N-am. Are FBI-ul.

— Se pot dispensa de una?

— Voi afla.

Puteau. De fapt, FBI-ul avea deja una în aer deasupra locației din Liberty Crossing – un Cessna 182T Skylane, deținut de o firmă de fațadă a FBI, numită Cercetări LCT din Reston, Virginia. Aparatului cu un singur motor i-au trebuit zece minute ca să ajungă în comitatul Fauquier și să localizeze căsuța în formă de A dintr-o vâlcea, aflată la nord de Hume. Înăuntru se vedeau șapte semnături de căldură. Una dintre semnături, cea mai mică, părea imobilă. Lângă căbănuță se zăreau parcate trei vehicule. Toate fuseseră conduse de puțin timp.

— Mai sunt și alte semnături în valea aceea? întrebă Gabriel.

— Numai de animale sălbatice, explică Carter.

— Ce fel de animale sălbatice?

— Vreo câteva căprioare și vreo doi urși.

— Perfect, spuse Gabriel.

— Unde ești acum?

Gabriel îi spuse. Se îndreptau spre vest pe autostrada I-66. Abia ieșiseră de pe centură.

— Unde se află cea mai apropiată echipă FBI SWAT sau de recuperare a ostaticilor? întrebă el.

— Toate echipele disponibile au fost trimise în Washington ca să se ocupe de atacuri.

— Cât timp putem ține Cessna sus?

— Nu mult. Biroul îl vrea înapoi.

— Cere-le să mai facă o trecere. Dar nu prea jos. Cei dinăuntrul casei cunosc zgomotul unei aeronave de spionaj când îl aud.

Gabriel închise telefonul și urmări imaginile suburbiilor americane gonind prin dreptul geamului. În capul său, însă, nu erau decât numere, iar numerele nu spuneau nimic bun. Șapte semnături de căldură, două semiautomate de asalt AR-15, un veteran al celor mai de elită unități speciale ale Forțelor de Apărare Israeliene, un fost asasin care-n curând avea să fie șeful serviciilor de informații din Israel, un specialist în filaj care nu se omorâse niciodată după chestiile brutale, doi urși. Se uită în jos la mobilul său. Distanța până la destinație: 82 de kilometri. Timpul până la sosire: o oră și șapte minute.

— Mai repede, Mihail. Trebuie să conduci mai repede.

73

Hume, Virginia

Nu avea să se facă niciun proces, pentru că nu era necesar; cu o apăsare a butonului de detonare își recunoscuse vina. Nu se mai punea decât

problema confesiunii ei, ce urma să fie înregistrată pentru a fi răspândită pe nenumăratele platforme de propagandă ale ISIS, și a executării ei, care avea să se facă prin decapitare. Totul s-ar fi petrecut rapid de n-ar fi fost de față Saladin. Scurta amânare nu s-a datorat nicidecum milei.

În sufletul său, Saladin încă mai era spion, iar un spion tânjește cel mai mult după informații, nu după sânge.

Succesul atentatelor din Washington și prospectul morții iminente a Nataliei au avut darul de a-i dezlega limba. Astfel îi făcu cunoscut că, da, lucrase în Mukhabaratul irakian sub Saddam Hussein. Sarcina sa de căpătâi, pretindea, era să furnizeze sprijin material și logistic grupurilor teroriste palestiniene, mai ales acelora care contestau ferm existența unui stat israelian în Orientul Mijlociu. În timpul celei de-a doua Intifada coordonase plata unor recompense bănești familiilor atacatorilor sinucigași cu bombă. Abu Nidal, se bătu el cu pumnul în piept, îi fusese prieten apropiat. Într-adevăr, Abu Nidal, cel mai crud dintre așa-numiții *rejectionist terrorists,* fusese cel care-i dăduse lui Saladin numele său de cod.

Datorită muncii sale, a fost nevoit să se specializeze întrucâtva în serviciile secrete de informații israeliene. Devenise un invidios admirator al Biroului și al lui Ari Shamron, șeful spionilor care condusese, cu întreruperi, Biroul cea mai mare parte a ultimilor treizeci de ani. Ajunsese să admire și realizările celebrului protejat al lui Shamron, asasinul legendar și agentul pe nume Gabriel Allon.

— Așa că-ți poți imagina surprinderea mea, îi spuse lui Natalie, când l-am văzut traversând holul hotelului Four Seasons din Washington și să te aud pe tine rostindu-i numele.

După încheierea remarcilor introductive, începu să o interogheze pe Natalie despre fiecare aspect al

operațiunii – viața ei dinainte de a intra în serviciul de informații israelian, cum a fost recrutată, cum a fost inserată în teren. Cum i se spusese că în scurt timp va fi decapitată, Natalie nu avea niciun alt motiv să coopereze în afară de acela de a mai amâna cu câteva minte moartea ei inevitabilă. Era un motiv suficient, căci știa că dispariția ei nu trecuse neobservată. Saladin, mânat de curiozitatea sa de spion, îi dăduse șansa de a mai trece niște nisip prin fanta clepsidrei, începu prin a o întreba care este numele ei adevărat. Ea rezistă vreo câteva minute prețioase, până când, înfuriat, el o amenință să-i radă carnea de pe oase cu același cuțit pe care mai apoi avea să-l folosească să-i ia capul.

— Amit, spuse ea într-un final. Numele meu e Amit.

— Amit și mai cum?

— Amit Meridor.

— De unde ești?

— Din Jaffa.

— Cum de vorbești arabă așa de bine?

— Sunt mulți arabi în Jaffa.

— Și franceza?

— Am trăit câțiva ani la Paris în copilărie.

— De ce?

— Părinții mei lucrau pentru ministerul de externe.

— Ești doctoriță?

— Una foarte bună.

— Cine te-a recrutat?

— Nimeni. Mi-am depus dosarul ca să intru în Birou.

— De ce?

— Ca să-mi slujesc țara.

— Asta e prima ta operațiune?

— Bineînțeles că nu.

— Francezii au fost implicați în operațiunea asta?

— Nu lucrăm niciodată cu alte servicii. Preferăm să ne vedem singuri de treabă.

— Alb-albastru? întrebă Saladin, menționând un slogan al armatei și sistemului de securitate israelian.

— Da, spuse Natalie, dând încet din cap. Alb-albastru.

În ciuda exigențelor situației, Saladin insistă ca fața ei să fie acoperită cu vălul, așa cum se cuvenea în timpul interogatoriului. Nu era nicio *abaya* în cabană, astfel că au acoperit-o cu cearșaful de pe unul dintre paturi. Ea nu putea decât să-și imagineze cum o vedeau ei, o siluetă întrucâtva comică, îmbrăcată în alb, dar acoperământul îi conferea avantajul intimității. Astfel că minți încrezătoare că Saladin nu putea vedea semnele grăitoare ale minciunii în ochii ei. Și reuși să transmită o impresie de liniște interioară, chiar pace, când de fapt ea nu se putea gândi decât la durerea pe care avea s-o simtă când lama cuțitului ar fi mușcat din gâtul ei. Cum vederea îi era blocată, simțul auzului i se ascuți. Putea urmări mișcările laborioase ale lui Saladin încoace și-ncolo prin camera de zi a cabanei și să discearnă pozițiile celor patru teroriști înarmați ai ISIS. Și mai putea auzi bâzâitul leneș al unei aeronave cu un singur motor învârtindu-se încet deasupra cabanei. Saladin, își dădu ea seama, îl auzea și el.

El tăcu o clipă până când avionul plecă, apoi reluă interogatoriul.

— Cum ai reușit să te transformi atât de convingător într-o palestiniană?

— Avem o școală specială.

— Unde?

— În Negev.

— Mai sunt și alți agenți ai Biroului care s-au infiltrat în ISIS?

— Da, mulți.

— Spune-mi numele lor.

Îi spuse șase nume – patru de bărbați, două de femei. Mai spuse că nu avea cunoștință de natura misiunilor lor. Nu știa decât că, mult deasupra căbănuței în forma literei A, avionul se reîntorsese. Saladin, se gândi ea, știa și el acest lucru. El mai avea o ultimă întrebare. De ce? întrebă. De ce i-a salvat ea viața în casa cu multe camere și curți din apropiere de Mosul?

— Voiam să-ți câștig încrederea, răspunse ea sincer.

— Ai reușit, admise el. Și apoi mi-ai înșelat-o. De aceea, Maimonide, ai să mori în noaptea asta.

În cameră era liniște, dar nu și în ceruri. De sub lințoliul ei funerar, Natalie puse și ea o ultimă întrebare. Cum de știuse Saladin că ea nu era ceea ce pretindea? El nu-i dădu niciun răspuns, căci asculta din nou bâzâitul aeronavei. Ea urmări bocănitul și scrâșnitul parcursului său lent dintr-o parte în alta a încăperii până la ușa din față a cabanei. A fost ultima oară când a mai auzit de el.

∵

El rămase câteva clipe afară, pe alee, cu fața ridicată spre cer. Luna nu se vedea, dar noaptea era luminată de stele și foarte liniștită, cu excepția bâzâitului avionului. I-a trebuit ceva timp până să-l localizeze, căci balizele luminoase din vârful aripilor erau mascate. Numai ritmul singurului său motor îi trădau poziția. Zbura pe o orbită constantă împrejurul vâlcelei, la o altitudine de vreo trei mii cinci sute de metri. În sfârșit, când ajunse în cel mai nordic punct, se întoarse spre est, către Washington, apoi dispăru. Instinctiv, Saladin bănui că avionul era semnul unor neplăceri. Nu-l trădaseră decât o singură dată. Instinctele sale, adică. Îi spuseseră că o femeie pe nume Leila, o doctoriță talentată care pretindea că este palestiniană, putea fi crezută și chiar iubită. Curând, femeia aceea avea să fie ucisă, așa cum merita.

Fața lui încă mai era ridicată spre ceruri. Da, stelele erau strălucitoare în noaptea aceea, dar nu ca stelele deșertului. Dacă voia să le mai vadă, trebuia să plece în clipa aceea. Curând va începe un nou război – un război care avea să se încheie cu înfrângerea armatelor Romei, într-un sătuc numit Dabiq. Era imposibil ca președintele american să evite acest război, se gândi. Nu după cele întâmplate în noaptea aceea.

Urcă în BMW, porni motorul și introduse în sistemul de navigație destinația sa. I se sugeră să pornească pe un drum pe care-l recunoscu. Ceea ce Saladin și făcu, asemenea aeronavei de supraveghere, cu luminile reduse, urmând șleaul pietruit peste creasta ce limita vâlceaua și peste pășune către șoseaua Hume. Sistemul de navigație îi sugeră să cotească la stânga și să se întoarcă pe autostrada I-66. Saladin, încrezându-se în instinctele sale, coti în schimb la dreapta. După o clipă porni radioul. Zâmbi. Nu s-a terminat, se gândi. Abia începea.

74

Hume, Virginia

Ultimul raport dinspre Cessna FBI-ului era identic cu primul – șapte indivizi în cabană, trei vehicule afară. Unul dintre indivizi era perfect nemișcat, unul părea să se miște încet. Alte semnături umane de căldură nu mai erau în vâlcea, numai de urși. Care erau la vreo cincizeci de metri în nordul cabanei. Acela era unul dintre motivele pentru care Gabriel și Mihail se apropiau de cabană dinspre sud.

Un singur drum mergea spre vâlcea, un șleau ce traversa o proprietate particulară de la șoseaua Hume și până la cabană. Le-a servit ca punct de reper. Rămaseră pe pășune, Mihail în față, Gabriel la un pas în urma lui. Pământul era moale și

trădător, minat de vizuinile animalelor subterane. Din când în când, Mihail lumina calea cu ecranul telefonului mobil, dar majoritatea timpului înaintară în întuneric.

La marginea pășunii, era o colină abruptă acoperită de un hățiș de stejari și arțari. Crengi căzute erau împrăștiate ici colo, încetinindu-le înaintarea. În sfârșit, după ce luară pieptiș creasta ce mărginea vâlceaua, reușiră să vadă cabana pentru prima oară. De când Cessna FBI-ului își încheiase misiunea, se schimbase ceva. Mai erau doar două vehicule în loc de trei în fața cabanei. Mihail începu coborârea pe panta colinei, Gabriel fiind la un pas în urmă-i.

∵

După plecarea subită a lui Saladin, începură în grabă pregătirile pentru execuția Nataliei. I-au scos cearșaful alb de pe cap, i-au legate mâinile la spate. O scurtă sfadă izbucni între cei patru bărbați în privința identității celui care va avea onoarea de a-i tăia capul. Cel mai înalt dintre cei patru câștigă disputa. După accent, Natalie își dădu seama că era yemenit. Ceva din ținuta lui îi era cumva familiar. Dintr-odată realiză că ea și cu yemenitul fuseseră în tabăra din Palmira în același timp. Pe-atunci își purta părul și barba lungi. Acum era proaspăt ras și tuns foarte scurt. De n-ar fi fost uniforma neagră, ar fi putut trece drept un agent de vânzări într-o reprezentanță Apple.

Cei patru bărbați își acoperiră fețele, lăsându-și la vedere doar ochii nemiloși. Nu făcuseră nicio încercare de-a modifica decorul bătător la ochi de americănesc al încăperii – ba chiar păreau să se simtă în largul lor acolo. Natalie fu silită să îngenuncheze în fața camerei, ținută de femeia pe care ea o știa drept Megan. Era o cameră adevărată, nu de mobil; ISIS nu se lăsa mai prejos față de nimeni când venea vorba despre calitatea unor astfel de producții. Îi porunciră Nataliei să privească drept în obiectiv, dar ea refuză, chiar și

după ce yemenitul o plesni brutal peste obraz. Privea drept înainte, spre fereastra ce se vedea pe deasupra umărului drept al femeii, încercând să se gândească la orice altceva, dar nu la tăișul oțelos al cuțitului de vânătoare din mâna dreaptă a yemenitului.

El stătea în picioare imediat în spatele ei, cu ceilalți trei bărbați înșirați în dreapta lui, și citi o declarație deja pregătită, întâi în arabă, apoi într-o limbă pe care, după o clipă, Natalie o recunoscu ca fiind o engleză stâlcită. Nu avea importanță; echipa ISIS de producție a materialelor video urma să adauge subtitrarea, în mod sigur. Natalie încercă să nu asculte, concentrându-se în schimb la fereastră. Din cauza întunericului de-afară, geamul ei era o oglindă. Așa văzu tabloul execuției ei cam cum era încadrat de obiectivul camerei – o femeie neajutorată îngenuncheată, trei bărbați mascați ținând la piept puști automate, un yemenit cu un cuțit vorbind o limbă necunoscută. Dar mai era ceva în fereastră, ceva mai puțin distinct decât reflexia Nataliei și-a celor patru ucigași ai ei. Era o față. Dintr-odată își dădu seama că era fața lui Mihail. Ciudat, se gândi ea. Dintre toate fețele pe care memoria ei le-ar fi putut evoca în clipele dinaintea morții, nu se aștepta să o vadă tocmai pe-a lui.

Vocea yemenitului crescu într-o înfloritură retorică cu care încheie declarația. Natalie se mai uită o dată la reflexia ei din fereastră și la fața bărbatului pe care-ar fi putut să-l iubească. *Privești?* se gândi ea. *Ce mai aștepți?*

∵

Deodată, deveni conștientă de liniște. Ținu o secundă sau două, ținu o oră sau mai mult – nu putea spune cu siguranță. Apoi yemenitul se aruncă asupra ei ca o fiară sălbatică, iar ea se răsturnă într-o parte. Când mâna lui o apucă de gât, se pregăti de durerea primei mușcături a lamei cuțitului. *Relaxează-te*, își spuse. Ar fi durut mai

puțin dacă mușchii și tendoanele nu i-ar fi fost contractate. Însă apoi se auzi un țăcănit sonor, pe care-l confundă cu zgomotul secționării gâtlejului ei, iar yemenitul se prăbuși lângă ea. Se prăbușiră apoi și ceilalți trei jihadiști, unul după altul, ca țintele dintr-un poligon de tragere. Femeia a fost ultima care-a murit. Împușcată-n cap, se prăbuși brusc, de parcă s-ar fi deschis o trapă sub ea. Camera îi scăpă din mână și zdrăngăni pe podele. Cu bunăvoință, obiectivul ei își întoarse ochiul impasibil de la chipul Nataliei. Era frumoasă, se gândi Gabriel în timp ce-i tăia legăturile ce-i strângeau încheieturile. Chiar și când urla.

PARTEA A PATRA

Cel de la comandă

75

Washington – Ierusalim

Acuzațiile și contraacuzațiile au început încă înainte ca soarele să răsară. Un partid dădea vina pe președinte pentru calamitatea ce se abătuse asupra Americii, celălalt, pe predecesorul acestuia. Era singurul lucru la care se pricepea Washingtonul în zilele acestea – acuzații și împărțirea vinii. A fost odată, în timpul celor mai întunecate zile ale Războiului Rece, o vreme când politica externă americană era caracterizată de consens și promptitudine. Acum, cele două partide nu se înțelegeau nici cum să-și numească inamicul, darămite cum ar fi trebuit combătut. Astfel că nu era chiar de mirare că un atac asupra capitalei națiunii nu era decât un alt motiv de ciorovăială partizană.

Între timp – la Centrul Național Antiterorist, la Memorialul Lincoln, la Centrul John F. Kennedy pentru artele spectacolului, în Harbor Place, într-o serie de restaurante de pe strada M și la Café Milano – se numărau morții. 116 la CNA și la Biroul Directorului Serviciilor Naționale de Informații, 28 la Memorialul Lincoln, 312 la Centrul Kennedy, 147 în Harbor Place, 62 pe strada M și 49 în Café Milano. Printre cei uciși în renumitul bufet din Georgetown se aflau și cei patru atacatori ISIS. Toți fuseseră împușcați mortal. Dar imediat după evenimente, a domnit confuzia în privința identității celor care-i împușcaseră. Poliția Metropolitană spunea că FBI-ul. FBI-ul spunea că Poliția Metropolitană.

Atacatorul sinucigaș a fost identificat în persoana unei femei de până-n treizeci de ani, blondă. În scurt timp avea să se determine că venise cu avionul de la Paris la New York cu un pașaport francez și că petrecuse o singură noapte în hotelul Key Bridge Marriott din Arlington, într-o cameră în care era înregistrată dr. Leila Hadawi, și ea cetățeană franceză. Atunci, guvernul francez trebui să admită că atacatoarea sinucigașă, identificată drept Asma Doumaz conform pașaportului, era de fapt Safia Bourihane, femeia care participase la atacul asupra Centrului Weinberg din Paris. Dar cum reușise cea mai căutată femeie din lume, o legendă jihadistă, să se strecoare iarăși în Franța, să urce la bordul unei curse internaționale și să intre în Statele Unite? În Capitol Hill, membrii celor două partide politice au cerut demisia secretarului securității interne, împreună cu comisarul responsabil de punctele vamale și de paza frontierei. Acuzații și împărțirea vinii: distracția favorită la Washington.

Dar cine era dr. Leila Hadawi? Guvernul francez susținea să fusese născută în Franța, din părinți palestinieni și că fusese angajată a sistemului de sănătate de stat. Conform direcției pașapoarte, își petrecuse luna august în Grecia, deși oficiali ai siguranței și informațiilor franceze suspectau că de fapt călătorise clandestin în Siria pentru instrucție. Lucru ciudat, în ISIS părea să fie o necunoscută. Într-adevăr, numele ei n-a apărut în niciunul dintre filmulețele festive și nici în anunțurile de pe rețelele de socializare care-au inundat internetul în orele de după atac. În ce privește pe unde-ar fi putut fi, nu se știa nimic.

Presa de pe ambele țărmuri ale Atlanticului începuse să numească afacerea asta „Filiera franceză” – legăturile stânjenitoare dintre atacul asupra Washingtonului și cetățenii celui mai vechi aliat al Americii. *Le Monde* dezvălui o posibilă „conexiune” în plus, făcând public faptul că un

ofițer de rang înalt al DGSI, pe nume Paul Rousseau, campionul campaniei secrete împotriva Acțiunii Directe, fusese rănit în atacul cu bombă asupra Centrului Național Antiterorist. Dar de ce era Paul Rousseau acolo? DGSI declara că fusese implicat în luarea măsurilor obișnuite de siguranță, legate de vizita președintelui francez în Washington. Totuși, *Le Monde,* respinse politicos această variantă. Rousseau, se spunea în ziar, era șeful a ceva ce se numea Grupul Alfa, o unitate antiteroristă ultrasecretă, cunoscută pentru stratagemele și șmecheriile sale murdare. Ministrul de interne negă existența Grupului Alfa, ca și șeful DGSI. În Franța, nu i-a crezut nimeni.

Dar în acel moment nici nu-i mai păsa cuiva, cel puțin în America, unde răzbunarea sângelui vărsat era prima pe ordinea de zi. Președintele ordonă imediat atacuri aeriene masive împotriva tuturor obiectivelor ISIS cunoscute din Siria, Irak și Libia, deși s-a străduit să asigure lumea islamică de faptul că America nu era în război cu ea. În plus a respins apelurile pentru o invazie americană propriu-zisă în califat. Răspunsul american, spuse președintele, va fi limitat la atacuri aeriene și la operațiuni speciale de ucidere sau capturare a liderilor superiori ai ISIS, precum bărbatul încă neidentificat care plănuise și pusese în aplicare atacurile din Washington. Criticii președintelui erau palizi. La fel erau și membrii ISIS, care nu-și doreau nimic altceva decât o apocaliptică bătălie finală cu armatele Romei într-un loc numit Dabiq. Președintele refuză să le împlinească celor din ISIS dorința. Fusese ales să încheie nesfârșitele războaie din Orientul Mijlociu, nu să mai înceapă unul. De data aceasta, America nu avea să reacționeze exagerat și pripit. Avea să supraviețuiască atacului asupra Washingtonului, spuse el, și avea să iasă întărită din el.

Printre primele ținte ale răspunsului militar american se numără un bloc de locuințe din

apropierea parcului al-Rasheed din Raqqa și o casă mare cu multe camere și curți din vestul Mosulului. În țară însă, presa americană era concentrată pe o casă de un cu totul alt fel, o cabană din cherestea în forma literei A, situată lângă orășelul Hume, din Virginia. Cabana fusese închiriată de o firmă fantomă cu sediul în nordul Virginiei, aflată în proprietatea unui cetățean egiptean pe nume Qassam el-Banna. Același Qassam el-Banna care fusese descoperit într-un mic iaz de pe aceeași proprietate, pe locul din față al unui sedan Kia, împușcat de patru ori de la distanță foarte mică. Alte cinci cadavre au fost găsite în cabană, patru luptători ISIS în uniforme negre și o femeie ce-avea să fie identificată mai târziu drept Megan Taylor, convertită la Islam, originară din Valparaiso, statul Indiana. FBI-ul a concluzionat că toți cinci fuseseră împușcați cu gloanțe de calibru 5, 56 x45 mm trase de două puști de asalt AR-15. Mai târziu, prin analiza balistică, s-a aflat că aceleași arme AR-15 fuseseră folosite în atacul asupra cafenelei Milano, din Georgetown. Dar mai precis cine fuseseră cei care apăsaseră pe trăgaci? Directorul FBI a spus că nu cunoștea răspunsul la această întrebare. Nimeni nu l-a crezut.

Nu mult după descoperirea din Virginia rurală, FBI a reținut-o pe Amina el-Banna, soția bărbatului găsit în iaz, pentru cercetări. Și exact în acel moment povestea a luat o întorsătură curioasă. Căci imediat după eliberarea ei, doamna el-Banna și-a rezervat serviciile unui avocat membru al unei organizații pentru apărarea drepturilor civile cu legături strânse cu Frăția Musulmană. Curând a urmat o conferință de presă, desfășurată pe peluza din față a micului duplex al familiei el-Banna din Eighth Place din Arlington. Vorbind în arabă, avocatul ei asumându-și poziția de interpret, doamna el-Bana a negat că soțul ei ar fi fost membru al ISIS și că a jucat vreun rol în atacul

asupra Washingtonului. Mai mult, a susținut că, în noaptea atacului, doi bărbați au dat buzna în casa ei și au interogat-o cu brutalitate. L-a descris pe unul dintre bărbați ca fiind înalt și deșirat. Celălalt era de înălțime și constituție medii, cu părul de pe tâmple cărunt și cu cei mai verzi ochi pe care-i văzuse vreodată. Amândoi erau, lucru destul de evident, israelieni. A susținut că au amenințat că o omoară, și pe ea, și pe fiul ei – n-a pomenit că micuțul își primise numele în onoarea lui Mohamed Atta –, dacă nu le dădea parolele computerelor soțului ei. După ce au descărcat conținutul celor două aparate, cei doi au plecat în grabă. Nu, admise ea, nu reclamase incidentul la poliție. Era înfricoșată, susținu ea, pentru că era musulmană.

Declarațiile doamnei el-Banna ar fi putut foarte bine să fie respinse, dacă nu l-ar fi descris pe unul dintre bărbații care-i intraseră în casă – pe bărbatul de înălțime și constituție medii, cu părul de pe tâmple cărunt și cu ochii vii și verzi. Foști rezidenți ai lumii secretelor l-au identificat drept cunoscutul agent israelian pe nume Gabriel Allon, iar câțiva au spus-o la televiziune. Dar s-au grăbit să precizeze că Allon nu putea fi prezent în casa doamnei el-Banna, pentru că fusese ucis cu aproape un an înainte într-un atentat cu bombă în calea Brompton din Londra. Sau să nu fi fost ucis? Ambasadorul israelian la Washington, fără să-și dea seama, tulbură și mai mult apele refuzând să declare categoric și fără echivoc că, într-adevăr, Gabriel Allon nu se mai afla printre cei vii.

— Ce-ați vrea să spun? izbucni într-un interviu. Că încă mai e mort?

După care, retrăgându-se în vechea strategie israeliană de a refuza să comenteze chestiunile referitoare la serviciile de informații, ambasadorul îi ceru intervievatorului să schimbe subiectul. Și așa începu lenta reînviere a unei legende.

În presă, ieșiră imediat rapoarte, toate având o proveniență și o veridicitate îndoielnice, că fusese văzut în mai multe locuri din Washington. Fusese văzut intrând și apoi părăsind o casă mare în stil federal de pe strada N, cel puțin așa pretindea un vecin. Fusese văzut luându-și cafeaua într-o patiserie de pe bulevardul Wisconsin, sau cel puțin așa pretindea femeia care șezuse la masa din apropiere. Fusese văzut chiar și luând cina la Four Seasons pe strada M, ca și cum marele Gabriel Allon, cu lista lui nesfârșită de dușmani jurați, ar fi visat vreodată să ia masa în public. Mai exista o știre care spunea că, asemenea lui Paul Rousseau, fusese în interiorul Centrului Național Antiterorist în timpul atacului. Ambasadorul israelian, care nu rămânea fără replică aproape niciodată, nu răspunse nici la apelurile telefonice și nici la mesaje, iar purtătoarea sa de cuvânt procedă la fel. Nimeni nu se obosi să ceară comentarii Centrului Național Antiterorist. Ofițerul de presă al instituției murise în atentat, ca și directorul acestuia. Din câte se părea, Centrul Național Antiterorist nu mai exista.

Chestiunea ar fi putut cădea atunci în uitare de n-ar fi fost o reporteră întreprinzătoare de la *Washington Post.* Cu mulți ani înainte, la ceva timp după 9 septembrie, ea descoperise existența unui lanț de centre de detenție secrete ale CIA – așa-numitele situri negre –, în care teroriștii al-Qaeda era supuși la interogatorii dure. Acum se străduia să răspundă la multele întrebări rămase fără răspuns legate de atacul asupra Washingtonului. Cine era dr. Leila Hadawi? Cine i-a ucis pe cei patru teroriști în Café Milano și pe ceilalți cinci din căbănuța din Hume? Și de ce un om mort, o legendă, se aflase în Centrul Național Antiterorist când camionul încărcat cu bomba de 450 de kilograme îl făcuse una cu pământul?

Reportajul apăru la exact o săptămână după atac. În el se afirma că femeia cunoscută drept dr.

Leila Hadawi fusese de fapt agentă a serviciilor de informații israeliene, care penetrase rețeaua condusă de un misterios și foarte inteligent terorist ISIS, căruia i se spunea Saladin. Acesta fusese în Washington în timpul atacului, dar reușise să scape. Se presupunea că deja se întorsese în califat, la adăpost de bombardamentele aeriene ale americanilor și ale coaliției. Și Gabriel Allon, mai scria ea, se ascundea – și era cât se poate de viu. Când i s-a cerut să comenteze informațiile, prim-ministrul israelian n-a reușit decât să zâmbească strâmb. Apoi, criptic, a sugerat că în curând, chiar *foarte* curând, avea să spună mai multe despre această temă.

∵

În vechiul cartier central al Ierusalimului numit Nachlaot, existau de ceva timp dubii legate de circumstanțele morții lui Allon, mai ales în înverzită stradă Narkiss, unde se știa că locuiește, într-o clădire din travertin cu un eucalipt pleoștit în grădina din față. În seara publicării articolului pe site-ul ziarului *Post*, el și familia sa au fost văzuți luând cina la Focaccia pe strada Rabinul Akiva – sau cel puțin așa susținea un cuplu care își petrecuse seara la masa de-alături. Allon, spuneau ei, comandase ficăței de pui și cartofi piure, în timp ce soția sa, italiană prin naștere, preferase pastele. Copiii, la numai câteva săptămâni distanță de prima lor aniversare, se comportaseră exemplar. Mama și tatăl păreau relaxați și fericiți, deși bodyguarzii lor erau în mod evident cu nervii întinși la maxim. Întregul oraș era. În după-amiaza aceea, lângă poarta Damascului, trei evrei fuseseră înjunghiați mortal. Ucigașul lor, un tânăr palestinian din Ierusalimul de Est, fusese împușcat de mai multe ori de polițiști. Murise în unitatea de traumatisme a Centrului Medical Hadassah, în ciuda eforturilor eroice de a fi ținut în viață.

În după-amiaza următoare, Allon a fost văzut luând prânzul cu un vechi prieten, cunoscutul

arheolog Eli Lavon, într-o cafenea de pe lângă mallul Mamilla, iar la ora patru fusese văzut pe pista Aeroportului Ben Gurion, unde întâmpină zborul Air France de la Paris. S-au semnat documente, iar o ladă de lemn mare, turtită și rectangulară, a fost așezată cu grijă pe bancheta din spate a SUV-ului său blindat. În ladă era plata totală pentru o treabă lăsată neterminată: *Marguerite Gachet la masa de machiaj,* ulei pe pânză, de Vincent van Gogh. O oră mai târziu, după o călătorie în mare viteză pe la Bab al-Wad, pânza a fost urcată pe un șevalet în laboratorul de restaurare al Muzeului Israelului. Gabriel rămase în fața ei, cu o mână la bărbie, cu capul ușor înclinat într-o parte. Ephraim Cohen stătea lângă el. Pentru multă vreme, niciunul nu spuse nimic.

— Știi, spuse în sfârșit Cohen, nu e prea târziu să te răzgândești.

— De ce m-aș răzgândi?

— Pentru că ea a vrut să fie al *tău.* După o pauză, Cohen adăugă: Și valorează mai mult de o sută de milioane de dolari.

— Dă-mi documentele, Ephraim.

Acestea se aflau într-o mapă oficială din piele, pe care sigla muzeului era gravată în relief. Acordul se încheie scurt și fără complicații. Din acel moment, Gabriel Allon renunța la toate drepturile asupra pânzei lui Van Gogh; de-acum, aceasta era proprietatea Muzeului Israelului. Exista însă o stipulație inviolabilă. Pictura nu putea fi niciodată, în nicio împrejurare, vândută sau împrumutată altei instituții. Atâta timp cât va existe Muzeul Israelului – și, de fapt, atât cât va exista Israelul – *Marguerite Gachet la masa de machiaj* va atârna pe pereții muzeului.

Gabriel semnă documentul cu o înfloritură indescifrabilă și se reîntoarse să contemple pictura. Fără grabă, întinse un deget și-l petrecu peste liniile feței Margueritei. Nu avea nevoie de restaurare; era pregătită pentru festivitatea apariției

ei în public. Gabriel nu-și dorea decât să poată spune același lucru despre Natalie. Natalie avea nevoie de câteva mici retușuri. Natalie încă era o operă neterminată.

76

Nahalal, Israel

Au dus-o înapoi în locul de unde începuse totul, în ferma din vechiul *moshav* al Nahalalului. Camera ei era cum o lăsase, atâta că lipsea volumul de poezie al lui Darwish, care dispăruse pur și simplu. La fel și fotografiile mărite ale suferințelor palestinienilor. Pereții camerei de zi erau acum ornamentați cu tablouri.

— Ale tale? întrebă ea în seara când sosise.

— Unele, răspunse Gabriel.

— Care?

— Cele fără semnătură.

— Și celelalte?

— Sunt ale mamei mele.

Ochii ei trecură de la o pânză la alta.

— Evident, te-a influențat foarte mult.

— De fapt, ne-am influențat unul pe altul.

— Erai competitiv?

— Foarte.

Se duse la ușile cu glasvand și privi fără țintă înspre valea întunecată, spre luminițele satului arab din vârful colinei.

— Cât timp pot rămâne aici?

— Cât îți place.

— Și după aceea?

— Asta, spuse Gabriel, depinde numai de tine.

Era singura rezidentă a fermei, dar nu era niciodată cu adevărat singură. O echipă de securitate îi monitoriza fiecare mișcare, ca și camerele și microfoanele, care înregistrau sunetele groaznice ale terorii ei nocturne. Saladin îi apărea adeseori în vise. Uneori era omul rănit și

neajutorat pe care-l întâlnise în case de lângă Mosul. Alteori era figura puternică și îmbrăcată elegant care o condamnase cu atâta voioșie la moarte, în căbănuța din marginea parcului natural Shenandoah. Safia apăru și ea în visele Nataliei. Nu purta niciodată *hijab* sau *abaya,* numai jacheta gri cu cinci nasturi pe care-o îmbrăcase în noaptea morții ei, iar părul ei era întotdeauna blond. Era Safia așa cum ar fi putut fi dacă Islamul radical nu și-ar fi înfipt ghearele în ea. Era Safia, fata impresionabilă.

Natalie explică toate aceste lucruri echipei de medici și terapeuți care-o verificau o dată la câteva zile. I-au prescris somnifere, pe care-a refuzat să le ia, și medicamentație împotriva anxietății, care-o lăsau ametită și fără vlagă. Ca să ajute la recuperarea ei, o apuca pe drumurile fermei din vale în sesiuni de antrenament de autopedepsire. Ca și înainte, își acoperea mâinile și picioarele, nu din pietate, ci pentru că era toamnă târzie și era destul de frig. Oamenii de securitate o țineau mereu sub observație, ca și ceilalți rezidenți de la Nahalal. Era o comunitate strâns sudată, cu mulți veterani ai armatei și serviciilor de informații israeliene. Și ei ajunseseră să creadă că ea era aceea despre care citiseră în ziare. Cea care se infiltrase în cel mai diabolic grup terorist pe care-l văzuse vreodată lumea. Cea care călătorise în califat și se întorsese să-și spună povestea.

Doctorii nu erau singurii ei vizitatori. Părinții ei veneau des, rămânând uneori peste noapte, și la începutul fiecărei după-amiezi avea o sesiune cu vechii ei instructori. De data asta, sarcina lor era să desfacă ce făcuseră inițial, să-i curețe sistemul de dușmănia palestiniană și de zelul islamic, să o retransforme în israeliancă.

— Dar nu foarte israeliancă, îi avertizase Gabriel pe instructorii ei.

Investise mult timp și efort ca să o transforme pe Natalie într-unul dintre dușmanii lor. Nu voia să

o piardă din cauza câtorva minute de groază petrecute într-o căbănuță din Virginia.

Și mai era vizitată și de Dina Sarid. De-a lungul a șase sesiuni interminabile, toate înregistrate, o puse pe Natalie să raporteze cu mult mai multe detalii decât înainte – despre timpul petrecut la Raqqa și în tabăra din Palmira, despre interogarea ei inițială de către Abu Ahmed al-Tikriti, despre multele ore pe care le petrecuse numai în compania fostului ofițer de informații irakian care-și spunea Saladin. Toate materialele aveau să-și găsească locul în dosarele voluminoase ale Dinei, căci deja se pregătea pentru următoarea rundă. Saladin, avertizase ea Biroul, nu-și terminase treaba. Într-o zi, curând, avea să vină să ceară Ierusalimul.

La sfârșitul ultimei sesiuni, în timp ce Dina își oprise calculatorul și își aranja notele, cele două femei rămaseră în tăcere multă vreme, pe când noaptea cădea greu peste vale.

— Îți datorez scuze, spuse în sfârșit Dina.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am convins să te bagi în chestia asta. N-ar fi trebuit. Am greșit.

— Dacă nu eu, spuse Natalie, atunci cine?

— Altcineva.

— Tu ai fi făcut-o?

— Nu, răspunse Dina, spre marele ei merit. Nu cred c-aș fi făcut-o. Până la urmă, nici n-a meritat. Ne-a învins.

— De data asta, spuse Natalie.

Da, se gândi Dina. *De data asta…*

∵

Mihail a așteptat aproape o săptămână până să se arate pentru prima oară la fermă. Amânarea nu fusese ideea lui; doctorii se temeau că prezența lui ar putea să complice și mai mult recuperarea și așa complicată a Nataliei. Prima sa vizită a fost scurtă, ceva mai mult de-o oră, și cu totul profesională, cu excepția unui schimb de replici în intimitatea

grădinii luminate de lună, care scăpă urechilor ascuțite ale microfoanelor.

Seara următoare se uitară la un film – francez, cu subtitrare în ebraică –, iar în următoarea seară, cu aprobarea lui Uzi Navot, ieșiră la o pizza în Cezareea. După aceea, în timp ce se plimbau printre ruinele romane, Mihail îi povesti Nataliei despre cele mai rele câteva minute din viața sa. Se întâmplaseră, lucru destul de curios, în țara sa de baștină, la o *dacha* situată la mulți kilometri mai la est de Moscova. O operațiune de recuperare a ostatecilor o luase razna, el și încă doi agenți erau pe punctul de-a fi uciși. Dar un alt individ își negociase moartea în schimbul vieții lor, au supraviețuit toți trei. Unul dintre agenți născuse de curând o pereche de gemeni. Iar celălalt, spuse el cu importanță, va fi în curând șeful Biroului.

— Gabriel?

El dădu încet din cap.

— Și femeia?

— E soția lui.

— Doamne.

O vreme, se plimbară în tăcere.

— Și care-i morala acestei povești îngrozitoare?

— Nu-i nicio morală, răspunse Mihail. Asta facem noi. După aia, încercăm să uităm.

— Ai reușit să uiți?

— Nu.

— Și cât de des te gândești la asta?

— În fiecare noapte.

— Cred că la urma urmei ai dreptate, spuse Natalie o clipă mai târziu.

— În ce privință?

— Îți semăn mai mult decât îmi dădeam seama.

— Acum știi.

Ea îl apucă de mână.

— Când? îi șopti la ureche.

— Asta, spuse Mihail zâmbind, depinde numai de tine.

∵

După-amiaza următoare, când Natalie se întoarse de la alergarea de antrenament prin vale, îl găsi pe Gabriel așteptând în camera de zi a fermei. Purta un costum gri și o cămașă albă cu gulerul desfăcut. Avea o alură foarte profesionistă. Pe măsuța de cafea din fața lui erau trei dosare. Primul, a spus el, era raportul final al echipei medicale care se ocupa de Natalie.

— Ce spune?

— Spune că, răspunse neutru Gabriel, suferi de tulburări de stres posttraumatic, ceea ce, date fiind întâmplările prin care-ai trecut în Siria și America, e de înțeles.

— Și prognoza?

— E chiar bună, de fapt. Cu medicația și terapia adecvate, până la urmă ai să te recuperezi integral. De fapt, adăugă Gabriel, suntem cu toții de părere că poți pleca de-aici oricând poftești.

— Și celelalte două dosare?

— O alegere, răspunse el viclean.

— Ce fel de alegere?

— A viitorului tău.

Ea arătă cu degetul spre unul dintre dosare.

— În acela ce este?

— O înțelegere de încheiere a contractului.

— Și-n celălalt?

— Exact opusul.

Între ei se lăsă tăcerea. Gabriel fu cel care o risipi.

— Bănuiesc că ai auzit zvonurile despre promovarea mea iminentă.

— Credeam că ești mort.

— Din câte se pare, reportajele despre dispariția mea au fost exagerate.

— La fel și cele despre a mea.

El zâmbi cald. Apoi fața-i redeveni serioasă.

— Sunt șefi suficient de norocoși care servesc în vremuri relativ liniștite. Își încheie mandatul, își primesc felicitările și-apoi își văd de viață și fac bani. Sunt sigur că eu nu voi fi la fel de norocos.

Următorii câțiva ani promit să fie tulburi în Orientul Mijlociu și pentru Israel. Sarcina Biroului va fi să arate dacă putem hotărî noi supraviețuirea pe aceste pământuri. Se uită în zare, înspre vale, valea tinereții sale: Nu aș fi la înălțimea cerințelor sarcinii mele dacă aș lăsa pe cineva cu talentele tale să-mi scape printre degete.

Nu mai spuse nimic. Natalie se gândi intens.

— Ce este? întrebă el. Vrei mai mulți bani?

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap. Mă întrebam care sunt regulile Biroului în privința relațiilor între colegi de muncă.

— În mod oficial, le descurajăm.

— Și neoficial?

— Suntem evrei, Natalie. Suntem pețitori de la natură.

— Cât de bine îl cunoști pe Mihail?

— Îl știu în feluri pe care numai tu le-ai putea înțelege.

— Mi-a spus despre Rusia.

— Ți-a spus? se încruntă Gabriel. Asta a fost o greșeală din partea lui.

— A făcut-o pentru o cauză bună.

— Și care e cauza aceea?

Natalie luă de pe masă al treilea dosar, cel cu contractul de angajare.

— Ai un stilou?

77

Petah Tikva, Israel

Sfârșitul era aproape, se vedea cu ochiul liber. Joi, Uzi Navot a fost văzut scoțând câteva cutii de carton din biroul său, inclusiv provizii – pentru o viață întreagă – de biscuiți cu unt, cadou de pensionare de la șeful filialei Viena. Dimineața următoare, în timpul ședinței personalului superior

de la ora 9, s-a purtat de parcă i se ridicase o mare greutate de pe umerii lui zdraveni. Iar după-amiaza, înainte ca lumea să-și înceapă weekendul, făcu un tur agale al birourilor din bulevardul Regele Saul, începând de la ultimul etaj și terminând în cotloanele subterane ale Registraturii, strângând mâini, bătând umeri și pupând câțiva obraji umeziți. În mod ciudat, ocoli vizuina întunecată, neatrăgătoare a celor de la Personal, locul unde carierele se retrăgeau ca să-și dea duhul.

Navot își petrecu sâmbăta în dosul zidurilor reședinței sale din suburbia Tel Avivului numită Petah Tikva. Gabriel știa acest lucru pentru că mișcările *ramsadului,* abrevierea oficială a șefului Biroului, erau monitorizate constant de către dispecerul operațional, cum erau de fapt și mișcările sale. Decise că era mai bine să se ducă neanunțat, păstrând astfel elementul surprizei. Se lăsă să alunece din spatele SUV-ului său oficial în ploaia deasă și apăsă soneria interfonului de la poarta din față. Trecură douăzeci de secunde lungi și ude până să răspundă o voce. Din nefericire, era vocea Bellei.

— Ce dorești?

— Trebuie să schimb o vorbă cu Uzi.

— N-ai făcut destule până acum?

— Te rog, Bella. E important.

— Întotdeauna e important.

Urmă o nouă și prelungă amânare până când încuietorile se deblocaseră cu un țăcănit neprimitor. Gabriel deschise poarta și o apucă grăbit pe aleea grădinii în sus, către intrarea din față, unde-l aștepta Bella. Purta un sofisticat și curgător costum din mătase brodată și purta sandale aurii. Părul îi era coafat recent, iar fața îi era discret dar atent machiată. S-ar fi zis că urma să iasă-n scenă. Întotdeauna arăta așa. Aparențele contaseră întotdeauna pentru Bella, de aceea Gabriel n-a înțeles niciodată de ce a hotărât să se

căsătorească cu un bărbat ca Uzi Navot. Poate că, se gândi el, o făcuse pur și simplu din cruzime. Pe Gabriel, Bella îl surprindea întotdeauna cu felul ei de-a fi: o persoană căreia îi place să smulgă aripile muștelor.

Îi strânse rece mâna lui Gabriel. Unghiile ei erau roșii ca sângele.

— Arăți bine, Bella.

— Și tu. Dar presupun că era de așteptat.

Îl pofti cu un gest în camera de zi, unde Navot parcurgea ultima ediție a gazetei *The Economist*. Încăperea era un salon de expoziție al designului asiatic contemporan, cu ferestre din tavan până în podea ce dădeau înspre jocul de ape și tufișurile toaletate ale grădinii. Navot arăta ca unul dintre muncitorii terorizați de Bella în timpul lungii renovări. Purta pantaloni de doc șifonați și un pulover de bumbac lăbărțat. Iar miriștea cenușie care-i era părul i se întinsese și pe obraji și pe bărbie. Ținuta sa dezordonată îl surprinse pe Gabriel. Bella nu era dintre aceia care permit ca toaleta și îmbrăcămintea cuiva să fie neglijate un întreg sfârșit de săptămână.

— Să-ți aduc ceva de băut? întrebă ea.

— Cucută, răspunse Gabriel.

Bella se retrase încruntată. Gabriel se uită împrejur, prin încăperea spațioasă. Era de trei ori mai mare decât camera de zi din micul său apartament din strada Narkiss. Poate că, se gândi el, e vremea unei actualizări. Se așeză drept în fața lui Navot, care acum se uita la un televizor amuțit. În acea zi, americanii lansaseră un atac cu drone asupra unei case din vestul Irakului, locul unde se credea că se ascunde Saladin. Fuseseră uciși douăzeci și doi de oameni, inclusiv câțiva copii.

— Crezi că l-au găbjit? întrebă Navot.

— Nu, răspunse Gabriel, urmărind cum dintre dărâmături era scos un corp fără viață. Nu cred c-au avut succes.

— Nici eu.

Navot opri televizorul.

— Am auzit că ai reușit să o convingi pe Natalie să se între cu normă întreagă în rândurile Biroului.

— De fapt, a făcut-o Mihail pentru mine.

— Crezi că sunt serioși?

Gabriel ridică indiferent din umeri.

— Iubirea-i mai complicată în lumea adevărată decât în lumea tainelor.

— Mie-mi spui? murmură Navot și luă un biscuit de orez cu conținut mic de calorii, dintr-un castron de pe măsuța de cafea. Și chestia asta de-am auzit-o, că s-ar întoarce Eli Lavon?

— E adevărată.

— Și la ce se întoarce?

— În fișa postului va superviza filajul. De fapt, am să-l folosesc așa cum cred mai bine.

— Cine primește Operațiunile speciale?

— Yaakov.

— Bună numire, spuse Navot, dar Mihail va fi dezamăgit.

— Mihail nu e încă pregătit. Yaakov, da.

— Și cum e cu Yossi?

— Șef la cercetare. Dina va fi adjuncta lui.

— Și Rimona?

— Director adjunct la planificare.

— Ai făcut curățenie. Bănuiesc că e mai bine-așa.

Navot fixa cu o expresie goală ecranul întunecat al televizorului.

— Am auzit un zvon despre tine, mai zilele trecute, când am fost la biroul prim-ministrului.

— Zău?

— Se zice că te muți în California ca să lucrezi pentru un contractant cu ministerul apărării. Se zice c-ai să câștigi un milion de dolari pe an, plus bonusuri.

— Când cauți adevărul, spuse filosofic Navot, ultimul loc în care-ar trebui să cauți e cabinetul prim-ministrului.

— Sursa mea zice că Bella a ales deja casa.

Navot luă un pumn de biscuiți de orez din castron.

— Și dacă ar fi adevărat? Ce importanță ar avea?

— Am nevoie de tine, Uzi. Nu pot face treaba asta fără tine.

— Și la ce numire te gândești? Ce-aș face eu de fapt?

— Ai conduce instituția și te-ai ocupa de politică cât timp conduc eu operațiunile.

— Manager?

— Te pricepi mai bine la oameni decât mine, Uzi.

— Asta, spuse Navot, e prea puțin spus.

Gabriel se zgâi pe fereastră. Ploaia biciuia grădina Bellei.

— Cum poți merge în California în vremuri ca astea? Cum poți părăsi Israelul?

— Tu vorbești? Ai trăit ani întregi în străinătate și-ai supt destui bani restaurând picturile alea. Acum e rândul meu. În plus, adăugă Navot, nici n-ai nevoie de mine.

— Nu-ți fac oferta asta din bunătatea inimii. Motivele mele sunt pur egoiste. Gabriel coborî tonul și adăugă: Mi-ești aproape ca un frate, Uzi. Tu și cu Eli Lavon. Lucrurile o să se împută. Am nevoie de voi amândoi lângă mine.

— Nu există limită până la care să te cobori?!

— Am învățat de la cei mai buni, Uzi. La fel ai făcut și tu.

— Îmi pare rău, Gabriel, dar e prea târziu. Am acceptat deja slujba.

— Spune-le că te-ai răzgândit. Spune-le că țara ta are nevoie de tine.

Navot ronțăi gânditor biscuiții de orez, unul câte unul. Gabriel se gândi că era un semn încurajator.

— Prim-ministrul a fost de acord?

— N-a prea avut de ales.

— Unde va fi biroul meu?

— Vizavi de-al meu.

— Secretară?

— O împărțim pe Orit.

— În clipa-n care încerci să mă șuntezi din ceva, avertiză Navot, plec. Și pot să-ți vorbesc oricând și oriunde am chef.

— O să ți se-aplece de mine, cât ai zice pește.

— Atâta știu și eu.

Biscuiți de orez nu mai erau. Navot răsuflă zgomotos.

— Ce s-a întâmplat, Uzi?

— Mă întreb doar cum să-i spun Bellei că am refuzat o slujbă de un milion de dolari pe an în California ca să rămân la Birou.

— Sunt sigur că găsești tu ceva, spuse Gabriel. Tu te-ai priceput mereu la oameni.

78

Ierusalim

Când Gabriel se întoarse în strada Narkiss, o găsi pe Chiara îmbrăcată într-un costum business negru, iar pe copii asigurați în scaunele lor. Parcurseră împreună, prin Ierusalimul de vest, scurta distanță până la Spitalul Psihiatric Muntele Herzi. Cu mult timp în urmă, înainte să se recăsătorească, înainte să-și câștige nedorita celebritate, Gabriel se strecura în și din instituție nebăgat în seamă, de obicei noaptea târziu. Acum veni cu toată subtilitatea unui șef de stat aflat într-o vizită oficială, protejat de un cerc de bodyguarzi și cu Rafael zvârcolindu-se în brațele sale. Chiara mergea tăcută cot la cot cu el, ținând-o pe Irene în brațe. Tocurile ei țăcăneau pe dalele de piatră ale curții. El n-o invidia în momentele acelea. O luă de mână și i-o strânse în timp ce Rafael îl trăgea de lobul urechii.

În coridor aștepta un doctor rotunjor, cu alură de rabin, de aproape șaizeci de ani. El aprobase vizita – de fapt, își aminti Gabriel, tocmai doctorul acela o propusese în primul rând. Acum nu mai părea atât de sigur că fusese o idee bună.

— Cât de multe știe? întrebă Gabriel pe când fiul său se întindea după ochelarii doctorului.

— I-am spus că va avea vizitatori. Altfel… Ridică din umerii săi rotunzi: M-am gândit că cel mai bine ar fi să-i explici chiar tu.

Gabriel i-l trecu pe Rafael Chiarei și-l urmă pe doctor pe coridorul din travertin de Ierusalim, către pragul unei rezerve obișnuite. Înăuntru nu era decât o singură pacientă. Stătea în scaunul ei cu rotile, nemișcată ca un personaj dintr-o pictură, în timp ce-n spatele ei un televizor licărea silențios. Pe ecran Gabriel își văzu pentru o clipită propria față. Era o fotografie oficială, pe care-o făcuse cu o mie de ani în urmă, după ce se întorsese din operațiunea Mania Domnului. Ar fi părut doar un pușți de n-ar fi fost părul cărunt de la tâmple. *Pete de cenușă pe prințul de foc…*

— *Mazel tov,* spuse doctorul.

— Condoleanțele ar fi mai potrivite, răspunse Gabriel.

— Sunt vremuri care ne pun la încercare, dar sunt sigur că te descurci. Și ține minte, dacă ai vreodată nevoie să vorbești cu cineva, îl bătu doctorul pe umăr pe Gabriel, sunt întotdeauna la dispoziția ta.

Fața lui Gabriel dispăru de pe ecran. Se uită la Leah. Ea nici nu mișcase, nici măcar nu clipise. *Femeie în scaun cu rotile,* ulei pe pânză, de Tariq al-Hourani[30].

— Ai vreun sfat pentru mine?

— Fii cinstit cu ea. Nu-i place când încerci să o păcălești.

— Și dacă e prea dureros?

— Așa va fi. Dar nu va ține minte prea mult timp.

Cu un ghiont, doctorul îl trimise în derivă pe Gabriel. Lent, traversă camera de zi comună și se așeză pe un scaun, lateral de Leah. Părul ei, cândva lung și sălbatic ca al Chiarei, era acum tăiat scurt, după regulamentul instituției. Mâinile-i erau contorsionate și albite de cicatrici. Erau ca niște petice de pânză crudă. Gabriel tânjea să le refacă, dar n-avea cum. Leah nu mai putea fi restaurată. O sărută blând pe obraz și așteptă ca ea să-și dea seama de prezența lui.

— Uită-te la zăpadă, Gabriel, spuse deodată. Nu-i așa că-i frumoasă?

Gabriel se uită pe fereastră, unde soarele strălucitor bătea în pinii-umbrelă din grădina spitalului.

— Da, Leah, spuse absent cu ochii încețoșați de lacrimi. E frumoasă.

— Zăpada absolvă Viena de orice păcat. La Viena cade zăpada în timp ce peste Tel Aviv plouă cu rachete.

Gabriel strânse mâna lui Leah. Cuvintele acelea erau printre ultimele pe care le rostise ea în noaptea atentatului cu bombă de la Viena. Suferea din cauza unei combinații cu totul acute a depresiei psihotice și a tulburărilor de sindrom posttraumatic. Uneori, avea momente de luciditate, dar în majoritatea timpului era o prizonieră a trecutului. Viena reapărea fără încetare în mintea ei, ca un film reluat mereu și mereu, într-o buclă pe care nu era în stare să o curme: ultima masă luată împreună, ultimul lor sărut, focul care le-a ucis unicul copil și a ars carnea lui Leah. Viața ei se subțiase la numai cinci minute și o retrăia iar și iar, de mai bine de douăzeci de ani.

— Te-am văzut la televizor, spuse, dintr-odată lucidă. S-ar părea că totuși n-ai murit.

— Nu, Leah. Dar a trebuit să o spunem.

— Pentru munca ta?

El dădu din cap.

— Iar acum se spune că ai să devii șef.

— Curând.

— Credeam că Ari e șeful.

— Nu mai este de mulți ani.

— Câți?

El nu răspunse. Era prea deprimant să se gândească.

— El e bine? întrebă Leah.

— Ari?

— Da.

— Are și zile bune, și zile rele.

— Ca și mine, spuse Leah.

Obrajii i se întunecară. Amintirile reveneau la suprafață. Cumva, reuși să le alunge înapoi.

— Nu prea-mi vine să cred că tu chiar ai să fii *memuneh.*

Un cuvânt vechi însemnând „cel de la comandă”. Nu mai existase un adevărat *memuneh* de la Shamron.

— Nici mie, admise Gabriel.

— Nu ești cam tânăr ca să fii *memuneh*? La urma urmei, n-ai decât…

— Sunt mai bătrân acum, Leah. Amândoi suntem.

— Arăți exact cum te țin minte.

— Uită-te mai bine, Leah. Îmi poți vedea ridurile și părul cărunt.

— Mulțumită lui Ari, întotdeauna ai avut păr cărunt. Și eu la fel. Se uită lung pe fereastră: Ai zice că e iarnă.

— Este.

— În ce an suntem?

Gabriel îi spuse.

— Ce vârstă au copiii tăi?

— Mâine e prima lor aniversare.

— O să dați o petrecere?

— La casa Shamronilor din Tiberiada. Dar sunt aici acum, dacă te simți în stare să-i vezi.

Fața ei se lumină.

— Cum îi cheamă?

Îi spusese de mai multe ori. Acum îi mai spuse o dată.

— Dar Irene e numele mamei tale, protestă ea.

— Mama mea a murit cu mult timp în urmă.

— Îmi pare rău, Gabriel. Eu, câteodată…

— N-are importanță.

— Adu-i la mine, spuse ea zâmbind. Vreau să-i văd.

— Ești sigură?

— Da, bineînțeles.

Gabriel se ridică și se duse în hol.

— Ei bine? întrebară și Chiara, și medicul în același timp.

— Zice că vrea să-i vadă.

— Și cum ar trebui să o facem? întrebă Chiara.

— Câte unul pe rând, sugeră doctorul. Altfel, ar putea s-o copleșească.

— De acord, spuse Gabriel.

Îl luă pe Rafael din brațele Chiarei și se întoarse în camera de zi comună. Leah se uita pe fereastră fără să vadă nimic, pierdută printre amintiri. Cu delicatețe, Gabriel își puse fiul lui în poala ei. Privirea ei se concentră, mintea ei se întoarse pentru scurt timp în prezent.

— El cine-i? întrebă ea.

— El este Leah. Fiul meu.

Se uită lung la copil, ca vrăjită, apucându-l strâns cu mâinile ei devastate.

— Arată exact ca…

— Mine, interveni Gabriel grăbit. Toată lumea spune că arată exact ca tatăl său.

Leah își trecu un deget contorsionat prin părul copilului și-și puse buzele pe fruntea lui.

— Uită-te la zăpadă, susură ea. Nu-i frumoasă.

79

Ierusalim – Tiberiada

În dimineața următoare, la ora zece, Muzeul Israelului anunță că achiziționase o lucrare de Vincent van Gogh, necunoscută până atunci – *Marguerite Gachet la masa de machiaj,* ulei pe pânză, 104 pe 60 de centimetri – dintre posesiunile Hannei Weinberg. Mai târziu, muzeul avea să fie silit să admită că, de fapt, primise pictura de la un donator anonim, care, la rândul său, o moștenise de la dra Weinberg, ca urmare a tragicei ei asasinări la Paris. De-a lungul timpului, muzeul avea să se confrunte cu o presiune enormă de a face public numele donatorului. Refuză neclintit, la fel ca și guvernul Franței, care permisese transferul picturii de pe teritoriul francez în Israel, spre marea dezamăgire a editorialiștilor și a elitelor culturale. Fusese, spuneau ei, o nouă lovitură dată mândriei franceze, de data asta una pe care și-o daseră ei înșiși.

Totuși, în duminica aceea de decembrie, pictura a căzut iute în plan secundar. Căci exact la amiază, prim-ministrul anunță că Gabriel Allon era cât se poate de viu și că avea să fie noul șef al Biroului. Surpriza n-a fost prea mare; de zile întregi presa vehicula zvonuri și speculații. Totuși, pentru țară a fost un șoc să vadă îngerul în carne și oase apărând în fața lumii întregi ca un muritor de rând. Ținuta sa, pentru această ocazie, fusese aleasă cu atenție – cămașă albă de bumbac, jachetă neagră de piele, pantaloni kaki bine ajustați pe picior, o pereche de pantofi din piele întoarsă cu talpă de cauciuc care nu făceau niciun zgomot când mergea. Prompt, prim-ministrul se referi la Gabriel nu ca la un *ramsad,* ci ca la *memuneh,* cel de la comandă.

Blitzurile camerelor aveau ceva din haloul lămpilor cu halogen, în lumina cărora lucra la restaurări. Stătu nemișcat, cu mâinile împreunate la spate, ca un soldat pe loc repaus, în timp ce prim-ministrul recită o versiune bine cosmetizată a succeselor sale profesionale. Apoi îl pofti pe Gabriel să vorbească. Mandatul său, promise el,

avea să fie orientat spre viitor, dar ancorat în marile tradiții ale trecutului. Mesajul era inechivoc. Un asasin fusese pus în fruntea serviciilor de informații ale Israelului. Cei care ar fi încercat să dăuneze țării ori cetățenilor acesteia aveau să se confrunte cu consecințe grave, poate chiar fatale.

Când reporterii încercară să-l intervieveze, el le zâmbi și-l urmă pe prim-ministru în sala de ședințe a Cabinetului, unde vorbi pe îndelete despre planurile și prioritățile sale și despre multele provocări, unele dintre ele iminente, altele abia configurându-se, cărora statul evreiesc trebuia să le facă față. ISIS, zise el, era o amenințare ce nu mai putea fi ignorată. În plus, spuse foarte clar că *ramsad*-ul anterior avea să rămână în Birou.

— În ce calitate? întrebă ministrul de externe uluit.

— În indiferent ce calitate mi se pare potrivit.

— E nemaiauzit.

— Obișnuiește-te.

Șeful Biroului nu trebuie să depună un jurământ; doar își semnează contractul. Când documentele au fost încheiate, Gabriel se duse în bulevardul Regele Saul, unde le vorbi trupelor sale și se întâlni pentru scurt timp cu funcționarii superiori eliberați din posturi. După aceea, el și Navot urcară în același SUV blindat, îndreptându-se spre vila lui Shamron din Tiberiada. Aleea abruptă era atât de plină de automobile parcate, încât se văzură siliți să abandoneze vehiculul foarte departe de intrare. Când ajunseră pe terasa ce se deschidea deasupra lacului, uralele izbucniră cu atâta putere încât e posibil să se fi auzit peste înălțimile Golan până în Siria. S-ar fi zis că toți cei care făceau parte din trecutul sinuos al lui Gabriel erau prezenți: Adrian Carter, Fareed Barakat, Paul Rousseau, chiar și Graham Seymour, sosit de la Londra. La fel și Julian Isherwood, negustorul de artă care-i furnizase lui Gabriel acoperirea de

restaurator, și Samantha Cooke, reportera de la *Telegraph,* care cu bună știință răspândise povestea despre moartea lui.

— Mi-ești dator, spuse ea, pupându-l pe obraz.

— Cecul e la poștă.

— Cam pe când să-l aștept?

— Cât de curând.

Mai erau mulți alții, bineînțeles. Timothy Peel, băiatul din Cornwall care locuise ușă-n ușă cu Gabriel pe vremea când acesta se ascundea în pasajul Helford, făcuse drumul pe spezele Biroului. La fel și Sarah Bancroft, istoric de artă american și curator, pe care Gabriel o folosise ca să penetreze curțile lui Zizi și Ivan. Îi strânse cu răceală mâna lui Gabriel și se uită țintă la Natalie, dar în rest, seara trecu fără incidente.

Maurice Durand, cel mai de succes hoț de artă din lume, pică și el de la Paris și cumva reuși să evite să dea nas în nas cu Paul Rousseau, care-n mod cert și-ar fi amintit că-l văzuse în braseria de pe Rue de Miromesnil. Monseniorul Luigi Donati, secretarul particular al sfinției sale papa Paul al VII-lea, se număra printre cei prezenți, ca și Christoph Bittel, noul aliat al lui Gabriel din interiorul serviciului de securitate elvețian. Veniseră și jumătate dintre membrii Knessetului, împreună cu câțiva ofițeri de rang înalt din forțele armate israeliene și cu toți șefii celorlalte agenții de informații israeliene. Iar peste toți, zâmbind mulțumit de parcă toată adunarea aceea ar fi fost organizată pentru amuzamentul său intim, veghea Shamron. Era mai fericit decât îl văzuse Gabriel vreodată. Munca sa de-o viață era în sfârșit deplină. Gabriel se recăsătorise, era tată și șef al Biroului. Restauratorul era restaurat.

Dar seara însemna mai mult decât sărbătorirea numirii lui Gabriel, era și prima petrecere aniversară a copiilor săi. Chiara prezidă aprinderea lumânărilor, în timp ce Gabriel, jucând rolul tatălui mândru, înregistră evenimentul pe mobilul său

securizat. Când întreaga adunare erupse într-o cântare vivace a lui „Mulți ani trăiască!”, Irene izbucni într-un plâns isteric. Apoi Shamron îi șopti la ureche niște prostioare cu accentul lui polon, iar ea chicoti încântată.

Pe la vreo zece, cele dintâi mașini începură să coboare panta încet, iar până la miezul nopții petrecerea se încheie. După aceea, Shamron și Gabriel se duseră în locul lor preferat, de la marginea terasei, cu un brasero arzând între ei, în timp ce personalul de servire elibera locul de urmele petrecerii. Shamron se abținu să fumeze, pentru că Rafael dormea dus în brațele lui Gabriel.

— Ai făcut o bună impresie azi, când s-a făcut anunțul, spuse Shamron. Mi-a plăcut cum ai fost îmbrăcat. *Și* titulatura ta.

— Am vrut să transmit un mesaj.

— Ce mesaj?

— Că am de gând să fiu șef operațional. Gabriel făcu o pauză, apoi adăugă: Că pot să merg și să mestec gumă în același timp.

Aruncând o privire spre înălțimile Golan, Shamron spuse:

— Nu mi se pare că ai avea de ales.

Copilul se suci în brațele lui Gabriel și apoi se cufundă din nou în somn. Shamron învârtea vechea sa brichetă Zippo între degete. *De două ori la dreapta, de două ori la stânga…*

— Așa te așteptai să se termine? întrebă după un moment.

— Ce să se termine așa?

— Tu și cu mine. Shamron se uită la Gabriel și adăugă: Noi.

— Despre ce vorbești tu, Ari?

— Sunt bătrân, fiule. M-am ținut cu dinții de viață ca să ajung să văd noaptea asta. Acum că s-a încheiat, pot pleca. Zâmbi trist: E târziu, Gabriel. Sunt foarte obosit.

— Nu pleci nicăieri, Ari. Am nevoie de tine.

— Nu, n-ai, replică Shamron. Tu *ești* eu.

— Ciudat c-a ieșit așa.

— S-ar zice că ți se pare o întâmplare. Dar n-a fost. A fost parte din plan.

— Al cui plan?

— Poate-al meu, poate-al lui Dumnezeu. Shamron ridică din umeri: Ce importanță are? Când e vorba de tine, eu și cu Dumnezeu suntem de-aceeași parte. Suntem complici.

— Cine are ultimul cuvânt?

— Tu cine crezi? Shamron își puse mâna mare pe Rafael: Mai ții minte când am venit după tine în Cornwall?

— Ca și cum ar fi fost ieri.

— Ai condus ca un nebun printre gardurile verzi din Lizard. Am mâncat omletă la cafeneaua aia micuță de pe stânci. M-ai tratat, adăugă Shamron cu o undă de amărăciune, ca pe recuperator de datorii.

— Țin minte, spuse detașat Gabriel.

— Cum crezi c-ar fi fost viața ta dacă n-aș fi venit în ziua aceea?

— În regulă.

— Mă îndoiesc. Încă ai mai restaura picturi pentru Julian și ai naviga în iola ta în jos pe Helford până la mare. Nu te-ai mai fi întors în Israel și n-ai fi cunoscut-o pe Chiara. Iar acum n-ai ține copilul ăsta frumos în brațele tale.

Gabriel nu contestă spusele lui Shamron. În ziua aceea, fusese un suflet pierdut, un om sfârșit și lehămețit.

— N-a fost chiar așa rău, nu? întrebă Shamron.

— Mi-aș fi trăit viața fără să fi văzut interioarele Lubiankăi.

— Dar câinele acela din Alpii elvețieni care-a vrut să-ți rupă mâna?

— L-am dovedit până la urmă.

— Și motocicleta pe care-ai făcut-o zob la Roma? Sau galeriile de antichități care ți-au explodat în nas la St. Moritz?

— Ce vremuri! spuse sumbru Gabriel. Dar mi-am pierdut mulți prieteni pe drumul ăsta.

— Ca Hannah Weinberg.

— Da, spuse Gabriel. Ca Hannah.

— Poate că o mică vendetă ca pe vremuri ar fi recomandată.

— Treaba-i făcută.

— Cine se ocupă?

— Aș vrea să mă ocup personal, dar poate că n-ar fi o idee înțeleaptă în acest moment.

Shamron zâmbi:

— Ai să fii un șef excelent, fiule.

80

Bethnal Green, Londra

În fiecare operațiuni rămân fire despletite, mici probleme care dintr-un motiv ori altul trec prin filtre nevăzute. Jalal Nasser, observator și recrutor talentat, brațul lung al lui Saladin, a căzut în categoria asta. Arestarea sa nici nu intra în discuție; un proces ar fi expus nu numai operațiunea lui Gabriel, dar și incompetența serviciilor de securitate francez și britanic. Nici deportarea nu era o opțiune. Dacă s-ar fi reîntors în Iordania, ar fi ajuns direct în celulele Fabricii de Unghii – și apoi, după toate probabilitățile, într-un mormânt neștiut de pe un câmp cu gropi comune. Un asemenea rezultat ar fi fost acceptabil în zilele de început ale războiului global împotriva terorismului, dar acum, când aveau influență capete mai limpezi și mai civilizate, era de neconceput. Ar fi fost un scandal internațional, poate chiar un proces ori o incriminare penală a șefilor de spioni implicați.

— Pierderi colaterale, intonă Fareed Barakat cu seriozitate. Și știi ce părere are Maiestatea Sa despre pierderile colaterale.

Exista o soluție simplă, o soluție à la Shamron. Pentru asta nu era nevoie decât de acordul serviciului din țara respectivă, care, din motivele enumerate mai sus, n-ar fi fost greu de obținut. De fapt, acordul a fost obținut în timpul unui interludiu între patru ochi în bucătăria lui Shamron, încă din noaptea petrecerii. Mult mai târziu, evenimentul avea să fie privit ca prima sa decizie oficială în calitate de șef.

Cealaltă parte a înțelegerii a fost Graham Seymour, de la MI6. Însă operațiunea nu putea merge mai departe fără cooperarea Amandei Wallace, omoloaga lui Seymour la MI5. El o obținu la un pahar de martini în biroul Amandei din Thames House. N-a fost o negociere dificilă; filajul celor de la MI5 obosise deja să-l tot urmărească pe Jalal pe străzile Londrei. Pentru Amanda a fost mai mult o decizie legată de forța de muncă. Luându-i-l pe Jalal din farfurie, îi rămâneau la dispoziție resurse suplimentare pe care să le detașeze împotriva primelor ei ținte, rușii.

— Dar fără încurcături, avertiză ea.

— Fără, acceptă Seymour, scuturând din cap convingător: Într-adevăr, fără încurcături.

În mai puțin de patruzeci și opt de ore, Amanda suspendă orice supraveghere a subiectului în chestiune, ceea ce, mai târziu, în timpul inevitabilei anchete, ea avea să descrie ca fiind doar o coincidență. Graham Seymour îl sună apoi pe Gabriel în bulevardul Regele Saul și-l informă că terenul e-al lui. În taină, își dorea să fie așa, dar n-ar fi fost potrivit pentru un șef să gândească astfel. În aceeași seară, îl duse cu mașina pe Mihail la Aeroportul Ben Gurion și-l urcă într-o cursă spre Londra. În falsul pașaport rusesc al lui Mihail, Gabriel strecurase o notă. Nu avea decât patru cuvinte, cele patru cuvinte ale celei de-a unsprezecea porunci a lui Shamron.

Nu te lăsa prins…

∵

Jalal Nasser și-a petrecut ultima sa zi în Londra cam în același fel în care-și petrecuse și sutele de până atunci, fără să știe că-i venise sorocul. A făcut cumpărături pe strada Oxford, a pierdut vremea în piața Leicester, s-a rugat la moscheea din estul Londrei. După aceea bău un ceai cu un recrut promițător. Gabriel transmise numele recrutului către Amanda Wallace. Măcar atât putea face, se gândi el.

Apartamentul lui Jalal din strada Chilton fusese deja golit de camere și microfoane ascunse, nelăsând echipei de peste stradă decât opțiunea de a-și observa prada ca pe vremuri, cu binoclu și o cameră dotată cu teleobiectiv. De la distanță, părea un tip care n-avea nicio grijă pe lume. Poate că se dădea puțin în spectacol. Dar explicația mai plauzibilă era că Saladin nu-și informase agentul că britanicii, americanii, israelienii și iordanienii știau despre conexiunile sale cu rețeaua și cu atacurile din Paris, Amsterdam și Washington. În bulevardul Regele Saul – și la Langley, Vauxhall Cross, și în eleganta și vechea clădire din Rue de Grenelle – acest lucru era considerat încurajator. Însemna că Jalal nu deținea secrete de divulgat, că rețeaua, cel puțin deocamdată, intrase în adormire. Însă pentru Jalal însemna că se puteau dispensa de el, adică cel mai rău lucru ce i se putea întâmpla unui terorist al cărui șef era un bărbat ca Saladin.

În seara aceea la șapte, iordanianul întinse o saltea pe dușumeaua minusculei camere de zi și se rugă pentru ultima oară. Apoi, la șapte și douăzeci, se duse la Noodle King pe șoseaua Bethnal Green, unde, de unul singur, își mâncă ultima masă, compusă din orez prăjit și aripioare picante, filat de Eli Lavon. După ce plecă din restaurant intră pe la Saver Plus să-și ia o sticlă de lapte, după care o apucă spre casă, fără să știe că Mihail îl urma la numai câțiva pași.

Mai târziu, Scotland Yard urma să precizeze că Jalal ajunsese la intrarea casei sale pe la opt și douăsprezece minute. Avea să stabilească și că, încercând să-și scoată cheile din buzunarul hainei, le-a scăpat pe caldarâm. Aplecându-se, l-a observat pe Mihail oprit în stradă. A lăsat cheile unde erau și, încetișor, s-a îndreptat. Își strângea cumpărăturile la piept, parcă pentru a se apăra.

— Salut, Jalal, spuse calm Mihail. Mă bucur să te întâlnesc în sfârșit.

— Cine ești? întrebă iordanianul.

— Sunt ultima persoană pe care-ai s-o mai vezi vreodată.

Agil, Mihail scoase revolverul de la spate. Era o Beretta de calibru .22, fără amortizor. Era din fabricație o armă potolită.

— Sunt aici pentru Hannah Weinberg, spuse liniștit. Și pentru Rachel Levy și Arthur Goldaman și pentru ceilalți oameni pe care i-ați ucis în Paris. Sunt aici pentru victimele din Amsterdam și din America. Vorbesc în numele celor morți.

— Te rog, șopti iordanianul. Vă pot ajuta. Știu chestii. Știu planurile următoarelor atacuri.

— Le știi?

— Da, pe cuvânt.

— Unde va fi?

— Aici, la Londra.

— Care-i ținta?

Înainte ca Jalal să răspundă, Mihail trase primul foc. Glonțul sparse sticla de lapte și se opri în inima iordanianului. Încet, Mihail înaintă trăgând încă nouă gloanțe în succesiune rapidă, până când ținta sa zăcea nemișcată la intrarea casei, într-o baltă de sânge și lapte. Arma era goală. Mihail băgă alt încărcător în locaș, puse țeava armei pe capul mortului și mai trase un foc. Al unsprezecelea. În urma lui, o motocicletă trase lângă trotuar. Urcă în spate și, o clipă mai târziu, dispăru.

Nota autorului

Văduva neagră e un roman scris pentru amuzament și n-ar trebui citit altfel. Numele, personajele, locurile și întâmplările ce apar în această narațiune sunt rodul imaginației autorului sau au fost adaptate ficțiunii. Orice asemănări cu persoane reale, în viață sau defuncte, cu afaceri, companii, evenimente ori localizări sunt cu totul neintenționate.

Vizitatorii Arondismentului al patrulea, mai ales Rue de Rossiers, vor căuta în zadar Centrul Isaac Weinberg de studiere a antisemitismului din Franța. Nepoata lui Isaac, ficționala Hannah Weinberg, a fost în miezul evenimentelor finale din *The Messenger* (*Mesagerul*), primul roman în care apare. Pictura lui Van Gogh, *Marguerite Gachet la masa de toaletă,* e tot fictivă, deși proveniența ei tragică e în mod evident inspirată de evenimentele teribile din Joia Neagră și de Razia de la Velodromul de iarnă din 1942.

Aș vrea să pot spune că atacurile antievreiești descrise în primul capitol al *Văduvei negre* sunt croite din aceeași stofă ficțională. Dar, din păcate, și ele sunt inspirate din realitate. Antisemitismul în Franța, deși mare parte din el emană din comunitățile musulmane, a silit multe mii de evrei francezi să-și părăsească locuințele și să emigreze în Israel. Într-adevăr, opt mii au plecat în cele douăsprezece luni care au urmat uciderii brutale a patru evrei în piața *kosher* Hypercacher, în ianuarie 2015. Mulți evrei francezi își petrec după-amiezile în Piața Independenței din Natanya, la Chez Claude sau într-una dintre cafenelele ce deservesc o clientelă francofonă în creștere. Nu-mi vine în minte nicio altă minoritate religioasă sau grup etnic care fuge din țările Europei Occidentale. Ba mai mult, evreii Franței înoată împotriva

curentului, plecând din Occident către cea mai periculoasă și instabilă regiune a planetei. Fac acest lucru dintr-un singur motiv: se simt mai în siguranță în Israel decât se simt la Paris, Toulouse, Marsilia sau Nisa. Aceasta e starea Franței moderne.

Grupul Alfa, unitatea secretă antiteroristă a DGSI descrisă în *Văduva neagră,* nu există, deși sper pentru binele nostru al tuturor că ceva asemănător totuși există. Ca să se știe, cunosc faptul că sediul serviciului secret de informații al Israelului nu mai are adresa în bulevardul Regele Saul din Tel Aviv. Am ales să păstrez acolo sediul serviciului meu fictiv parțial pentru că îmi place mai mult numele acelei străzi decât cel al adresei curente, pe care nici n-am să-l încredințez tiparului. Există într-adevăr o clădire de apartamente din travertin la numărul 16 pe strada Narkiss din Ierusalim, dar Gabriel Allon și familia sa nu locuiesc acolo. În timpul unei vizite recente în Israel, am aflat că acea clădire este acum un loc de vizită în cel puțin unul dintre turnurile cu ghizi ale orașului. Le adresez cele mai sincere păreri de rău locatarilor și vecinilor lor.

A existat odată un sat arab în Galileea de Vest numit al-Sumayriyya, iar starea sa actuală e descrisă cu acuratețe în paginile *Văduvei negre.* Cititorii fideli ai seriei Gabriel Allon știu că a fost menționat prima oară în *Prince of Fire* (Prințul de foc) din 2005, ca loc natal al unei teroriste pe nume Fellah al-Tamari. Deir Yassin este de fapt locul unui masacru notoriu, care a avut loc în timpul celor mai întunecate zile din conflictul sectar din 1948, care a dus atât la nașterea statului modern Israel, cât și la criza refugiaților palestinieni. Vechiul sat este azi localitatea de reședință a Centrului de Medicină a Minții Kfar Shaul, un spital psihiatric ce folosește unele dintre vechile clădiri și locuințe evacuate de locuitorii arabi nativi din Deir Yassin. Centrul Kfar Shaul

este afiliat Centrului Medical Hadassah și este specializat în tratamentul sindromului Ierusalim, o tulburare obsesională religioasă și halucinatorie care se declanșează când este vizitată fracturata cetate a lui Dumnezeu de pe deal. Suferința lui Leah Allon este mult mai gravă, ca și rănile ei fizice. Am fost mereu întrucâtva vag în ce privește adresa exactă a spitalului unde este pacientă permanentă. Acum îi cunoaștem localizarea aproximativă.

Nu există o galerie Mansour în centrul Beirutului, dar legăturile Statului Islamic cu negoțul antichităților tâlhărite sunt bine documentate. În *The Fallen Angel* (Îngerul căzut), din 2012, am explorat pentru prima oară subiectul finanțării activităților teroriste prin negoțul cu antichități furate sau excavate ilegal. La vremea aceea nu existau dovezi, cel puțin nu în spațiul public, că teroriștii își umpleau buzunarele cu bani din vânzarea comorilor trecutului; era doar ceva ce suspectam că se întâmplă. Nu mă satisface faptul că am avut dreptate, mai ales că este vorba despre ISIS.

Dar ISIS nu s-a mulțumit doar să vândă antichități, le și distruge, mai ales dacă sunt în conflict cu interpretarea pe care-o dau ei Islamului. După ce-au invadat Palmira în 2015, războinicii sfinți ai ISIS au distrus multe dintre glorioasele temple romane ale orașului. Forțele loiale regimului Assad au reocupat orașul când terminam prima versiune a *Văduvei negre.* Pentru că hotărâsem încă de la începutul redactării cărții să nu urmez sorții schimbători ai conflictului, am ales să las capitolul 39 așa cum l-am scris inițial. Acestea sunt riscurile încercării de a reda istoria în desfășurare. Regret s-o spun, dar sunt convins că războiul civil din Siria va mai continua mulți ani, dacă nu decenii, cam în același fel ca războiul care a distrus statul vecin, Libanul. Teritoriile vor fi câștigate și pierdute, capturate și abandonate. Alte

mii de oameni vor fi refugiați. Mai mulți încă vor pieri.

Am făcut tot ce-am putut să explic rădăcinile și creșterea explozivă a ISIS cu acuratețe și fără patimă, deși sunt convins că, dată fiind politica divizată și tot mai disfuncțională a Americii, se vor găsi unii să mă critice pentru cine știe ce detaliu al descrierii mele. Nu există nicio îndoială că invazia americană a Irakului din martie 2003 a creat răsadnița din care-a răsărit ISIS. Și nu este niciun dubiu că hotărârea de a nu lăsa o forță americană de stabilitate în Irak în 2011, combinată cu izbucnirea războiului civil din Siria, a permis grupului să înflorească și să se răspândească de-o parte și de alta a unei tot mai puțin importante granițe. A condamna grupul ca „ne-islamic" sau pentru că „nu este un stat" sunt doar visuri frumoase și, până la urmă, contraproductive și periculoase. Cum observa jurnalistul și universitarul Graeme Wood, într-un studiu esențial despre ISIS publicat în *Atlantic*: „Realitatea este că Statul Islamic este islamic. Foarte islamic". Și adoptă rapid multe funcții ale unui stat modern, eliberând cetățenilor săi de toate, de la permise auto la permise de pescuit.

Cel puțin patru mii de occidentali au răspuns trâmbiței care i-a chemat în califat, printre care mai mult de cinci sute de femei. O bază de date întreținută de Institutul pentru Dialog Strategic din Londra arată că cele mai multe femei sunt adolescente sau puțin peste douăzeci de ani, și e probabil să ajungă văduve încă din tinerețe. Altele au în față posibilitatea foarte reală de a-și pierde viețile în lumea violentă a califatului. În februarie 2015, trei fete adolescente, radicalizate, din sectorul Bethnal Green al Londrei de est au reușit să iasă din Regatul Unit într-o cursă cu destinația Istanbul și de-acolo și-au găsit drumul spre orașul sirian Raqqa, capitala neoficială a califatului. În decembrie 2015, când orașul a fost ținta atacurilor

aeriene atât americane, cât și rusești, s-a pierdut orice contact cu acele fete. Familiile lor se tem acum că cele trei adolescente sunt moarte.

Mulți recruți occidentali ai ISIS, bărbați și femei, s-au întors acasă. Unii sunt deziluzionați; alții rămân credincioși cauzei califatului. Iar alții sunt gata să desfășoare acte de ucidere în masă și teroare în numele Islamului. În viitorul apropiat, Europa Occidentală se va confrunta cu cea mai mare amenințare, nu în mică măsură din cauza populațiilor musulmane mari și agitate care trăiesc în interiorul granițelor lor deschise. ISIS nu are nevoie să insereze teroriști în Europa Occidentală pentru că potențialii teroriști sunt deja acolo. Locuiesc în *banlieue*-uri din Franța și în cartiere musulmane din Bruxelles, Amsterdam, Copenhaga, Malmö, Londra de Est și Luton. În momentul când scriam această carte, ISIS a desfășurat atacuri devastatoare la Paris și Bruxelles. Făptașii, în cea mai mare parte, erau născuți în Occident și aveau pașapoarte europene în buzunare. Cu siguranță, vor urma și alte atacuri, căci serviciile de securitate din Europa Occidentală s-au dovedit sumbru de nepregătite – mai ales Siguranța belgiană, care a tolerat crearea unui paradis virtual al ISIS în chiar inima Bruxelles-ului.

Însă ținta ultimă a ISIS este teritoriul american. În timp ce mă documentam pentru acest roman, am fost uimit de cât de multe ori am auzit spunându-se că un atac asupra unui oraș american este iminent, mai devreme decât mai târziu. Am fost uluit și de ocurențele în care un funcționar guvernamental de rang înalt mi-a spus că această stare de lucruri este „noua normalitate” – că trebuie să trăim cu certitudinea că din când în când va mai exploda câte o bombă în aeroporturi sau la metrou, că nu mai putem să ne așteptăm să fim în siguranță într-un restaurant sau într-o sală de spectacole din cauza unei ideologii, a unei credințe

apărute în Orientul Mijlociu. Președintele Barack Obama pare să fi exprimat acest punct de vedere după atacul asupra revistei satirice *Charlie Hebdo* și după asediul pieței Hypercacher. Avertizând asupra reacțiilor exagerate, i-a condamnat pe făptași drept „o bandă de zeloți violenți și răi care decapitează oameni sau care împușcă la întâmplare un grup de oameni dintr-un bistro din Paris". Sigur că n-a fost un bistro; a fost o piață *kosher*. Și cele patru victime n-au fost „un grup de oameni". Erau evrei. Și numai din acest motiv au fost luați în vizor și măcelăriți fără milă.

Dar cum a ajuns Occidentul în acest moment al său? În postfața la *Portrait of a Spy* (Portret de spion), am atras atenția la ce s-ar putea întâmpla dacă America și aliații ei scăpau de sub control așa-numita Primăvară arabă. „Dacă forțele moderației și modernizării vor câștiga, am scris în aprilie 2011, este posibil ca amenințarea terorismului să dispară cu timpul. Dar dacă clericii musulmani radicali și discipolii lor reușesc să pună mâna pe putere în țări precum Egiptul, Iordania și Siria, e foarte posibil să privim în urmă, la tulburii ani de început ai secolului douăzeci și unu, ca la o epocă de aur a relațiilor dintre Islam și Occident". Din nefericire, promisiunile Primăverii arabe nu s-au împlinit, iar lumea arabă e în frământare. Cu epoca petrolului apropiindu-se de final, viitorul lumii arabe se arată sumbru. Luând istoria drept călăuză, din acest haos s-ar putea naște un stăpân al destinului. Poate că va răsări din leagănul biblic al civilizației, de pe malurile unuia dintre cele patru râuri ce izvorăsc din Grădina Edenului. Și poate că, de va dori, își va spune Saladin.

virtual-project.eu

violin

[1] Termen arab ce desemnează comunitatea credincioșilor islamici.

[2] Numită și Granița de dinainte de 1967, Linia verde este granița Israelului prevăzută prin Acordul de armistițiu încheiat în 1949, după Războiul Arabo-Israelian din 1948. Acordul stabilea liniile de demarcație între Israel și statele vecine: Egipt, Iordania, Liban și Siria.

[3] Nume generic pentru evreii ortodocși, păstrători ai celor mai autentice tradiții mozaice.

[4] Mâncare specific milaneză, din pulpă de vițel și legume fierte înăbușite în vin și bulion.

[5] Numele antice ale fluviilor asiatice Amudaria și Sîrdaria; ambele se varsă în Marea Aral.

[6] *Jayvee team*, expresie ce desemnează echipa sportivă de juniori reprezentativă a unei universități.

[7] Unul dintre cele mai prestigioase și bogate colegii ale Universității din Oxford, Anglia.

[8] Celebru croitor londonez, creatorul costumelor purtate de Sean Connery în toate aparițiile sale în seria cinematografică *James Bond.*

[9] Companie japoneză de bijuterii din perle de cultură. Fondatorul acesteia, Mikimoto Kokichi, e considerat cel dintâi cultivator de perle.

[10] Trib biblic, amintit încă din *Facerea*, 15, 21, în legământul lui Dumnezeu cu Avraam.

[11] Instituție tradițională în care elevi de sex masculin studiază textele sacre ale mozaismului, cu precădere Talmudul.

[12] Termen arab cu sensul de „martor” sau „martir”, folosit pentru desemnarea musulmanilor care mor pentru îndeplinirea unui comandament religios.

[13] Termen ebraic ce desemnează imigrarea în Israel a evreilor din diaspora.

[14] Pască, aliment important la masa de Paște evreiască.

[15] Organizație paramilitară israeliană, activă în Mandatul Britanic al Palestinei, între 1921 și 1948.

[16] Probabil o aluzie la Tor (acronim pentru *The Onion Router),* motor de căutare ce asigură anonimitatea utilizatorilor de internet.

[17] Adică ținuturile necredincioșilor, ale celor care nu cred în Allah și în învățăturile Islamului.

{18} Prescurtare pentru California Institute of Technology (Institutul de Tehnologie din California), universitate privată cu sediul în Pasadena.

{19} Serviciul militar de informații german, activ între 1920 și 1945.

{20} Muzical care dramatizează fondarea, succesul și desființarea formației pop-rock americane *The Four Seasons,* populară în anii 1960-1970.

{21} Numele lui Iisus Hristos în tradiția coranică; Iisus e considerat în Islam unul dintre profeții lui Dumnezeu (Allah).

{22} Indicativul oricărei aeronave din dotarea trupelor de pușcași marini americani care-l are la bord pe președintele SUA; de obicei, e vorba de un elicopter.

{23} Personajul principal al romanului *The Sheltering Sky (Cerul ocrotitor)* al scriitorului american Paul Bowles.

{24} „Tată", în limba aramaică.

{25} Punct strategic de pe autostrada Tel Aviv – Ierusalim.

{26} Stil arhitectural și de design neoclasic, specific american, caracteristic sfârșitului de secol XVII și începutului de secol XVIII. Contemporan al stilurilor mic-burgheze europene Biedermeyer, Regency sau Empire.

{27} Suburbie pariziană situată în departamentul Seine-Saint-Denis, din regiunea Île-de-France. Locul unde, în octombrie 2005, au început confruntările dintre tineri, în principal imigranți, și poliție, ce aveau să conducă la instaurarea stării de urgență în nu mai puțin de 25 de departamente până în ianuarie 2006.

{28} Tip de artificii care expulzează una sau mai multe stele sau cartușe explozive.

{29} Crezul islamic prin care credincioșii mărturisesc credința în unicitatea lui Dumnezeu și acceptarea lui Mohamed ca profet al Lui.

{30} Personaj din primul roman al seriei cu Gabriel Allon, *The Kill Artist* (2002), autorul atentatului în care moare fiul său și e rănită grav soția sa.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
PARTEA A DOUA
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

36
37
38
39.
40
41
42
43
PARTEA A TREIA
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74

PARTEA A PATRA
75
76
77
78
79
80

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 5
1 5
2 16
3 27
4 34
5 41
6 47
7 52
8 57
9 66
10 72
11 80
12 86
13 95
14 99
15 104
16 110
17 121
18 128
19 134
20 141
PARTEA A DOUA 149
21 149
22 159
23 169
24 176
25 181
26 188
27 195
28 201
29 202

30 209
31 219
32 226
33 232
34 237
35 243
36 247
37 254
38 265
39. 270
40 273
41 279
42 287
43 291
PARTEA A TREIA 297
44 297
45 302
46 306
47 316
48 321
49 326
50 329
51 333
52 335
53 343
54 346
55 350
56 356
57 363
58 367
59 373
60 377
61 384
62 387

63 390
64 392
65 395
66 399
67 401
68 406
69 409
70 411
71 414
72 419
73 422
74 427
PARTEA A PATRA 431
75 431
76 439
77 444
78 449
79 453
80 459